

Chuyện Dững Cầm Nhất

Contents

Chuyện Dững Cầm Nhất	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	31
13. Chương 13	36
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	50
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	72
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	81
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	90
31. Chương 31	93
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	107
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	118
39. Chương 39	120
40. Chương 40	124
41. Chương 41	127

42. Chương 42	132
43. Chương 43	137
44. Chương 44	145
45. Chương 45: Ngoại Truyện 1: Gọi Thế Nào Cho Phải	151
46. Chương 46: Ngoại Truyện 2: Vô Trách Nhiệm	152
47. Chương 47: Ngoại Truyện 3: Vú Em	154

Chuyện Dững Cầm Nhất

Giới thiệu

Điều hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời có lẽ là gặp được một người nguyện ý dùng tình yêu bao dung,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-dung-cam-nhat>

1. Chương 1

Nắm tay nhau đi đến đầu bạc răng long.

Thời trẻ ai cũng có quá nhiều mơ ước như thế, hơn nữa lại một mực tin tưởng rằng, ở một tương lai không xa, nhất định sẽ có người cùng mình xây đắp nên mong ước đó. Ôn Nhiễm cũng không phải là ngoại lệ.

Trước đây cô đọc rất nhiều truyện cổ tích, và đa số đều có kết thúc, chàng hoàng tử sẽ tìm được nàng công chúa, hai người sống bên nhau hạnh phúc suốt đời. Lúc đầu cô vô cùng tin tưởng, đến khi lớn lên mới hiểu được, trong cuộc sống khó khăn chồng chất khó khăn này, tình yêu ngọt ngào như thế, có lẽ chỉ có thể tồn tại trong cổ tích.

Sau này Ôn Nhiễm nói suy nghĩ đó cho cô bạn thân của mình nghe, không đợi cô nói xong, người bạn liền vỗ vỗ vai cô, cười lớn: “Nói cho cậu biết, bây giờ tìm một tình yêu chân thành cũng giống như bị sét đánh trúng, đa số hai người ở bên nhau đều không nồng nàn là mấy.”

Ôn Nhiễm nhún vai, lật lật xấp tài liệu trong tay, tiếp tục làm việc. Đúng vậy, ước mơ chỉ là ước mơ, dù rất mong chờ cũng đâu thể liền biến thành sự thật.

Hôm nay vừa đến công ty, Ôn Nhiễm cảm thấy không khí văn phòng rất nặng nề, ngột ngạt. Cô thông thả bước tới cửa sổ, mở cánh cửa ra, một làn gió mát lạnh thổi vào khiến cô thư thái đi một chút.

“Sao thế?” Cô hỏi bạn đồng nghiệp Tiểu Hứa.

Tiểu Hứa nhún vai: “Gần đây công ty mới nhận một hạng mục, liên hệ với một vài ngân hàng nhưng khả năng hợp tác không cao, hôm nay có cuộc hẹn với người phụ trách GP, không biết sẽ thế nào.”

“GP?” Ôn Nhiễm có chút ngạc nhiên, “Công ty GP hợp tác cùng chúng ta?”

Vừa nói xong liền thấy Tiểu Hứa để ngón tay trên môi, “Nhỏ giọng chút, cuộc hẹn vào buổi chiều, đến lúc đó nói sau”.

Buổi chiều, Sở Lận- tổng phụ trách hạng mục điện thoại bảo Tiểu Hứa và Ôn Nhiễm chuẩn bị cùng đi đến GP tham gia đàm phán. Dập điện thoại xong, Tiểu Hứa quay sang nói: “Quả nhiên, mình biết ngay là gọi chúng ta đi, đúng là chuyện chẳng tốt đẹp gì”. Nghe được câu oán giận của bạn, Ôn Nhiễm cười cười, dọn dẹp một chút rồi cùng Tiểu Hứa ra ngoài.

Thành phố T trời tháng năm đã bắt đầu nóng, Ôn Nhiễm mặc một chiếc áo mỏng cũng không mát mẻ là bao, cô đành hạ cửa sổ xuống một chút, gió lạnh thổi vào mới thấy tốt hơn.

“Thời tiết oi bức như thế, hay là trời sắp mưa nhỉ?” Tiểu Hứa nói.

Sở Lận cười cười, nhìn qua kính chiếu hậu đến hàng ghế sau, Ôn Nhiễm đang trang điểm lại, cô gái này im lặng quá làm cho anh nhìn không được bất chuyện: “Ôn Nhiễm, tôi xem qua lý lịch của cô thấy có đề lúc còn học đại học đã từng tham gia một hạng mục, nghe nói là hợp tác cùng GP.”

Ôn Nhiễm thoáng sửng sốt, hồi lâu sau mới trả lời: “Vâng, đó chỉ là hạng mục bình thường thôi, không có gì đáng nói”.

Sở Lận không nói gì nhưng Tiểu Hứa ngồi bên cạnh lại nhéo nhéo, “Này, hay là tổng giám đốc thấy điểm này nên mới nhận cậu vào”.

Ôn Nhiễm cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì đường hơi kẹt xe cho nên khi đến GP cũng đã gần thời điểm tan tầm, Ôn Nhiễm đi theo Sở Lận và Tiểu Hứa vào thang máy, cô nhìn lại mình qua tấm kính thủy tinh trong suốt rồi phờ ra một nụ cười.

Trụ sở chính của GP là ở Anh, trong nước có hai chi nhánh, một ở Hongkong, một ở thành phố T. Đây là một tòa nhà to lớn, người đến người đi nối gót nhau, không khí khẩn trương đó làm Ôn Nhiễm có chút không thở nổi.

Người phụ trách GP tiếp đón họ là một người đàn ông còn trẻ, cười rộ lên trông rất hiền lành, cũng khiến cho sự căng thẳng này giờ giảm đi nhiều, Sở Lận vội giới thiệu hai cô cho anh.

Người đó lộ vẻ thú vị liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Mời theo tôi”.

Đàm phán được sắp xếp ở bên trong phòng họp, từng bước từng bước tiến vào làm Ôn Nhiễm cảm giác được không khí lại chìm xuống đi một ít. Rất nhiều người ngẩng đầu quét mắt qua họ rồi lại nhanh chóng cúi xuống, chỉ có một người mặc tây trang màu đen là ngược lại. Bên trong là một chiếc áo sơ mi màu trắng, cánh tay áo hơi nổi lên thể hiện sự cường tráng của cánh tay.

Người dẫn chúng tôi đến cười giới thiệu: “Đây là cố vấn cao cấp của GP”.

Sở Lận và Tiểu Hứa mặt hơi giãn ra, trong khi bên cạnh, Ôn Nhiễm trong lòng lại càng chộn rộn, vội cúi đầu. Người đàn ông trước mặt đứng dậy, tầm mắt thản nhiên nhìn qua ba người rồi sau đó vươn tay phải về phía Sở Lận: “Chào ông, tôi là Diệp Dĩ Trinh”.

Diệp Dĩ Trinh, dù cố gắng hạ thấp ba chữ đó Ôn Nhiễm cũng nghe được rõ ràng, hô hấp hỗn loạn hơn.

Sở Lận nhìn anh, cười cười nắm tay: “Tôi là Sở Lận, mong được anh chiếu cố hơn”.

Theo góc độ của anh có thể dễ dàng nhìn thấy khóe môi của anh ta nhếch lên, anh trả lời: “GP cũng rất hi vọng cùng quý công ty có cơ hội hợp tác”. Giọng điệu khách sáo nhưng cũng để cho bọn họ mặt mũi, Sở Lận nghe xong rất vừa lòng.

Đợi cho anh quay người sang chỗ khác, Ôn Nhiễm mới khẽ thở dài nhẹ nhõm, Tiểu Hứa thấy cô có vẻ là lạ liền cầm lấy tay cô, Ôn Nhiễm mỉm cười nắm lại, vẻ mặt nghiêm túc lúc đầu mới dần khôi phục.

Đàm phán tiến hành có chút khó khăn, tuy rằng GP không có ý kiến đối với phương án của các cô nhưng nhìn qua cũng thấy, họ không phải thật sự vừa lòng, thảo luận mãi cũng không đưa đến kết quả gì. Hai giờ qua đi, đến khi sắp tới thời gian kết thúc, đối phương bỗng nhiên đưa ra một đề nghị, Ôn Nhiễm đảo mắt nhìn qua, quả nhiên là đề xuất của Diệp Dĩ Trinh.

“Ở phương diện tài vụ, việc nhân sự được sắp xếp như thế nào?”

Sở Lận suy nghĩ một chút rồi trả lời:” Phần tài vụ hiện tại là do Ôn tiểu thư phụ trách.”

Một câu đem toàn bộ vấn đề vớt sang cho Ôn Nhiễm, cô ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt của Diệp Dĩ Trinh, vẻ mặt anh trầm như nước, chờ đợi đáp án của cô trông khá kiên nhẫn.Trong lòng Ôn Nhiễm chợt run lên, ngẫm nghĩ rồi trả lời.Không ngờ anh lại nở một nụ cười, nhẹ nhàng hỏi :” Ôn tiểu thư đã lấy được chứng nhận của CPA?”.

Đợi chút, cô có nói cái này sao? Ôn Nhiễm sửng sốt một lúc sau mới gật gật đầu.Khi đó anh mới quay đi, không hỏi thêm.

Đàm phán chấm dứt, mọi người từ tòa nhà đi ra, bên ngoài đã mưa rất to.Những giọt mưa dày đặc bắn lên người Ôn Nhiễm làm cô thấy rất không thoải mái.

“Tôi đưa mọi người về hay là chúng ta tìm một chỗ ăn cơm, tôi mời khách”.Sở Lận đề nghị,anh ta rất ít khi mời nên Tiểu Hứa đồng ý ngay lập tức.

Ôn Nhiễm lắc đầu:” Mọi người đi trước đi, tôi muốn về nhà ”.

Sở Lận nhìn cô,muốn nói lại thôi, rồi cũng cùng Tiểu Hứa đi trước.Ôn Nhiễm nhìn theo dáng anh ta lại có chút xúc động.Vị tổng giám đốc này từ khi vào công ty đã rất quan tâm đến cô, nàng cũng là người có đầu óc làm sao lại không nhận ra ý tứ đó,nhưng mà, tình yêu , đối với Ôn Nhiễm bây giờ, cũng giống như thuốc phiện.Chạm vào một chút thì sẽ mất đi toàn bộ sức lực.

Đến khi lấy lại tinh thần cô mới giật mình, cô đã đứng cả nửa người ngoài trời mưa, giờ mới cảm thấy cái lạnh xâm nhập vào da thịt, cô khẽ rùng mình.Bỗng nhiên phía sau có tiếng còi ô tô, cô quay người lại, cách một màn mưa cô chạm vào ánh mắt một người.

Cô mỉm cười, thì ra xe của anh là chiếc Cayenne màu đen, quả nhiên rất xứng.

Cayenne trượt tới trước mặt, Ôn Nhiễm nhìn qua cửa kính xe chào hỏi:“Chào Diệp tiên sinh”.

Diệp Dĩ Trinh chậm rãi quay đầu, nhìn cô từ trên xuống dưới chỉ nói hai chữ:” Lên xe”.

Ôn Nhiễm cố gắng mỉm cười:“Diệp tiên sinh, chúng ta hình như không cùng đường”.

Anh yên lặng nhìn cô, lặp lại :” Lên xe”.

Ôn Nhiễm cố không chế cảm xúc của mình:“Tôi còn có việc ở ngoài, xin phép đi trước”.

Nói xong cô quay người ngay lập tức, một giây cũng không muốn ở lại.Nhưng mà cô không ngờ rằng, mới chưa được bao xa cổ tay đã bị một người nắm lấy, cô quay đầu, thấy khuôn mặt anh ánh lên một tia tức giận :” Lên xe, chẳng lẽ em còn muốn dầm mưa bao lâu nữa?”

Ôn Nhiễm giận dữ cười:“Diệp tiên sinh, chúng ta không quen biết”.

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô vài giây rồi khẽ cười, đôi mắt thoảng dịu dàng, anh ta hình như không có ý nghe theo.Ôn Nhiễm thấy mình không thể kiên trì thêm nữa, đầu cô như muốn nổ tung, chuyện cũ cứ thế ùa về, cô nhìn hẩn, nói không nên lời.

2. Chương 2

Ôn Nhiễm ở cái tuổi hai mươi mốt ấy, ra trường, cũng giống như các bạn cùng trang lứa, từng bước tốt nghiệp trung học, đại học rồi nhận bằng tốt nghiệp.Từ nhỏ trong mắt mọi người trong nhà, cô vốn là một đứa bé ngoan.Phải, một đứa bé ngoan, nên chính thời điểm tốt nghiệp này mới xảy ra một chuyện khiến mọi người phải giật mình.

Ôn Nhiễm học tại trường đại học A, khoa kinh tế, mấy bạn cùng khóa ra trường đều được nhận vào các công ty, tiếng tăm đại học A cũng được nhiều người biết.Cho nên, việc cô muốn học thêm chuyên sâu hơn nữa đúng là chẳng giống ai.

Mọi người xung quanh ai cũng khuyên cô, nhân lúc vừa mới ra trường thì nhanh chóng tìm một cái nghề, ai biết làm nghiên cứu sinh ra sẽ thành cái dạng gì. Đối với những lời khuyên bảo nhiệt tình đó, Ôn Nhiễm chỉ cười không nói. Trên thực tế, cô đã nhận được giấy thông báo của đại học B, ưu đãi không tệ nên mẹ cô mới không can thiệp vào.

Nhớ ngày thi nghiên cứu sinh vòng hai, có một giáo sư hỏi Ôn Nhiễm:” Đại học A không tốt sao lại muốn chọn đại học B?”

Cô khi đó đã trả lời rằng:”Những điều tôi muốn thì sẽ theo đuổi tới cùng”. Một đáp án rất trẻ con, nói xong cô nở một nụ cười, khuôn mặt rực rỡ:” Thực ra tôi rất tham lam”.

Vị giáo sư phổng ván cười cười, không nói gì thêm, kết quả cuối cùng đã chứng minh hết thảy. Đôi khi Ôn Nhiễm nhớ lại câu trả lời lúc đó cũng có chút hối hận, ít nhất hiện tại là thế, cô lúc ấy lại không hỏi rõ ràng hơn, có phải đại học B đối với sinh viên đều keo kiệt như thế? !

Đứng ở cửa kí túc xá, Ôn Nhiễm há hốc mồm. Còn chưa bước vào mà tình hình bên trong đã muốn bỏ chạy. Tầm ván gỗ trên giường bên cao bên thấp, tuy rằng đã sửa chữa qua nhưng vẫn cũ kĩ không chịu nổi, bàn ghế cũng như đồng nát. Có thể nói cả kí túc xá chỉ có cánh cửa tủ âm tường là còn nhìn ra một chút ” Tân ý”.

Ôn Nhiễm sững sờ đứng ở cửa, nửa muốn bước vào nửa không.

Bỗng nhiên ở phía trên có tiếng cười nhỏ, Ôn Nhiễm ngẩng đầu thấy ở giường trên có một nữ sinh nhìn nàng cười, thấy cô nhìn lại, cười dài nói:”Cứ trợn tròn mắt tiếp đi, đại học B dạy học có tiếng đã trăm năm, kí túc xá càng cũ kĩ càng chứng thực điều đó chứ sao”.

Ôn Nhiễm cười cười, ôm hành lí vào, cố hết sức đặt lên giường, cô bạn thấy thế nhanh chóng leo thang xuống dưới giúp cô, vừa nói :” Mình là Đồng Chu, tốt nghiệp đại học H, còn bạn?”

“Ôn Nhiễm, đại học A”. Lời ít ý nhiều.

Đồng Chu thoáng sững sờ, quay đầu sang:”Tốt nghiệp đại học A sang đây học làm gì?”

Ôn Nhiễm phỉ phỉ bụi trên người, nhìn biểu tình khó tin của Đồng Chu, cười yếu ớt:”Mình nghe nói đây là khóa kinh tế học cuối cùng mà giáo sư Ngô Nham dạy nên không muốn bỏ lỡ.” Nói xong còn làm vẻ mặt xảo trá, Đồng Chu bị cô chọc bật cười.

“A, ở cùng phòng kí túc xá chúng ta còn hai người nữa, mình cũng mới hỏi qua, trước đều là hệ chính quy của đại học B, toàn ma cũ làm mình có áp lực rất lớn nha.”

Ôn Nhiễm vừa trải chiếu vừa phụ họa:”Nói là nói như thế, có thể ở đại học B cũng là không tâm thường, lúc thi vòng hai cậu cũng thấy, không phải kiểm tra rất khắt khe sao.”

Khi Ôn Nhiễm đến cũng đã trễ, Đồng Chu cơm nước xong xuôi đi ra ngoài tản bộ, tranh thủ làm quen với khuôn viên trường, chỉ còn một mình ở kí túc xá, Ôn Nhiễm leo lên giường xem phim, đúng lúc hai người còn lại về đẩy cửa phòng ra có chút sững sờ, Một cô gái có hai bím tóc nhỏ ngồi xuống mép giường cô cười hỏi: “Bạn là Ôn Nhiễm?”

Ôn Nhiễm thoáng kinh ngạc, gỡ tai phone ra :”Làm sao cậu biết?”

Nữ sinh cười:”Trong phong có bốn người, chẳng lẽ một hai tên còn không biết sao. Mình là Lưu Phỉ Phỉ”.

Ôn Nhiễm nở một nụ cười, bắt tay Lưu Phỉ Phỉ. Lướt qua bả vai của bạn nhìn cô gái còn lại. Nữ sinh kia đang tựa vào nơi nào đó uống nước, thấy ánh mắt Ôn Nhiễm mới cười khá tượng trưng:”Lâm Sanh”.

Biểu tình có chút lãnh đạm đó khiến Ôn Nhiễm hơi sững sờ, đợi cho Lâm Sanh quay người sang chỗ khác Lưu Phỉ Phỉ mới kéo tay cô, nhàn nhàn lông mày, nhỏ giọng nói:”Bạn ấy vẫn thường như vậy, ở chung lâu sẽ thấy tốt lắm”.

Ôn Nhiễm cười lắc đầu, tỏ vẻ không để ý.

Ban đêm, Ôn Nhiễm nằm trên giường, mất ngủ. Cô có chứng quen giường, tuy là có mang gối hay nằm theo nhưng tấm ván gỗ cứng rắn này khiến cô thật không thoải mái, lăn qua lăn lại cũng không ngủ được. Cô

bước về phía đầu giường, qua rèm cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Chạng vạng, gió lạnh từ khung cửa thổi vào phòng, cảm giác lạnh lẽo ấy làm cô run rẩy. Trên sân thượng khu kí túc xá hình như có tiếng người, cách sân thể dục có một nhóm nữ sinh đang bàn tán linh tinh, mấy phòng đèn còn sáng. Cô nhớ rõ Đồng Chu có nói qua, đối diện kí túc xá là một khu hoàn toàn mới, thế nên càng thêm oán giận trường học, không biết nghĩ gì mà lại đem các cô, một đám nghiên cứu sinh tống vào bên trong.

Nhưng dù thế nào, cô cũng đã tới đây, Ôn Nhiễm thấp giọng: “Minh đã đến đây.”

Ngày đầu tiên khai giảng, tiết thứ nhất chính là của giáo sư Ngô Nham, Ôn Nhiễm vừa đến lớp học đã thấy, quả nhiên trừ bốn nữ sinh ở ngoài, còn lại đều là nam. Mọi người đến rất sớm, vùi đầu đọc sách.

“Muốn đứng như thế sao”. Đồng Chu theo sát bên cô, nhỏ giọng cảm khái.

Ôn Nhiễm lôi kéo Đồng Chu chọn tạm một chỗ còn trống. Cô tối qua ngủ trễ, bây giờ ngồi xuống cơn gật gù lại kéo đến, may mà có tiếng chuông vào lớp làm cho cô tỉnh táo hẳn.

Giáo sư Ngô Nham là nhân vật nổi tiếng về kinh tế học trong cả nước. Học trò của ông không cần số lượng mà chỉ đòi hỏi chất lượng, bình thường chỉ khoảng bảy người, năm nay cũng xem như là ngoại lệ, nhiều hơn hai lần. Từ khi chưa đến đại học B cô đã nghe qua truyền thuyết về vị giáo sư này, ông yêu cầu rất nghiêm khắc, đối với bản thân lại càng nghiêm khắc hơn, chỉ cần đứng trên bục giảng, nhất định phải mặc tây trang, đứng đắn, học tập cực kì nghiêm cấm thái độ không nghiêm túc.

Lúc Ôn Nhiễm đang mặc sức tưởng tượng, một người đàn ông chậm rãi đi tới, khoác trên mình một bộ tây trang màu đen, cô ngước lên thì không phải là giáo sư Ngô Nham, mọi người đều biết giáo sư đã gần bảy mươi tuổi, mà người đàn ông này lại còn rất trẻ.

Những người khác cũng có chút ngạc nhiên, chỉ thấy người đàn ông này đứng trên bục giảng, trầm tĩnh nói: “Giáo sư Ngô kì này có quá nhiều khóa, học viện lo lắng sức khỏe của giáo sư nên phân lớp này cho tôi”.

Ôn Nhiễm nghe xong khẽ nhú mày, người đàn ông này có thể dạy nghiên cứu sinh, nhiều lắm cũng chỉ là phó giáo sư, nhưng mà qua giọng điệu, một chút cũng không thấy hèn khiêm tốn. Cô sờ sờ cuốn tài liệu chuyên ngành dày cộp, tuy biết rằng đây không phải là tùy ý mở ra một lớp nhưng cô quan trọng nhất là các bài chuyên ngành.

Hiển nhiên mọi người cũng có cùng suy nghĩ đó, ai cũng xôn xao. Mà người đứng trên bục lại chỉ mỉm cười, gỡ nút áo cổ tay, nhìn một vòng phía dưới: “Các bạn, trước khi bắt đầu giới thiệu tôi muốn hỏi một vấn đề”

Mọi người chăm chú nhìn, anh ta lấy ra một đồng tiền xu, đặt trong lòng bàn tay nhìn xuống hỏi: “Ngày mai đồng tiền này có trị giá bao nhiêu?”

Vừa dứt lời hàng ghế gần đó đã hô lên đáp án: “Một bảng Anh”.

Anh khẽ nhếch môi, khóe miệng cong lên, Ôn Nhiễm cũng thả lỏng hơn một chút, nghe anh ta tiếp tục nói: “Đáp án này có thể đúng cũng có thể không. Nói đúng là vì quả thật là một bảng Anh. Nói không đúng cũng có nguyên nhân.”

Anh chậm rãi đi xuống phía dưới, đứng giữa lớp học: “Tiền có thể sinh sôi, tiền sinh ra tiền, lãi sinh ra lãi, mượn đồng bảng Anh nhỏ nhoi trong tay tôi mà nói, chỉ cần lưu thông thích hợp chắc chắn có thể biến thành một trăm bảng Anh hoặc nhiều hơn.”

Nghe xong lời này người bên cạnh Đồng Chu lập tức chống cằm nhìn người trên bục giảng: “Quả không uống công đến đại học B, gặp đúng vị giáo sư tài giỏi này, xin chỉ giáo chỉ giáo.”

Ôn Nhiễm nghe xong không khỏi bật cười, ánh mắt dừng lại người đàn ông cao ráo trước mặt. Không thể không thừa nhận vị giáo sư mới này rất đẹp trai, nhưng mà cô vẫn muốn làm cho tính háo sắc của Đồng Chu cô nường tiêu tan: “Lời này không phải của anh ta nói, là Max đã nói”. Lời vừa ra khỏi miệng quả nhiên lập tức nhận được một đồng xem thường.

Trên bục người đàn ông nhìn phía dưới như muốn nổ tung, khẽ cười: “Các bạn cũng giống như đồng tiền xu vào ngày mai, hiện tại khả năng chỉ là một đồng bảng Anh nhưng tương lai cũng không thể biết trước.” Dừng

lại một chút, anh mắt quét qua một vòng:“Cho nên, các bạn nên tin tưởng con mắt của trường, họ không tùy tiện gửi một vị giáo sư tồi đến dạy các bạn.”

Cái này giống như....thuốc an thần?

“Thầy ơi, xưng hô thế nào ạ?”

Người bên cạnh Đồng Chu nhìn không được hỏi, Ôn Nhiễm thấy anh nhìn lại đây, đôi mắt đen thuần túy nhìn qua (thật sự rất đẹp, rất có hồn).“Tôi họ Diệp, Diệp Dĩ Trinh.Xưng hô thế nào tùy các bạn, chỉ có một ngoại lệ”.

“Ngoại lệ nào ạ?”mọi người tò mò.

Người đàn ông nhún đôi mắt, nghĩ nghĩ, nghiêm mặt nói:“Ngoại trừ, Lão Diệp”.Môi mím lại lộ ra một nụ cười nhỏ:“Tôi nghĩ mình vẫn còn trẻ tuổi”.

Tất cả học sinh đều cười ồ,đúng là, vị giáo sư thần bí trẻ tuổi này, đúng là không nhìn ra.

3. Chương 3

Mấy ngày nay vừa vặn là ngày toàn bộ học sinh nhập học, các câu lạc bộ trong trường cũng tranh thủ chiêu nạp thêm thành viên mới.Nhưng mà các cô lại là nghiên cứu sinh, tuy cũng mang các mác người mới nhưng lại không ai đến hỏi thăm.Chỉ có một khóa duy nhất, danh sách lại ít đến đáng thương.Hơn nữa đại học B đối đãi với học sinh đều thực hành chính sách nuôi thả, cho nên trong mấy ngày khai giảng này, Ôn Nhiễm rảnh rỗi quá đành ở kí túc xá xem phim.

Hôm nay Ôn Nhiễm đăng kí MSN, vừa kết nối được đã có thông báo, thì ra là nàng Diêu Trường quấy rầy.Đây là bạn từ nhỏ đến lớn của cô, suốt ngày đều học cùng lớp với nhau, mãi đến khi Ôn Nhiễm lên đại học đến trường B thì tách ra.Bây giờ Diêu Trường đang làm việc ột ngân hàng đầu tư, mỗi ngày lên MSN không ngừng, ca thán công việc cho nên ngay khi xem status của Ôn Nhiễm lúc sáng :“Hôm nay không có việc gì làm” lập tức không bình tĩnh.

Bông y tế: Ôn Nhiễm mày làm tao nhớ đến Louie mười sáu...

Ôn Nhiễm: ?

Bông y tế: Louie mười sáu thích viết nhật kí, có việc cũng ghi mà không có cũng ghi.

Ôn Nhiễm:...

Bông y tế: có một ngày buổi sáng, ông ta viết nhật kí: Hôm nay không có việc gì làm

Ôn Nhiễm: sau đó?

Bông y tế: kết quả cách mạng nước Pháp nổ ra, sau đó mày cũng biết.

Ôn Nhiễm:...

Quả nhiên con người này tâm lý không bình thường mà.

Bông y tế: haha, nói giỡn thôi.Thế nào, cuộc sống của nghiên cứu sinh ở đại học B thế nào?

Ôn Nhiễm: không có gì để làm.

Bông y tế: lúc trước mày cố gắng để được trúng tuyển vào đại học B, sao lại không có việc gì ,nói đi.

Ôn Nhiễm suy nghĩ một lát, ngón tay trên bàn phím định đánh lại thôi.Đúng lúc Đồng Chu đột nhiên đẩy cửa bước vào, cầm một quyển tạp chí nói mãi không ngừng.Ôn Nhiễm nhìn bạn một cái, có tâm đưa cho bạn cốc nước.

Đồng Chu không giống với cô, vừa mới đi gia nhập hội nghiên cứu sinh, mỗi ngày đều có việc, đúng là bộ dạng của sinh viên mới.Đồng Chi uống ngụm nước, hươ hươ tạp chí vui vẻ nói:“Này, mình nói cho nghe, gia cảnh thầy Diệp thật không đơn giản.”

“Thầy Diệp?”

“Đúng, chính là giáo sư Diệp.”

Ôn Nhiễm bưng tỉnh: “Thế nào cơ?”

“Này cậu xem, học vị tiến sĩ ngành kinh tế Bắc Mỹ, nghe nói trước kia là nghiên cứu sinh đại học T”

Nói xong Đồng Chu đưa một phần tạp chí cho cô, Ôn Nhiễm vừa nhìn đã thấy là tạp chí nội bộ của đại học T, cũng không biết Đồng Chu kiếm đâu ra. Ảnh chụp Diệp Dĩ Trinh lưu ở trang thứ hai, anh cùng một người đàn ông khác kê vai, chụp cận cảnh, khuôn mặt hao gầy, miệng mở rộng như đang cười.

Không thể không nói người đàn ông này cười làm cho người khác có ấn tượng rất sâu sắc, ôn hòa, không quá khoa trương, nhìn qua lại rất thoải mái.

Ôn Nhiễm nhìn tiêu đề: “phó giáo sư trẻ tuổi nhất đại học T”, bàn tay nắm tạp chí càng thêm chặt.

Sau ngày khai giảng, viện trưởng học viện ra thông báo tiến hành ở quy mô nhỏ vài nghiên cứu.

Sáng sớm thứ tư, bốn người trong kí túc xá suy nghĩ miệt mài bắt đầu chọn đề án.

Lưu Phỉ Phỉ không ngừng đập bàn: “Đề án này giống như muốn đua tốc độ với ốc sên a, đến ốc sên cũng còn chê nó chậm.”

Đồng Chu khuyên bảo: “Không cần gấp gáp, cứ thông thả suy nghĩ rồi cũng làm được thôi”.

“Làm gì có chuyện tốt như thế, có khi ngay cả thành tích bình thường không khéo cũng bị người ta cướp sạch, mấy đề đưa cho cậu chính là của Diệt Tuyệt sư thái đó a”.

Đồng Chu nhô đầu ra khỏi máy tính: “Sư thái, sư thái là ai?”

Lưu Phỉ Phỉ bày ra bộ mặt vô cùng đau đớn: “Chính là người khó tính cực kì lại quyết định việc tốt nghiệp của chúng ta, học kì này lại đúng có một môn của bà, Miss Lý.”

Ôn Nhiễm cẩn thận hỏi: “Sẽ không thảm như vậy chứ?”

“Sao lại không, chạy nhanh chạy nhanh thôi.”

Một loạt đầu đề, Ôn Nhiễm xem qua một lần, có chút đau đầu. Mỗi một hàng là một tiêu đề, ngay cả gợi ý cũng không có làm cho Ôn Nhiễm thật rất muốn có đề cương luận văn. Quên đi, cũng không có gì quan trọng, tùy tay chọn một cái, xem như đã không còn đường lui.

Môn thứ nhất là của Diệp Dĩ Trinh, Ôn Nhiễm còn nhớ rõ, lúc tan học tiết đầu tiên thầy có nói là sẽ không điểm danh, hy vọng mọi người có thể đi học đúng giờ, nếu không có thể tự mình viết đơn xin phép rồi đưa lên là được. Đối với sinh viên hoàn toàn tin tưởng.

Mọi người không khỏi cảm thán: “Giáo sư như vậy thật không nhiều lắm”.

Ôn Nhiễm định tiết thứ nhất tranh thủ đến sớm chiếm chỗ, nhưng cô lại không thể rời giường được, thế là chờ sang tiết hai, nhưng mà đi muộn ngồi sau lại không nhìn thấy gì, bởi vì người đến nghe tiết của thầy quả không ít. Lúc này Ôn Nhiễm đứng ở cửa cùng Lưu Phỉ Phỉ mắt to trừng mắt nhỏ: “Này đây là môn chuyên ngành của chúng ta, bọn học MPA chạy tới đây làm gì?”

May mà Đồng Chu đến sớm đã chiếm được chỗ phía trước, Ôn Nhiễm đi theo Lưu Phỉ Phỉ chen qua, Đồng Chu nhún vai: “Biết làm sao được, thầy Diệp vốn rất được hâm mộ mà.”

Ôn Nhiễm ngẩng đầu nhìn Diệp Dĩ Trinh đang chậm rãi bước lên bục giảng, phong thái cực kì nhàn nhã.

Diệp Dĩ Trinh nhìn quét qua mọi người lộ ra một nét cười thần nhiên, hai tay chống bàn từ từ nói: “Gần đây nghe nói có nhiều người oán giận tôi tại sao đến dạy lại dẫn theo nhiều học sinh như vậy, tôi cũng không hiểu lắm, hôm nay bước vào phòng mới ngấm ra.”

Có người cười trộm.

Diệp Dĩ Trinh cười cười nói: “Thích môn học này quả là tốt, nhưng đối với các bạn trẻ học lại không tốt. Tôi nghĩ có người oán giận tôi cũng không phải là không đúng.”

Cách nói hài hước của hần bây giờ Ôn Nhiễm đã khá quen thuộc, bả vai bị Lưu Phỉ Phỉ vỗ một cái:“Ôn Nhiễm mình luôn thấy, một người con gái đứng đắn không thể tùy tiện thích một nam nhân.”

Ôn Nhiễm bị dọa nhếch miệng:“Cho nên?”

Lưu Phỉ Phỉ nháy mắt nói:“Cho nên, hiện tại mình rất hối hận, mình muốn là một nữ sinh bông bột đem luôn người đàn ông trên bục cho vào túi”.

Haha

“Nữ nhân đứng đắn sẽ không bị sắc đẹp dụ dỗ”.

“Mình biết nhưng cũng có thể gặp được ngoại lệ”.

Ôn Nhiễm hí mắt nhìn Diệp Dĩ Trinh, không khỏi tưởng tượng không biết có bao nhiêu người nguyện ý cho hần ngoại lệ đó.

Tới gần giờ nghỉ, Diệp Dĩ Trinh tắt máy tính:“Hôm nay học viện đã thông báo kết quả đề án được nhận.”

Tất cả mọi người rất quan tâm đến chuyện này vội hỏi:“Thầy à, đề mục thầy chọn là của người nào?”

Giáo sư tốt tình hiền lành như vậy ai mà không muốn làm cùng cơ chứ.

Diệp Dĩ Trinh nhìn thoáng qua, khẽ cười:“Chỉ có một người chọn chủ đề đó, khóa này tôi chỉ có một người cùng hợp tác nên chắc sẽ vất vả cho bạn đó một chút.”

Chỉ một người thôi sao?Thực vất vả mà.Ôn Nhiễm trong lòng hơi sợ, cô tùy tiện chọn cái đề án kia sẽ không phải là...

“Ôn Nhiễm” âm thanh trầm thấp nhưng lại rất rõ ràng, người đàn ông ngẩng đầu lên, quét qua một vòng:“Ôn Nhiễm là ai?”

Quả nhiên...

Dự cảm chẳng lành của cô luôn cực kì chuẩn xác, Ôn Nhiễm bất lực trước cặp mắt ngưỡng mộ của mọi người đứng lên, mỉm cười nhạt nhẽo, nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Thừa thầy, là em.”Em chính là cái người xui xẻo đó.

Diệp Dĩ Trinh ngẩng đầu lên, ôn hòa cười:“Hi vọng sẽ cùng em hợp tác vui vẻ.”

Đồng Chu nhỏ giọng nói:“Thật là tốt a.”

Lưu Phỉ Phỉ tiếp lời:“Giáo sư Diệp đúng là tốt nhất a.”

Ôn Nhiễm đầu đầy hắc tuyến ngồi xuống, không chú ý đến vẻ hứng thú trong ánh mắt của Diệp Dĩ Trinh.

Thật ra kết quả này với anh cũng có chút ngoài ý muốn, văn phòng thông báo quá muộn, anh còn không kịp nhìn đề mục đã rút đại một bộ, vốn tưởng sẽ không có ai chọn, mình cũng sẽ được nhẹ nhàng hơn, không nghĩ lại có một người.Cũng may, anh còn có chuẩn bị.

Dọn dẹp xong xuôi để về, vừa ra khỏi phòng đã thấy có một cô gái đang chờ.

Anh khẽ nhăn mày, chậm rãi bước qua cười nói:“Có vấn đề gì sao ?”

Ôn Nhiễm mâm mê ngón tay có chút ngưng ngừng vuốt vuốt tóc:“Em chỉ muốn hỏi thầy, đề án phải chuẩn bị gì trước ạ?”.Chỉ có một mình, cô cũng cần phải sớm làm thôi, nghĩ đến đây Ôn Nhiễm càng cảm thấy chán nản.

Cho dù người con gái trước mặt cố gắng che giấu, Diệp Dĩ Trinh vẫn nhìn thấy trong ánh mắt sáng ngời đó có một tia cảm xúc khác thường, khẽ cười:“Không cần vội, thứ sáu tuần này mới bắt đầu, khi đó chúng ta hãy bàn bạc.”

Ôn Nhiễm:“...”.Quả nhiên, hần không hiểu sự khổ cực của cô

“Này em?”Anh gọi, nhìn đồng hồ,“Còn có việc gì sao, tôi còn có tiết.”

Nói xong lại mỉm cười, vẻ mặt hòa nhã vui vẻ đó làm Ôn Nhiễm vô thức lắc đầu, khi tỉnh ra thì bóng dáng cao lớn của Diệp Dĩ Trinh đã ở đằng xa.

Thứ sáu là lần đầu tiên họp, Ôn Nhiễm cầm tài liệu đến khu học viện. Nhắm mắt, thật sự không có tinh thần chút nào.

Thời gian còn sớm, tòa học viện không có mấy người, Ôn Nhiễm đứng trước đại sảnh, nhớ tới khi mình đi Đồng Chu và Lưu Phỉ Phỉ còn nằm trong chăn ngủ, thật oán giận mà. Thứ sáu vốn không có tiết, các thầy cô đều khá rảnh rỗi, đa số các đề báo cáo đều họp mười giờ, nhưng tối qua Ôn Nhiễm lại nhận được lời nhắn của Diệp Dĩ Trinh, sáng tám giờ có mặt ở phòng họp.

Trước cửa phòng làm việc của sư thái, cửa khép hờ, Ôn Nhiễm liếc mắt nhìn qua, sư thái đang trừng mắt nhìn hai bạn nam cùng lớp. Trong lòng không khỏi sung sướng, không may cũng không phải chỉ có mình cô.

Văn phòng của Diệp Dĩ Trinh ở cuối hành lang, cửa mở sẵn, Ôn Nhiễm do dự một chút rồi gõ cửa.

“Vào đi”. Giọng đàn ông từ trong phòng truyền ra.

Ôn Nhiễm đẩy cửa bước vào, Diệp Dĩ Trinh ngồi bên bàn làm việc, ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau, đằng sau chiếc kính là đôi mắt đen láy, trầm tĩnh như nước, thấy cô thì ánh mắt chợt lóe lên.

“Buổi sáng tốt lành”.

Ôn Nhiễm ngưỡng ngừng gật đầu: “Buổi sáng tốt lành”. Nghĩ nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Thầy Diệp”.

Nói xong lại thấy hần cười, có vẻ như bộ dạng lúc này của cô chọc cười hần. Bỗng nhiên một danh sách được đưa đến trước mặt.

“Đầu tiên xem bảng danh sách này, phía dưới là những thứ em cần tham khảo, tôi ở đây có mấy quyển, còn lại em đến thư viện tìm”.

Ôn Nhiễm nghe xong thoáng ngơ ngẩn.

Diệp Dĩ Trinh vừa xem tài liệu vừa nói: “Cũng có thể sẽ gặp khó khăn, vốn đều là những tài liệu dành cho nghiên cứu sinh khi làm luận văn dùng. Nhưng mà em cũng có thể đi hỏi các anh chị đi trước, nếu vẫn không được...”. Giọng nói kéo dài một chút rồi lại vang lên: “Em cũng có thể tìm tôi”.

Cô thật không thể hiểu được cái vị giáo sư hay nói giỡn này.

“Thầy à, cái này chúng ta không học mà”. Cô cố gắng đề nghị.

“Sao? Vậy nhân dịp này thì học nhiều một chút, càng tiếp thu được nhiều hơn.”

Lại bị bác bỏ, Ôn Nhiễm nhất định không buông xuôi: “Nhưng mà không phải chỉ là thành tích bình thường thôi sao?”

“Em nói không sai.” Hần gật đầu. “Nhưng cũng không phải là không quan trọng.”

Ôn Nhiễm ngẩng đầu nhìn hần, thấy đôi mắt hần híp lại, thần sắc không giống như vẻ ôn hòa lúc trước: “Nếu không quan trọng, tôi cũng không cần phải bỏ thời gian cho em. Làm gì cũng phải chú ý được mất, em hiểu không?”

Người này dạy dỗ học trò mà vẻ mặt cũng không thay đổi. Ôn Nhiễm hít một hơi, lấy bút ra bắt đầu đánh dấu vào bảng, bộ dạng rất ư là hiên ngang lắm liệt, thấy chết không sờn. Không báo sao mà Diệp Dĩ Trinh và sư thái đều bắt đầu họp vào tám giờ, thực là thời điểm bí tráng mà.

Diệp Dĩ Trinh nhíu mày nhìn người con gái trước mặt, môi hơi gợn lên.

“Thầy Diệp”.

“Ừ”. Anh vươn tay nhận lấy bảng danh sách cô đưa, nhìn qua, đúng đến tên mình thì bật cười, cô bé này, cố ý?

“Ôn Nhiễm.”

“Dạ?”

Nghe được tên mình, Ôn Nhiễm theo bản năng ngẩng đầu, thấy người trước mắt lấy bút vòng to trên tờ giấy, ba chữ cái to làm Ôn Nhiễm như có bị sét đánh, chỉ đạo giáo sư Diệp Dĩ Trinh, cô thể nhưng lại viết sai hai chữ!!

Diệp Dĩ Trinh dở khóc dở cười, lấy ra một chiếc bút giúp cô sửa lại, rồi đưa cho cô.

Dĩ Trinh.

Khí thể độc lập mạnh mẽ, đúng là hai chữ này.

4. Chương 4

Buổi tối tám giờ Ôn Nhiễm trở lại ký túc xá, Đồng Chu thay cô mở cửa lớn giọng hỏi :“Sao về lâu thế, thành thật khai báo, cậu vừa mới làm gì, hả?” Mất chuyển tới xấp tài liệu cao ngất ngưỡng, Đồng Chu cũng phải sợ hãi:“Này, cô nương, cậu không phải định biến phòng ký túc xá này thành thư viện đấy chứ”.

Lết đến cạnh bàn, Ôn Nhiễm đặt đồng sách đó xuống.

Lưu Phi Phi hí hửng đến, nở nụ cười:“Xem này, giáo sư Diệp chính là muốn bồi dưỡng nhân tài nha”.

Vất vả lắm mới hồi phục được, Ôn Nhiễm không nhìn hai người kia, rót chén nước chậm rãi uống, nhớ tới câu nói trước khi đi của Diệp Dĩ Trinh:“Tốt nhất là sau khi xem xong viết báo cáo lại, nếu không có khả năng phải làm lại lần nữa”.

Ôn Nhiễm chép miệng, cầm lấy một quyển sách cẩn thận lật xem, một tờ, lại một tờ, mỗi trang đều có bút tích viết tay, lúc cẩn thận, lúc viết ngoáy.Kỳ thật cô không thích kinh tế, ngành học với những mô hình đường cong này với cô thật rất tẻ nhạt.Nhưng mà người này hình như rất thích thú, đúng là không bình thường mà.

Nhập học một tháng, Ôn Nhiễm mới được nghe tiết của giáo sư Ngô Nham.Lần khai giảng trước Ngô giáo sư đi công tác ở Mỹ, tuần vừa rồi mới về.Vị giáo sư này đã gần bảy mươi, nhưng khi đứng trên bục giảng lại rất nhanh nhẹn, gương mặt tỏa sáng.

“Lúc tôi đi thăm trường học ở Mỹ, người quản lý thư viện của họ nói cho tôi rằng, mới rạng sáng ba giờ thư viện đã không còn chỗ trống.Đi cùng tôi có các đàn anh đàn chị của các bạn, tuyệt không thể để người ngoại quốc xem thường, đêm hôm đó mới ra thư viện thăm dò, kết quả khi trở về ai cũng trầm mặc...”

Mọi người nghe xong đều cười, gương mặt Ngô giáo sư hiền hòa kiên nhẫn chờ học sinh cười xong, mới nói:“Các bạn, tôi nói những điều này không phải muốn các bạn phải giống họ, mỗi ngày thức đến ba bốn giờ sáng, nói cho cùng, thân thể vẫn là quan trọng nhất.Tôi chỉ muốn nói rằng, lúc học nhất định phải học thật sự, các bạn hiện tại không còn giống như bốn năm sinh viên.Nhớ kỹ, tuổi trẻ cũng là tiền đồ, nhất định không được lãng phí.”

Ôn Nhiễm nghe xong khẽ cười.

Hết tiết, Ôn Nhiễm chạy đến trước giúp Ngô giáo sư thu gọn giáo án và một số thứ linh tinh, Ngô giáo sư cười ân cần nhìn cô bé ngốc trước mặt như con gái:“Cám ơn trò”.

Ôn Nhiễm lắc lắc đầu, đi theo Ngô giáo sư đi đến khu học viện ở ngọn dốc phía sau :“Không có gì đâu ạ, dù sao em cũng đang muốn đến khu học viện, làm đề án”.

“Sao?Làm đề án?Cùng giáo sư nào vậy?”Ngô giáo sư có vẻ hứng thú.

“Giáo sư Diệp ạ”.Ôn Nhiễm bình thản trả lời

“Haha, tiểu tử đó sao”.Thầy Diệp trong mắt Ngô giáo sư lại trở thành tiểu tử, Ôn Nhiễm nghe xong có chút

Giáo sư hình như cũng nhận ra có điểm không phải, sửa lời nói:“Giáo sư Diệp rất có trình độ, theo thầy học tập với trò sau này sẽ rất có ích.”

“Vâng.” Ôn Nhiễm vui vẻ cười, Ngô giáo sư quả giống như trong lời đồn, rất hiền lành thân thiện, chỉ mới lần đầu gặp mặt đã cho cô nhiều ý kiến như vậy.

“Tiến triển đến đâu rồi?” Ngô giáo sư hỏi.

Ôn Nhiễm ai oán ra mặt :“Em giao báo cáo rồi nghe sửa chữa của thầy ạ”.

Biểu tình bất mãn này khiến giáo sư bật cười:” Thầy Diệp đối với các trò hơi hung dữ như vậy thôi chứ thực ra hẳn khen còn không kịp chứ.”

Thật không...?

Ôn Nhiễm đứng trước bàn làm việc của Diệp Dĩ Trinh, nhìn gương mặt không chút cảm xúc của hẳn, thật không khỏi phải nghi ngờ câu nói vừa rồi của Ngô giáo sư.

Diệp Dĩ Trinh cầm báo cáo của cô lên, xem xét hết sức cẩn thận, Ôn Nhiễm đứng một bên có chút bất an, người này nhất định là đang muốn tìm lỗi sai của cô, nếu không đâu có xem kĩ như thế.

Quả nhiên, Diệp Dĩ Trinh một tay gõ gõ mặt bàn, đôi mắt hẹp dài nhìn cô:“Ôn Nhiễm, tôi nghe nói em tốt nghiệp chính quy đại học A phải không?”

Sao? Ôn Nhiễm không hiểu gì cả gật gật đầu, Diệp Dĩ Trinh khẽ cười, ngón tay chỉ chỉ phần chú thích bên dưới của bài báo cáo:“Đây là một trong số các lỗi sai, tôi nghĩ, người tốt nghiệp ở một trường đại học lớn như thế chắc sẽ không mắc sai lầm ở trường nhỏ bé này”.

Ôn Nhiễm:“...” Người này nói như thế, cô gật đầu cũng không được, lắc đầu cũng không xong, ngượng ngùng mang bản báo cáo về, hẳn nói như thế Ôn Nhiễm mới phát hiện ra hình như cách mình đánh dấu tài liệu trích dẫn ở phần chú thích là không đúng. Đúng là một lỗi sai rất nhỏ!

Thấy hẳn vẫn nhìn mình như vậy, Ôn Nhiễm nghĩ mình phải nói gì đó, ” Thầy à, ngoài vấn đề này còn có gì khác nữa không? Em sắp xếp như vậy thầy thấy sao?”

Nói xong Diệp Dĩ Trinh không nhanh không chậm trả lời:“Theo tôi vấn đề thứ hai mà em đưa ra, cách sắp xếp vấn đề không tồi, đề mục các phần cũng được nhưng mà vẫn có một chỗ.”

Có sao? Ôn Nhiễm phấn khởi, cẩn thận nghe hẳn nói, chỉ thấy anh từ từ cười, mở máy tính cho cô xem một bài word của anh, trên đó có rất nhiều vấn đề đều là những cái cô vắt óc nghĩ ra. Cô còn chưa kịp nhìn kĩ anh đã bấm bấm một chút, cả trang word một chữ cũng không có.

“Này, này...” Ôn Nhiễm nhún nhường, ” Thầy không phải nói có một vấn đề sao?”

“Quả thật chỉ có một vấn đề đó là đề mục em thiết kế có phần không hợp lí, đối tượng nghiên cứu của chúng ta hoàn toàn không phù hợp.”

Anh nói rất nhẹ nhàng, Ôn Nhiễm có một dự cảm chẳng lành, “Cho nên?”

Diệp Dĩ Trinh lãnh đạm nhìn cô một cái:“Cho nên, em tốt nhất nên làm lại, nếu không có thể sẽ không được thông qua.”

Ôn Nhiễm nhất thời hụt hơi, suýt ngất.

“Bá đạo, thực sự quá bá đạo.”

Ôn Nhiễm ở thư viện vừa mở máy tính vừa sửa chữa, Đồng Chu bên cạnh thấy màn hình vi tính của cô nhìn trang web cô đang xem, nhin không được liền cười. Tiêu điểm –Những vị giáo sư có uy lực đại học B, không phân biệt nam nữ. Diệp Dĩ Trinh cũng ở trong danh sách, hơn nữa còn dẫn đầu.

’Nhỏ giọng chút, đừng dọa mấy em năm nhất bên kia”.

Ôn Nhiễm ngẩng đầu, thấy chồng sách quản trị của học đệ năm nhất ngại ngừng mỉm cười nhìn cô. Cô khoát tay lùi về chỗ không nhin được ai oán:“Báo trưởng sao lại mang mấy thầy ra nhận xét, mấy cái ảnh này...”

“Cái này được gọi là thỏa mãn sự hiếu kì của quần chúng hiểu không?” Đồng Chu liếc cô một cái, rồi lại ngưỡng mộ nhìn vào bức ảnh, ” Hơn nữa giáo sư Diệp rất tốt nha, Ôn Nhiễm cậu không thể lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử được!”

Ôn Nhiễm:“...” Không phải cô có bụng tiểu nhân, mà là Diệp Dĩ Trinh quá âm hiểm, làm khó dễ người khác như thế mà mặt vẫn rất bình thản.

Buổi tối trở lại kí túc xá, không ngờ nhận được điện thoại của mẹ. Ôn Nhiễm lau tóc kiên nhẫn nghe mẹ nói. Từ khi cô vào đại học B đây là lần đầu mẹ gọi, giọng điệu bình tĩnh như thường nhưng thực ra trong lời nói cô cũng nhận ra nhiều thứ.

“Mấy bữa nay ông nội sức khỏe không tốt, có thời gian thì gọi điện hỏi thăm một chút. Bà nội thương con, cho dù không gặp mẹ cũng phải hỏi han con vài điều.”

Trong lời nói của mẹ có nhiều chua chát, Ôn Nhiễm nhẹ nhàng vâng dạ.

“Đúng rồi Nhiễm Nhiễm, mẹ nghe mẹ Tiểu Trường nói Trường đã có người yêu rồi, con thì sao?”

“Ồ, cô ấy có đối tượng ?Sao con không biết?”

Ôn phu nhân oán trách nói:“Con thì biết cái gì, mấy hôm trước bác ấy gọi điện nói gần nói xa tới chuyện người yêu, nói con bé nhỏ như thế đã có bạn trai, ba và chú trong nhà cũng quản giữu lắm nhưng mà không ngăn nổi. Mẹ cũng không phải sốt ruột, nhưng mà cũng chỉ lo cho con, không cần chăm học, lớn thế rồi cũng cần phải yêu đương đi.”

Cô chưa từng nghĩ nhiều đến vấn đề này, Ôn Nhiễm chỉ ừ một tiếng xem như đồng ý, cũng may mẹ không có thói quen cùng cô tranh cãi, nói ngắn gọn vài câu rồi dập máy.

Tự nhiên hốt hoảng nhớ ra mấy ngày trước, khi cô đang tìm mấy cuốn sơ thảo thì Tiểu Trường gọi điện tới, nói mấy vị bô lão trong nhà bắt cô đi xem mắt, khi đó còn như vẽ bị cưỡng ép vậy mà trong chớp mắt đã kết giao.

Tình yêu sao có thể đến nhanh như thế? Ôn Nhiễm nằm trên giường, nhìn lên trần nhà, lại mất ngủ. Đầu tháng ba ngồi cạnh cô bạn Tiểu Ưu một người vô cùng yêu tiểu thuyết, mắt mũi suốt ngày chăm chăm vào laptop, Ôn Nhiễm có chút khâm phục nghị lực của bạn, lại hơi khó hiểu, đều là những chuyện xưa, hay đến như vậy sao?

Tiểu Ưu nói đầy hứng khởi:“Đương nhiên, cậu nghĩ đi, nếu nhìn thấy ở trường chúng ta có một cây anh đào nở rộ, người con gái mặc váy bông màu trắng cùng một chàng trai anh tuấn trong chiếc áo sơ mi đi cùng nhau trong sân trường sẽ có cảm giác gì?”

Ôn Nhiễm nghĩ nghĩ rồi trả lời thật lòng:“Người nổi đầy da gà”.Sau đó bị Tiểu Ưu mắng ột trận, nói cô trời sinh không có đầu óc lãng mạn, không thể hiểu thế nào là tình yêu.

Có lẽ vậy, khi đó cô còn trẻ, không hiểu tình cảm là gì, không phân biệt được thích, yêu. Nghĩ đến đây Ôn Nhiễm hồi phục tinh thần, mở to mắt nhìn màn đêm, từ từ bình tâm lại.

Chợt ngoài cửa có tiếng mở khóa, hồi lâu cũng không mở cửa ra. Ôn Nhiễm nhìn về giường Lâm Sanh, không có, đến lúc đó cô mới xuống giường mở cửa cho bạn, cũng thuận tiện uống miếng nước.

Từ khi nhập học đến nay, Ôn Nhiễm, Đồng Chu và Lưu Phỉ Phỉ khá thân thiết, thường đi mua cơm cho nhau. Nhưng chỉ có Lâm Sanh, đối với cô và Đồng Chu rất lạnh nhạt, còn bất hòa với Lưu Phỉ Phỉ. Khi chỉ có hai người, Đồng Chu vẫn hay ca thán:“Đúng là thiên kim tiểu thư, suốt ngày đều tỏ ra cao cao tại thượng...”

Ôn Nhiễm cũng khá đồng cảm, người này đúng là rất kiêu ngạo. Nhưng đôi khi cô cũng không nghĩ ra tại sao cô ấy lại lạnh lùng như thế, cả ngày cứ như con mèo máy đứng trước gương trang điểm. Đồng Chu thấy thế lại cười:“Cần gì phải trang điểm chứ, chẳng lẽ không biết mình nặng nề ra sao ư?”

Mở cửa ra một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, Ôn Nhiễm khẽ nhíu mày, cô bị dị ứng với cồn, ngửi phải vị rượu sẽ thấy không thoải mái, đừng nói là mùi hỗn tạp. Trên người Lâm Sanh còn có cả mùi nước hoa.

Lâm Sanh mang giày cao gót, đứng càng không vững. Cô đành chạy đến đỡ bạn:“Cẩn thận một chút”.

Qua ánh sáng hành lang, Ôn Nhiễm nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Lâm Sanh nhìn mình, có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng:“Cám ơn, tôi không uống rượu.”

Người uống rượu luôn nói mình không say, Ôn Nhiễm nhếch miệng đỡ Lâm Sanh ngồi xuống mép giường. Cô ấy hất tay cô ra, tự cởi quần áo rất hăng hái.

Ôn Nhiễm thở dài mở nút áo giúp. Lúc này đây cô ấy lại không cự tuyệt, mái tóc buông ài, không nhúc nhích. Chờ khi Ôn Nhiễm vén tóc mình lên mới thấy người này đã ngủ, thật dễ khóc dễ cười. Cô nhẹ nhàng cởi giày ra, đặt Lâm Sanh nằm xuống, lúc đó mới đi. Ôn Nhiễm nghe thấy từ miệng cô đang nói lý nhí gì đó

Hôm sau cô cùng Đồng Chu đi ăn cơm, cô bạn vừa cắn sườn vừa nói: “Hôm nay mình đến khu học viện, ngang giữa đường nghe vài người nói đại tiểu thư Lâm Sanh hình như thất tình.”

“Thất tình?” Ôn Nhiễm có chút kinh ngạc. “Cô ấy thất tình ư?” Ở khoa này, Lâm Sanh cũng được xem như hoa khôi, đàn ông mong còn không kịp làm sao lại có người không cần.

Đồng Chu cười cười: “Có gì là không thể chứ, bạn trai cô ta cũng học ở trường chúng ta, gia cảnh cũng rất tốt, hết học kì này được sang Mỹ đào tạo chuyên sâu. Nghe nói Lâm Sanh vì người này mà van nài, thế nhưng họ lại không cần.”

Ôn Nhiễm không biết nói gì, nhớ tới lúc sáng khi đi Lâm Sanh vẫn còn nằm trong chăn ngủ, trong lòng có một cảm giác khó nói.

5. Chương 5

Lại một buổi chiều thứ sáu, cứ mỗi khi đến ngày này Ôn Nhiễm đều cảm thấy vô cùng khổ cực. Vì chỉ cần một chút không cẩn thận thôi, giáo sư Diệp nhất định sẽ lại gây khó dễ.

Thế nhưng hôm nay thầy lại có việc ra ngoài. Trong văn phòng chỉ có một chị nghiên cứu sinh cũng đang phân tích kết quả, tiếng gõ bàn phím lách tách. Chị thấy Ôn Nhiễm đứng ở cửa thì vẫy vẫy: “Tìm giáo sư Diệp sao em?”

Ôn Nhiễm gật đầu chậm rãi bước vào.

Chị nghiên cứu sinh này tên là Trình Bắc, cười cười nói với cô: “Trong học viện có cuộc họp, nếu em không vội thì ngồi chờ một lát.”

“Vâng”. Ôn Nhiễm ngoan ngoãn đáp, ngồi xuống bên cạnh. Một lát sau thấy Trình Bắc bận rộn quá, cô lại rảnh rồi không có việc gì nên tìm giúp chị mấy cuốn tài liệu tham khảo cần thiết.

Trình Bắc cười hì hì nhìn em khóa dưới: “Mệt mỗi không, nếu mệt cứ nói chị, chị tự làm được rồi.”

“Không sao ạ”. Ôn Nhiễm lắc đầu.

Trình Bắc là nghiên cứu sinh được Diệp Dĩ Trinh dẫn dắt, mới đi điều tra ở tỉnh J về. Trước mặt chị là một chồng lớn những mô hình cong cong thẳng thẳng, Ôn Nhiễm nhìn mà chóng mặt.

“Chị à, thầy Diệp đối với học trò đều nghiêm khắc vậy sao?”

“Chỉ mới bác bỏ vài lần mà cho là nghiêm khắc sao?” Trình Bắc nháy mắt, nhìn cô cười: “Giáo sư Diệp làm việc rất chú ý hiệu quả, nếu em không theo kịp, thầy tự nhiên sẽ cho em nghỉ. Hơn nữa cách giảng của thầy cũng rất đặc sắc, hình như em cũng đã được nghe qua.”

Ôn Nhiễm vô cùng đồng ý.

Trình Bắc vỗ vỗ khuôn mặt cô, tổng kết: “Cho nên, tốt nhất là làm thay vì nói, đỡ phải nghe mấy bài thuyết giảng dài dãi.”

Chiều thứ sáu, hội nghị học viện thường chỉ khoảng một tiếng, hôm nay lại kéo đến tận sáu giờ mới kết thúc. Diệp Dĩ Trinh đứng thẳng dậy, day day hai bên mắt. Mấy vị giáo sư lại chuẩn bị tổ chức nhậu nhẹt, mời anh đi. Anh vốn không thích rượu chè, liền từ chối, một mình đi ra ngoài.

Trở lại văn phòng nhìn đèn bên trong còn sáng, Diệp Dĩ Trinh mở cửa ra thấy Trình Bắc còn làm việc, tầm mắt chệch đi một chút lại nhìn thấy một dáng người, Ôn Nhiễm? Anh có chút kinh ngạc nhúu mày đi về phía Trình Bắc, “Còn chưa đi à?”

Trình Bắc nở nụ cười: “Không có gì ạ em chuẩn bị về bây giờ, Ôn Nhiễm có về không?”

Ôn Nhiễm theo bản năng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã gần bảy giờ tối, bảy giờ tối.

Vừa định nhắc thắt lưng cứng đờ dậy, Diệp Dĩ Trinh đã thông thả đến bên cạnh, xoay người nhìn máy tính trước mặt cô. Ôn Nhiễm ngồi trên ghế, một mùi hương trong trẻo lại lạnh lùng từ người hắt thoảng ra, khiến cô không thể ngồi yên, đến khi tâm tình nổi loạn Diệp Dĩ Trinh cuối cùng cũng đứng thẳng dậy, mỉm cười: “Có chút tiền bộ.”

Ông trời của tôi ơi, cuối cùng cũng được giáo sư Diệp cho phép, Ôn Nhiễm nước mắt lưng tròng.

Trình Bắc cười vụng trộm: “Thầy à, Ôn Nhiễm chiều nay giúp em rất nhiều, Lưu Bân không biết chạy đi đâu, may nhờ em ấy mới có thể hoàn thành.”

Ôn Nhiễm có chút ngại ngùng: “Em chỉ làm một ít thôi mà.”

Động tác uống nước của Diệp Dĩ Trinh ngừng lại, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: “Giờ trễ thế này rồi, tôi mời hai em ăn cơm.”

Mí mắt Ôn Nhiễm thiếu đường nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn Diệp Dĩ Trinh, chỉ thấy đôi mắt hắt có nét cười: “Coi như là khen thưởng.”

Quán Giang Hoài

Tháng 11 trời bắt đầu lạnh nhưng trong khách sạn này lại rất ấm áp. Ôn Nhiễm cầm một chén trà nóng nhìn Diệp Dĩ Trinh lật lật thực đơn. Trong lòng chộn rộn, cô đêm nay thật không hiểu mình bị làm sao nữa, mới nghe thường đã chạy theo ngay.

Lúc đầu là đi 3 người nhưng đi được một đoạn Trình Bắc lại gặp anh Lưu Bân. Cho nên bây giờ chỉ còn 2 người đi với nhau. Trình Bắc nhéo nhéo lỗ tai Lưu Bân cho hắt la hét oái oái, mà thân là người thầy như Diệp Dĩ Trinh cũng không ngăn lại, còn cẩn thận dặn dò: “Ra tay nhẹ thôi.”

Với người từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh trường học có tình đoàn kết thân ái như Ôn Nhiễm thật không thích ứng nổi.

“Ôn Nhiễm”

Diệp Dĩ Trinh bỗng ngẩng đầu, Ôn Nhiễm còn chưa kịp rút tầm mắt đã bị nhìn thấy, nhất thời có điểm: “Sao ạ?”

“Muốn ăn gì?”

” Cháo ạ.” Không cần nghĩ ngợi đã vội nói ra, nói xong cô mới thấy ... mắt mặt quá.

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô một cái, trong mắt có ý cười.

Ôn Nhiễm: “...” Cô đương nhiên không nhìn ra điều đó, nhưng mà cô cũng không nghĩ ra muốn ăn cái gì, nhất là khi có một pho tượng đại thần ngay trước mặt, ăn cũng không tiêu hóa nổi.

Đợi cho khi cơm canh bùng lên, Ôn Nhiễm nhìn chén cháo rau dưa trước mặt, rất chi là sung sướng. Diệp làm như không có việc gì bắt đầu ăn cơm, nhận ra ánh mắt của cô, anh ngẩng đầu hỏi: “Không ngon sao?”

Ôn Nhiễm vội lắc lắc, dùng thìa múc một muống to cho vào miệng, không kịp nghe Diệp Dĩ Trinh dặn cẩn thận, giây sau đã bị nóng mà mếu máo.

Diệp Dĩ Trinh sững sốt một chút, nhin cười đưa khăn tay ra: “Ôn Nhiễm em không cần gấp, cũng không ai tranh với em.”

Ôn Nhiễm ... mắt mặt quá thể.

Sau khi ăn xong Diệp Dĩ Trinh đi lấy xe, Ôn Nhiễm đứng tại cửa, nhún nhún chân cho đỡ lạnh. Bỗng nhiên, cách đó không xa có tiếng ồn ào nhốn nháo, hình như một nam một nữ cãi nhau. Ôn Nhiễm cũng nhìn xem, quả nhiên đúng là có hai người đang giằng kéo. Cô vốn không hứng thú với mấy chuyện thể này nhưng lại thấy người con gái có chút quen quen.

Lâm Sanh? Cô giật mình. Lâm Sanh buông áo người con trai ra, nhìn thấy cô lại vờ như không có gì xảy ra, nhưng đôi mắt mờ nước đỏ cũng không giấu được.

Ôn Nhiễm đi về phía Lâm Sanh, gật đầu chào, từ nhỏ đến lớn cứ khi nào làm lộ bí mật của người khác, người bị xấu hổ luôn là cô, nhưng thật ra so với cô Lâm Sanh cũng bối rối không ít. Cô lướt mắt qua người con trai đang cau mày bên cạnh, mặt mày cũng có điểm thú vị.

“Ôn Nhiễm” Ngay khi cô nghĩ nên giảng hòa hai người này thế nào, thầy Diệp đã gọi, Ôn Nhiễm quay đầu thấy chiếc xe màu xám của hắn ven đường, qua cửa kính, đôi mắt đen láy đỏ nhìn cô, đảo qua Lâm Sanh rồi đến nam sinh bên cạnh, khẽ gật đầu.

Không lẽ thầy nhớ rõ? Ôn Nhiễm không kịp nghĩ nhiều, cầm túi xách nói với Lâm Sanh: “Mình về trước nhé.”

Lâm Sanh đầu tiên hơi sững sốt sau mới cười, khuôn mặt trở nên rất giảo hoạt: “Ừ, gặp lại sau”.

Nụ cười kia khiến Ôn Nhiễm không thoải mái, khẽ rùng mình.

“Lạnh à?” người đàn ông đứng đợi lên tiếng.

Ôn Nhiễm chạy nhanh qua, lắc đầu: “Không ạ”.

Diệp Dĩ Trinh cười nhẹ: “Hai người kia là bạn em?”

Ôn Nhiễm thật thà đáp: “Cô gái đó là bạn em còn cậu kia là bạn trai bạn ấy, nhưng mà hình như đã chia tay thì phải.”

“Chia tay?..”

“Vâng, nghe nói cậu ta xuất ngoại.”

Thì ra là thế, Diệp Dĩ Trinh hiểu rõ: “Chuyện đó cũng bình thường thôi.”

Vừa dứt lời, người con gái bên cạnh liền nói: “Thầy à, nếu hai người yêu nhau thì xuất ngoại cũng đâu cần phải chia tay, không phải sao?” Cô nói điều này cũng không phải vì Lâm Sanh mà vì cô cảm thấy nếu chỉ đơn giản như vậy thì thật quá đáng tiếc, giọng điệu có chút đơn thuần, bướng bỉnh.

“Đương nhiên là không cần chia tay, trên đời cả khối người đã chờ người mình yêu mười mấy năm, hướng chỉ chỉ có 4 năm. Nhưng mà Ôn Nhiễm, các em đều còn trẻ, tình yêu cũng chưa thể hiểu hết đâu.” Khi nói chuyện xe đã đi được một đoạn khá xa.

Đúng là như thế. Cô chán nản nói: “Thế người trẻ không nên yêu sao thầy?”

“Không phải”. Hắn nói: “Người trẻ có thể làm rất nhiều việc, nhưng phải biết yêu thương chính mình, không nên để mình phải hối hận vì đã làm nền cho người khác. Đó mới là quan trọng nhất.”

Ôn Nhiễm bỗng nhớ ra gì đó, đôi mắt đảo quanh một lúc nhìn về phía Diệp Dĩ Trinh hỏi: “Thầy à, nếu là thầy thì thầy sẽ làm thế nào?”

Cô hỏi rất nhanh, nói xong lại cẩn thận nhìn về mặt hắn. Ánh mắt anh đã buông lỏng hơn, có chút cười, không để ý nói: “Điều này rất khó trả lời.”

“Sao ạ?”. Ôn Nhiễm ngạc nhiên.

Diệp Dĩ Trinh quay đầu sang, đôi mắt đen thuần túy cười nhìn cô: “Vì tôi không có bạn gái.”

6. Chương 6

Lần trước sau khi nghe điện thoại của mẹ Ôn Nhiễm quyết định sắp xếp một ngày thứ bảy về thăm ông nội.

Giờ là tháng mười một, tự nhiên nổi hứng thế là Ôn Nhiễm quyết định đi. Đứng trước bức tường đỏ của khu quân đội, cô cởi áo khoác ra, có chút chần chừ.

Mẹ cô ngày trước hay kể, lúc bà còn trẻ không biết có bao nhiêu người muốn gả cho người sau cánh cửa này.Đằng sau bức tường màu đỏ đó là loại người nào, cô không biết nhưng người nhà họ Ôn cũng đều làm việc ở đó cả.Chiếc quân hàm sáng bóng trên vai, nhìn qua đã biết là không phải người bình thường.Nhưng mà điều đó và ông nội đôi khi Ôn Nhiễm lại cho là hai người khác nhau, xa lạ, cô không hiểu nhiều lắm, cũng không muốn hiểu.

”Chị Nhiễm nhiêm?”

Một cô bé mặc áo màu hồng nhạt từ trong chạy ra, Ôn Nhiễm ngẩng đầu, nhìn người đang đi tới, khẽ cười:“Xa xa?”

Ôn Viễn, là đứa con gái duy nhất của bác cả, tình tình hoạt bát, tên phát âm lại giống với tên cô.Ôn nhiêm cảm thấy kì lạ, không khí nặng nề bên trong đó sao lại có thể chứa một đứa con gái có tính cách như vậy.

Xa Xa ôm cánh tay cô:“Mẹ em từ sớm đã gọi điện, dặn em ở nhà chờ chị, chỗ nào cũng không cho đi”.Nói xong lại cười:“Chị Nhiễm Nhiêm, chị lâu không có tới, không nhớ em sao?”

“Chị vừa khai giảng, còn nhiều việc”.Tùy tiện lấy một cái cớ “Ông nội ở trong nhà sao?”

“Vâng ông và chú ở phòng sách nói chuyện, lát nữa là xong” Ôn Viễn cười rộ lên rất đáng yêu, bên miệng có 2 lúm đồng tiền, luôn khiến người ta muốn nhéo vào má.

Vào cửa lớn, Kiều Vũ Phân đã đứng chờ, thấy Xa Xa đi cùng Ôn Nhiễm, nhiệt tình tiếp đón:“Nhiễm Nhiêm đến đây, Sao lại mặc ít như vậy?”.Kiều Vũ Phân nhíu mày .” Đứa nhỏ này, thành phố T không giống như thành phố B, tháng mười một cũng không biết mặc thêm áo, muốn sinh bệnh để mẹ ở đầu kia lo lắng phải không?”Nói xong rút một ly trà nhét vào tay cô.

Ôn Nhiễm liền nhận lấy:“Không sao mà bác, con quen rồi, không lạnh”.

Kiều Vũ Phân ngồi xuống, tươi cười hỏi thăm:“Ở thành phố B học vài năm mà về nhà cũng đếm trên đầu ngón tay, học bận thế sao?”

Cô nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nóng, lòng bàn tay ấm dần lên:“Không bận lắm đâu ạ”

“Nếu không thì nên chơi nhiều một chút.Đến chơi với bác với Xa Xa” .Kiều Vũ phân cầm khung thêu mang đến cho cô xem “. Bác trai con không cho bác đi làm, bác ở nhà rảnh rồi nên mang ra thêu hoa lá, bây giờ mắt cũng kém rồi”.

Ôn Nhiễm nhìn những tấm khăn thêu trên sô pha, trong lòng có chút xót xa.Khi bác gái ở đây nhàn rồi, mẹ cô ở thành phố T lại làm việc không ngừng, chăm nhà chăm cô.Đột nhiên ngón tay đụng phải trà nóng, giật mình, cô thấp giọng đồng ý.

Chờ đến khi Kiều Vũ Phân nói xong, Ôn Nhiễm kéo Xa Xa vào phòng của em, nhìn quanh một vòng chợt nhớ ra gì đó, cô bước đến chỗ giường của Ôn Viễn:“Xa Xa lúc trước chị gọi điện thoại ẹ, nghe nói em yêu sớm, có chuyện này không?”

Ôn Viễn có chút đau đầu, xoa xoa thái dương:“Chị Nhiễm Nhiêm chị không phải lại giống họ quả trách em chứ, chúng em cùng nhau lớn lên, học cùng nhau cái gì cũng không có”.

Ôn Nhiễm bị em chọc cười:“Chuyện này không đúng sao?”

“Vâng.”

Ôn Viễn gật đầu nhưng hình như hơi lưỡng lự.Ôn Nhiễm cũng không ép nữa, đúng lúc Kiều Vũ Vân gọi cô đến phòng sách gặp ông nội:“Tâm tình ông không tốt lắm, con nhớ chú ý đừng làm ông tức giận”.

Ôn Nhiễm gật gật đầu, bước nhanh.Cửa phòng sách đóng chặt,cô đến cạnh cửa còn có thể nghe được tiếng la hét của ông bên trong.Âm thanh trầm thấp hùng hậu, chẳng có chút bộ dạng bị bệnh.Ôn Nhiễm cười khổ, đang định đi vào thì có người bước ra, cô ngạc nhiên ngẩng đầu, là chú nhỏ Ôn Hành Chi .

Lùi ra phía sau một bước, Ôn Nhiễm dạ thưa:”Chú nhỏ.”

“Ừ” Chú thản nhiên đáp rồi lách người cô đi qua.Ôn Nhiễm đứng yên tại chỗ nhìn người đàn ông đi xa, cúi đầu thở dài.

Gõ cửa một tiếng rồi đẩy cửa ra, Ôn Nhiễm đột ngột cảm thấy trước mắt nhòa đi, ông nội lại hét lên giận dữ, cổ của cô rất lên vì nóng. Sự tập kích ngoài ý muốn này làm cô không đối phó kịp, tay che cổ, nhưng đau quá làm cô suýt rơi nước mắt.

Ông nội sưng sốt không kém, bà nội đứng bên cạnh phản ứng nhanh hơn, chạy vội đến chỗ Ôn Nhiễm, vừa oán giận ông: “Ông xem, ông nóng tính cũng phải tùy đối tượng chứ, bây giờ làm Ôn Nhiễm bị thương rồi này, Ôn Nhiễm bỏ tay ra cho bà nội nhìn.”

Ôn Nhiễm nhìn chén trà dưới chân nhỏ giọng: “Không sao đâu bà nội”. Đau, nhưng vẫn gắng nhịn xuống, cô ngồi xuống chiếc ghế trước mặt: “Ông nội con đến thăm ông”.

Ông nhìn cô, môi giật giật rồi nói: “Con đi theo bà nội để bà xem vết thương cho”.

Ôn Nhiễm khẽ cười, cùng bà ra ngoài. Bà nội vội vàng đến tủ thuốc đâu hành lang, Ôn Nhiễm chịu đựng cho đến khi bóng bà khuất đi mới gỡ tay ra.

Rất đau.

Thuốc mỡ được mang tới, Kiều Vũ Phân cũng hốt hoảng chạy sang, Ôn Nhiễm lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, mím môi chịu đau.

Bà nội bôi thuốc giúp, bác gái đứng bên cạnh nhìn cô, trong ánh mắt đầy đau lòng: “Xem này, vì con đến không đúng lúc, đã vất vả đến lại còn bị thương”.

Ôn Nhiễm cười cười, miệng vết thương bị động tới đau đến nhăn cả mặt. Kiều Vũ Phân muốn giữ cô lại ăn cơm nhưng Ôn Nhiễm cự tuyệt. Cô không thể tưởng tượng cảnh cùng ông nội ngồi trên một bàn ăn cơm, nhất định cô sẽ đau dạ dày mất.

Đi tới cửa, Ôn Nhiễm xoay người, chào Kiều Vũ Phân: “Bác à, chuyện hôm nay, đừng nói ẹ cháu.”

Kiều Vũ Phân sưng sốt một chút rồi vuốt vuốt mái tóc trên trán cô: “Được rồi, đứa bé ngoan, ông nội cũng không phải nhắm vào con. Con không muốn thì bác sẽ không nói, thuốc này cầm theo, nhớ bôi thường xuyên, Ôn Nhiễm của chúng ta xinh đẹp như vậy, không thể để lại sẹo được”.

Cô nhẹ cười, cổ lại nhói đau.

Cô còn nhớ rõ trước đây khi lần đầu tiên thấy ông nội, hôm đó tuyết rơi trắng xóa, cô cùng mẹ đứng ở ngoài bức tường đỏ đó, bị mấy người lính gác trùng trùng. Cuối cùng binh lính cũng không chịu nổi đưa đến gặp bà nội, sau đó bà dẫn sang gặp ông.

Cô khi đó còn nhỏ, chỉ biết lúc ông nói chuyện với mẹ, râu nhếch nhếch lên, không biết là tức giận hay sao nữa, cô còn chưa kịp gọi một tiếng ông nội, người trước mặt đã tát mẹ một cái, mẹ lão đảo ngã xuống đất, cô bám lấy mẹ cũng ngã theo.

Khi đó cô cực kỳ sợ, mà mẹ không biết làm sao có dũng khí, đỡ cô dậy, nói với ông: “Ngài có nhận Nhiễm Nhiễm không, không quan trọng nhưng nó là cháu gái ngài, nó không phải vì muốn nhận tiền của Ôn gia mà chỉ muốn cho con bé nhìn mặt ông nội nó, cho ba nó an tâm.”

Sau đó ông nội cũng chấp nhận cô. Nhưng cô vẫn rất ít khi đến đây, bởi vì mỗi lần đến đều chịu một lần tổn thương, như đã thành lệ, cô cũng không tưởng tượng được.

Bỗng nhiên trên đầu bị vỗ vỗ một chút, Ôn Nhiễm ôi một tiếng, nghiêng đầu thấy Diệp Dĩ Trinh đứng bên cạnh cùng một chồng tài liệu, sườn mặt trầm tĩnh: “Nghĩ gì vậy? Em muốn chết đứng ở đây sao”.

Ôn Nhiễm hoàn hồn, cười hì hì: “Không có gì ạ, thầy, thầy bảo em đến có việc gì không?” Từ nhà ông nội về không lâu nhận được tin nhắn của Diệp Dĩ Trinh đến khu học viện thầy gặp, Lưu Phỉ Phỉ và Đồng Chu nhìn cô bằng cặp mắt cực kỳ ngưỡng mộ. Ôn Nhiễm mang bao tay len vào, từ khu ký túc xá đến khu học viện cũng khá xa, trời còn lạnh.

“Không có việc tôi còn hẹn gặp em sao?”. Hẩn giáo dục.” Đây là báo cáo của em vừa rồi, sửa chữa cũng không khác mấy, tôi có viết ra mấy lỗi sai em mắc phải, về sửa lại rồi nộp cho tôi. Còn...” Anh nghiêng đầu, tầm mắt đảo qua cổ cô một chút, “Ôn Nhiễm cổ em bị sao vậy?”

“Cổ?” Cô sững sốt, lập tức phản ứng lại rất nhanh. ” Không cẩn thận bị phỏng thôi ạ, không sao cả.” Tay vừa chạm phải vẫn còn rất đau, lọ thuốc mỡ bà nội đưa còn nằm trong tay, thuốc mỡ lạnh làm cô rùng mình một cái, rụt cổ lại.

Bộ dáng đó khiến Diệp Dĩ Trinh khẽ thở dài, cầm chai thuốc mỡ trong tay cô, lấy ra một ít, nhẹ nhàng xoa lên :” Ngẩng đầu lên.”

“Ồ, sao, sao ạ?”

Cô hơi ngẩng đầu, chỉ thấy hần cúi lưng, rất gần mặt cô, giây tiếp theo một cảm giác ấm áp lại mát mát từ miệng vết thương truyền đến, anh nhẹ nhàng ấn, đến khi thuốc mỡ được trải đều:“Có thể phỏng ở chỗ này, em đứng là kì lạ”.

Cô vô tội cúi đầu nhìn hần, bỗng nhớ lúc khi mới tới ở đại học B có xem qua một câu đánh giá về Diệp Dĩ Trinh, thầy Diệp được sinh viên yêu thích vì hai nguyên nhân: một là tính tình rất khoa học và lý tính, giảng giải rất chuyên nghiệp, giáo sư Diệp không bao giờ trước mặt người khác mắng học trò mình, nhưng cho dù như thế người khác nhìn qua cũng không thể hiểu được, đó mới là đang thuyết giáo.Hai chính là khuôn mặt hoàn mỹ này đây, cái khía cạnh hài hòa với nhau, cô càng nhìn càng lú lẫm.

Thấy hần đứng dậy, cô liền nhận lại thuốc mỡ, cảm ơn thầy.Diệp Dĩ Trinh nhẹ giọng nói:“Không có cách nào với em, nhìn học trò của mình ngơ ngác ngắc ngắc như vậy, làm thầy như tôi đúng là chưa làm trong bốn phận.”

Ôn Nhiễm:“...” Hình tượng hoàn mỹ về Diệp Dĩ Trinh vừa mới dựng nên đã tan nát thành ngàn mảnh.

Cô ôm túi sách bước ra ngoài, chưa đến được cửa đã bị kêu lại:“Đúng rồi, Ôn Nhiễm, học viện gần đây có một hạng mục mới đưa xuống, trong đó có một hạng mục giống với đề tài của em, Ngô giáo sư nói em nên thử một lần, tôi đã thay em nhận rồi.”

Ôn Nhiễm sững sốt trong chốc lát, khẽ oán giận:“Xã hội này bình đẳng như vậy, thầy sao lại còn thực hiện chế độ chuyên chế độc tài vậy?”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười:“Tùy việc mình tiếp xúc với ai mà áp dụng cách ứng xử khác nhau nhưng trong nhiều trường hợp phương pháp chuyên chế độc tài đôi khi cũng nên sử dụng.”

Ôn Nhiễm:“...”

Ra khỏi tòa học viện Ôn Nhiễm lấy di động ra, nhìn số điện thoại với tên Diệp Dĩ Trinh hồi lâu, lập tức cắn răng dứt khoát bấm, màn hình thay đổi bằng hai chữ: lão Diệp.

7. Chương 7

Cuối tháng mười một, trường học bỗng nhiên tổ chức một hoạt động thể dục thể thao cực kì sôi nổi, thế là vừa về kí túc xá Ôn Nhiễm đã nhận được một tin cực kì bất hạnh.

Tuyên truyền viên của hội nghiên cứu sinh- Đồng Chu chống nạnh nói:”Ôn Nhiễm, mình nhớ rõ cậu đã từng nói năm một đại học cậu có học qua tennis đúng không?”

Ôn Nhiễm xấu hổ quá, có nhất thiết phải nhớ rõ ràng như vậy không, cô sao không biết mình có nói điều đó nhỉ?Ôn Nhiễm xoa xoa mặt còn chưa kịp phản ứng đã bị bạn học Đồng Chu chặn ngang ôm lấy: “Thật tốt quá, chọn cậu”.

“Mình, mình làm gì?”

Lưu Phỉ Phỉ bày ra một vẻ mặt đồng tình:“Tháng sau trong viện có tổ chức đại hội thể dục thể thao, kêu gọi mọi người tham gia, ban của chúng ta được phân một số môn, nhìn qua thật sự là...”

“Nhóm cậu là môn nào?”

“Đá cầu và kiêu đại thắng”.

“...” Xem ra hai người này cũng chiều cô, nhưng mà cô cũng nên phản kháng một chút chứ nhỉ :“Mình đã lâu không đánh tennis giờ cuộc thi lại kề cận như vậy, hơn nữa tay mình còn đang đau, làm sao mà phát bóng qua được lưới, mà khi đã không phát bóng qua được lưới...”

“Stop” .Đồng Chu kêu lên. “Nếu không cậu phải tham gia chui phần phạt vòng nhì, còn mình sẽ lo cái này...”

Ôn Nhiễm:“...” Cuối cùng cũng phải khuất phục trước uy quyền của Đồng Chu

Đứng trước sân tennis , cầm chiếc vợt chạy qua chạy lại, Ôn Nhiễm có một cảm giác.... bất lực.Đồng Chu đứng phía trên khán đài vẫy vẫy:“Bạn học Ôn, mình xả thân bồi dưỡng cậu thành tài a.”

Một người chưa từng đụng qua tennis xả thân bồi luyện, gà mờ lại còn có gà mờ hơn, thật là...Ôn Nhiễm nén nhin khuôn mặt đầy xúc động xuống, tung trái banh lên đánh, mắt cô nhìn theo, quả nhiên không làm người ta thất vọng, qua lưới.

Cô nhìn Đồng Chu, cười mỉa:“Mình lấy banh, tiếp tục”.

Tập luyện mãi đến giữa trưa, lâu không vận động Ôn Nhiễm mệt thở hồng hộc, cổ tay như muốn trật khớp, sử dụng chút sức lực cuối cùng, tung banh ra ngoài.Không cần tốn công đi lấy banh, cô buông luôn vợt hai tay chống gối thở phì phò.

“Còn mệt hơn cả chui phần phạt vòng nhì...”

“Cậu thật không có tiền đồ mà...”

Cô nghe thấy Đồng Chu nói mình, ngay cả sức tranh cãi cũng không có.Xoa xoa thắt lưng, Ôn Nhiễm vừa định đứng dậy đã thấy một bóng người, nhìn tiếp lên trên là ống quần tây đen phẳng lì, bước chân từ tốn làm Ôn Nhiễm có một loại dự cảm, còn chưa kịp chứng thực đã nghe Đồng Chu la lên: “Thầy Diệp, thầy đi đâu vậy ạ?”

Thầy Diệp, Diệp Dĩ Trinh, quả nhiên là hần.Ôn Nhiễm đứng thẳng người, trực diện nhìn.

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười ấm áp, cầm quả banh cô đánh ra còn chưa kịp nhặt, tầm mắt đảo qua Ôn Nhiễm, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tập luyện mà hồng lên, trên mặt phẳng phát ý cười, anh gật đầu chào Đồng Chu khiến cho Đồng cô nường không khỏi kích động:“Dạ, thầy cứ đi qua”.

Trong khuôn viên trường đại học B có một khu dành cho giáo viên, mỗi vị giáo sư đều mua một căn.Diệp Dĩ Trinh cũng mua mấy phòng, nhưng mà rất ít khi ở, đa phần thời gian đều ở trọ bên ngoài.Mấy ngày nay vì có mấy hạng mục, bận rộn quá nên đành ở tạm trường.Hôm nay vừa tan học, anh không đi xe nên chậm rãi đi trong trường, tầm mắt lơ đãng lướt qua thấy Ôn Nhiễm đang đứng trong sân tennis.Đứng đó nhìn một lát thấy cô nàng gương nanh múa vuốt rất ngốc khiến anh không khỏi mỉm cười.

Anh xoay xoay trái banh, đôi mắt đen đầy ý cười nhìn Ôn Nhiễm:“Đại hội thể dục thể thao em tham gia môn tennis?”

Người mới bị giáo sư Diệp thi hành chính sách chuyên chế độc tài nào đó rầu rĩ ừ một tiếng.Diệp Dĩ Trinh cười cười ném trả banh cho Đồng Chu, lại cầm cây vợt của cô xem kĩ,“Vợt này dùng để đánh tennis khá tốt.”

Ôn Nhiễm mím môi:“Em có học tennis bốn năm trước”.Nên sớm quên hết rồi.

Diệp Dĩ Trinh như không nghe ra ngụ ý của cô, cầm vợt tiếp tục xăm xoi:“Tư thế của em cũng được nhưng mà cách cầm vợt còn không chuẩn, như vậy rất dễ làm thương cổ tay” .Nhìn liếc qua cổ tay cô một cái :“Cổ tay đau không?”.

Sao lại đoán chuẩn thế chứ.Ôn Nhiễm trong lòng khóc ròng, nhưng vẫn ngoan hiền đáp:“Có ạ”.

“Thầy à, thầy biết chơi sao?” Đồng Chu nhìn anh nói như dân chuyên nghiệp nên hào hứng hỏi.

“Tôi cũng từng luyện qua thời đại học”. Nói xong cầm lấy trái banh vung lên rồi đánh, quả banh tạo một đường vòng cung đẹp mắt, rơi xuống vùng sân đối diện.Động tác hoàn hảo.

Thời đại học có lúc anh rất thích vận động, tham gia nhiều môn, cũng có tennis.Sau này việc nhiều nên dần thôi, lúc có thời gian lại lấy ra, chỉ cần nhẹ nhàng một chút, cảm giác quen thuộc sẽ trở lại.

Người nào đó càng trở nên hổ thẹn, Đồng Chu vỗ vỗ Ôn Nhiễm, đưa mắt về phía thầy:” Thầy à, hay thầy dạy Ôn Nhiễm đi, nó không biết gì nhưng chắc thông minh cũng học được”.

Diệp Dĩ Trinh sắc mặt ôn hòa nhìn Ôn Nhiễm như muốn hỏi ý kiến, người nào đó đang trợn tròn mắt, nhưng ngại hấn còn ở đây, giận mà không dám nói. Ôn Nhiễm còn đang do dự thất lưng đã bị bấu một cái. Cô quay đầu trừng mắt với Đồng Chu, rồi đành phải thành khẩn nhìn Diệp Dĩ Trinh.

Diệp Dĩ Trinh vui vẻ gật đầu đồng ý

Chủ nhật, như đã hẹn.

Hôm nay thành phố B trở rét, Ôn Nhiễm mang bao tay, khăn quàng cổ đầy đủ cả mới đi xuống lầu, nhưng mà lạnh quá nên cứ phải dậm chân mãi. Thế mà bên dưới, Diệp Dĩ Trinh lại thoải mái vô cùng.

Ôn Nhiễm có chút bất mãn nhìn hấn.

“Rất lạnh sao?” Anh nhúu mày, đưa một túi giữ ấm cho cô.

Ôn Nhiễm nắm trong tay, răng va hết vào nhau cố gắng nói từng chữ: “Thật quá lạnh”. Trong lòng không khỏi cầu nguyện giáo sư Diệp sẽ suy nghĩ lại, cho cô về đi mà.

Diệp Dĩ Trinh cười nhẹ, gật gật đầu:“Ừ, lạnh thật.”

Ôn Nhiễm nghi hoặc nhìn, sau đó hấn nói tiếp:“Thời tiết như vậy là điều kiện tốt để rèn luyện sức khỏe, tốt nhất là chạy 2000 mét để làm nóng cơ thể.”

Ôn Nhiễm suy nghĩ hỗn độn:“Thầy, thầy Diệp à, sao lại có thể thế được——”.

Giáo sư Diệp lơ đãng cười :“Bắt đầu đi, học trò .”

Ôn Nhiễm tưởng như muốn chửi ầm lên, nhưng mà Diệp Dĩ Trinh trước mặt, là thầy đó, cô đành cắn môi, vẫn nên nhẫn nhịn. Sân thể dục lớn như vậy, một vòng là 400 mét, cô chạy quanh, cứ đến cho vòng lại chạy chậm lại. Chạy mãi đến khi người đã nóng lên, cô mới dừng lại thở, hai má và chóp mũi đều hồng hồng:“Thầy à, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”.

Nói xong nhìn hấn một cái rồi vô thức đắm chìm trong đôi mắt màu đen kia. Đôi mắt nhẹ nhàng mà ấm áp, có ý cười rất thần nhiên, nhìn cô đang thất thần, nhất thời Ôn Nhiễm cảm thấy mặt mình nóng rực lên, chắc chắn là đỏ mặt. Cô theo bản năng chà chà mặt. Diệp Dĩ Trinh cúi đầu cười một tiếng:” Đi thôi.”

Ôn Nhiễm cầm vợt, nghe hấn giảng giải về cách thức đánh bóng phương Tây khác phương Đông như thế nào, cảm nhận độ ấm bàn tay hấn khi sử dụng vợt lại cho cô.

“Khi thủ ngón cái phải để chỗ này, nếu không cổ tay rất dễ bị đau, rồi, em thử đi”. Hấn sửa đúng tư thế cho cô, rồi phát một trái banh, Ôn Nhiễm vừa mới được chỉ giáo mấy điểm quan trọng, đã có thể chống chọi được vài hiệp.

Cầm vợt trong tay, Ôn Nhiễm hưng phấn đến mức không thể tin.

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô điềm đạm cười:“Thật ra là không khó đúng không, chỉ là em nghĩ nó khó cho nên không thể tốt lên được mà thôi.”

Ôn Nhiễm xoa xoa cổ tay hơi đau :“Học viện tại sao lại nghĩ ra cái trò đại hội thể dục thể thao này chứ, thật sự là khổ cho xương cho khớp mà...”

Đang uống nước Diệp Dĩ Trinh dừng lại, cười nhẹ, lắc đầu:“Vậy em bình thường muốn làm gì?”

Ôn Nhiễm nghĩ ngợi một lát rồi đáp:“Đi học ạ, nếu hết tiền thì đi làm thêm.” Thực ra cô cũng ít khi hết tiền, mẹ ở thành phố T đi làm ngân hàng, tiền lương cũng khá cao, chỉ là cô không muốn mẹ vất vả như thế, cô lớn thế mà vẫn không nên cơm cháo gì cho nên cuối tuần vẫn hay kiếm việc làm.

Nghe xong Diệp Dĩ Trinh thật tâm nói:“Ừ, có thể đem một cơ thể người hai mươi tuổi có chiều ngang y như người bốn mươi cũng đúng là một công trình.”

Ôn Nhiễm bực mình, Diệp giáo sư nhìn qua cũng biết cô đang tức giận, liền ôn hòa giải thích:“Em cảm thấy mình bây giờ có rất nhiều việc phải làm, muốn lên lớp, muốn theo tôi làm đề tài, còn muốn giải quyết sinh

hoạt hằng ngày, nhưng chỉ cần em nhìn lại sẽ thấy mình cái gì cũng chưa làm được, cảm giác trống rỗng đó rồi sẽ khiến em càng uể oải...” dừng một chút, anh đột nhiên hỏi: “Ôn Nhiễm, tôi nói vậy có đúng không?”

Ôn Nhiễm mím miệng nhìn hắn, không hé răng.

Diệp giáo sư tiếp tục thuyết giảng: “Người trẻ làm nhiều cũng tốt, nhưng đôi lúc có nhiều người chỉ quan tâm đến cảm xúc của mình, chẳng cần xem người ta nghĩ gì, ương ngạnh chưa trưởng thành, nhưng cũng không sao, bởi đó là quyền lợi của người trẻ.”

“Thầy à, em cũng có mục tiêu, không phải là không có.” Cô phân minh: “Hơn nữa, thầy phê phán người trẻ như thế, không lẽ thầy không phải người trẻ?”

“Sao?” Anh nhếch miệng cười: “Gần đây rất ít người nói tôi là người trẻ, chắc là do đi dạy người ta khát khe quá, làm cho tôi đôi lúc cũng thấy rất đau khổ nha.”

Ôn Nhiễm càng căm giận, thì ra hắn biết à. Thực sự rất muốn nói cho hắn biết, không cần dạy nhiều người, chỉ cần dùng não nhiều quá, nhất định sẽ già nhanh thôi.

8. Chương 8

Trận đấu được tổ chức vào một ngày Chủ Nhật ánh mặt trời sáng lạn.

Ôn Nhiễm và Lưu Phỉ Phỉ thi vào buổi chiều, nhưng sáng sớm vẫn mang một đồng nước khoáng đến sân cỏ vũ Đồng Chu thi đá cầu. Ngôi cũng ở một đám các em năm một năm hai, mà hai cô cũng không thấy ghen tị lắm.

“Xinh thật, cậu không thấy à, không ghen tị sao?” Ôn Nhiễm dùng khuỷu tay chọc chọc Lưu Phỉ Phỉ đang uống nước bên cạnh.

Lưu Phỉ Phỉ mím môi cười: “Tính trẻ con như thế có ai thích chứ.”

Đồng Chu đã thi đấu xong, oanh oanh liệt liệt đi tới chỗ các cô, thấy bình nước Ôn Nhiễm mới uống một nửa liền cầm lên ngựa cổ uống hết.

“Này, bạn học, sân thể dục nhiều người như vậy, bạn có thể giữ hình tượng chút không?” Lưu Phỉ Phỉ nhìn bằng một ánh mắt ghét bỏ, Đồng Chu lập tức trả lại bằng một cái nhìn xem thường.

“Hình tượng có thể làm cơm ăn sao?” Nói xong nắm tay Ôn Nhiễm đi căn tin.” Đi, bạn tốt, mình mời cậu ăn cơm, bổ sung năng lượng để chiến đấu buổi chiều”.

Tất cả các trận tennis đều diễn ra vào buổi chiều, Ôn Nhiễm cầm vợt đứng ở vị trí của mình, trong bụng hơi quặn lại, không khỏi ngẫm nghĩ, buổi trưa mình ăn nhiều quá sao? Lưu Phỉ Phỉ và Đồng Chu đứng từ xa xem trận đấu, nhìn bộ dáng khấn trương của bạn mà không khỏi cười.

Thật ra cô không nên khấn trương, phải, không khấn trương, nhưng mà cô lại không làm được. Vừa thấy tư thế của đối thủ trong lòng lại run lên, cô vội lắc lắc đầu, Ôn Nhiễm xoay qua nhìn đối thủ là một đàn em năm nhất cười. Lúc trước khi bắt đầu Đồng Chu có đi thăm dò tình địch giúp cô, nói cô thật bị thăm mà, mới khởi đầu đã gặp được hạt giống của hội, hơn nữa đối thủ này từng dành nhiều giải tennis nha.

Ngược lại, Ôn Nhiễm vô cùng trấn tĩnh vỗ vỗ vai bạn an ủi: “Không sao, mình cũng là nhân tài mà.” Nói xong bị Đồng Chu đánh ột phát, nhe răng nhếch miệng.

Sắp đến giờ thi đấu, một người con trai bước ra từ đám đông chạy đến sân tennis, hình như là năm nhất. Ôn Nhiễm theo bản năng nhìn về đối thủ năm nhất kia, cô nàng mặt đỏ ngai ngùng, hoàn toàn không còn ngạo khí lúc nãy nữa. Ôn Nhiễm buộc phải nghĩ rằng người con trai này chính là bạn của đàn em kia, chạy lên để đàn áp cô nha, sợ cô bắt nạt bạn nha?

Vừa định chặc chặc lưỡi, Ôn Nhiễm lại thấy cô bé kia mặt mày đang biến sắc, người con trai kia đang chạy tới hướng cô, Ôn Nhiễm thoát khỏi suy tưởng xong thì cậu em đã ở ngay trước mặt, thời tiết tháng mười một mà chỉ mặc một áo trắng dài tay cùng một chiếc quần kaki màu lam, khuôn mặt trắng nõn có chút hồng: “Chị à, chị cố lên!”

W,h,a,t?

Ôn Nhiễm xem ngất xỉu, chỉ chỉ đối thủ trước mặt:“VẬY em có biết bạn đó không?”

Người con trai càng thêm ngại ngùng, gãi gãi đầu:“Là bạn em”.

Ôn Nhiễm khước miệng hơi run rẩy, sau đó cười cười với cậu em :“Cám ơn.” Đứa nhỏ này đáng lẽ nên đến chia buồn cô mới đúng.

Quả nhiên mới mở màn chưa đến 10 phút Ôn Nhiễm đã thấy sự lợi hại của đàn em này.Kết thúc toàn thắng nghiêng về đối thủ, Ôn Nhiễm đến lúc đó mà da gà vẫn nổi dựng hết lên.Đồng Chu và Lưu Phỉ Phỉ cười đến run rẩy cả người.

“Ôi chào, bạn học, cậu đào hoa mọi lúc mọi nơi nha”.

Lưu Phỉ Phỉ đẩy đẩy kính mắt, ném ra một câu lời ít ý nhiều:“Khẩu vị thật nặng mà.”.Ngay cả em trai năm nhất cũng sa vào.

Ôn Nhiễm đầu đầy hắc tuyến, thật muốn đem mấy cái mặt này in dưới đất, đập vợt tennis vào mặt mấy người:“Cười, cười cái gì, có gì vui mà cười chứ?”

Đồng Chu nén lại, nói:“Cậu không có cảm giác gì sao? Cô bé kia mỗi lần phát bóng đều mang một làn gió lạnh thấu xương nha, liếc cậu một cái... haha...”

Thế này rồi mà cũng không có người an ủi, Ôn Nhiễm vô tội sờ sờ mũi, nhún vai:“Không có cảm giác gì, chỉ là thấy hơi áy này, được mọi người phớt lờ cho, lại còn thầy Diệp tận tình chỉ bảo.” Nói xong định thở dài, khí còn chưa kịp tuôn ra đã bị Đồng Chu chặn lại.

“Đúng là ngốc.Lúc này thầy Diệp còn ở đây xem trận đấu mà.”

“Cậu, cậu nói sao?”Ôn Nhiễm thất kinh.

Lưu Phỉ Phỉ gật đầu:“Ừ, từ khi mà cậu em năm nhất đến cổ vũ cho tới khi cậu bị đối thủ vùi dập, toàn bộ đều xem.À, hình như còn nói một câu...”

“Gì?” Trực giác cho cô biết chắc chắn không có gì tốt, trực giác nói ...

“Thầy Diệp nói với một giọng trầm như đàn vi ô lông, thầy nói”không ngoài dự liệu...” Lưu Phỉ Phỉ dò xét nhìn Ôn Nhiễm sau đó cười ha ha:” Cô nương, thầy nói quả không ngoài dự liệu, haha..”

Ôn Nhiễm :“...” Bây giờ cô chỉ có thể nói, trực giác của mình quá chuẩn.Cô ngưỡng mộ mình quá đi.

Từ khi bắt đầu tham gia hạng mục của học viện. hơn nửa thời gian cô phải đi theo giáo sư Ngô Nham làm điều tra.Cũng sắp tới thời gian tập trung báo cáo đề tài, mà giáo sư còn cố ý chỉ định cô lên trình bày.

Ôn Nhiễm nghe xong mà muốn ngất.Muốn cô trước toàn các giáo sư thuyết trình?Muốn cô cùng các vị tai to mặt lớn quản lý học viện của đại học B nói chuyện?Trường hợp này, thực sự quá sốc.Ôn Nhiễm ăn không vô ngủ không được, mất như gấu mèo tham gia hội nghị thường kì sáng thứ sáu, Diệp Dĩ Trinh nhìn thấy mà kinh hoàng đến lắp bắp.

Việc này anh cũng được nghe từ Liễu Duyên, cảm thấy buồn cười:“Đây là cơ hội để tôi luyện bản thân, em không nên từ chối.Cơ hội khó như vậy không phải ai cũng có.” Anh dừng lại một chút, giọng nam trầm thấp lại vang lên:“Như vậy đi, Ôn Nhiễm Chủ Nhật này tôi không có việc gì, em mang bản báo cáo của mình đến đây, tôi sẽ xem qua trước, thế nào?”

Ôn Nhiễm nghe xong lập tức gật đầu:“Cám ơn thầy, thầy Diệp”.

Diệp Dĩ Trinh liếc mắt nhìn cô một cái:“Không cần, tôi cũng chỉ hi vọng lần này em không làm tôi mất mặt là được rồi.”

Ôn Nhiễm sửng sốt, giờ mới hiểu được dụng ý của hần khi nói “quả không ngoài dự liệu”, mặt đỏ lên:“Không đâu ạ, việc này là chuyên môn của em, em sẽ làm tốt.”

Không cần lúc nào cũng kè kè nhắc nhở cô sự kiện ngày đó được không?Bạn học Ôn Nhiễm thực muốn rơi nước mắt mà.

Diệp Dĩ Trinh cười cười, im lặng.

9. Chương 9

Sau khi từ văn phòng của Diệp Dĩ Trinh đi ra, Ôn Nhiễm quyết tâm dồn toàn bộ tâm huyết vào bài diễn thuyết mà giáo sư Ngô Nham giao. Hầu như cả ngày đều nhốt mình trong thư viện, tìm đọc tài liệu. Đang lúc có một chỗ khiến cô rối rắm không hiểu, di động bên cạnh đột nhiên vang lên, cô vội với lấy điện thoại, nhấc máy. Đầu kia truyền đến một giọng nữ không quen lắm: “Ôn Nhiễm à”.

Cô ngẩn người, nhìn màn hình điện thoại, số lạ sao: “Bạn là ai vậy?”

Cô bạn nói tên Ôn Nhiễm mới có chút ấn tượng, hai người từng gặp qua.

“Xin lỗi, chị Lữ”.

Người đó khẽ cười, nhưng rất nhanh lại trấn tĩnh, giọng nói vẫn có chút khàn khàn: “Ôn Nhiễm, chị có thể nhờ em một việc không?”.

Ôn Nhiễm đẩy bản báo cáo trong tay ra: “Vâng, sao vậy ạ?”

Đầu kia thút thít vài tiếng: “Là như vậy, cha chị tự nhiên đổ bệnh, trong nhà gọi điện thoại về gấp. Nhưng mà hiện giờ chị đang dạy một lớp sinh viên năm một, cũng không thể bỏ mặc mấy em được, cho nên khi chị về nhà, em có thể quản lý mấy em một thời gian được không?”

Thì ra là thế, Ôn Nhiễm nắm điện thoại trong tay, suy nghĩ. Cô và chị Lữ cũng không thân thiết lắm, chỉ là khi cô đến đây học nghiên cứu sinh có gặp chị ấy một lần. Nhà chị Lữ ở một thôn nhỏ vùng xa của Quảng Tây, gia đình cũng không giàu có, cho nên trường học cử chị đi học nghiên cứu sinh kiêm luôn giáo viên một lớp để lấy tiền sinh hoạt phí. Chị nói giọng rất nặng, đối với mọi người quan hệ cũng không được tốt, bình thường luôn ở một mình, cho nên thật sự không tìm được ai mới phải phiền đến cô.

Không nghe cô nói gì, người đầu dây sợ đã gây cho cô phiền toái, liền nói: “Mấy đứa nhỏ đều rất nghe lời, em sẽ không gặp vất vả đâu.”

“Không phải, chị hiểu lầm rồi.” Ôn Nhiễm vội nói, nhưng lại sợ mình quá to tiếng: “Không có gì đâu, em sẽ giúp chị trông lớp một thời gian, chị nhanh đi xin phép về nhà đi.”

Chị thở dài một hơi, đưa số điện thoại lớp trưởng cho cô, cảm ơn mãi.

Tắt điện thoại, Ôn Nhiễm nhìn đến bài báo cáo trong tay, chán nản. Ông trời hình như thấy cô thời gian qua quá chỉ là rảnh rỗi cho nên bây giờ công việc mới ngập đầu ngập cổ như vậy.

Lưu Phỉ Phỉ cười: “Tốt mà, cái này xem như có thêm kinh nghiệm”.

Có thêm kinh nghiệm chưa cần nói tới, Ôn Nhiễm lắc đầu, chỉ hy vọng bọn nhóc không tạo cho cô một đồng rắc rối là được rồi. Nhưng mà, hy vọng của cô, rất nhanh đã tan tành.

Buổi chiều thứ sáu, Ôn Nhiễm đến gặp hai bạn ban cán sự lớp, cô vốn đã chuẩn bị cái móc cô giáo để lên chỗ kia ngồi, nhưng mà, vừa nhìn thấy học sinh đã không bình tĩnh nổi. Cậu học sinh này nhìn cô cũng rất ngạc nhiên, nhưng cũng vô cùng lễ phép đứng nghiêm chỉnh chào một tiếng cô Ôn.

Ôn Nhiễm vừa thấy cậu nhóc đã nghĩ ngay đến trận đấu thảm bại trong nháy mắt, mặt mày không biến sắc, hỏi: “Em là, Phiền Ảnh Trạch...?”

Cậu con trai cười ngại ngùng: “Vâng, em là Phiền Ảnh Trạch, lớp trưởng lớp ban một ạ.”

Thì ra là thế. Không trách cô bé đó ra tay ác độc như thế. Hóa ra là lớp trưởng đứng đầu chạy tới cổ vũ cô nha. Ôn Nhiễm ngưng ngưng cười, bảo hai người ngồi xuống: “Chuyện là vậy, cô giáo của các em, cô Lữ trong nhà có chuyện gấp, nên tạm thời cô sẽ quản lý lớp, có vấn đề gì có thể tìm cô.”

Hai cậu học sinh gật đầu: “Vâng, thưa cô. Cô Lữ đã giao, nhất định chúng em sẽ giúp đỡ cô.”

Thật là lễ phép nha. Ôn Nhiễm mặt mày vui vẻ, nhìn âu yếm: “Vậy có vấn đề gì sao?”

Hai người nói to nói nhỏ gì đó một lúc, Phiên Ánh Trạch bị bạn lớp trưởng lớp ban hai đẩy lên trước mặt cô, mặt có vẻ dè chừng hỏi: “Cô à, lần trước lớp em và cô Lữ đã đề ra kế hoạch đi dã ngoại, cô có nghe cô ấy nói qua không?”

“Dã ngoại?”

Nhìn bộ dạng không biết gì của Ôn Nhiễm, bạn lớp kia nói: “Trong lớp có rất nhiều bạn học lần đầu đến thành phố B cho nên rất muốn đi thăm quan. Chúng em cùng nhau thảo luận quyết định cuối tuần đi ra ngoại ô thành phố B leo núi ạ.”

“Vậy sao...” Ôn Nhiễm hiểu ra vấn đề, lập tức hớn hờ: “Cũng là chuyện tốt mà, các em muốn đi thì cứ đi đi.”

“Nhưng mà cô à, trường B có quy định, nếu vượt qua năm mươi người thì cần có giáo viên đi theo.” Phiên Ánh Trạch nhắc nhở: “Hai ban chúng em là năm mươi hai người.”

Ôi trời. Ôn Nhiễm ngẩn người, chỉ chỉ vào mình: “Ý em là, cô phải theo cùng?”

Hai lớp trưởng cùng nhau gật đầu.

Lớn như cô mà phải theo bọn con nít đi dã ngoại? Ôn Nhiễm cúi đầu suy nghĩ, chợt bất tình linh ngẩng đầu lên làm Phiên Ánh Trạch nhảy dựng: “Này, các em nói cuối tuần, là thứ bảy hay chủ nhật?”

“Chủ nhật ạ, bọn em đã thuê xe rồi, tới lúc đó xe sẽ đến đón, cô không cần lo lắng.”

“Ồ, cô không có ý này...” Ôn Nhiễm cuống quýt nói, nếu nhớ không lầm thì, Diệp Dĩ Trinh có gọi điện thoại bảo cùng cô thảo luận bản báo cáo, cũng là Chủ Nhật. Cô phải làm sao bây giờ?

Nắm chặt điện thoại, Ôn Nhiễm tưởng như tìm muốn bật ra ngoài, tuy là không phải lần đầu tiên xin phép thầy, nhưng mà lần này nếu là Diệp Dĩ Trinh, cô cũng không đồng ý, bởi vì hẳn là người khiến cho cô thấy mình không được phép !!!

“Ôn Nhiễm” Âm thanh trầm thấp của hắn phát lên, có chút khàn khàn.” Có việc gì sao?”

“À, vâng, thầy Diệp, là vậy, có một người bạn cô giáo bạn nên bảo em giúp quản lý một lớp năm nhất”. Nghĩ tới nghĩ lui một lúc, Ôn Nhiễm quyết định phải lên tiếng thôi.

“Ừ, có vấn đề gì sao?”

Ôn Nhiễm hít sâu: “Cũng không có gì quan trọng, nhưng mà ngay mai mấy em muốn đi dã ngoại, em lại phải đi cùng, cho nên muốn xin thầy việc báo cáo ngày mai có thể dời lại ngày sau được không ạ?”

Ôn Nhiễm nói một hơi đầy hăng hái xong, nín thở chờ câu trả lời của Diệp Dĩ Trinh, mà đối phương chỉ nhẹ nhàng cười: “Dã ngoại sao? Chỗ nào?”

“Leo núi, là ở ngoại ô thành phố B thôi ạ”.

Cô thật thà trả lời, trong lòng buồn bực lắm, người này hỏi mấy cái này làm gì, chỉ cần nói cô biết có cho nghỉ không là được mà. Đầu kia thần nhiên ừ một tiếng, cô còn chưa kịp hiểu gì đã nói tiếp: “Có thêm người đi được không, cô giáo Ôn?”

Cô giáo Ôn, nghe xong mấy chữ này Ôn Nhiễm thấy mặt mình sắp cháy luôn rồi, cũng không nghĩ nhiều liền trả lời: “Chắc là không được rồi, đã có năm mươi ba người, xe chật.”

Cô cự tuyệt rất lưu loát, người đầu máy nghe xong trở mặt vài giây, cười cười rồi tắt máy. Ôn Nhiễm nghe mấy tiếng bip bip, càng không hiểu, người này hỏi cẩn thận như thế, không phải là hắn muốn đi chứ?

Nghĩ đến đây Ôn Nhiễm trừng ngược mắt lên. Cô, cô vừa mới cự tuyệt Diệp Dĩ Trinh, Diệp giáo sư, thầy Diệp sao???

Chủ nhật, thời tiết rất tốt, Ôn Nhiễm từ năm giờ sáng đã bị đồng hồ báo thức kéo dậy, mơ màng chuẩn bị hành lý. Giờ này, hai mắt đen thui to như gấu trúc đứng trước cửa xe điểm danh, bả vai bỗng nhiên có người vỗ vỗ, Ôn Nhiễm quay đầu, là đàn em Phiên Ánh Trạch, nhếch nhếch khóe miệng gượng tạo nụ cười.

“Cô à, cô chưa ăn sáng phải không, em có mang cho cô.” Nói xong đưa cho Ôn Nhiễm một túi có sữa và sáu cái bánh quẩy, bụng cô kêu lên một tiếng. Ngẩng đầu nhìn Phiên Ảnh Trạch, đứa nhỏ này lại cười hề hề như thằng ngốc.

Nhận gói bánh, Ôn Nhiễm vừa định vỗ vai cảm ơn cậu đàn em, chợt thấy phía sau có một cô bé chắc là cũng lớp. Cô bé có vẻ không cam lòng lại không dám nói khiến Ôn Nhiễm có chút dở khóc dở cười. Cô đành thu tay, đưa tay vẫy vẫy: “Nhanh lên xe, xuất phát.”

Ôn Nhiễm ngồi hàng ghế cuối cùng, ăn sáng không bao lâu đã bắt đầu buồn ngủ. Đến khi gần tới địa điểm mới bị tiếng cười nói của mấy em học sinh đánh thức, cô nheo mắt nhìn cả lớp đang hát đồng ca, khẽ cười.

Đúng là tuổi trẻ, cô lúc còn ở độ tuổi đó thì sao nhỉ? Khi đi học năm nhất, mở mắt ra đã vùi đầu vào học, cả một năm trong trí nhớ, chỉ là tự học ở thư viện, trên đầu quạt điện chạy vù vù.

Tầm mắt vừa chuyển, Ôn Nhiễm thấy người ngồi phía trước là Phiên Ảnh Trạch. Cậu mặc một chiếc áo trắng với quần bò, đơn giản nhưng vẫn thể hiện là một người ưa sạch sẽ. Nghĩ thật muốn cười, phải, lúc bằng tuổi bọn họ, cô cũng sẽ thích một cậu bé như thế.

Hôm nay người đến leo núi không ít, Ôn Nhiễm đứng trước cửa xe, phát vé vào cửa cho các em, vung tay lên định hô xuất phát, tầm mắt chợt đảo qua một nơi nào đó, một hình ảnh rơi vào mắt.

Cô trông lớn hai trông mắt, sợ mình nhìn lầm!

Cái xe màu xám kia, dù chỉ mới ngồi một lần cô cũng nhớ rõ ràng, chắc chắn sẽ không lẫn lộn. Người nọ trong bộ quần áo thể thao, hai tay đút vào túi, đôi mắt đen tuyền đầy ý cười đang nhìn phía họ.

Cô lúng ta lúng túng đứng tại chỗ nhìn anh đang bước tới, từng bước từng bước nhẹ nhàng, điềm đạm, cũng thực thông dong. Anh cũng từng dạy một môn chuyên ngành của năm nhất cho nên bọn nhỏ đều biết anh, vừa thấy đã vô cùng kinh ngạc và vui sướng, nhất là bạn nữ. Ôn Nhiễm thở dài, người này, đúng là không thể hiểu rõ cảm giác nha. Tầm mắt của anh nhìn vào cô, Ôn Nhiễm cúi đầu chào: “Thầy Diệp.”

Diệp Dĩ Trinh gật đầu, sau đó nhìn về phía đám đông đang nhốn nháo kia, cười hỏi: “Các em có nhận thêm người nữa không?”

Còn, còn hỏi lại sao? Ôn Nhiễm nín thở nhìn mấy đứa, nháy mắt phản đối bọn nhỏ.

Ôn Nhiễm đeo túi, chậm rãi theo sau nhóm người đi về phía trước. Chưa đi được lâu cô đã mệt đến không thở nổi, mà thầy Diệp lại vô cùng thoải mái, lúc leo núi còn có thể nói vài câu, tán gẫu với vài người, ra chiều thích ý. Càng nhìn cô càng muốn học mấu.

Phiên Ảnh Trạch thân là lớp trưởng nhưng vẫn đi theo phía sau cô, nhìn cô thở hồng hộc như trâu không khỏi nở nụ cười: “Cô à, để em mang giúp cô.”

Ôn Nhiễm giữ lấy túi, bực tức nói: “Không cần.” Hôm nay dù chết cô cũng phải lết lên đỉnh núi, mới nghĩ được như thế, ông trời như đùa giỡn với cô, ngay lập tức không cần thận bị ngã. Đầu gối đập vào nền đá, đau không chịu được.

P phía sau Phiên Ảnh Trạch hét lên một tiếng nhưng vẫn không kịp đỡ, thành linh có một cánh tay dịu cô dậy: “Cẩn thận một chút.”

Một giọng nam, cảm giác ấm áp từ bàn tay, Ôn Nhiễm thoáng sửng sốt, đến khi nhìn rõ người đàn ông đang mỉm cười trước mặt mới hồi phục tinh thần, rút lại cánh tay đang xoa xoa đầu gối, tiếp tục đi về phía trước. Người bên cạnh vẫn thông thả từng bước, hai người vẫn đi cuối đoàn.

“Thầy Diệp?”

“Ừ”. Hắn nhàn nhã lên tiếng.

“Sao ngài lại đến đây?”

Ngài. Từ xưng hô này khiến Diệp Dĩ Trinh mắt thoáng đảo qua, cười hỏi: “Mấy hôm trước, có một người học trò nhắc tôi, nói tôi vẫn còn trẻ. Tôi mới chợt nhận ra, nên bây giờ đi làm những việc người trẻ hay làm, đó chính là vận động.”

Ôn Nhiễm:“...”

“À, tôi cũng muốn cảm ơn em, bốn năm rồi đây là lần hoạt động ngoài trời lớn nhất của tôi.” Hấn như thành khẩn nói.

Cô nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ rất ngạc nhiên, vì thể Diệp giáo sư bắt đầu kể chuyện xưa.

“Thời đại học tôi từng đi du lịch châu Âu, sau đó có đi Russia.Ở bình nguyên tây Seberia có một khu rừng rậm rộng lớn, tự nhiên ngày nọ bạn tôi nổi hứng đi thám hiểm, thế nên chúng tôi xuất phát”.Nói xong hấn nhìn cô một cái, con người màu đen rất sáng.” Chúng tôi xem lịch Trung Quốc rồi chọn một ngày đại cát tường, nhưng kết quả đến lúc đó mới biết, nơi đó đã tuyết lớn một tuần.

Ôn Nhiễm bật cười:“Vậy nhóm thầy thấy khó nên lui sao?”

“Không”.Hấn nói,“chúng ta chỉ nghĩ có một phút liền quyết định tiếp tục đi về phía trước.Sau đó mới biết đây thực sự là quyết định sai lầm.”

Ôn Nhiễm nhin không cười, tiếp tục nghe hấn nói:“Đi không đến một giờ, bạn của tôi đề nghị trở về, nhưng mà khi đó đã không thể trở về được nữa.”

Cô nhíu mày nhìn hấn, nghe thanh âm có chút giễu cợt:“Vì tuyết đã che phủ toàn bộ dấu chân của chúng tôi, nhìn quanh cũng không tìm thấy đường.”

“Vậy, vậy phải làm sao ạ?”

Giọng nói của cô có chút lo lắng, câu chuyện xưa của hấn như lôi cuốn cô vào một cuộc phiêu lưu ngoạn mục, anh cười cười:”Khi đó tôi cũng rất cuống nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, mà so với bạn mình còn kích động hơn.Đi mãi chợt thấy cách chúng tôi năm mét có một đồng cỏ khô, tôi và các bạn đến trốn trong đó chống lạnh.

Nói tới đây anh dừng một chút, thấy cô gái bên cạnh lo lắng hỏi:“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó?” ánh mắt chợt lóe lên:“Sau đó, tôi ngủ mất.”

Cái gì?Ôn Nhiễm đang theo dõi chăm chú bỗng dừng cụt ngủn, Diệp Dĩ Trinh cười nói:“Không gạt em đâu, khi đó tôi ngủ mất, lúc tỉnh lại ngửi được một mùi sữa.Một người con gái đỡ đầu giúp tôi uống sữa.”

“Đoạn giữa thầy không nhớ chút gì sao?” Ôn Nhiễm không tin hỏi.

Diệp Dĩ Trinh lắc đầu:“Không nhớ rõ.”

Anh chỉ nhớ, người con gái Russia nói rằng, bọn anh trốn trong đồng cỏ khô kia chính là đồng cỏ để cho ngựa ăn, vốn chuẩn bị ba ngày nữa kéo đi nhưng lại thấy tuyết sắp rơi nhiều nên kéo trước.Có lần bọn họ kéo hết cỏ khô, ít nhất đến nửa năm không vào rừng rậm.Dù không phải là người mê tín nhưng hấn cũng biết chính mình rất may mắn.

Ôn Nhiễm lú lười:“Vậy sau sự cố đó thầy có một bóng ma tâm lý, cho nên mới không đi ra ngoài vận động?”

“Bóng mà chắc chắn là có, nhưng hiện tại tôi đang cố gắng vượt qua, tranh thủ khi dũng khí còn chưa mất.”Hấn cười nhẹ nhàng, rất thẳng thắn thừa nhận, nhìn người bên cạnh chút nữa trượt té, nhanh đưa tay ra đỡ:“Này, không phải đã thử một lần rồi sao?”

Nhiệt từ lòng bàn tay rất ấm áp, Ôn Nhiễm hơi sửng sốt, do dự một lát rồi nắm lấy.

10. Chương 10

Từ khi leo núi trở về, Ôn Nhiễm nằm trên giường một ngày, để cho Lưu Phỉ Phỉ tha hồ cười nhạo.

Cô đã luyện tập thành quen, tùy ý liếc Lưu Phỉ Phỉ một cái, tầm mắt dừng lại ở mấy giường đối diện, mọi người đều không có trong phòng.Lâm Sanh bình thường không thấy bóng đầu, nhưng mà Đồng Chu cũng không có thì hơi kì quái.Thường thì vào thời điểm này ngày thứ hai cô bạn thường cùng bạn trai ở Anh nói chuyện điện thoại mà.

“Cô bạn xinh đẹp, Đồng Chu đi đâu vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Hoạt động của câu lạc bộ” Lưu Phỉ Phỉ không để ý lắm, “Đúng rồi, Ngô giáo sư vừa mới gọi điện báo, mình nhắc máy giùm cậu, nói chuyện báo cáo cậu đã chuẩn bị xong chưa.”

Báo cáo! Cô sao lại quên chuyện này mất. Vừa mới định xuống giường đầu gối lại nhói đau, cô ới một tiếng rồi ngã xuống lại. Lưu Phỉ Phỉ nhìn bộ dạng ai oán của cô, nhin cười, đôi sang cho cô chai thuốc mỡ.

“Này, nhanh bơi đi.” Nói xong Lưu Phỉ Phỉ quay đi.

Ôn Nhiễm bắt lấy, một chai màu trắng lạnh lạnh trong tay, thoáng thần thờ đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua.

Ngày hôm qua trở về trường đại học B cũng đã khuya, bác lái xe dừng lại ở ngoài cửa, các học sinh oán thán rầm trời bước xuống, Ôn Nhiễm tập hợp các em lại dặn dò đơn giản rồi nói Phiền Ánh Trạch đưa họ về. Chờ đến khi bóng người biến mất hai bả vai của cô hoàn toàn sụp xuống. Muốn nằm trên giường quá đi, nhưng mà không thể.

Ôn Nhiễm định thần nhìn về phía chiếc xe màu xám đang ngừng lại. Người nọ xuống xe, từ từ đi về phía cô. Cô lấy lại tinh thần hỏi: “Thầy à, trễ vậy rồi thầy chưa về sao?” Cô còn nhớ mấy ngày trước có một tối gặp giáo sư Diệp ở khu phố trung tâm thành phố B, chắc chắn hẳn không ở trong trường học.

Diệp Dĩ Trinh gật gật đầu: “Đợi lát nữa về, em cầm cái này đi.”

Sao? Cô buồn bực nhìn cái hộp hắc đưa qua, đây là thuốc mỡ trị trầy da mà.

“Về phòng nhớ bơi vào, núi đá rất cứng, cẩn thận chân sưng lên bây giờ.” Anh dặn dò, nói xong thấy người con gái đối diện không có chút phản ứng gì, chỉ kinh ngạc nhìn anh: “Ôn Nhiễm, sao vậy?”

Ôn Nhiễm chợt hồi phục tinh thần, nhanh chóng gật đầu, vội nói: “A, không có gì ạ.” Mặt thoáng hồng nhận hộp thuốc.

Nhìn bộ dáng khấn trương của cô, Diệp Dĩ Trinh chỉ im lặng mỉm cười, lái xe rời đi.

Đột hồi tưởng kết thúc, Ôn Nhiễm ưm một tiếng lại bắt đầu chui ra khỏi chăn, cô nhất định là bị mê hoặc rồi, nhất định là thế. Nhưng mà hiện tại không thể không đi gặp người đàn ông mê hoặc đó nha.

Học viện ngày thứ Hai không nhiều người, Ôn Nhiễm mang báo cáo đến phòng Diệp Dĩ Trinh.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, nghe bên trong lên tiếng rồi mới đẩy cửa ra. Diệp Dĩ Trinh đang ngồi trước mặt bàn. Trời tiết cuối tháng mười một mà hắn chỉ mặc mỗi chiếc áo vải bông mềm mại, cổ tay áo hơi cộm lên, cánh tay sạch sẽ.

Anh đang làm việc, thấy cô bước vào cũng chỉ gờ gờ cằm, ý bảo cô ngồi xuống. Ôn Nhiễm liếc mắt nhìn màn hình một cái, một đồng đường cong cong thẳng thẳng, hình như là giá cổ phiếu thị trường. Chẳng lẽ giáo sư Diệp cũng chơi cổ phiếu sao? Ôn Nhiễm ngồi lên ghế bắt đầu tưởng tượng số tiền mặt của Diệp Dĩ Trinh là bao nhiêu nhỉ.

Hôm nay thời tiết rất tốt, điều hòa trong phòng có độ ẩm vừa phải, Ôn Nhiễm ngồi trên ghế có chút buồn ngủ. Vì thế, trong lúc chờ Diệp Dĩ Trinh xong việc, lại nhìn thấy sô pha, người nào đó không tự giác tiến vào giấc ngủ, hai tay hai chân cuộn lại, ngủ cũng không phải thực thoải mái, mặt còn hơi nhăn.

Ở sô pha có một góc màu vàng nhạt làm Diệp Dĩ Trinh sững sốt, khẽ cười. Trong ấn tượng của anh con gái bây giờ thích nhất là quần áo màu này, không chói mắt và cũng rất nhu hòa. Anh chậm rãi đến bên, thay cô nhạt báo cáo rơi dưới đất, tầm mắt đảo qua tờ bìa viết hai chữ to: “Ôn Nhiễm”.

Viết rất đẹp, nét đậm nét nhạt, thật giống như... con người cô vậy. Anh như nhớ đến điều gì đó, có chút hoảng hốt, mà cũng nhanh chóng trấn tĩnh. Ôn Nhiễm đã từ từ tỉnh, ánh mắt có chút mơ màng ngửa đầu nhìn anh.

“Tỉnh rồi sao?” Anh thu lại cảm xúc, thanh đạm hỏi, cô nàng thoáng ngượng ngùng, mặt đỏ hồng. Ở trước mặt hắn cô rất dễ rơi vào trạng thái khấn trương: “Nếu tình chúng ta bắt đầu được chưa?”

Anh cười hỏi, thần sắc ôn hòa. Ôn Nhiễm mặt đỏ bừng gật gật đầu. Hẳn bận việc như vậy mà còn phải tốn thời gian phụ đạo một học trò như cô, nháy mắt đã nổi lên ý nghĩ không nên bỏ sót cơ hội này, nhanh chóng chạy qua ngồi, thật sự thật sự chăm chú nghe hẳn nói.

Diệp Dĩ Trinh cầm báo cáo của cô trong tay, bình luận: “Các mục rõ ràng, ví dụ cũng không sai, bằng chứng luận điểm cũng được”. Nghe mấy lời khen ngợi của hẳn Ôn Nhiễm cũng đỡ căng thẳng được một nửa, còn chưa kịp rơi xuống đất đã nghe giọng hẳn có chút biến chuyển: “Nhưng là...” thì ra trọng tâm bây giờ mới nói đến, Ôn Nhiễm khẩn trương nhìn, môi mím chặt. Cái này không thể trách cô nha, chỉ cần trong giọng nói của giáo sư Diệp có chút biến chuyển, cô đã vô cùng sợ hãi rồi.

Diệp Dĩ Trinh như nhìn ra tâm tình của cô, nói: “Cũng không phải vấn đề gì lớn, tuy rằng mặt này quan điểm không ít nhưng cũng rất chính xác, nhưng mà dẫn ra quá nhiều quan điểm của người nổi tiếng. Còn của em lại không nhiều lắm.”

Ôn Nhiễm cúi đầu, suy tư một lát, ngập ngừng: “Quan điểm đó chính là em nghĩ ra.”

“Sao?” Hẳn ngạc nhiên, ngón tay lướt trên mặt bàn bóng loáng, hỏi lại: “Ôn Nhiễm vậy em vì sao lại muốn học chuyên ngành này?”

Ôn Nhiễm hơi sững sốt, không rõ nhìn hẳn.

Chỉ thấy hẳn cười rất nhu hòa, môi khẽ nhếch lên mang ý cười: “Tôi đã nghe rất nhiều mới vào nghề, có rất nhiều đáp án linh tinh.” Dừng một chút hẳn nói tiếp: “Lần này đáp án đó thật không giống với những đáp án trước đó.”

Quản lý học viện đại học B có bằng thạc sĩ MBA. Hằng năm đều tuyển nhận không ít nghiên cứu sinh, trong đó có đủ người đến từ các xí nghiệp lớn nhỏ, vì muốn mình sau khóa này sẽ có đãi ngộ tốt hơn. Những người này đóng học phí quá cao, vì học viện nộp không ít tiền, mấy vị giáo sư cũng dựa vào việc này kiếm được không ít. Đều cùng có lợi, tại sao không làm? Chỉ là, anh đối với họ không có chút hứng thú.

Không giống những đáp án khác? Ôn Nhiễm ngẩng đầu, nhìn ánh mắt ôn thuận của hẳn.

Buổi diễn thuyết thứ sau được tiến hành thuận lợi, có rất nhiều giáo sư ở đây, Ôn Nhiễm nói về quan điểm của mình coi như là đầu vào đây, giáo sư Ngô ở phía dưới nhìn cô mỉm cười hài lòng, ý bảo cô làm không sai. Ôn Nhiễm cười cười, nhanh chóng đi xuống, chờ người tiếp theo lên.

Đứng ở ngoài hành lang, cô hít một hơi thật sâu, nhin không được mỉm cười. Từ nhỏ đến lớn là vậy, chỉ cần nói trước mặt đồng người, giọng của cô sẽ vì lo lắng mà run run. Giờ cuối cùng cũng xong, không phải cô không khẩn trương mà là cô đã khắc chế được. Cũng thật may mắn là các thầy đó cô đều quen, càng may hơn là, hẳn không ở đó...

Ôn Nhiễm chậm rãi đi về phía trước, hành lang trống trải chỉ có tiếng giày cao gót của cô vang lên, gần đến văn phòng Diệp Dĩ Trinh cô mới sững sốt.

Nên vào hay không? Ôn Nhiễm cắn môi, đang do dự cửa lại mở ra. Cô ngẩng đầu lên đập ngay vào mắt là Trình Bắc.

Trình Bắc cầm trong tay một chồng sách rất nặng, đang định đi ra ngoài. Thấy cô cũng rất ngạc nhiên, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen rồi mỉm cười: “Ôn Nhiễm, mặc xinh đẹp như vậy để đi đâu vậy?”

Trên người là một bộ tây trang, kết hợp với áo trắng bên trong và một đôi giày cao gót tinh tế. Quả thật so với cô gái trước kia không giống nhau lắm. Đẹp thì đẹp thật nhưng mà, chỉ sợ bị đông lạnh thôi.

Nghe Trình Bắc chế nhạo, Ôn Nhiễm mặt đỏ lên. Cô nghiêng nghiêng người nhìn xung quanh không thấy Diệp Dĩ Trinh: “Chị Trình Bắc, thầy Diệp đâu?”

“À, bay sang Hongkong rồi. Bên kia có hội nghị quốc tế, giáo sư hằng năm đều được mời tham gia.”

Là vậy sao?

Ôn Nhiễm quay người lại, lòng như nhẹ nhõm hơn. Sau đó lại ngẩn người, khẽ cười.

Bên ngoài thời tiết rất lạnh, ánh mặt trời lộ ra ngoài tầng mây mỏng manh, tầm mắt cô đảo qua chiếc bàn cạnh tường. Ngày đó hân bình yên ngồi ở đó, ôn hòa hỏi mình.

Nàng trả lời như thế nào nhỉ?

Cô chăm chú nhìn hân rất lâu: “Thầy à, khiến thầy phải thất vọng rồi” Cười khổ. Em và bọn họ đều giống nhau.” Thô tục, nhưng là sự thật.

Đáp án như giận dỗi, hân nghe xong cười cười, như là không thèm để ý.

Tự cho là giấu giếm được nhưng thực ra cô không biết, anh thấy được, cô luôn muốn che đi tâm sự của mình, cũng không hiểu được, nói như thế rất giống một cô gái đang giận dỗi.

11. Chương 11

Mùa đông ở thành phố B luôn rất lạnh, chắc vì vậy mà không khí trường học cũng không được tốt. Nhưng mà gần đây trong học viện lại cực kì náo nhiệt.

Trọng điểm tin tức đương nhiên cũng liên quan đến những nhân vật đang hot. Ôn Nhiễm vô thức nhìn về phía giường trên của Lâm Sanh, đã gần hai tuần rồi không về. Lần cuối cùng nhìn thấy Lâm Sanh lại là ở một khách sạn bên ngoài.

Nhớ tới lần đó tâm tưởng không khỏi nghĩ đến một người nào đó. Ôn Nhiễm thở dài, nhìn MSN của Lưu Phỉ Phỉ vừa viết, cô mở ra thấy có một tiêu đề, liền thuận tay mở tiếp. Là một trang báo BBS của sinh viên đại học B, đảo mắt qua lại cuối cùng bị một tiêu đề mê hoặc, hoa khôi của học viện đã khôi phục trạng thái độc thân.

Hoa khôi học viện? Lâm Sanh? Ôn Nhiễm nháy mắt mấy cái, kéo xuống xem.

Nội dung bài viết thực sự rất dài, Ôn Nhiễm nhìn thoáng đến cuối, chỉ nhớ được câu cuối: “Hoa khôi nổi tiếng đã mất chủ, đợi đến ngày giải nhân trở về, các đồng chí có thể hành động!!” Chỉ khí hào hùng, phía sau còn để thêm mấy hình biểu cảm.

Phía dưới còn có người nhận xét: “Tàn hoa bại liễu, thật đúng là lạ.”

Lời vừa nói ra đã bị không ít người phản bác.

Ôn Nhiễm nhìn lướt qua vài lần rồi đóng trang web lại. Bạn trai của Lâm Sanh cuối cùng vẫn xuất ngoại, hai người đã thật sự chia tay, nhưng mà trong học viện nơi đâu cũng đồn rằng, Lâm Sanh đang mang thai đứa nhỏ của người đó, bạn trai muốn xuất ngoại cô lại dùng lí do này để níu kéo nên anh ta lại càng trốn kĩ hơn.

Thời buổi bây giờ, muốn dựa vào đàn ông có mấy việc chứ? Cô cảm thán một tiếng rồi xuống giường.

“Xinh tươi, mình đi mua cơm, cậu ăn không?”

Cô vỗ vỗ bả vai Lưu Phỉ Phỉ, người này đang lặn ngụp trong đồng bài báo của BSS, bình luận này nọ. Nghe được mấy lời ấy liền đưa hộp cơm ra: “Hôm nay sao siêng năng thế, cô Ôn à cô không lo ấy học trò của mình nữa sao?”

Nói đến điều này Ôn Nhiễm có chút đau đầu. Hai ngày trước cô Lữ có gọi điện tới nói cha mình bệnh tình chuyển xấu, rạng sáng qua đã qua đời. Điện thoại chỉ truyền đến một giọng nói khàn khàn, cô cũng không biết nói gì, rốt cuộc cũng chỉ an ủi một câu: “Chị đừng đau lòng quá.”

Thời gian dạy thay cứ thế mà kéo dài. Cô thật ra không sao cả, chỉ là trong lớp có người khiến cô rất đau đầu. Phải, chính là cái tiểu cô nương tennis kì cục kia - Trình Ngữ. Mỗi lần thấy cô bé Ôn Nhiễm đều có chút xấu hổ, mình như vậy mà thua dưới tay của một người nhỏ hơn mình, loại cảm giác này, thật là không thể nói rõ.

Vuốt vuốt tóc một chút rồi đi ra ngoài. Phòng kí túc xá bên cạnh nữ sinh A cũng có quen biết lò đầu ra, nhìn cô: “Mỹ nữ, mang giúp mình suất cơm.”

Ôn Nhiễm cười nhận lời. bạn A về phòng lấy hộp cơm: “À Ôn Nhiễm bạn cùng phòng Đồng Chu gần đây có chuyện gì phải không?”

Cô ngẩn ra: “Sao vậy?”

A cũng kinh ngạc không kém: “Bạn không biết, hôm qua lúc mình về thấy phòng bạn có tiếng khóc. Mình mở cửa ra định vào hóa ra Đồng Chu đang khóc, mình hỏi gì bạn ấy cũng không nói, bạn thấy không có việc gì sao?”

Trời đã khuya Đồng Chu mới trở về, Lưu Phỉ Phỉ không ở đây, Ôn Nhiễm mắt vẫn nhìn vào màn hình, nhẹ giọng hỏi: “Chu Chu, ăn cơm chưa?”

“Ừ ăn rồi.” Cô ấy trả lời như thế vậy mà bụng lại réo òng ọc.

Hai người quay mặt nhìn nhau. Ôn Nhiễm nở một nụ cười, bước xuống giường lấy ra một hộp cơm giữ ấm đưa cho bạn: “Mình nghĩ cậu chưa ăn, ăn ít gì đi.”

Đồng Chu ngẩn người, nhận bình giữ ấm, cúi đầu không nói. Ôn Nhiễm chỉ lẳng lặng nhìn cô, thật lâu sau khẽ thở dài: “Đồng Chu, nói ình biết đi, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì” Đồng Chu nói nhẹ, miễn cưỡng cười cười rồi xoay người trải giường chiếu.

Ôn Nhiễm đứng yên sững sờ trong chốc lát: “Này, có chuyện gì nhất định phải nói, đừng quên cậu còn có hai người bạn là mình và Xinh tươi.”

Lời vừa dứt, Đồng Chu đang dọn dẹp chợt dừng lại, quay đầu lại rồi khẽ ừ một tiếng.

“Vậy cậu ngủ đi, mình, mình ngủ trước.”

Đang định quay đi cánh tay liền bị cô ấy nắm lấy, người phía sau giọng khàn khàn nức nở: “Nhiễm Nhiễm...”

Cô thở dài quay đầu lại.

Sự việc thực ra rất đơn giản, chỉ là hơi khó nói mà thôi. Khi Đồng Chu đang đi làm thêm kiếm tiền để nghỉ đông sang Anh thăm bạn trai cũng là lúc nhận được điện thoại chia tay. Chỉ vài câu có thể đem một chuyện tình mấy năm dễ dàng kết thúc.

Đồng Chu yên lặng khóc: “Hắn nói như thế này rất mệt mỏi, hơn nữa hắn không về nước nữa, bảo mình đừng đợi.”

Thì ra là nguyên nhân đó. Cô không nói được gì, mím chặt môi, yên lặng.

“Cậu biết không, nhà hắn không giàu lắm, lúc trước xuất ngoại phải mượn tiền, chúng mình rất ít khi gọi điện thoại, chỉ có liên hệ bằng MSN, chỉ có lúc đó, hắn mới gọi điện thoại ình.” Nói xong Đồng Chu cảm thấy càng buồn cười: “Quả nhiên, con trai vì chia tay cái gì cũng bỏ ra...”

Cô lau nước mắt giùm bạn, an ủi: “Đừng khóc, trên đời đàn ông tốt không hiếm, không có hắn, ta tìm người khác.”

Đồng Chu cười phì, giống như đang cười độ ngốc của cô: “Con trai rất nhiều nhưng mà người tốt rất khó tìm.”

Ôn Nhiễm nhìn bạn, bỗng nhiên có cảm giác rất hoang mang.

12. Chương 12

Hai ngày sau đã là ngày thứ hai, cô cũng không phải thường xuyên đến lớp, chỉ là vì còn chịu trách nhiệm với hai lớp dưới nên đành phải đến văn phòng ngồi. Cô theo bản năng nhìn về phía Đồng Chu, cô bạn nằm trong chăn rất yên ắng. Cô khẽ thở dài, có thể ngủ được cũng tốt rồi.

Hôm nay thời tiết không tồi, cô lại mang một đôi mắt gấu trúc đi qua mấy tầng lầu đến tầng học viện. Đang xa, một chiếc xe màu đen đỗ trước cửa, cô vô thức đứng lại. Có thể thấy xe để như vậy đúng là hiếm gặp.

Càng khiến cô kinh ngạc hơn đó là người trong xe bước ra, một thân tây trang màu đen chỉnh tề Diệp Dĩ Trinh. Anh cúi đầu kiểm tra lại tay áo, còn chưa kịp đi đã bị người trong xe gọi lại. Người đó đưa ra một tập tài liệu màu trắng, Diệp Dĩ Trinh hơi nhíu mày nhưng vẫn gật đầu nhận lấy.

Xe Bentley màu đen. Anh đã về?

Bây giờ còn khá sớm, người trong học viện cũng không nhiều, cô chậm rãi đi vào đại sảnh. Đi qua văn phòng Diệp Dĩ Trinh, cửa vẫn còn đóng, cô đang phân vân không biết có nên vào hay không đã bị anh nhìn thấy.

“Ôn Nhiễm?” Một giọng nam trầm thấp.

Cô vừa bước vào đã thấy trên bàn đặt một hộp thuốc cùng một ly nước, vội hỏi: “Thầy à, thầy không khỏe sao?”

Diệp Dĩ Trinh nhìn thoáng qua hộp thuốc, mày hơi cau lại: “Không sao, bệnh cũ thôi.” Ánh mắt nhìn về phía cô, mặt mày ôn hòa: “Mấy hôm nay thế nào?”

Cô hơi bất ngờ, gật đầu: “Vâng, tốt ạ.”

Anh gọi cô vào đây chỉ để hỏi cái này thôi sao? Giây tiếp theo anh đã trả lời cho nghi hoặc của cô: “Báo cáo em đưa qua tôi đã xem, không có vấn đề gì lớn, như vậy đã có thể đóng dấu thông qua rồi.”

Sao? Cô gửi bài cho anh đúng lúc anh đang ở Hongkong, chẳng lẽ người này vừa họp còn lo phê duyệt luận văn cho cô nữa sao? Cô vụng trộm ngẩng đầu đánh giá, chỉ thấy anh đưa cốc nước ấm lên uống, cho thuốc vào miệng, khẽ cau mày.

Ôn Nhiễm ừ một tiếng, trong lòng cũng được thả lỏng nhẹ nhõm. Lần trước cũng ở chỗ này cô giận dỗi trả lời câu hỏi của anh, tuy rằng anh cười điềm đạm nhưng mà trong lòng cô cũng lo lắng không thôi. Hiện tại hình như lo lắng đó là thừa, một người kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể...

“Làm sao vậy?” Nhận thấy ánh mắt đánh giá của cô, anh nghiêng đầu hỏi.

Sao cô cứ có cảm giác bị nắm thót thế chứ, Ôn Nhiễm phần uất nhanh chóng chuyển đề tài: “Thầy à, Hongkong thú vị không?”

“À, gọi là chốn phồn hoa quả không sai.” Anh gật gật đầu, nói tiếp: “Nếu tôi có thời gian đi dạo nhiều hơn thì...”

Ôn Nhiễm: “...”

Đúng lúc tiếng chuông di động cứ vọt tâm trạng xấu hổ của cô, cuống quýt lấy điện thoại từ trong túi ra. Vừa kết nối được, giọng Lưu Phỉ Phỉ vô cùng lo lắng: “Ôn Nhiễm, Đồng Chu không thấy.”

“Làm sao có thể chứ?” Lúc cô đi đã cố ý dẫn dò Lưu Phỉ Phỉ rồi. Biết được tình hình Lưu Phỉ Phỉ cũng phải trợn mắt há mồm, một lúc sau mới khẽ thở dài một hơi.

“Mình cũng không biết, mình đi ra ngoài một lát lúc về đã không thấy cô ấy. Còn hành lý của Đồng Chu nữa, cũng không có. Cậu nói xem bây giờ cô ấy có thể ở chỗ nào?”

Lưu Phỉ Phỉ còn nói thêm gì đó, cô nghe xong có một loại dự cảm không lành. Vừa đập máy ngẩng đầu lên, đập vào mắt ánh mắt thân thiết của Diệp Dĩ Trinh.

“Sao vậy?”

“Đồng Chu, không thấy Đồng Chu.” Cô nói rất nhanh rồi cất điện thoại vào túi. Giờ này suy nghĩ của cô rất rõ ràng, chỉ có một ý nghĩ duy nhất- cô phải đi tìm Đồng Chu trước đã.

Diệp Dĩ Trinh cúi mắt nhìn cô, giúp cô chọn buổi khác rồi nói: “Tôi đưa em đi.”

Sân bay thành phố B nằm ở ngoại thành phía đông, cách trung tâm thành phố rất xa. Xe qua cầu vượt cũng là lúc trời tờ mờ, không một gợn mây. Ôn Nhiễm ngồi ở ghế trước cũng không còn tâm trạng mà nhìn cảnh sắc tươi đẹp ngoài cửa kính, tay nắm chặt di động, sợ không kịp nhận điện thoại.

Diệp Dĩ Trinh thấy cô vô cùng lo lắng, thấp giọng trấn an: “Đừng lo quá, Đồng Chu lớn rồi, sẽ không làm chuyện ngốc nghếch”.

Tầm lưng cứng nhắc cũng buông lỏng được vài phần, khoe miệng miễn cưỡng cong lên cười: “Em chỉ, bỗng nhiên nhớ tới mẹ em...”

Anh thoáng nhú mày, chăm chú nghe cô tâm sự. Mà cô cũng không nói gì thêm, vẻ mặt cũng trở nên hốt hoảng hơn. Anh cứ nghĩ cô sẽ im lặng không ngờ cô cúi đầu nói khẽ: “Thầy à, khoảng cách, có phải thời gian và khoảng cách có thể chia cắt tình yêu không?”

Anh trầm ngâm, vừa định trả lời cô lại thấy phía trước là bãi đỗ xe. Dừng xe lại, anh chậm rãi cười: “Thôi được rồi, chúng ta tìm người trước đã.”

Đại sảnh sân bay người đến người đi. Ôn Nhiễm gấp gấp nhìn quanh vẫn không thấy Đồng Chu đâu cả.

Từ khi Lưu Phỉ Phỉ gọi điện nói không thấy hành lý Đồng Chu đâu, cô đã nghĩ khả năng Đồng Chu về nhà là không lớn, mẹ của cô mất sớm, ba thì tái hôn và cũng đã có một đứa con. Từ sau đó Đồng Chu cũng ít liên lạc với gia đình. Cho nên, bây giờ chỉ có một khả năng, một khả năng duy nhất. Tuy là tối qua cô ấy nói tất cả đã kết thúc nhưng là con gái mà, lúc nào chẳng nói năng chua ngoa như thế, thực ra trong lòng lại rất yếu mềm.

Cô đi tìm khắp các nhà ga, vẫn không tìm ra bạn, sau đó lại vội chạy đến sân bay.

Bởi vì chịu ảnh hưởng của áp thấp, các chuyến bay đến châu Âu giảm đi rất nhiều. Diệp Dĩ Trinh đi hỏi người quản lý khi quay lại đập vào mắt là hình ảnh người con gái đó đứng trước bảng điện tử. Trong sân bay người đến người đi, cô nhìn qua rất yếu ớt, lặng lẽ đứng ở đó.

Anh đứng sững lại, sau đó mới bước nhanh đến: “Danh sách người đi không có Đồng Chu, cô ấy chắc vẫn còn trong nước, chúng ta thử đến mấy nhà ga tìm tiếp xem.” Âm thanh trầm thấp ấy rất có hiệu quả trấn an, cô nhẹ gật đầu, ánh mắt lướt qua nơi nào đó, sáng rực lên: “Đồng Chu!”

Đang dựa vào mặt sau bảng hướng dẫn vào sân bay, người con gái nghe thấy tiếng la mắt chớp mở to, dường như không thể tin được nhìn về nơi âm thanh truyền đến.

Ôn Nhiễm vui mừng chạy đến, cầm lấy tay bạn: “Rất cực cũng tìm được cậu.”

Đồng Chu ánh mắt mơ hồ, tầm mắt chuyển qua người đứng sau Ôn Nhiễm, Diệp Dĩ Trinh. Người đàn ông này dù vẻ mặt có chút mệt mỏi nhưng giờ phút này vẫn lộ ra nét thoải mái. Hai người bọn họ, đi tìm cô sao, vì cô mà lo lắng sao?

“Ôn Nhiễm, mình không sao”. Cô ngược mắt nhìn Ôn Nhiễm.

“Vậy cậu chạy tới sân bay làm gì?”

Đồng Chu thoáng trầm mặc, cười khổ: “Mình chỉ là không cam lòng, cũng định liệu mình đi Anh tìm hấn. Nhưng mà đến nơi đây mình mới thấy mình không dũng cảm như vậy. Cho nên mình bỏ cuộc. Ngồi ở đây, chờ đến khi nào có khí lực, sẽ trở về.” Nói xong cô cười cười, vuốt nhẹ tóc Ôn Nhiễm: “Cậu thật khờ, nếu như mình đi mất rồi thì làm sao?”

Ôn Nhiễm nhìn bạn lắc mạnh đầu, thật lâu sau cầm lấy tay cô.

Diệp Dĩ Trinh bước lên phía trước, nhìn hai cô gái: “Được rồi, chúng ta về thôi.”

Xe đi qua cầu vượt lúc này đã là ban đêm, dòng xe cộ như quên thời gian, từng ánh sáng đèn xe chiếu bên ngoài cửa sổ, rực rỡ đầy màu, vô cùng sáng lạn. Ôn Nhiễm ngồi bên cạnh Đồng Chu ở ghế sau, cô bạn có chút mệt mỏi, dựa vào vai cô nằm ngủ. Ôn Nhiễm cũng mệt, khép hờ mắt nhưng không hề muốn ngủ. Mi mắt từ từ nhắc lên nhìn thấy sườn mặt người đàn ông phía trước. Khuôn mặt anh bị ánh sáng từ đèn đường hắt vào, nhìn rõ được từng đường nét, rất nhu hòa, như con người anh vậy, nhẹ nhàng, lịch lãm, không thể để cho người ta có cơ hội kháng cự. Ôn Nhiễm hồi phục lại tinh thần, thấy anh đang day day hai bên mắt, vẻ mặt không có mấy phần khí sắc, đến lúc đó mới nhớ ra, Diệp Dĩ Trinh cũng mới từ Hongkong về, trong lòng có chút áy náy.

Xe cẩn thận dừng lại dưới lầu kí túc xá nữ, Lưu Phỉ Phỉ mặc một chiếc áo dày đứng trước cửa đi qua đi lại, thấy các cô từ trên xe bước xuống thì vô cùng lo lắng chạy sang, vừa gặp Đồng Chu đã bắt đầu giáo huấn. Đồng Chu nhìn Ôn Nhiễm bắt giác cười khổ, quay đầu theo Lưu Phỉ Phỉ lên lầu.

Ôn Nhiễm vẫn đứng yên nhìn theo chăm chú, một lúc mới nhớ ra còn một vị đại ân nhân đang ở đây. Cô cuống quýt đến cạnh xe, cúi đầu nhìn qua cửa kính :“Thầy Diệp à, hôm nay thực sự rất cảm ơn thầy.”

Anh thần nhiên gật đầu, chợt nhớ ra điều gì, khi cô vừa xoay người vội vàng gọi lại:“Ôn Nhiễm.”

“Dạ?” Cô quay đầu, ánh mắt sáng lên trong đêm tối.

Giọng anh hơi trầm xuống:“Tình yêu của con người không phải vì ly biệt mà kết thúc, vì tình yêu, em sẽ không cần phải được đền bù, không cần có lợi ích, cả thời gian và không gian, cũng không gì ảnh hưởng được.”

Ôn Nhiễm có chút giật mình đứng lặng.

Anh cười:“Nếu em không muốn tin tưởng thì cứ xem như đó là một ngoại lệ đi. Tôi chỉ hi vọng, em không cần thất vọng với tình yêu, cũng đừng sợ hãi, nếu như gặp được ngoại lệ, hãy cho người đó một cơ hội, được chứ?”

.....

Kì thi cuối kì ở đại học B luôn khiến cho sinh viên uể oải vô cùng. Trên MSN có một học sinh trong lớp năm nhất không chịu nổi gánh nặng cuộc thi mới ” quấy rầy” Ôn Nhiễm. Ôn Nhiễm thực bất đắc dĩ nhưng vẫn phải lên mạng một chút xem sao, nhưng mà, cũng thực dài dòng nha.

“Ôn Nhiễm, báo cáo dự án đầu tư của cậu đâu ỉnh xem một chút.” Đồng Chu xoay người lại hỏi.

Trong khoảng thời gian này vì tâm trạng có chút không ổn định, điểm của Đồng Chu cũng sút không ít. Bây giờ phải ứng phó với cuộc thi, bắt buộc phải nỗ lực học bù.

Lưu Phỉ Phỉ ca thán:“Thất tình đúng là gây nên tổn thất lớn a, nếu làm không tốt cả đời lại bị ảnh hưởng.” Nói xong lập tức bị thưởng một nắm đấm.

Ôn Nhiễm ngẩng đầu lên, nhìn bạn cười cười. Bỗng lại nhớ đến điều gì đó, thoáng thất thần.

Trên đường về kí túc xá, Ôn Nhiễm vuốt vuốt áo của mình, nghe thấy Lưu Phỉ Phỉ đi phía trước hét lên kinh ngạc:“Tuyệt rồi.”

Lập tức cô cảm nhận được có bông tuyết lạnh buốt rơi trên cổ, Ôn Nhiễm rụt cổ lại, kéo áo cao lên nhưng vẫn thấy lạnh như băng.

“Mình muốn ước nguyện ”. Lưu Phỉ Phỉ hô to một tiếng, Ôn Nhiễm và Đồng Chu cùng lúc nhìn bạn, “Có bộ phim điện ảnh nói, tuyết đầu mùa là thời điểm rất linh thiêng, chúng ta thử xem.”

Còn có những điều mê tín như vậy sao? Ôn Nhiễm thăm liếc bạn một cái, lại thấy Đồng Chu bên cạnh cũng có biểu tình kỳ vọng.

Lưu Phỉ Phỉ mừng rỡ, dùng cánh tay chọc chọc Ôn Nhiễm:“Thực sự đúng lắm mà, cậu muốn ước nguyện gì?”

Ôn Nhiễm nghĩ nghĩ, nhún vai nói:“Vậy thì, muốn mọi môn đều qua đi.”

Buổi sáng hôm nay đi học, tiết đầu là của Diệp Dĩ Trinh. Người này vừa mới bước vào phòng, nhìn phía dưới đã thấy đông nghịt người, vẫn giữ thần thái bình tĩnh.

Môn này trong viện có tiếng là rất khó. Bởi vì trong trường mở rất nhiều môn chủ đạo, học trò chính quy đều phải chọn môn này, nhưng là trước nay giáo sư Ngô yêu cầu rất nghiêm khắc cho nên những người chọn phải đều vô cùng bất hạnh, hằng năm thi lại số lượng rất đông

Mọi người đều hy vọng Diệp Dĩ Trinh có thể cho đề cương ôn tập, nhưng mà người này lại không chút quan tâm, từ từ nói:“Tôi vừa mới làm giáo sư nên có nghe người ta thường nói, không cho đề trước không phải giáo sư tốt. Tôi muốn hỏi một chút, các bạn ở đây thấy như thế nào?”

Nói xong anh khẽ mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh nhìn các học trò.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có một nam sinh dũng cảm nói: “Thầy ạ, cái này giống như em muốn xây dựng sự nghiệp, cho nên thầy truyền cho em phương tiện. Nếu em thuận lợi sau này sẽ trả ơn thầy, dù thầy muốn chia hoa hồng thế nào cũng được.”

Diệp Dĩ Trinh nhún mày, thú vị nhìn người dưới đài cũng có thể xem là một học trò giỏi nguy hiểm: “Cũng xem như có lý.”

Có người mở đầu, mấy người khác cũng dũng cảm mà đứng lên, Ôn Nhiễm ở phía sau chòng sách nặng cũng ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trên bục. Tình thế trước mắt một chọi một trăm nhưng thái độ vẫn bình tĩnh như cũ.

Diệp Dĩ Trinh ngẩng đầu ý bảo mọi người im lặng: “Được rồi, tôi đã hiểu được ý tứ các bạn. Tổng thể là, mọi người hầu như đều đồng ý.”

Mọi người cười cười nghe thầy tiếp tục nói: “Tôi vẫn thấy, tin tưởng học trò của mình với một giáo sư mà nói là yêu cầu lớn nhất, cho nên, tôi tin tưởng các bạn có thể vượt qua được kì thi này. Nhưng hiện tại các bạn muốn có đề cương...” Anh đưa quyển sách giáo khoa rất nặng trong tay rồi ngẩng đầu nhìn mọi người mỉm cười: “Vậy phải làm sao cho tốt?”

Không thể không nói những lời này thực là khéo, một câu đã khảo nghiệm được lòng tự tôn của nghiên cứu sinh đại học B.

Vì thế cuối cùng nhất trí với phương án, mọi người phải là nhượng bộ. Diệp Dĩ Trinh giáo sư thuận lợi tẩu thoát khỏi khiển trách ” không phải giáo sư tốt”.

Sau một khoảng thời gian hồi tưởng, Ôn Nhiễm nảy sinh một loại cảm giác thật kì diệu. Thực ra giáo sư Diệp cũng có những lúc rất gian manh? Chẳng qua là anh đã dùng vẻ ngoài “ôn nhuận nho nhã ” để che đậy mà thôi.

Và, mọi người đều bị lừa như thế.

Trở về phòng kí túc xá, vừa đẩy cửa ra cô đã thấy trên giường của Lâm Sanh có một túi hành lý. Đúng lúc Lâm Sanh từ nhà vệ sinh bước ra.

Vừa thấy bạn Lưu Phỉ Phỉ suýt nữa hét ra tiếng: “Cậu, cậu sửa tóc?”

Lâm Sanh nhún vai, sờ sờ mái tóc đen trước mặt: “Không đẹp sao?”

“Không phải..” Lưu Phỉ Phỉ nhanh lắc đầu nhưng lại không tìm ra gì để nói

Lâm Sanh tự nhiên nở một nụ cười: “Không phải người ra đầu nói, muốn chặt đứt một cuộc tình thì đầu tiên phải cắt tóc sao?”

Ba người quay mặt nhìn nhau, sau đó cười ồ.

Ôn Nhiễm: “Cậu còn chưa ăn cơm phải không, bọn mình cũng vậy, cùng nhau ăn đi?”

Đôi mắt phương xinh đẹp của Lâm Sanh nhìn qua cô một cái, khóe mắt có ý cười chòng chát: “Ừ.”

Mới những ngày đầu tháng mười hai trường học đã trở nên náo nhiệt, bởi vì cuối tháng là Noel, dưới lầu sáng sớm sẽ có rất nhiều người bán quà cáp.

Ôn Nhiễm đứng trên lầu nhìn xuống, thấy mà líu lười: “Như vậy cũng sẽ có người mua sao?”

Lưu Phỉ Phỉ chép miệng: “Đương nhiên, mình và Lâm Sanh trước kia cùng ở một kí túc xá, hằng năm cứ dịp Noel mấy cô bạn cũng có người mang hoa, mang táo đến tặng. Thực rất ghen tị mà.”

Vừa nói xong liền bị một cục bông tập kích, Lâm Sanh vừa trang điểm vừa hỏi: “Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn một bữa, thế nào?”

Lời vừa được đề nghị, ba người đã bị căn tin đầu độc một thời gian dài lập tức hưởng ứng.

Ăn cơm tại một quán khá nổi danh ở thành phố B, ngoài cửa xếp một dãy các loại xe nổi tiếng làm các cô thoáng sửng sốt. Đồng Chu nhìn không được hỏi: “Nhà hàng này nhìn có vẻ đắt quá, hay chúng ta đổi chỗ đi?”

Lâm Sanh quay sang cười nói: “Không đổi, nhà hàng này đi, hôm nay mình mời”

Ôn Nhiễm bị vây quanh bởi khăn quàng chỉ lộ ra cặp mắt: “Như thế không tốt lắm...”

“Sao lại không tốt, phải nghe mình.” Nói xong Lâm Sanh nheo mắt lại, chà chà chân “Nếu không mình sẽ tức giận nha.”

Lập tức đoàn người tiến vào quán.

Đồ ăn được mang ra rất nhanh, trang trí tinh xảo làm cho bốn người không khỏi động thủ, nhanh chóng tăng tốc ăn.

Lưu Phỉ Phỉ vừa ăn vừa cảm thán: “Thực là đi đông như vậy rất vui, tiếc là chúng ta càng lớn, cơ hội gặp gỡ sẽ càng ít.” Nói xong lấy chiếc đũa chỉ chỉ Lâm Sanh, “Cậu á, khai giảng gặp mặt cũng không có đến, chúng ta cùng sống với nhau rất lâu, chỉ có một mỹ nữ duy nhất là cậu mà không đi, làm cho nhiều người tiếc nuối nha.”

Cô bạn hình như uống không ít? Ôn Nhiễm nhìn không được chọc chọc cánh tay Lưu Phỉ Phỉ không cho cô nói. Thời điểm khai giảng đó có lẽ là lúc Lâm Sanh đau khổ nhất.

Lâm Sanh cũng không để ý, chớp mắt: “A, thì ra là không phát hiện ra chúng ta Ôn Nhiễm nhỉ.” Nhìn Ôn Nhiễm đỏ mặt xấu hổ, cô cười khanh khách nâng ly rượu lên trước mặt: “Được rồi, bây giờ mình chịu phạt ba ly rượu. Ly thứ nhất là để xin lỗi toàn thể các bạn trong lớp.”

Nói xong ngửa đầu lên uống cạn: “Ly thứ hai là vì ba người các cậu.”

Nói xong lại muốn đổ đầy ly thứ ba, Ôn Nhiễm nhìn mặt cô ấy đã đỏ bừng muốn khuyên can lại bị bạn ngăn lại. Lâm Sanh nhìn cô cười, đôi mắt to màu đen như có một tầng nước.

“Ly rượu này nhất định phải để mình uống. Ly này, là vì tình yêu đã chết của mình, cũng là vì một thời thanh xuân đã theo đó mà qua đi.”

Bốn người đều không nói gì, sau đó lại đồng loạt nâng ly lên, uống cạn.

Lâm Sanh nháy mắt cười nói: “Thực sự đã có lại được cảm giác muốn cười.”

13. Chương 13

Đến khi từ khách sạn đi ra, Lâm Sanh và Đồng Chu đã hoàn toàn say khướt. Ôn Nhiễm cùng với Lưu Phỉ Phỉ mỗi người vác một con ma men, đứng ở ven đường chờ xe. Lâm Sanh đứng không vững, liền nghiêng người hướng về phía khác bước loạng choạng. Ôn Nhiễm không kịp chạy đến, một cánh tay mạnh mẽ khác đã đỡ được.

Mùi rượu trên người Lâm Sanh nồng quá khiến người đàn ông nhú nhú mày.

Ôn Nhiễm nhìn người trước mặt, thoáng sửng sốt, một lúc sau mới thu cánh tay đang giang ra về, cúi đầu chào: “Chú út.”

Người đàn ông đó là Ôn Hành Chi, chú nâng mắt nhìn, giao Lâm Sanh ột người đi bên cạnh, hỏi: “Cháu uống rượu?”

“Vâng.” Cô gật gật đầu, nhìn về phía Lâm Sanh, muốn đỡ lấy bạn.

Ôn Hành Chi lại ngăn cản: “Nghe bác gái cháu nói, cháu đã hai tháng không ghé qua nhà?”

Sao? Đã lâu như vậy à? Cô chớp mắt, cười cười: “Cháu nếu rảnh rồi sẽ qua.”

Chú gật đầu, thản nhiên nhìn lướt qua cổ cô, Ôn Nhiễm hiểu ý, lấy tay sờ nhẹ vết sẹo bị phỏng kia: “Bây giờ không sao rồi chú à.”

Ôn Hành Chi có vẻ như còn muốn nói gì đó, người trợ lý phía sau nhỏ giọng nhắc nhở:” Ôn tiên sinh, khách hàng đã đến rồi.”

Cô thấy thế, thuận tiện nói:”Chú à, chú có việc đi trước đi, chúng cháu cũng trở về đây.”

Ôn Hành Chi hơi nhíu mày:”Trễ thế này không dễ bắt xe, đi xe chú mà về.”

Mắt hướng đến chiếc Lamborghini cách đó không xa, Ôn Nhiễm nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý. Cô cũng ít khi tiếp xúc với chú út, chỉ biết chú và ông nội khá giống nhau, không thích cùng người khác vui đùa. Nhưng mà, giữ tợn như thế cũng rất uy hiếp mọi người.

Ôn Nhiễm bỗng nhớ đến khuôn viên đại đội tráng lệ kia, cô cũng đã lâu không trở về. Không phải cố ý, chỉ là muốn chờ miệng vết thương liền sẹo, bây giờ chỉ không còn cảm giác đau mà thôi.

.....

”Bác cả và ông nội cháu cũng mới đi thị sát gần một tháng. Hơn nữa Viễn Viễn đến trường, học hành cũng bận rộn nhà chỉ có mình bác. Bác cứ nghĩ mãi không biết lúc nào Nhiễm Nhiễm mới ghé qua, gọi điện thoại lại sợ ảnh hưởng việc học của cháu. Lúc trước bác nghe mẹ cháu nói ở trường cháu đang làm việc phải không? Bác gái Kiều Vũ Phân vừa cởi áo lông vừa hỏi cô.

Ôn Nhiễm kéo tầm mắt đang ở cây hoa mai ngoài cửa sổ, nhợt nhạt cười:”Dạ, chỉ là đang chịu trách nhiệm một lớp, cũng là việc bình thường thôi ạ.”

Những thứ trong đại sảnh này cô vẫn chưa quen hết thấy nhưng đáy lòng vẫn khẽ thở dài, rốt cuộc vẫn đến đây.

”Xem trí nhớ của bác này, Nhiễm Nhiễm năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?” Kiều Vũ Phân đột nhiên hỏi.

”Dạ, hai mươi một ạ.” Cô thật tình đáp.

”Hai mươi một. Hai mươi một đã là nghiên cứu sinh, mẹ cháu dạy thật tốt.” Trong lời nói không giấu giếm ý hâm mộ. ”Giống như Viễn Viễn, có thể bước vào đại học cũng đã là việc lớn rồi.”

”Viễn Viễn cũng giỏi lắm ạ, chỉ là có chút ham chơi.”

Kiều Vũ Phân cười nhìn cô một cái:”Ừ, bác chỉ mong nó lớn nhanh hơn. Đúng rồi Nhiễm Nhiễm, học mấy năm rồi vẫn chưa tìm được bạn trai sao?”

Ồ, Ôn Nhiễm chớp mắt có chút quẩn bách:”Không, không có ạ.”

Bác gái cười cười:”Nên tìm lấy một người đi thôi.”

Cô hơi gật đầu, chợt thấy bà nội từ trên lầu đi xuống:”Nhiễm Nhiễm, ông nội muốn gặp con.”

Cô mỗi lần tới đây đều không đúng lúc, toàn là khi ông nội đang tiếp khách, lần trước là chú út, lần này là...

Cô ngẩng đầu nhìn góc cầu thang chạm mặt một người đàn ông. Người này còn khá trẻ, mặc quân trang trên vai có quân hàm hai gạch một sao. Người đó nhìn cô, mắt hơi nhíu lại, rồi thoáng qua.

Ôn Nhiễm lấy lại bình tĩnh, bước đến phòng sách.

”Cháu đến rồi sao.” Ông nội đang ngồi trước bàn học, nhấp một ngụm ly trà Long Tĩnh. Tư thái này khiến cô nghĩ đến lối sống an nhàn sung sướng của mấy vị quan lớn thời xưa. Nhịn lắm mới không cười.

”Dạ, con đến thăm ông.”

”Ừ”. Ông nội gật gật đầu, nhìn qua tâm tình có vẻ khá tốt:”Người vừa mới đi ra con có nhớ là ai không?”

Ôn Nhiễm suy nghĩ một lát, lắc đầu:”Không nhớ rõ ạ.”

Ông chậm rãi cười:”Ta cũng nghĩ con không nhớ được, đó là bạn của ba con Triệu Vị Xuyên, con trước đây cũng có gặp một lần.”

”Bạn của ba sao?” Nhắc đến ba Ôn Hành Nhuận, Ôn Nhiễm không thể không kích động.

“Ừ. Người đó trước kia ở thành phố N có một tham gia quân ngũ, sau đi học đại học quốc phòng một thời gian. Bây giờ được điều đến thành phố L nhậm chức. Ở đó cách thành phố T cũng gần. Nghe Vị Xuyên nói ba con cũng ít liên hệ, ngay cả ba con qua đời cũng không được biết. Đúng rồi, năm đó Nhuận mất nhà con sao không báo tang?”

Ôn Lão thần nhiên hỏi, Ôn Nhiễm cảm giác như lòng bị đánh mạnh một cái, quặn đau.

Cô mạnh mẽ trấn tĩnh: “Đó là yêu cầu của ba.”

Ông nội nghe xong trầm mặc hồi lâu. cuối cùng than thở một câu: “Đúng là tính của ba con, đến cuối cũng không đổi.”

Ôn Nhiễm thấy cổ họng mình từng đợt chua xót, yên lặng cúi đầu

Ông uống ngụm trà : “Nghe Vũ Phân nói, con đang học nghiên cứu sinh?” Thấy cô gật đầu, ông hỏi tiếp: “Là con gái, không cần học nhiều như vậy, quan trọng là tìm một người chồng tốt. Ông nghĩ đây cũng là nguyện vọng của ba con.”

Ôn Nhiễm mỉm cười, xem ra uy phong của Ôn Lão vẫn đặt lên con của mình, ba cô, ba hy vọng cô có thể hạnh phúc cả đời, lại không hy vọng cô phụ thuộc vào người khác. Cha cô, cả đời bị ông quản chế, còn chưa đủ sao?

Có lẽ vì nói tới ba, Ôn Nhiễm rời khỏi Ôn gia tâm trạng cũng không tốt lên được, cô cũng chẳng thiết đi xe điện ngầm, tản bộ trên một đoạn đường dài ở thành phố B.

Cô còn nhớ rõ, lúc cô còn nhỏ, mỗi lần cùng ba đi xe lửa vào rạng sáng. Đến đây năm lần thì bốn lần có tuyết rơi. Ba mang cô theo, những bước chân ngắn cùn của cô, thông thả trên con đường nhỏ này. Khi đó vóc dáng cô rất yếu ớt, không với tới được bàn tay to lớn của ba cho nên bàn tay nhỏ mới nhét vào túi quần của ông. Đến bây giờ, cảm xúc ấm áp mềm mại đó vẫn luôn nằm trong trí nhớ.

Khi đó cô vẫn còn quá nhỏ, không nhớ rõ nhiều, cho nên những kí ức về ba, với cô là vô cùng trân quý.

Bỗng nhiên một chiếc xe màu đen lướt qua bên người Ôn Nhiễm, từ từ dừng lại. Ôn Nhiễm mắt sáng lên, nhìn qua cửa kính xe, hô lên đầy bất ngờ: “Thầy Diệp.”

Trong xe, anh mặc một bộ tây trang màu xám, vẫn còn đeo kính mắt chưa tháo xuống, ánh mắt trông có vẻ mệt mỏi. Anh không phải tự mình lái xe, bây giờ đang ngồi ở ghế sau, nghe tiếng cô mới khẽ mỉm cười: “Em ở đây làm gì?”

Ôn Nhiễm trả lời quanh co: “Em, em tản bộ.”

“Vậy sao?” Diệp Dĩ Trinh giọng nói thâm trầm một chút: “Lạnh như vậy em còn ở đây tản bộ?”

Ôn Nhiễm đảo mắt đi, không nói lời nào.

Anh cũng không ép, mỉm cười nói: “Lên xe”.

Ôn Nhiễm đeo khăn quàng cổ lớn chỉ lộ ra đôi mắt vùng trộm nhìn anh, do dự một chút rồi mở cửa xe bước lên. Ngồi yên ổn cô mới nhận ra phía trước có người. Người đó quay lại hỏi Diệp Dĩ Trinh: “Diệp tiên sinh, đến thành phố B phải không?”

Diệp Dĩ Trinh gật đầu, dựa lưng vào ghế. Ôn Nhiễm nhìn qua chồng văn kiện bên cạnh, có đến vài hạng mục công trình, cô chợt nhớ ra điều gì đó, vội hỏi: “Thầy à, thầy còn kiểm thêm thu nhập nữa sao?”

Diệp Dĩ Trinh ngẩng đầu lên, mắt có ý cười nhìn cô: “Vậy thì sao?”

Cô lắc đầu, nghiêm chỉnh ngồi lại, không nói thêm gì nữa. Anh chắc là mệt lắm rồi, nhưng mà cho dù dựa vào ghế nhắm mắt bộ dạng cũng thực đẹp. Trong đầu chợt nhớ lại bài báo trên BBS của đại học B đã từng xem qua, bảng xếp loại những giáo sư có sức hấp dẫn nhất.

Phía dưới có một bạn học hỏi vậy thầy có được tính không, sau đó liền điền tên Diệp Dĩ Trinh vào. Dù là trong mắt ai anh đều vĩ đại như thế. Giống như ba cô, mẹ cũng từng nói qua, vĩ đại hơn người khác gấp nhiều lần đôi khi cũng là một nỗi khổ.

Ý thức được việc mình suy nghĩ miên man, Ôn Nhiễm đột nhiên chợt tỉnh, nghe được tiếng chuông điện thoại của mình. Là một tiếng đàn dương cầm réo rắt, cô vừa nghe đã nhanh chóng nhận máy, nhẹ giọng nói chuyện. Nhưng mà người đầu dây hình như không nghe thấy tiếng của cô, âm thanh ồn ào truyền đến.

“Vâng, xin hỏi cô là Ôn Nhiễm sao?”

“Vâng, là tôi.”

Đối phương hình như thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội nói: “Tôi là hàng xóm cạnh nhà mẹ cô, hôm nay đi làm về thấy mẹ cô té xỉu ngay ngoài cửa, tôi đã đưa đến bệnh viện nhân dân H. Cô có muốn đến thăm không, mẹ cô lúc mê man vẫn luôn gọi tên cô...”

Điện thoại vừa tắt, mặt cô đã trắng như tờ giấy. Cô bản năng muốn đứng lên ngay, bả vai đã bị một người giữ lại, tránh cho cô khỏi bị đụng đầu vào đỉnh xe.

“Thầy à, mẹ em...” Cô hốt hoảng nói, chợt bình tĩnh hơn, “Thầy, em muốn xuống xe.”

“Ngồi xuống.” Anh đỡ lấy bả vai cô. “Tôi đưa em đi.”

“Nhưng mà...” Cô thoáng chần chừ, lại lắc đầu: “Em không muốn phiền thầy.”

“Đừng cãi lời tôi.” Anh thần nhiên nói, dặn dò trợ lý thay đổi tuyến đường, đến thành phố T.

Thành phố B cách thành phố T không xa, đi cao tốc chỉ cần một giờ. Nhưng mà mấy ngày trước đây tuyết rơi nhiều, phía trước xảy ra vụ tai nạn xe cộ, đường bị phong tỏa, xe đành phải dừng lại.

Trợ lý quay đầu lại thấp giọng hỏi: “Diệp tiên sinh, đến quốc lộ được không?”

Diệp Dĩ Trinh yên lặng gật đầu, nhìn sang Ôn Nhiễm. Cô hơi nghiêng đầu cho nên nếu anh nhìn qua cửa kính cửa sổ sẽ thấy được hình ảnh phản chiếu của cô. Về mặt người con gái đó lúc này, hoàn toàn mờ mịt, trống rỗng, dường như không biết phải làm sao, lại vô cùng im lặng. Tầm mắt dời xuống, đập vào mắt là hai tay đang nắm chặt của cô. Anh còn nhớ rõ, có lần đưa cô đi ra sân bay tìm Đồng Chu, lúc đó cô cũng rất sốt ruột nhưng biểu hiện lại rất rõ ràng, không như bây giờ, hoàn toàn không nói một câu.

Xe dừng lại ở cửa lớn bệnh viện thành phố T, Ôn phu nhân nằm ở phòng bệnh tầng bốn. Khi họ đến, bà Ôn đã tỉnh lại, đang ngồi trên giường uống thuốc. Thấy Ôn Nhiễm đến lại ngăn ra: “Nhiễm Nhiễm, con sao lại...”

Cô hốt mắt đỏ lên, chạy lại ôm chầm lấy bà, nghẹn ngào thì thào “Mẹ”. Ôn phu nhân sưng sốt một lát, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô, cười nói: “Dạ con rồi sao? Mẹ bị cao huyết áp cũng không phải ngày một ngày hai, gần đây làm việc nhiều hơn một chút, ít quan tâm đến cơ thể thôi mà, không cần lo lắng quá.”

Ôn Nhiễm trong lòng mẹ một lát, trong ấn tượng của cô, cô rất ít khi cùng mẹ gần gũi như thế. Mẹ vốn tốt nghiệp từ một trường đại học có tiếng, từ nhỏ gia giáo nghiêm khắc, đối với con cũng rất khắt khe. Mẹ cô từng nói, trong đời này, việc ngoài ý muốn nhất đó chính là kết hôn với ba.

Ba, mẹ dường như là hai người rất khác nhau. Nếu nói mẹ của cô như là nhân vật mặt trắng trong kịch xướng thì ba cô, chính là nhân vật mặt đỏ, đối với cô vô cùng cưng chiều.

“Là bác Lưu nhà đối diện gọi điện cho con, bác nói mẹ lúc mê man vẫn gọi con.”

Ôn phu nhân xấu hổ cười, thật ra bà yêu thương đứa con này so với chồng cũng không thua kém, chẳng qua thực sự rất khó biểu đạt. Bà vừa nâng mi mắt lên đã thấy một người đàn ông đứng ở cửa, vẻ ngoài rất sắc nét, giờ phút này lại mang một vẻ âm trầm khó tả, đôi mắt nhẹ nhàng lại có chút thâm sâu. Bà vỗ vỗ bả vai đứa con trong lòng: “Nhiễm Nhiễm, vị này là ai?”

Ôn Nhiễm ngẩng đầu, đến lúc đó mới chợt nhớ ra mình vừa quên mất một người. Cô cuốn quýt lau nước mắt, đỏ mặt giới thiệu với mẹ: “Đây là thầy của con, nghe nói mẹ bệnh nên thầy đưa con đến.”

Ôn phu nhân vội nói: “Nhiễm Nhiễm nhà tôi thực phiền thầy quá.”

Diệp Dĩ Trinh cười nhẹ, cho tay vào túi quần: “Không sao đâu ạ.”

Uống thuốc xong bà Ôn dễ dàng nằm ngủ, công việc ở ngân hàng rất áp lực, huống chi bà tuổi đã không còn nhỏ, ăn không tiêu cũng là chuyện thường. Ôn Nhiễm giúp mẹ kéo góc chăn lên, nhìn bà ngủ say rồi mới đưa Diệp Dĩ Trinh xuống lầu.

Đã là mười giờ tối, trong bệnh viện cũng không bao nhiêu người.

“Thầy Diệp.”

“Ừ?”

“Thực sự cảm ơn thầy.”

“Ừ.” Anh lên tiếng, khẽ mỉm cười.

Cô nhắm mắt đi sau anh, nhỏ giọng nói: “Thực ra mẹ lúc trẻ thân thể tốt lắm, bởi vì, bởi vì có một việc, mới khiến bệnh kéo dài mãi không dứt.” Dừng lại một chút, cô hạ giọng: “Tóm lại, mẹ đối với em rất quan trọng.”

“Ôn Nhiễm.” Đi đến cho quẹo cửa hành lang, anh bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn người con gái phía sau. Không gian khá tối, chỉ có đầu hành lang mới có ánh đèn mờ nhạt. Khóe mắt cô hình như hơi sáng. Anh chợt nghĩ, cô như vừa mới khóc, giống một đứa trẻ phải chịu ủy khuất vậy.

Ôn Nhiễm nheo nheo mắt, khó hiểu nhìn anh. Người đàn ông này lại mỉm cười, bước đến gần nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô cả người nhất thời cứng ngắc, không thể động đậy, chỉ đứng yên lặng nghe anh nói.

“Lần sau chúng ta tìm một cơ hội khác nói chuyện, đêm nay đến đây em cũng mệt lắm rồi.” Anh từ từ buông cô ra, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, giúp cô sửa lại chiếc khăn quàng cổ một chút, “Ở phòng bệnh nhớ ngủ một giấc thật sâu, mai đây mọi chuyện đều sẽ ổn cả.”

Nhìn thấy cô cứ trở mắt nhìn, Diệp Dĩ Trinh cười, xoay người rời đi. Thật lâu sau Ôn Nhiễm mới hoàn hồn, dùng sức che đi hai gò má đỏ ửng.

Anh vừa mới, ôm cô?

.....

Bắt đầu mùa đông tới nay thành phố T đều có tuyết rơi. Ôn phu nhân ở bệnh viện tỉnh dưỡng năm ngày cũng đã được bác sĩ cho về nhà. Ôn Nhiễm lo lắng xin phép ở lại chăm mẹ.

Lưu Phỉ Phỉ đầu máy hỏi thăm: “Ai nha, bác không sao chứ? Chuyện xin phép cậu không cần lo lắng, thầy Diệp đã giúp xin phép rồi, cậu cứ yên tâm đi...”

Cô yên lặng nắm điện thoại đến xuất thần. Mãi đến khi mẹ bước vào phòng khách gọi, cô mới cuống quýt ngắt điện thoại, chạy ra. Mẹ cô ngồi đối diện chậu hoa lan héo tàn bên cửa sổ, thấy cô vào mới cười: “Bé con, mẹ bệnh nhanh quá nên quên chuyển nó ra ngoài, bây giờ nó trở thành như vậy đây.”

Đóa hoa bây giờ đã quặt lại, màu sắc xám đi, lá cũng rũ xuống. Lúc ba còn sống yêu nhất là hoa, hằng năm đều chăm một hai bồn. Hàn Lan không tốn công nuôi dưỡng nhiều, nhưng lại cần chăm hoa, nếu tốt sẽ nở rất đẹp.

Ôn Nhiễm nhìn mẹ đang chăm chăm chậu hoa: “Mẹ, những cách đó mẹ học từ ba phải không?”

Ôn phu nhân sững sốt, khẽ cười: “Không phải. Khi đó ba con rất thích hoa, chuyện gì cũng nghĩ đến hoa, mẹ ở với ba con nên dần biết được.” Mẹ buông kéo xuống, vẻ mặt có chút hoang mang, “Đáng tiếc mẹ vốn gốc, ba con dạy thế nào cũng không học được, cho nên khi ông ấy đi, hai năm sau đó hoa mẹ trồng đều không sống nổi.”

Ôn Nhiễm sững sờ: “Mẹ, con nhớ ba có nói qua, lúc trước ba theo đuổi mẹ, mẹ làm sao biết được ba thích mẹ?”

Ôn phu nhân dò xét cô: “Sao con lại hỏi cái này?”

“Con chỉ muốn biết thôi mà.”

Bà nhìn vẻ mặt hơi rung động của con có thể biết ngay được trong lòng nó đang có nhiều biến đổi. Trước kia con bé không bao giờ hỏi những vấn đề như thế, cũng không làm nũng. Bà chậm rãi cười, vuốt vuốt mái tóc con, “Chỉ cần người đó quan tâm con, muốn cùng con ở một chỗ, con sẽ biết thôi.”

Thật giống như một vòng tròn khép kín, người đó dụ cô xâm nhập vào, lại ở đó bất động, chờ cô phản ứng, lại muốn cô bước vào trong, rồi cuộc cũng không thể cự tuyệt. Là cạm bẫy, nhưng cũng thật dịu dàng.

Chỉ đơn giản vậy sao? Ôn Nhiễm nắm chén trà, một lần nữa ngẩn ngơ.

14. Chương 14

“Cô ơi, xong rồi ạ.”

Một bàn tay nhỏ mập mập trước mặt Ôn Nhiễm quơ quơ, Ôn Nhiễm nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhìn cậu bé đang mở to cặp mắt, hơi ngưng ngừng. Cô đặt ly trà trên tay xuống, cầm lấy tập kiểm tra anh văn mà cậu mang đến.

Ôn Nhiễm ở đại học B cũng tìm một công việc gia sư làm thêm. Thực ra ở trường cũng có rất nhiều học sinh làm việc này, chủ yếu là dạy học sinh nhỏ cho nên cũng nhiều người đồng ý. Ôn Nhiễm rất thích công việc tự do này nên cô nhận phụ đạo một cậu học sinh tiểu học.

Ôn Nhiễm nhìn bài Anh văn của cậu học trò non nớt, cười cười: “Làm không sai.”

Cậu nhóc hét lên vui sướng, vui vẻ bỏ bút ra: “Disney có hy vọng rồi.”

“Sao thế?” Cô thắc mắc nhìn.

Cậu bé quyết miệng: “Mẹ em nói, cuộc thi Anh ngữ cuối kì làm không tốt sẽ không cho em đi Hongkong.”

Ôn Nhiễm bật cười, thì ra bây giờ các vị phụ huynh đều áp dụng chính sách vừa mềm vừa cứng với con em như vậy. Nếu tốt sẽ thưởng, còn không thì cũng được ” thưởng”.

Mười hai giờ trưa, mẹ cậu học sinh thấy Ôn Nhiễm ra về liền tươi cười đi tiễn: “Nhờ cô nhiều quá cô Ôn.”

Ôn Nhiễm mỉm cười khách khí, còn chưa kịp trả lời đã nghe một giọng nam từ dưới lầu truyền lên: “Cô Ôn?”

Cô kinh ngạc nhìn sang, là Phiền Ánh Trạch.

Phiền Ánh Trạch một tay đang ôm chồng sách nhìn cô vui vẻ: “Cô đã về rồi à?”

Ôn Nhiễm ngạc nhiên không kém, chỉ chỉ chồng sách giáo khoa trong tay cậu ta: “Em, em cũng...?”

Phiền Ánh Trạch ngại ngừng cười: “Em cũng làm gia sư ạ.”

Nói chuyện với nhau một lát Ôn Nhiễm mới biết được, thì ra gia đình Phiền Ánh Trạch cũng không giàu có gì, vào đại học gia đình cũng không đủ chu cấp cho nên luôn phải tìm công việc làm thêm. So với cậu, Ôn Nhiễm càng thấy mình hổ thẹn.

“Cô không biết thôi chứ lúc em nhận được thông báo đậu đại học, ba em rất buồn bực, ban đêm ngồi cùng em uống rượu đến say mềm.” Nói xong cậu lại cười hắc hắc, “Trước kia ba và em chưa từng cùng nhau uống rượu.”

Cô khẽ mỉm cười: “Có phải rượu Trạng nguyên hồng không?”

Phiền Ánh Trạch gãi gãi đầu, cười ngượng ngịu: “Ba em cũng không quá tay như vậy đâu, chỉ là trong nhà là một xướng rượu.” Nói xong dường như nhớ ra điều gì, vội nói: “À cô ơi, lần đầu tiên em gặp cô không phải ở văn phòng đâu.”

“Vậy thì ở đâu?”

“Là ở thư viện trường mình, trường học phân bọn em làm việc ở thư viện ngoài giờ, ngày đó lại là ngày trực của em. Cô ngồi cách em không xa.”

Ôn Nhiễm cũng cố gắng nhớ lại cảnh tượng kia, cố gắng, nhưng mà cũng không nhớ rõ, hình như khi đó bài sơ khảo của cô bị Diệp Dĩ Trinh bác bỏ, cho nên phải tranh thủ sau buổi học đến thư viện kiểm tra lại, lúc đó cô đang phần nộ không khéo bị cậu học trò này nhìn thấy.

“Cô, cô lúc đó với bây giờ bộ dạng không giống nha.”

“À.” Đương nhiên là không thể giống, lúc đó cô bị Diệp Dĩ Trinh trấn áp tàn bạo nên vô cùng tức tối, trong khi bình thường cô lại rất bình tĩnh nha.

Phiền Ánh Trạch không để ý tới vẻ suy tưởng của cô, tiếp tục nói: “Khi đó em còn tưởng cô cũng là học sinh mới, không ngờ đã là nghiên cứu sinh năm nhất.”

Ôn Nhiễm thở dài: “Ừ, cô của em đã hai mươi mốt, già rồi.”

Phiền Ánh Trạch bật cười, thực ra điều cậu muốn nói là, khi đó nhìn thấy bộ dạng gương nanh vuốt của Ôn Nhiễm, thực sự tràn đầy sức sống, đầy sự bông bột của con gái. Đến khi gặp lại mới biết mình nhìn lầm rồi. Lúc cô cười, cũng không chắc chắn là đang vui vẻ.

Lúc về tới kí túc xá, Lâm Sanh và Lưu Phỉ Phỉ ngồi trên đệm học bài, một người miệng ngậm cây bút, gật gật tưng tưng. Cô nhìn hai người mỗi động tác giống như là đang lập đàn cúng bái.

Bước qua xem: “Hai cậu đang làm gì thế?”

“Này, dạy học đáng giá vậy sao, thực đáng ghét, lúc nào cũng đi làm việc.” Nói xong Lưu Phỉ Phỉ ngẩng đầu. “Mình nói cho cậu biết cô Ôn à, cậu đang chủ nhiệm hai lớp năm một cũng đã nhiều rồi.” Nói xong lại cười hắc hắc rất chi là tà ác.

Ôn Nhiễm liếc bạn một cái, vòng qua cô đến nhà vệ sinh. Chỉ nghe Lâm Sanh từ từ nói: “Bây giờ dạy học trò cũng không phải tốt, cậu tận tâm hết sức truyền dạy rồi giải đáp thắc mắc, nhưng người ta với cậu lại không hài lòng, còn có thể nói xấu sau lưng. Không phải là không có đâu, không chừng còn gọi cả tổ tông của cậu ở trên mạng nữa đấy.”

Ôn Nhiễm tháo trang sức ra dừng lại một chút, mắt trợn to: “Ai lại biến thái như thế?” Lâm Sanh gần đây cũng vừa gia nhập hàng ngũ học viên, thực ra cô ngoài lạnh nhưng trong lại nóng khó trách người ta không thích, “Cậu bị người ta thọt à?”

Lâm Sanh miễn cưỡng cười, Lưu Phỉ Phỉ nói tiếp: “Cậu ta thì bị ai thọt chứ? Là thầy Diệp, Ôn Nhiễm mấy ngày nay cậu không ở đây, trên BBS trường đang náo nhiệt đến điên rồi.”

Ôn Nhiễm dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt rồi mở máy tính ra, truy cập BBS của đại học B. Quả nhiên trên tiêu đề là tựa đề quen thuộc: “Giáo sư hấp dẫn nhất đại học B Diệp Dĩ Trinh và những bí mật lớn được tìm thấy.” Nhìn tiêu đề này Ôn Nhiễm không khỏi bật cười, thời buổi bây giờ khắp nơi đều viết những câu đề tương tự vậy, không biết có thể khám phá ra được bí mật gì.

Lưu Phỉ Phỉ nói: “Người này đúng là không có gì là không biết, nói gia cảnh thầy Diệp rất hoành tráng, cậu có biết Diệp đại tướng quân không?”

“Diệp tướng quân, hình như có chút ấn tượng.” Cô nhớ ở hành lang lầu hai Ôn gia có rất nhiều ảnh chụp, trong đó đều là các bác trong quân khu, cũng không thiếu ảnh có người tên là Diệp Tấn này. “Sao thế?”

“Bài này người ta nói cha thầy Diệp là Diệp Tấn, mà Diệp Tấn lại chính là Diệp tướng quân. Chắc chắn, thầy Diệp lại là hậu bối của tướng quân.”

Hậu bối của tướng quân? Cô có chút ngạc nhiên. Nhìn ảnh chụp chỉ lộ ra gương mặt thanh cao nghiêm túc của anh, Ôn Nhiễm hình như đã thấy ở đâu rồi. Cô ngẫm nghĩ một lát cũng nhớ ra. Là trong tạp chí của trường đại học T. Trong hình đó, anh mặc một bộ tây trang màu đen, áo trắng bên trong. Bức ảnh chỉ chụp ở phần sườn mặt, nhưng lại phẳng phất như kẻ cười.

Vậy người đó, rốt cục có những bí mật gì? Cô nhanh chóng bấm vào tiêu đề trên.

“Thầy Diệp trước kia từng đảm nhiệm vai trò quản lý học viên sau lại sang dạy học ở đại học B, đến nay đã dạy không biết bao nhiêu người. Thầy Diệp lúc đi học luôn rất điềm tĩnh, được nhiều giáo sư khen ngợi. Không

chỉ như thế, ngoài việc dạy học, thầy Diệp còn là một nhà cổ vấn của một ngân hàng đầu tư nổi tiếng, thầy thực sự là một nhân vật xuất chúng của đại học T.”

Nhìn mấy dòng ấy Ôn Nhiễm mím mím môi, tiếp tục kéo xuống xem.

Dưới bài đăng có một người bình luận: các bạn à, tuy là thầy Diệp rất ôn nhuận nho nhã nhưng mà mình thấy thầy lại là người sâu không lường được, chỉ có mình mình thấy thôi sao?”

Bình luận tiếp theo: +1

Bình luận tiếp theo: + 10086

Ôn Nhiễm yên lặng thêm +1, tiếp tục xuống phía dưới xem, người viết đang online

“Các bạn, cho phép mình cũng +1, mình cũng thấy rằng, thầy Diệp thực là sâu không lường được, sự thật đúng là như thế. Mẹ thầy Diệp là người thứ ba, lúc Diệp Tấn tướng quân cùng vợ ly hôn cũng là lúc bà này có con, không nghi ngờ gì nữa chính là thầy Diệp.”

Sau khi mấy dòng này được đưa lên, mọi người trầm mặc thật lâu. Mãi đến khi có một người vì câu ” Đây là chân tướng sao” mới hỏi:” Đây vì sao bạn lại biết rõ ràng như vậy?”

Người viết không khiêm tốn chút nào:”Ha ha, thực ra cái này cũng không phải là bí mật gì, chẳng qua mọi người không nói mà thôi. Mình biết vài người trong quân đội nên mới nghe nói việc này.”

Sau đó nhiều người còn hướng đến bạn này mà bội phục. Ôn Nhiễm nhìn lướt qua vài bình luận, hầu như đều vô cùng bình thường, duy nhất một câu nói.

“Người thứ ba ghê tởm, cả nhà đều là người thứ ba ghê tởm.”

Câu này vừa viết ra, cả diễn đàn lại im lặng trong chốc lát. Không bao lâu sau một lần sóng lại rộ lên, có rất nhiều bình luận đồng tình cũng có người còn muốn mang vấn đề đạo đức này ra để thảo luận, Ôn Nhiễm xem xong mà khiếp đảm, vội vàng đóng trang web lại.

Lưu Phỉ Phỉ nắm bả vai của cô:”Trên mạng mà khó tránh khỏi những lời lẽ không tốt, đừng để ý.”

Cô yên lặng gật đầu, nắm chặt điện thoại trong tay.

Đại học B ban đêm đều tắt hết đèn, dù là sinh viên chưa tốt nghiệp ở kí túc xá hay nghiên cứu sinh đều giống nhau. Vừa đến mười một giờ cả kí túc xá đều tối mịt, điều này được không ít học sinh nói là “Thời điểm mười một giờ hắc ám”

Trong bóng tối, Ôn Nhiễm mặc chiếc áo lớn bước đi. Dù trên hành lang có máy sưởi cô vẫn rét run. Xa xa là khu của giáo viên đèn điện sáng trưng. Ánh sáng ảm áp chiếu qua làm cả người cô chậm chạp hơn.

Thời gian này các giáo sư phải khảo hạch rất bận rộn, vì sau đây không lâu sẽ bình bầu chức danh giáo sư. Cô hôm nay khi đi qua còn thấy xe Diệp Dĩ Trinh trong khu, im lặng nằm đó, như vậy anh chắc sẽ ở lại ở trường. Bây giờ, anh đang ngủ sao? Cũng đã trễ thế này rồi.

Nhìn di động cô lại do dự. Thật lâu sau mới hạ được quyết tâm, bấm số gọi. Từng tiếng tút liên tiếp, điều cô không nghĩ đến là chỉ mới hai tiếng người bên kia đã bắt máy, cô cũng chưa nghĩ ra được phải nói gì, anh đã thân nhiên gọi:”Ôn Nhiễm?”

Cô trở mặt ra, đầu dây truyền đến tiếng ho khan, vội hỏi:”Thầy, thầy lại đau sao?”

Việc này làm Diệp Dĩ Trinh có chút đỏ khốc đỏ cười:”Ừ, không sao, bệnh cũ thôi.”

Nếu cô nhớ không lầm thì lần trước anh cũng nói thế. Ôn Nhiễm một chút, nghe đầu dây kia hỏi:”Đã về rồi sao, mẹ em thế nào rồi?”

“Vâng, mẹ em khỏe lên nhiều rồi.”

Anh khẽ ừ một tiếng, sau lại rơi vào trầm mặc. Ôn Nhiễm nghe thấy từng tiếng hít thở dài, thật lâu sau:”Đã trễ vậy rồi, ngủ đi.”

Giống như sợ anh gác máy, Ôn Nhiễm vội thốt ra: “Em mất ngủ.” Người kia nghe xong hơi giật mình, cô giờ mới ý thức được mình xúc động quá, cắn môi: “À, thầy ngủ ngon.”

“Ôn Nhiễm”. Diệp Dĩ Trinh lại bất ngờ gọi cô, dường như có thể tưởng tượng ra bộ dạng mỉm cười kia của anh, bởi vì mỗi lần gọi cô anh đều như vậy.

“Dạ?”

Anh cúi đầu cười một tiếng: “Ngủ không được thì xuống lầu đi bộ được không?”

Đã trễ vậy còn đi tản bộ?

Ôn Nhiễm còn chưa kịp nghĩ ra đáp án, cô đứng trên sân thể dục đã nhìn Diệp Dĩ Trinh từ xa đang đi về phía cô. Nhiệt độ dưới 0 mà anh chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng tanh, còn hỏi cô có lạnh không.

Ôn Nhiễm trong đồng quần áo dày và chiếc khăn quàng cổ kín mít, lắc lắc đầu

15. Chương 15

Tháng mười hai đến rất vội vàng, Noel cuối cùng cũng cận kề. Ôn Nhiễm từ nhỏ ở cùng mẹ nên rất ít tiếp xúc với ngày hội của phương Tây. Thực ra Tết Nguyên Đán sau đó khoảng một tháng cô mới chờ mong hơn cả. Nhưng mà, bây giờ cũng đã như ngày hội rồi.

“Em nói các bạn muốn tổ chức một hoạt động mừng Nguyên Đán?” Ôn Nhiễm ngẩng đầu hỏi.

Lớp trưởng Phiên Ánh Trạch vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Đúng vậy, các học sinh đều đề nghị như thế. Các bạn nói đây là một cơ hội để cả lớp quen thuộc nhau hơn, tăng cường quan hệ ạ.”

Ôn Nhiễm xoa cằm, hơi khó xử: “Nhưng mà Nguyên Đán được nghỉ, theo lý thì nhà trường sẽ đóng cửa, em xem thử có đăng kí người ta được không, cô sẽ đến phòng giáo vụ xem thử.”

Phiên Ánh Trạch như trút được gánh nặng, cười: “Vâng, cảm ơn cô.”

“Không có gì.” Ôn Nhiễm khoát tay.

“À, cô ơi.” Mới đi được nửa bước Phiên Ánh Trạch đã quay trở lại: “Hai lớp chúng em thống nhất, nếu có thể mượn được phòng cô đến cùng chúng em cho vui, cô có rảnh không ạ?”

Ôn Nhiễm chớp chớp mắt, cười nói: “Cô mà đến các em sẽ ngại thì sao?”

“Không đâu ạ.” Phiên Ánh Trạch vội nói, “Các học sinh đều rất muốn cô tham dự cùng.” Trong cảm nhận của các bạn, một giáo viên tiêu chuẩn là không tham gia vào các hoạt động như thế này, mà cô giáo quản lý cực lười Ôn Nhiễm mà nói lại rất hợp với họ.

Ôn Nhiễm đành phải gật đầu đáp ứng.

Cô giáo vụ đã trung niên, vừa ngồi sắp xếp phòng học cho cô vừa căn nhắc: “Bây giờ bên ngoài thiếu gì địa điểm tụ tập, KTV, khách sạn chỗ nào mà không được chứ, còn chọn phòng học làm gì.”

Ôn Nhiễm nhẫn nại nghe cô giáo khía oán giận, chờ đến khi bà mang chìa khóa đến giao cho cô, Ôn Nhiễm mới cười cảm ơn rồi ra về. Đi đến chỗ rẽ lại đụng phải Lâm Sanh. Lâm Sanh hiện đang làm nhân viên hành chính cùng với một số bạn trong khoa.

Lâm Sanh đứng ở xa thấy Ôn Nhiễm thì thoáng sửng sốt. Đang há mồm chưa biết nói gì nhưng lại có bạn đi cùng nên chỉ gật nhẹ đầu rồi đi.

Về văn phòng cũng là lúc Lưu Phỉ Phỉ đang ở trên MSN gọi cô. Ôn Nhiễm nghiêng đầu nhìn xung quanh một lát rồi mở ra xem, chỉ thấy cô bạn gửi một hình đầu người đang bứt tóc phát điên.

Lưu Phỉ Phỉ: Cậu có đó không?

Ôn Nhiễm: Đây đây, vừa mới về.

Lưu Phỉ Phỉ im lặng một lát, nhìn lên phía trên thấy có một tiêu đề, Ôn Nhiễm vội mở ra.

Ôn Nhiễm: Này đây không phải là bài báo hôm qua về thầy Diệp sao?

Lưu Phỉ Phỉ: XXX trang XX mới là trọng điểm.

Ôn Nhiễm theo lời chỉ dẫn mở đến trang trên, hình ảnh này, hình như là tầng trệt. Cô đang nuốt xuống ngụm nước lập tức bị sặc, phun ra đầy bàn. Trên MSN Lưu Phỉ Phỉ đánh cả dòng dài.

Lưu Phỉ Phỉ: Cô nương, đây là cậu, là cậu, là cậu. Mình không hoa mắt, không hoa mắt, không hoa mắt đúng không?

Lưu Phỉ Phỉ: Được rồi, cậu không cần giải thích, mình biết là cậu, đến Lâm Sanh mắt thần cũng bảo đó là cậu.

Ôn Nhiễm cũng không kịp đưa ra bất cứ biểu tình gì, tiếp tục nhìn bài báo đó. Đó là ảnh chụp vào ban đêm, cho nên cũng không rõ lắm. Nhưng là Diệp Dĩ Trinh rất dễ nhận ra, bởi vì anh vốn không mặc nhiều quần áo. Người bên cạnh thì nào mũ, khăn quàng cổ, găng tay đầy đủ hết nên chắc chắn không thể nhìn ra. Người này, Ôn Nhiễm biết rõ ràng, đó chính là cô.

Ôn Nhiễm: Cậu nói xem người đó phải quá đáng không, thầy Diệp cũng không phải nhân vật nổi tiếng tại sao không thể có riêng tư chứ?”

Lưu Phỉ Phỉ: Cậu đừng cho là mình nói sang chuyện khác, trước hết có việc này mình muốn hỏi cậu, hôm qua mình và Lâm Sanh đã thảo luận nửa ngày. Tối qua cậu vụng trộm chuồn ra ngoài, lại vụng trộm trở về, thành thật khai báo, đi đâu, bằng không, hừ hừ...

Ôn Nhiễm: Mình chỉ là đi xuống một chút, trùng hợp gặp thầy Diệp...

Lưu Phỉ Phỉ: Và?

Ôn Nhiễm:...

Lưu Phỉ Phỉ đầu kia im lặng hồi lâu, Ôn Nhiễm lại thấy vô cùng bất an. Tuy là ảnh chụp rất mờ hơn nữa cô cũng trộm nhìn cả người không thể nhìn ra, nhưng mà thầy Diệp thì sao. Giữa đêm hôm đi cùng một người, có thể vì vậy mà bị chỉ trích không? Đúng lúc đó MSN của Lưu Phỉ Phỉ nhảy ra.

Lưu Phỉ Phỉ: Cô nương, cậu thừa nhận đi, có phải cậu thích thầy rồi không. Nhất định là thích thầy Diệp rồi đúng không?

“Thích” hai chữ đó làm Ôn Nhiễm choáng váng, nước vừa đưa vào miệng đã bị phun ra ngay. Ho khan so với lúc này còn kinh khủng hơn. Cô Trương đối diện ngạc nhiên nhìn cô, đưa sang tờ khăn giấy.

“Cô Ôn, cô không sao chứ?”

Ôn Nhiễm vừa ho vừa xua tay, đợi đến khi bình thường lại vội đóng cửa đoạn đối thoại MSN lại, cô không thể nhìn hai chữ kia, không thể.

Ngay khi cô định bắt đầu làm việc, điện thoại trong túi chợt reo. Tim lại run lên từng hồi, Ôn Nhiễm cẩn thận liếc mắt qua, nhìn thấy tên Ôn Viễn mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Viễn Viễn, có việc gì vậy?”

Đầu dây Ôn Viễn lú lú nói, “Chị Nhiễm Nhiễm à, mẹ em nói em gọi cho chị, bảo chị cuối tuần nhớ đến nhà, có chuyện tốt, hắc hắc.”

Ôn Nhiễm nhăn trán: “Chuyện tốt gì cơ?”

Ôn Viễn vốn định giữ bí mật nhưng cô bé từ trước đến nay vốn không giữ nổi thứ gì: “Mẹ em muốn giới thiệu bạn trai cho chị, có tính là chuyện tốt không?”

Ôn Nhiễm hoảng hốt, lắp bắp hỏi lại: “Em nói cái gì?”

Nhất thời, người đầu máy và cả văn phòng đều bị phản ứng kịch liệt này của cô chấn động, im lặng như tờ.

16. Chương 16

Thứ bảy quả nhiên bác gái Kiều Vũ Phân gọi điện đến thúc giục cô, Ôn Nhiễm cau mày dập điện thoại, lo lắng mãi. Xem ra cũng chỉ còn cách đi mà thôi.

Ngày hôm sau thành phố B trời lại đổ tuyết dày, Ôn Nhiễm thở dài, bụng ô đứng trước cửa, đẩy đẩy tuyết dưới chân sạch sẽ. Từ xa một chiếc xe hơi màu đen sáng bóng từ từ đi đến. Biển số xe cô không nhìn rõ nhưng mà có thể lái nó cũng đã là người không phải tầm thường.

Xe vững vàng dừng lại trước cửa lớn, cửa xe mở ra, một người mặc quân phục màu xanh lục, tay cầm mũ từ trong bước ra. Vừa ngẩng mặt lên nhìn thấy Ôn Nhiễm lại có chút sửng sốt. Ôn Nhiễm cũng không nhớ rõ người đàn ông trước mặt, chỉ là có chút quen mắt mà thôi, vì thế cô liền gật đầu, nghiêng người sang để cho anh đi qua.

Không ngờ rằng, chỉ một lát sau...

Phòng sách lầu hai, Ôn lão vẻ mặt vô cùng hiền lành đang cùng người đàn ông trẻ tuổi đó trò chuyện: “Vị Xuyên, con nói cha con đến thành phố B công tác sao?”

Người trẻ tuổi ngồi thẳng lưng, hai tay đặt nghiêm túc trên đầu gối, động tác tiêu chuẩn của người quân nhân. Anh cười gật đầu: “Ba cháu cả ngày đều nhắc đến vị thủ trưởng ngày xưa, nói là nếu đến thành phố B sẽ sang thăm ông đầu tiên.”

Ôn lão vừa lòng cười cười, còn nói cả ba tiếng tốt tốt tốt.

“Nhiễm Nhiễm à, đây là người ta nói với con, Triệu Vị Xuyên, lần trước hai đứa đến không đúng lúc, nếu không đã gặp nhau rồi.”

Thực ra đã sớm thấy rồi, lại không phải chỉ có một lần...

Ôn Nhiễm hướng anh cúi đầu, lại tiếp tục uống ly trà nóng trong tay. Triệu Vị Xuyên hơi nhú mày, ánh mắt thú vị nhìn cô, lát sau anh lấy quả biếu gập mặt mang theo từ thành phố N. Nghe nói Ôn lão là người phố N, tham gia quân ngũ cũng bắt đầu từ đó, đối với đặc sản vùng này lại vô cùng yêu thích, anh chọn quà này cũng thật là đúng ý.

Ôn lão cười tủm tỉm nhận lấy: “Ta nghe cha con có nói qua, con bây giờ đang công tác rất tốt hầu như đều dựa vào sức lực chính mình. Phải không?” Dừng lại một chút, ông thử hỏi: “Vậy đã có đối tượng nào chưa?”

Lời vừa nói ra đã khiến cả hai người sửng sốt. Ôn lão quan sát sắc mặt liền cười nói: “Nếu không có, cháu thấy Nhiễm Nhiễm nhà ta thế nào?”

Ôn Nhiễm bắt lực cười khổ, thì ra bác gái muốn giới thiệu bạn trai cho cô, thực ra chính là Ôn lão chọn lựa. Từ khi nào cô cũng đáng để Ôn lão tướng quân lo lắng như vậy?

Cô gắt giọng: “Ông nội à, sao lại hỏi như thế. Hơn nữa con còn nhỏ, chỉ mới hai mươi mốt tuổi, con không vội đâu.”

Ôn lão và Triệu Vị Xuyên đồng thời ý tứ liếc cô một cái, nhìn áp lực đè lên mình càng ngày càng lớn, Ôn Nhiễm vờ như không có việc gì, tiếp tục uống trà trong tay, cố gắng không chế, không để cho nước đảo ra khỏi chén.

Triệu Vị Xuyên rất nhanh hiểu được ý tứ của cô, cười cười: “Ông không nên sốt ruột, bây giờ cháu huấn luyện bộ đội quá bận, sau mấy tháng nữa lại có mấy cuộc diễn tập quần khu, thời gian ngủ còn không đủ, nếu mà yêu đương chỉ sợ thiệt thòi cho người ta.”

Ôn lão cười gật gật đầu, lại nhấp một ngụm trà, nhìn không rõ cảm xúc như thế nào.

Ở lại Ôn trạch ăn cơm trưa xong Ôn Nhiễm đứng dậy xin phép về. Ôn lão sắc mặt không tốt, Kiều Vũ Phân cũng có vẻ xin lỗi nhìn cô. Cô chỉ cười không để ý lắm rồi đi. Phía sau có tiếng bước chân càng gần, không quay lại cũng biết là ai.

Đi qua hành lang, cô xoay người nhìn sang bên cạnh, nhỏ giọng xin lỗi Triệu Vị Xuyên: “Thực xin lỗi anh, ông nội tôi lắm cảm rồi.”

Triệu Vị Xuyên chăm chú nhìn cô một lát: “Không sao, có cần tôi đưa em về không?”

Ôn Nhiễm lắc đầu, do dự một chút: “Anh có thể cho tôi xin địa chỉ nhà được không?” Thấy Triệu Vị Xuyên có vẻ ngạc nhiên nhìn, cô cuống quýt giải thích: “Tôi nghe ông nói, bác Triệu là bạn của ba tôi, cho nên tôi muốn đến gặp bác một lần.” Cô chưa từng nghe ai nhắc đến bạn của ba, chỉ duy nhất lần đó ông nội nói cho cô biết, chắc là không lầm.

Triệu Vị Xuyên cười cười: “Em không cần vội giải thích như vậy, nhà của tôi không ở đây, hay là em lưu lại số điện thoại đi, khi nào tiện tôi sẽ liên lạc.”

Ôn Nhiễm do dự một chút rồi đáp ứng.

Cô hôm nay đã phá hỏng mọi chuyện, nhìn sắc mặt ông nội cũng là chứng cứ rõ ràng nhất. Nhưng mà, cô biết, hôm nay dù là bất cứ chuyện gì cô cũng không nghe theo thôi. Nếu cô thực sự từ chối, Ôn gia chắc cũng không để ý lắm đâu.

“Cô Ôn!” Bỗng nhiên có một giọng nam gọi cô, Ôn Nhiễm định thần lại, quay người đã thấy Phiền Ánh Trạch, cậu mang bao lớn bao nhỏ chạy đến hướng này, nhìn rất vất vả.

“Em làm gì vậy?” Ôn Nhiễm cầm lấy một túi to trong tay cậu, tránh để túi lớn này đổ sụp trong lòng cậu ta.

Nam sinh trẻ con nhíu mày: “Chúng em vừa đi mua một số thứ cần cho buổi liên hoan Tết Nguyên Đán, cũng không biết mấy người kia đâu, em đã đợi nhiều giờ rồi cũng không thấy.”

Em nhất định bị cho leo cây rồi. Ôn Nhiễm không đành lòng nhìn đứa nhỏ lương thiện đơn thuần này, lại cầm thêm một túi to nữa: “Được rồi, đừng đợi, đi bộ thêm một lát là trạm xe điện ngầm, cô giúp em mang về nhé?”

Phiền Ánh Trạch vội cự tuyệt: “Không cần đâu cô, em chờ mấy bạn lát nữa.” Đáp lại cậu Ôn Nhiễm đã đi được một đoạn xa, Phiền Ánh Trạch thoáng sững sốt rồi nhanh chóng bắt kịp.

Nhìn bộ dáng buồn bực của cậu, tâm tình Ôn Nhiễm cũng tốt hơn, nếu không phải hai tay ôm này nọ cô rất muốn vỗ vỗ vai cậu, “Lớp Trưởng à, hiện tại ta muốn lấy thân phận học tử chứ không phải một cô giáo để giáo dục em, làm người không nên chân thành quá, sẽ bị người ta đùa giỡn biết không?”

Cậu lớp trưởng liếc cô một cái, quả nhiên không phải nói với tư cách giáo viên: “Cô à cô đi đâu vậy?”

“Tần bộ!” Lời ít ý nhiều.

Khóe miệng Phiền Ánh Trạch như nhếch lên, cùng cô bước dài: “Cô à, dù cô không muốn nói nhưng mà cũng nên tìm một cái cớ tốt hơn chứ.”

Ôn Nhiễm nheo mắt nhìn cậu nhóc này, ngay khi cậu bị áp lực đè nén đến muốn đầu hàng, cách đó không xa có tiếng gọi lớn. Hai người cùng nhìn lại, là chiếc xe màu xám của Diệp Dĩ Trinh.

“A, đó không phải là thầy Diệp sao?” Phiền Ánh Trạch dùng tay che trên mắt, thấy rõ người đang tới.

Thực là khéo quá, lần trước cô cũng ở chỗ này thấy anh. Lần này anh vẫn còn đeo kính mắt, chắc là vừa làm việc xong.

Thầy Diệp.

Ôn Nhiễm tự dưng kích động, cứ khi nghe đến tên này, cô sẽ không tự giác mà nghĩ đến câu nói đó của Lưu Phỉ Phỉ. Thích thầy Diệp sao. Cô khẽ nhắm mắt, muốn đem câu nói này ném đi thật xa, đến khi mở mắt ra đã thấy xe Diệp Dĩ Trinh ngay trước mặt.

“Thầy Diệp.” Hai người cùng gọi khiến cho Diệp Dĩ Trinh ngồi trong xe cũng phải ngẩn người.

“Sao lại mang nhiều đồ linh kinh thế, lên xe, tôi đưa hai người về.” Nói xong anh định bước xuống mở cửa xe.

Không thể được. Trong lòng Ôn Nhiễm ngay lập tức lên tiếng nhắc nhở, vì thế cô vội vàng cự tuyệt: “Không cần đâu thầy Diệp.”

Vừa nói xong cả Phiền Ánh Trạch và Diệp Dĩ Trinh đều quay lại nhìn cô, Ôn Nhiễm gượng cười hai tiếng, đẩy đẩy Phiền Ánh Trạch bên cạnh: “Không phải em nói đã hẹn bạn học ở trạm xe điện ngầm rồi sao, chuyện

quan trọng thế mà cũng quên.”Sau đó lại cười cười nhìn Diệp Dĩ Trinh, “Thầy Diệp à, không cần phiền thầy đâu ạ.”

Diệp Dĩ Trinh hơi nhũn mảy, dừng lại ở ánh mắt Ôn Nhiễm:“Vây các em cẩn thận đi, trời tuyết nhiều, coi chừng té.”

Rốt cục cũng tiến được vị đại thần này, Ôn Nhiễm thở dài nhẹ nhõm, quay đầu lại đã thấy ánh mắt đánh giá của Phiền Ánh Trạch:“Sao, làm sao vậy?”Cô phát hiện hai người này, một lớn một nhỏ, đều có một ánh mắt thực sắc bén, cô ngay cả trước mặt Ôn lão tướng quân áp lực cũng không bằng, mọi thứ cứ như đều lộ ra hết cả.

“Cô à, sao lại nói dối.”Phiền Ánh Trạch nhỏ giọng nói thầm,“Hơn nữa thầy Diệp cũng có vẻ không tin, chỉ là không muốn bắt bẻ cô mà thôi...”

Ôn Nhiễm:“...”

.....

Trở lại kí túc xá liền nhận được điện thoại của mẹ, Ôn Nhiễm không rõ mẹ đã biết điều gì, cho nên khi nói cũng rất cẩn thận tìm đề tài.Nói mấy câu xong cô cũng đoán được hình như mẹ vẫn chưa biết gì cả, cô không muốn mẹ phải phiền lòng, cho nên cũng sẽ không đề cập đến.

Hái người nói một lát, Ôn phu nhân bỗng nhiên hỏi:“Đúng rồi Nhiễm Nhiễm, Tết Nguyên Đán mẹ muốn đi du lịch một chuyến, con nên ở lại trường, đừng về nếu không trong nhà cũng không có người.”

Ôn Nhiễm trở mặt một chút, mẹ lại nói tiếp:“Mẹ thực có lỗi.”

Cô còn có thể nói gì chứ, chỉ an ủi mẹ vài câu rồi dập máy.

Ký túc xá chỉ còn Lâm Sanh, Đồng Chu từ đêm ở sân bay trở về đã cảm thấy ở thư viện tự học, Lưu Phỉ Phỉ thì bây giờ lại cực kì đào hoa, cùng với một anh năm tư đại học cơ khí đang qua lại, cho nên mấy hôm trước mới về kí túc xá.

Ôn Nhiễm vừa uống nước vừa trấn tĩnh tinh thần, nhắc đầu nhìn lại đôi mắt đẹp của Lâm Sanh.Tóc cô cũng mọc dài không ít, che khuất đi ánh mắt, cho nên cô dùng kẹp tóc ra phía sau, chỉ còn một đôi mắt to, lúc nhìn chăm chăm lại giống như một kiểu mê hoặc.

“Làm sao vậy?”Ôn Nhiễm hỏi.

Lâm Sanh khẽ cười:“Không có gì, chỉ là trường vừa mới thông báo, đại học A và đại học B muốn hợp tác làm một hạng mục.Nghe nói hạng mục này có sự cộng tác của ngân hàng GP, có muốn tham gia không thì nhanh chân mà đăng kí.”

Ôn Nhiễm lơ đãng ừ một tiếng.

Lâm Sanh mở to mắt nhìn cô:“Này, vậy thôi à, cậu có biết có bao nhiêu người muốn vào danh sách không hả?Trên cơ bản toàn bộ các sinh viên trong khóa đều đăng kí trên trang web, mạng còn bị tê liệt.Ôn Nhiễm à, mình thấy cậu rất thích hợp nha, cậu xem, cậu từng học đại học A, giờ là nghiên cứu sinh đại học B hai bên đều biết rõ, đúng không?”

Hiếm khi mới được băng sơn mỹ nhân nói như vậy, Ôn Nhiễm quyết định hỏi thêm:“Vây đại học A giáo viên nào tham gia thế?”

Lâm Sanh cúi đầu nhìn danh sách trong tay:“À, giáo sư quản lý học viện Lưu Khải Minh và giáo sư Trương Uẩn.”

“Ngoài hai người này còn ai không?”

“Không.Trường mình vẫn chưa chọn được ai, có khả năng là thầy Diệp và Sư thái.Sư thái đã tham gia nhiều rồi.Còn thầy Diệp lại có rất nhiều kinh nghiệm trong việc phân tích hạng mục này, chắc là không sai đâu.”Cô khép tập lại, nhìn Ôn Nhiễm:“Thế nào, tham gia không?”

Ôn Nhiễm lo lắng một chút, suy tính gì đó rồi cắn răng cười:“Mình nghĩ, hay là thôi đi.”

Tết Nguyên Đán ở gần phía trước, lịch thi của nghiên cứu sinh cũng được thông báo. Đa số các buổi thi đều ở trước hoặc sau ngày nghỉ, biết được tin này ai ai cũng oán thán rầm trời.

Giáo sư Ngô đứng trước bục giảng trấn an mọi người: “Các thầy chịu trách nhiệm giải thích thắc mắc, các trò chỉ có việc tiếp thu kiến thức, thi cử cũng chỉ là một cách thức thôi, không nên nhìn nhận quá nặng nề.”

Lưu Phi Phi miết môi: “Nếu Sư thái cũng có suy nghĩ giống thầy Ngô có phải tốt không?”

Lâm Sanh tiếp lời: “Cậu tốt nhất cứ chờ mong người bạn trai trong truyền thuyết có thể đem được sư thái về nhà đi, nếu không cô sẽ càng tiến đến thời kì mãn kinh đó.”

Lưu Phi Phi vỗ ngực: “Thật là đáng sợ.”

Lúc tan học Ôn Nhiễm đi lên để giao báo cáo, thầy Ngô đang thu thập vài thứ nhìn thấy cô liền đẩy đẩy mắt kính: “Tiểu Ôn à, ta hôm nay có nhìn qua danh sách, mọi người ai cũng đăng kí tham gia hạng mục GP sao lại không có em?”

Đối mặt với câu hỏi của giáo sư Ngô, Ôn Nhiễm có chút khó xử gãi gãi đầu: “Em, chỉ là không muốn tham gia...”

Ngô lão ừ một tiếng, nghiêm túc nhìn cô: “Đây là cơ hội tốt lắm, em không cần lo lắng, thầy rất xem trọng em.”

Cô vâng dạ rồi đưa thầy về văn phòng. Vừa lúc đi qua phòng của Diệp Dĩ Trinh, cô bước nhanh hơn, không nghĩ lại có người gọi lại, nhưng mà rất may lại là Trình Bắc.

“Gặp quý à, thấy chị cũng không thèm chào.”

Ôn Nhiễm cười cười, “Em không có, chị Trình Bắc có việc gì à?”

Trình Bắc xoa xoa cổ đau nhức, vẻ mặt đau khổ: “Thầy đi thành phố T, bỏ lại một đống việc cho chị, mấy ngày nay toàn thức suốt đêm.”

Ôn Nhiễm mở to hai mắt: “Không thể nào, sao thầy Diệp lại ngược đãi chị như vậy?” Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng dường như cũng buông lỏng đi nhiều.

Trình Bắc nháy mắt mấy cái: “Không nghe qua à, nghiên cứu sinh chính là làm tạp dịch cho thầy. Nhưng mà bình thường cũng tốt, gần đây thầy bận sang thành phố T họp ở công ty GP. Đúng rồi em biết không, cổ vấn cao cấp của GP chính là thầy Diệp đấy, kiếm thêm khoản thu nhập không nhỏ nha.”

“Chị nói, chị nói thầy Diệp hay đến thành phố T là vì làm việc ở GP?” Ôn Nhiễm không tin hỏi lại.

“Không tin? Chị cũng thấy thật kì lạ, vừa là giáo sư, lại là cổ vấn cao cấp của một công ty.” Trình Bắc nhún vai, cười nói: “Rất khó lý giải đúng không?”

Ôn Nhiễm khiếp sợ cũng không phải là việc này, mà là GP, cô nắm lấy tay Trình Bắc, “Chị Trình Bắc, chị có biết người phụ trách trụ sở GP ở thành phố T Ôn Hành Chi không?”

“Ồ, em có biết người này sao?” Trình Bắc có chút ngạc nhiên, “Thực ra Ôn tiên sinh này chị biết không nhiều, cũng chỉ đi cùng thầy Diệp nên thấy vài lần, cũng có nghe trợ lý Ôn tiên sinh nói, Ôn tiên sinh và thầy Diệp trước đây là bạn học cho nên thầy Diệp mới đồng ý làm cổ vấn cho GP.”

Bạn học? Bạn học sao...

Ôn Nhiễm nhất thời đờ người.

“Ôn Nhiễm em sao vậy?” Trình Bắc nhẹ giọng gọi cô.

Sắc mặt tái nhợt, cô cười nhẹ: “Em không sao.”

Ôn Nhiễm nhớ rõ, từ những ngày đầu đến thành phố B cô đã đáp ứng ông nội đến Ôn Trạch. Khi đó cô không quen thuộc thành phố này. Chính là chú út tự mình lái xe đưa đón. Tuy rằng chú út trước mặt cô không bao giờ tự cao tự đại, nhưng cô biết, người ngoài nhìn vào đều phải cung kính gọi một tiếng Ôn tiên sinh. Không chỉ bởi vì thân phận của chú mà còn bởi chú rất có bản lĩnh trên thương trường. Có lẽ bởi vậy, khi gặp Ôn Hành Chi, Ôn Nhiễm luôn cảm giác người đó như ở cách mình một tầng xa.

Ngày cô đi trời mưa rất to, bác gái đưa cô thay quần áo cô lại cương quyết từ chối, bác lại sợ cô ngại nên thôi. Sau đó khi cô gọi ẹ, mẹ lại cười: “Không sao, bác con rất tốt, chỉ là thương con quá thôi.” Rồi mẹ nói tiếp: “Nhưng mà cũng đừng chuyện gì cũng đi tìm bác, nếu không được thì tìm chú út con. Chú thương con nhiều hơn con tưởng.”

Thật sao? Ôn Nhiễm thất thần, sao cô luôn cảm thấy, mình gặp người đàn ông nào, đều sâu đến mức không nhìn thấu được.

17. Chương 17

Noel náo nhiệt cuối cùng cũng qua, cuộc thi của sinh viên chưa tốt nghiệp cũng được sắp xếp sau Tết Nguyên Đán một tuần, cho nên đến giờ phút này cũng tạm xem là thoải mái. Nhưng với nghiên cứu sinh các cô, ngay cả Noel cũng phải tăng ca để hoàn thành báo cáo.

Thư viện rộng lớn, hoàn toàn yên tĩnh.

Ôn Nhiễm vất vả mang cả đồng báo cáo đến hòm thư của thầy, nhìn lại thấy Đồng Chu vẫn đang khổ sở suy nghĩ.

“Chu Chu, cần giúp đỡ không?”

Đồng Chu nhú mày buồn rầu: “Mình thấy mình chắc không xin được hạng mục GP mất.”

“Vì sao?”

“Hôm nay mình còn một môn chưa thi trong chương trình CPA, đang định rút lại. Quan trọng hơn là...” Cô chán nản nói, “Trong sơ yếu lý lịch của mình hoàn toàn trống rỗng, ngoài là thành viên của hội ra thì chẳng còn gì.”

Ôn Nhiễm nhìn máy tính đang mở ra bên cạnh, hạ giọng: “Mình so với cậu còn thảm hơn, may mà thông minh, không có đăng kí.”

Đồng Chu bị câu an ủi của cô chọc cho cười: “Chính nhờ cử chỉ anh minh của cậu mà mình đỡ được một kinh địch đấy.”

Bởi vì Đồng Chu còn phải làm việc tiếp nên Ôn Nhiễm đi trước. Ban đêm, bên ngoài trời lại đổ tuyết tạo thành một lớp tuyết trắng mỏng manh trên đường. Cô ngẩng đầu nhìn một lát chợt có người gọi lại.

“Tiểu Ôn, còn đứng đây ngắm tuyết à?” Là chủ nhiệm Lý, Ôn Nhiễm khi quản lý mấy em năm nhất vừa mới quen.

“Vâng, đang định đi ạ.” Cô chậm rãi cùng anh bước trên mấy bậc thang dài trước cửa thư viện.

“Gần đây học tập vất vả không?” Mấy người trong trường tính tình đều rất tốt, đặc biệt là chủ nhiệm Lý này, đối với mấy thầy cô khác đều hỏi han rất tận tình.

Ôn Nhiễm trả lời: “Tốt ạ, vì có cuộc thi nên cũng bận một chút.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Chủ nhiệm Lý đẩy đẩy kính mắt, “Có gì cứ nói, đừng ngại.”

“Vâng.” Ôn Nhiễm vừa lên tiếng đã thấy từ xa có một chiếc xe đi tới.

Xe vững vàng dừng lại ven đường. Lát sau, cửa xe mở ra, dáng người cao ráo từ trên bước xuống, người đàn ông mặt tây trang, tay áo gấp lên dưới ánh đèn đường trở nên hơi cộm. Ôn Nhiễm bỗng cuống quýt, người đó đã quay đầu lại.

Bộ dáng đó, thực sự cô đã quá quen thuộc rồi.

Chủ nhiệm Lý a một tiếng rồi không nói gì dẫn cô về phía trước.

“Thầy Diệp.” Chủ nhiệm Lý nhìn anh, “Tôi còn tưởng thầy vài ngày nữa mới về.”

Diệp Dĩ Trinh nhẹ nhàng nhìn qua Ôn Nhiễm một cái, thản nhiên rời đi: “Vâng, hội nghị chấm dứt nên về sớm.”

“Mọi việc tốt cả chứ?” Chủ nhiệm Lý cẩn thận hỏi.

“Vâng, cũng tốt, bên GP đã đáp ứng danh sách của chúng ta, như vậy là tốt rồi.”

“Tốt quá, tốt quá.” Chủ nhiệm yên tâm.

Ôn Nhiễm rất muốn tìm một cái cớ để trốn đi, điện thoại chủ nhiệm Lý lại bỗng nhiên rung lên, cô chỉ có thể xấu hổ đứng tại chỗ. Người đầu dây không biết nói gì, chủ nhiệm Lý cười tủm tỉm che điện thoại: “Ngô lão còn vì chuyện này mà lo lắng, tôi đi gặp ông thông báo một tiếng. Hai người cứ từ từ nói chuyện. Đúng rồi thầy Diệp, hai người biết nhau chứ, chắc là có dạy khóa này?”

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười: “Đúng vậy, chúng tôi có biết.”

.....

Ôn Nhiễm bất an đi theo sau lưng anh, từng bước từng dấu chân in trên tuyết, điệu bộ buồn cười vô cùng.

“Ôn Nhiễm.”

“Dạ?”

“Chúng ta nói chuyện.”

Lại là lời đạo đầu như vậy.

“Bài báo hôm đó tôi có xem, em không cần vì điều này mà bận tâm.” Đôi mắt trầm tĩnh như nước, giờ phút này giọng điệu của anh có vẻ rất dịu dàng.

“Em không phiền não vì điều này đâu ạ.” Ôn Nhiễm cuống quýt nói.

“Vậy sao?” Anh khẽ nhú mày, nghiêng người lại, “Vậy thì tại sao?”

“Em không muốn tham gia vào hạng mục của GP là vấn đề của em, thực sự không phải vì thầy ạ.” Như là đã biết anh muốn nói gì, Ôn Nhiễm nói vào điểm chính, “Đây là nguyên nhân cá nhân của em thôi.”

Diệp Dĩ Trinh thản nhiên nhìn cô một cái: “Nguyên nhân là gì?”

Nguyên nhân này thực sự rất khó nói, cô có chút khó xử nói: “Em trước kia học tại đại học A, học với thầy Lưu Khải Minh quá ít tiết. Lần này đại diện đại học A lại là thầy ấy, cho nên em sợ thầy sẽ không dễ dàng thông qua. Em không muốn mất mặt.” Cô hơi buông lỏng tay, cười khổ.

Diệp Dĩ Trinh nhú mày, “Mỹ danh” Lưu Khải Minh anh cũng từng nghe qua, tuy là cấp bậc giáo sư nhưng lại không ra dáng, thường xuyên có những hành động xằng bậy với học sinh nữ, quả thật là một người thầy biến chất. Anh vẫn luôn khó hiểu, người như vậy sao đại học A vẫn còn dùng.

Thấy cô không muốn đề cập thêm, anh cũng không nói nữa, nhẹ giọng gọi: “Ôn Nhiễm.”

“Dạ?”

Anh cười nhợt nhạt: “Thực ra điều tôi muốn hỏi là tại sao em lại trốn tránh tôi?”

“A...” Ôn Nhiễm nhất thời miệng mở thành chữ A, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Anh cười cười nhẹ nhàng đẩy cằm cô lên, khép miệng lại: “Tôi thấy em là người thông minh, nên biết nắm lấy cơ hội.”

Cô mở to mắt nhìn anh, tâm tình trở nên rất khẩn trương.

“Không cần bởi vì người khác mà từ bỏ cơ hội của chính mình, vả lại hạng mục GP cũng không phải mình hẳn quyết định.”

“Vâng.” Cô nhẹ giọng đáp, vì những điều anh nói, trong lòng cũng hơi xao động.

“Đã hiểu sao?”

“Dạ hiểu.” Cô nhanh chóng gật đầu.

“Tốt lắm.” Diệp Dĩ Trinh mỉm cười vừa lòng, “Chúng ta nói tiếp vấn đề lúc này, tại sao mấy ngày này lại trốn tránh tôi?”

Ôn Nhiễm quanh co: “Em, em không trốn thầy, thầy không phải đi thành phố T hợp sao? Thế thành phố T thú vị không ạ?” Cô nói xong cười gượng hai tiếng, quả thực muốn đánh mình một cái.

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô một lúc mới nở nụ cười: “Ôn Nhiễm, nói dối không giấu được đâu.”

Sao? Ôn Nhiễm cúi đầu xấu hổ. Lại một lần nữa bị nâng cằm lên, buộc phải nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Trong lòng cô lại lần nữa rung lên hồi chuông cảnh báo, một loại cảm giác kì lạ dâng lên trong đáy lòng, khiến cô thực không cách nào hình dung.

“Thật ra mấy ngày nay tôi tự hỏi mình, có phải tôi khiến em hiểu lầm điều gì không?” Anh nghiêm túc nhìn cô, thẳng thắn mà thành khẩn.

Ôn Nhiễm giống như bị nhìn thấu hết cả. Cô có phải quá ngu ngốc hay không, ngay cả che giấu cũng không làm nổi, cho nên mới để anh biết hết, cho nên bây giờ anh mới muốn tìm cơ hội làm sáng tỏ hiểu lầm, cô nhanh chóng nói: “Thầy Diệp, thầy không làm gì cả, chỉ là em...”

“Thật không?” Anh thần nhiên hỏi lại.

Cô cuống quýt gật đầu, sợ anh sẽ nói ra điều gì khiến cô phải xấu hổ.

“Vậy em có muốn nghe cảm nhận của tôi không?”

“Thầy, thầy nói đi ạ.” Cô cúi đầu, không dám ngẩng mặt nhìn, chỉ nghe thấy giọng nói của anh nhẹ nhàng trên đỉnh đầu.

“Tôi luôn cảm thấy có một cảm giác rất kì quái, nhưng tôi không muốn lừa chính mình, cũng không muốn lừa người khác.” Anh khẽ cười, “Nếu cảm giác này nói cho tôi biết mình thích em, thì tôi sẽ nghe theo điều đó.”

Ôn Nhiễm chỉ cảm thấy đầu mình oanh ra như có cái gì vừa nổ tung. Cô hoàn toàn không thể nhìn anh, lại bị anh nâng mặt lên, muốn lui cũng không được.” Bởi vì hôm nay, tôi mới nhận ra một điều, thời gian không đợi con người.” Cho nên, điều tôi muốn sẽ bắt lấy thật nhanh.

Cô ngây ngẩn, giống như không tiếp thu được gì cả, cũng không biết phải làm sao.

Phản ứng như vậy cũng nằm trong dự kiến của anh, Diệp Dĩ Trinh cúi người, buộc lại khăn quàng cổ cho cô: “Có lẽ điều này với em là quá đột ngột, cho nên tôi không vội buộc em đưa ra đáp án, nhưng em phải đồng ý, sẽ thực sự suy nghĩ vấn đề này, được không?”

Ôn Nhiễm dần phục hồi tinh thần, nhìn về mặt ôn hòa bình tĩnh ấy, bởi vì thích cho nên trong đó có vẻ gì đó dung túng cho cô, đôi mắt tránh đi, cô gật gật đầu: “Vâng ạ.”

18. Chương 18

Vậy là Ôn Nhiễm đã nghỉ cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau cô đành phải mang một đôi mắt đen ngầu ảo não ngủ dậy.

Lâm Sanh vừa cười vừa hỏi: “Nói, tối hôm qua đi trộm hay sao vậy hả?”

Ôn Nhiễm quay sang liếc bạn một cái, vội vàng rửa mặt, lại bị nước lạnh làm cho nhe răng nhếch miệng, đầu óc khi đó mới hoàn toàn tỉnh táo được.

“Lâm Sanh” Cô đột nhiên ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn Lâm Sanh trong gương.

“Sao vậy?” Lâm Sanh mơ hồ không rõ đáp.

“Cậu, vì sao lại không quen bạn trai?”

Lâm Sanh ngẩn người: “Là sao?”

Cô hơi nghiêng người tới: “Mình chỉ là, nhớ tới...”

Lâm Sanh tạt nước lên mặt, nói: “Không có gì, mình chỉ là muốn tập trung học tập mà thôi.” Cô bỗng nhiên cười một nụ cười đến lạ, nhưng lại có điểm ngưng ngừng. “Mình thấy tình cảm thật sự quá gian nan, cậu có biết không Ôn Nhiễm, anh ấy so với mình vĩ đại hơn nhiều quá, ở trước mặt anh ấy mình cao ngạo đến mấy cũng không gượng dậy được.”

Ôn Nhiễm khó tin, cô ấy như vậy mà có thể còn tự ti: “Lâm Sanh.”

Lâm Sanh lắc đầu, cười tươi: “Cho nên mình mới cố gắng trở nên tốt hơn, làm cho tên xấu xa nào đó không xứng với mình, cũng là khiến anh có thể vất hấn ra phía sau, đi tìm một người đàn ông tốt.”

Nhìn bộ dạng mãn nguyện của bạn, Ôn Nhiễm hiểu ý cười, cầm lấy tay bạn: “Cậu sẽ đạt được thôi.”

Buổi sáng Ôn Nhiễm đến trường nhận đơn đăng kí hạng mục GP, tập giấy thật dày, cô ở thư viện điền vào mãi đến mười hai giờ trưa mới xong.

Phiền Ánh Trạch đang sửa sang lại sách trên giá, tò mò hỏi cô: “Cô à, nghe nói hạng mục này rất khó được, cô muốn tham gia sao?”

Cô không ngắt đầu lên: “Sao, em không tin tưởng cô hả?”

Anh chàng lớp trưởng vốn là người thành thật mà: “Cô mấy hôm trước còn kiên định nói không tham gia.” Cậu còn nhớ rõ, ngày đó hai người đi trên đường cùng nhau nói chuyện, đến vấn đề này, Ôn Nhiễm còn khẳng khái nói: “Cái cậu độc mộc đó, cứ để bọn họ chen nhau mà đi.”

Ôn Nhiễm xấu hổ, thằng nhóc này, sao cái gì cũng nhớ rõ nhanh thế chứ: “Em coi như cô bỗng nhiên muốn cống hiến cho nước nhà đi.”

Vốn chỉ là tham gia phỏng vấn xin hạng mục, Ôn Nhiễm đến nhận sổ, lại càng sàu nào. Cô vẫn phải đối mặt với một người, là giáo sư Lưu Khải Minh.

Ôn Nhiễm nhớ rõ ngày đó, gần kết thúc năm tư đại học, các cô bận rộn cực kì, ngay cả buổi tối cũng phải tự học suốt đêm. Lưu Khải Minh khi đó dạy các cô một môn cũng không phải trọng yếu trong khoa, theo lý thuyết thì đây là môn tự chọn, vậy mà, gần đến kì thi hấn lại thông báo chuyển thành môn bắt buộc, một số lượng lớn học sinh vô cùng thảm hại, Diêu Trường cũng là một trong số đó.

Tối hôm đó Ôn Nhiễm cùng Diêu Trường đến văn phòng hấn biện hộ cho bạn. Lưu Khải Minh lúc đầu có nghe vài người nói tính tình cũng hòa ái dễ gần, vậy mà bỗng nhiên lại sờ đuôi Diêu Trường, còn làm rất nhiều hành động vượt ve đây ý tứ. Diêu Trường đỡ cả người, sau đó kích động tát Lưu Khải Minh một cái.

Sau này Diêu Trường còn ôm bụng cười, đúng là chưa từng thấy cô ấy nhiệt huyết như vậy lúc nào. Ôn Nhiễm cũng buồn bực, thế là nhất thời xúc động đặc tội với Lưu Khải Minh. Đứng đầu không được cũng không sao, chẳng qua là mình còn thấp, nhưng mà học bổng cũng không có.

Đến khi vào phòng phỏng vấn, Ôn Nhiễm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Phỏng vấn là thầy Trương Uẩn đại học A cùng với giáo sư Lý Minh đại học B, tức là Diệt Tuyệt sư thái.

Trương Uẩn thấy cô có chút kinh ngạc, cười gật đầu chào, Ôn Nhiễm vội vàng đáp lại.

Mà Diệt Tuyệt sư thái mặt không đổi sắc, đẩy đẩy kính mắt, bắt đầu làm khó dễ cô. Đợi cho Ôn Nhiễm chấm dứt bài phỏng vấn xong cũng giống như chỉ còn nửa mạng.

“Sư thái vài năm nay thủ hạ không lưu tình, nghe người ta nói, buổi phỏng vấn lúc sáng có một nam sinh trước mặt mọi người bị bà bức dữ quá đến khóc”. Lúc ra ngẫu nhiên gặp Trình Bắc, Ôn Nhiễm vừa nghe Trình Bắc nói vừa hỏi:

“Chị Trình Bắc, chị cũng tham gia tuyển à?”

Trình Bắc kiêu ngạo nháy mắt mấy cái: “Đương nhiên, xem xem chúng ta ai thua ai. Đúng rồi Ôn Nhiễm thầy đang phỏng vấn phòng phía trước, nếu em may mắn được phân vào đó nói không chừng còn được thầy châm chước.”

Ôn Nhiễm hơi quẫn bách: “Chị Trình Bắc, đừng nói đùa.”

“Thẹn thùng hả em?”Trình Bắc bẽn lẽn cười:“Chị thấy thầy rất thích em, quả thực muốn bồi dưỡng em thành học trò đó.”

Cô trầm mặc hồi lâu, lẳng lặng nhìn qua chỗ phòng của Diệp Dĩ Trinh.Càng cố gắng chính mình nhìn không chớp mắt, chăm chú vụng trộm nhìn vào bên trong.Tháng mười hai, dù đã có mấy sưởi nhưng vẫn lạnh kinh khủng, anh lại chỉ mặc áo mỏng, cổ tay vẫn xấn lên như cũ, nhìn rất đứng đắn.

Hình như mất vài giây, cô mới nghe thấy anh bình tĩnh đặt câu hỏi:“Em có thể cho biết về chính sách sắp xếp nhân sự trong tương lai?”

Sắp xếp, cô không khỏi sửng sốt.Lời anh tới qua nói như văng vẳng bên tai, anh nói anh thích cô, có phải cũng là muốn cô cùng anh đến tương lai.

“Chị Trình Bắc.”Cô bỗng nhiên gọi Trình Bắc.

“Ừ, sao?”

“Chị nói thích, thích là có ý gì?”Cô khẩn trương hỏi.

Trình Bắc cười cười nhìn cô:“Em muốn nó có nghĩa gì, thì là nghĩa đấy.”

Ôn Nhiễm mặt đỏ ửng lên, ôm tập tài liệu hốt hoảng rời đi.Để lại Trình Bắc đứng cười vui vẻ.Cô cũng chỉ ngẫu nhiên gặp được Diệp Dĩ Trinh và Ôn Nhiễm trong phòng vài lần, không khí đó, nói thế nào nhỉ, lúc đó thầy thực thoải mái, tâm tình cũng rất tốt.Bây giờ cô cũng chỉ đoán bừa, không ngờ...

Tiểu Ôn học muội đúng là dễ lừa nha.Trình Bắc cảm thán lấy điện thoại di động trong cặp ra, nhấn liên tiếp:“Thầy à, nhắc tới thầy một cái là học muội Tiểu Ôn liền đỏ mặt.”

Tin nhắn được gửi đi thành công, một lúc sau Diệp Dĩ Trinh mới trả lời, Trình Bắc nhanh chóng mở ra xem, nụ cười nháy mắt bị đóng băng, so với khóc càng xấu hơn.Thầy cái gì cũng không nói, chỉ là:“Bản báo cáo cuối tháng thứ ba tuần sau nộp.”

Đây chính là thầy trả đũa mà, bạn học Trình Bắc chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời xanh.

Bên này Diệp Dĩ Trinh cũng đã phổng ván xong người cuối cùng, mặt mày xoa mi tâm.Nhìn Lưu Khải Minh cùng mấy em học sinh không ngừng chụp ảnh, anh khẽ nhủ mày.

“Thầy Diệp, thế nào, đi uống một chén không?”Lưu Khải Minh mời.

Diệp Dĩ Trinh thẳng thắn từ chối, tầm mắt vừa chuyển đã dừng lại ở hành lang trống trơn, bất đắc dĩ cười khổ.Thật là, cho là anh không nhìn thấy sao, còn đi nhanh như thế.

Trở lại văn phòng Trình Bắc đã chạy từ lúc nào.Anh treo áo khoác lên sô pha bên cạnh, mở máy tính trước bàn.Chỉ mới đi một lát đã có vài thư gửi đến.Ngoài một vài tài liệu nghiên cứu và thảo luận mời tham dự còn có mấy bức từ GP.Anh thoát ra, cũng lười nhìn.

Di động reo, anh nhấc máy, là trợ lý GP.

“Diệp tiên sinh, mọi việc đã xong xuôi.”

Anh thản nhiên ừ một tiếng, tắt máy.Nhìn cửa sổ bên ngoài đã dần đen, anh cười thầm chính mình, người còn chưa có trả lời, mình đã muốn bắt đầu động tĩnh.

Bởi vì Tết Nguyên Đán này không ít người trong lớp về nhà, cho nên buổi tiệc giao lưu được tổ chức trước hai ngày.Theo lời Phiền Ánh Trạch, các em đã góp quỹ trong hai năm để tổ chức, nên nhất định phải làm cho ra trò.

Phiền Ánh Trạch cứ che che giấu giấu, đến khi Ôn Nhiễm nhìn thấy cũng phải lấp bắp kinh hãi.Mấy đứa nhóc này cũng thật có khả năng, đem phòng học học viện tắt cả đèn trở nên hữu dụng, còn mang nhiều đồ đến.Cô vốn nghĩ đây chắc chỉ là lễ hội bình thường thôi, không ngờ các em lại nhiệt tình đến vậy.Ôn Nhiễm nhìn Phiền Ánh Trạch đang bận rộn, không khỏi than thở, thật là giỏi mà.

“Cô Ôn.”Một giọng nữ từ phía sau truyền tới.

Cô hai tay đút vào túi áo quay lưng lại, thấy vẻ mặt rối rắm của Trình Ngữ: “Sao vậy?”. Cô ôn nhu hỏi, mặt vẫn thoáng ý cười.

Trình Ngữ cắn cắn môi: “Cô, cô thích lớp trưởng lớp em phải không?”

Ôn Nhiễm xem nữa ngả ra đất, cô chỉ sợ cô nương này hỏi vấn đề gì khiến cô xấu hổ, nhất là bên trong còn có chữ thích, khiến cô không khỏi vừa nghe đã đỏ mặt. Nhưng mà, vẫn muốn giữ chút hình tượng.

Cô từ từ cười: “Thích chứ.” Thanh âm kéo dài, thấy rõ sắc mặt Trình Ngữ xị xuống, cô lại cười cười bổ sung: “Nhưng mà, không giống với thích của em.”

“Cô à!” Trình Ngữ giả vờ giận chà chà chân.

“Cô chỉ xem cậu ấy là một học trò chăm chỉ thông minh, là một đứa em trai lương thiện nên thích.” Cô nhìn qua Phiên Ánh Trạch, giờ này cậu đã khá mệt, mồ hôi lấm tấm đầy mặt: “Em thì sao?”

“Em cũng không biết.” Trình Ngữ cúi đầu, “Tóm lại em thích bạn ấy.”

“Ừ, vậy theo đuổi đi.” Cô nói những điều phải nói, nhưng nói xong lại sững sờ. Không khỏi cười khổ, chuyện người khác cũng giống chuyện mình, vậy mà tới phiên mình lại trở nên khổ sở như vậy.

Ôn Nhiễm im lặng ngồi ở sau nhìn mấy đứa đùa giỡn, rất chi là hâm mộ. Cô tới bây giờ mới cảm thấy mình đã lớn lên, giống như đã quên nhiều năm. Cứ khi nào có đi đến nhà chơi luôn chiều chuộng cô. Hôm nay ngồi đây mới nhớ, mình cũng đã hai mươi một rồi mà. Thật muốn giống một người trẻ. Đây là anh nói cho cô, cô vẫn còn ghi nhớ.

19. Chương 19

Trước hai ngày nghỉ Tết Nguyên Đán, Ôn Nhiễm bất ngờ nhận được điện thoại của Triệu Vị Xuyên, cô vừa mới rời giường, còn chưa tỉnh táo, ngỡ ngàng một hồi mới nhớ ra là ai. Anh cười nói: “Tôi nhớ cô nói muốn gặp cha tôi, mấy ngày nay ông đang rảnh, nếu tiện cô có thể đến nhà chơi. Ông nghe nói đến cô cũng rất muốn gặp đây.”

Ôn Nhiễm mừng rỡ: “Tiện, đương nhiên là tiện ạ.”

Triệu Vị Xuyên khẽ cười: “Vậy thì tốt.”

Tắt điện thoại xong tâm tình Ôn Nhiễm lại có chút phức tạp. Bởi vì ông nội, cô cũng không muốn mình và Triệu Vị Xuyên dây dưa nhiều quá, nhưng mà, vì Triệu lão gia và cha mình là bạn bè, cô sẵn sàng bắt cháp.

Nhà của Triệu Vị Xuyên cũng không xa lắm, Ôn Nhiễm tự mình đi xe qua không cần anh đến đón. Đó là một tòa nhà một cửa một lầu, không hề có những khí phái của Ôn gia, những góc cạnh lại hài hòa đi rất nhiều. Khi cô đến Triệu Vị Xuyên đang ở phòng khách, lơ đãng ngẩng đầu lên, vừa thấy cô liền đứng dậy.

“Chào anh.” Ôn Nhiễm thay giày, câu nệ chào một tiếng.

Triệu Vị Xuyên nhún vai cười, đưa cô đi gặp bác Triệu.

Triệu Bá Ngũ đang ở phòng sách luyện chữ, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, nháy mắt sững sờ. Chiếc bút lông vẫn lơ lửng giữa không trung, chỉ giây lát một giọt mực đã rớt xuống tờ giấy trắng.

“Bác Triệu.” Ôn Nhiễm lễ phép chào hỏi.

Triệu Bá Ngũ hồi phục tinh thần, cười: “Giống, giống quá. Ta đã mười mấy năm không gặp ba con, giờ nhìn thấy con nên hơi ngỡ ngàng.”

Ôn Nhiễm ngồi xuống, lặng lẽ nhìn xung quanh. Bốn bức tường đều treo các bức viết thư pháp, nét bút đều của một người, chắc là của người đàn ông trung niên trước mặt. Bác mặc một áo dài trắng, khí chất cao nhã, cô lơ đãng nhìn qua rồi trầm tĩnh lại. Bác ấy chắc biết nhiều về ba, ngay cả ba thích uống trà gì đều nhớ rõ.

“Ta nhớ rõ, ba con khi còn sống thích nhất là uống trà. Khi chúng ta còn trẻ, thường hay tụ tập uống rượu, chỉ có ba con, rượu nhất quyết không đụng vào.”

Hơi trà phả vào mặt cô, Ôn Nhiễm nâng ly lên, ngửi mùi hương lượn lờ, vừa nghe người trước mặt nói, nhiệt độ trong phòng ổn định hai mươi sáu độ cũng không có vẻ tĩnh mịch.

Ông cười: “Nếu ta nhớ không lầm, đây là trà ba con thích nhất.”

Ôn Nhiễm bưng ly trà lên, uống một ngụm, một cảm giác chua xót từ đáy lòng dâng lên.

Cô ôn nhu cười: “Cám ơn bác Triệu.”

“Con đang học ở thành phố B?” Triệu Bá Ngũ thân thiết hỏi.

“Dạ, học gần năm năm.”

“Vậy nhà cũng ở thành phố B?”

Ôn Nhiễm lắc đầu: “Nhà con ở thành phố T, mẹ con vẫn đó.”

Triệu Bá Ngũ nhìn cô một cái, chậm rãi nói: “Mẹ con vẫn ở thành phố T?”

“Vâng, mẹ ở đó còn có công việc.” Cô dừng một lát rồi nói tiếp: “Ông nội con vẫn chưa chấp nhận mẹ.”

Triệu Bá Ngũ hiển nhiên biết chuyện này, nên gác lại không đề cập tới, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Mẹ con khỏe không?”

Giọng điệu cẩn thận như thế làm cho Ôn Nhiễm có chút thắc mắc, nhưng vẫn thật sự đáp: “Vâng, vẫn khỏe.”

Triệu Bá Ngũ thở dài một hơi, dựa ra sau ghế: “Vậy là tốt rồi.” Ông hỏi tiếp: “Ba con sớm mất, mấy năm nay mẹ con một mình nuôi nấng con sao?”

“Dạ, mẹ không có tái hôn.”

Nghe cô nói Triệu Bá Ngũ khẽ cười: “Ta cùng ba con từ nhỏ lớn lên với nhau, ba con tính tình quái gở, không có mấy bạn bè, ta cũng xem như là số ít đó. Cho nên Nhiễm Nhiễm, con không cần câu nệ, cứ gọi ta là thúc thúc đi.”

Thì ra là ông nhìn thấy sự dè dặt của cô, Ôn Nhiễm ngượng ngùng cười, ngọt ngào gọi một tiếng: “Triệu thúc thúc.”

“Năm đó ba con quyết tâm muốn học khảo cổ, ông nội con khuyên thế nào cũng không được. Tính tình bướng bỉnh của ba con ta còn lạ gì, cả nhà ai nói cũng không có tác dụng.” Triệu Bá Ngũ nhớ lại, “Nhưng mà cha con đối với học thuật thực sự có khiếu, một tảng đá cũng có thể xem cả nửa ngày, ba con thế mà lại rất kiên trì.”

Ôn Nhiễm cười cười, trầm ngâm: “Triệu thúc thúc, chú có ảnh chụp của ba con thời còn trẻ không?”

“Có, ta mang cho con xem.” Nói xong Triệu Bá Ngũ liền đến giá sách tìm, “Ba con không hay chụp ảnh, cho nên ảnh ta có không nhiều, nhưng mà cũng có thể có một phần.”

Quả thực không nhiều lắm, một quyển album thật dày mà chỉ có vài tấm của ba. Ôn Nhiễm cẩn thận vuốt ve bức ảnh đen trắng đã cũ, chớp mũi cay xè, đây là ảnh ba cô, là ba cô. Cô tiếc nuối nói: “Khi đó nhà con thường xuyên chuyển nhà, không biết sao ảnh ba lạc mất.”

Triệu Bá Ngũ ngẩng đầu: “Nhiễm Nhiễm, ba con sao lại qua đời?”

Ôn Nhiễm sững sốt, rời mắt khỏi tấm hình: “Tai nạn xe cộ ạ.”

Cô vẫn nhớ rõ ngày đó, cô và mẹ đang ăn trưa bỗng nhiên nhận được điện thoại của công an tỉnh J, người đó nói ẹ, ba ở trên đường cao tốc xảy ra tai nạn xe, tử vong tại chỗ. Mẹ dập điện thoại xong lập tức đem cô đến nhà dì ở nhờ, sau đó vội chạy đi. Chuyện này, trong trí nhớ cô chỉ lưu lại hình ảnh của hộp tro cốt mỏng manh.

Trầm mặc thật lâu, Triệu Bá Ngũ từ từ thở dài: “Ba con đời này sống thực không dễ dàng, ông ấy có bệnh, cứ gặp áp lực lớn là rất dễ xảy ra vấn đề. Ta thấy ba và mẹ con kết hôn mới vài năm, vậy mà lại sớm mất như thế.”

Triệu Bá Ngũ than thở rất nhỏ, nhưng không ngờ Ôn Nhiễm nghe thấy nhất thời bừng tỉnh, cả người run lên, ảnh chụp rơi xuống. Cô nghe thấy giọng của mình run run: “Ba con, ba con bị bệnh gì?”

Triệu Bá Ngũ cũng kinh ngạc, ông giờ mới ý thức được mình lỡ lời: “Con không biết?”

Ôn Nhiễm mờ mịt lắc đầu.

Triệu Bá Ngũ thở dài, chắc là mẹ cô có ý giấu diếm, không nghĩ là mình lại vạch trần hết thảy, đành phải nói: “Ba con thời trẻ buồn bực quá độ cho nên não có chút vấn đề.”

“Khi đó ba con kết hôn, Ôn lão gia không đồng ý, ba con liền mang mẹ con đi tha hương, thực không giống với tác phong của ông ấy.” Triệu Bá Ngũ dừng lại, cười khổ, “Nhưng khi đó cũng không còn cách nào, về sau ta cũng không gặp qua nữa, không biết bệnh tình có khỏi không.”

Khỏi được không? Trong ấn tượng của cô, ba mẹ rất yêu thương nhau, nhưng đôi khi cô có thể thấy ba ôm cô lại ngăn người đi, khi đó mẹ sẽ vụng trộm gạt nước mắt. Sau này, có khi ba thường xuyên ra ngoài công tác, lúc đầu là một tháng, sau lại hai tháng, nửa năm.

Trước mộ ba, mẹ ôm cô vừa khóc vừa nói những điều cô không hiểu nổi: “Đi rồi cũng tốt, ông không bao giờ phải chịu tra tấn nữa.” Nói xong lại khóc, “Ba con đời này đi quá nhanh, mẹ ở sau lưng ông, đuổi thế nào cũng không đuổi kịp, nếu mẹ đi nhanh hơn một chút, ông ấy sẽ không cô đơn như thế. Tiếc là, mẹ vô dụng quá, ba con, nhất định là chờ rất sốt ruột...”

Cô khi đó không hiểu hết nước mắt của mẹ, mãi đến khi trưởng thành mới dần dần hiểu ra, ba đã lấy hết dũng khí của mình đem mẹ rời đi, cho nên sau đó hai người luôn phải sống rất dè chừng.

Đông chí đã qua, xế xẩm tối ở thành phố B đã đen mờ mịt, trời rét đậm, cả thành phố mưa rầm rầm không thôi. Ôn Nhiễm cầm ảnh chụp ngồi trên xe buýt, ngoài cửa sổ hiện lên ánh sáng leo lắt của ngọn đèn đường, chiếu lên bức ảnh của ba. Đây là cái Triệu Bá Ngũ cho cô, ông chỉ còn một cái duy nhất này, liền đưa cô, vì thế Ôn Nhiễm vô cùng cảm kích.

Xe buýt dừng lại ở bến cuối cùng cũng là cửa lớn đại học B, trở lại trường đã gần bảy giờ. Ôn Nhiễm đứng trước sân thật lâu.

Cô nhớ khi ở đại học A, Diêu Trường luôn mua một đồng các tiểu thuyết ngôn tình về xem, mưa dầm thấm lâu còn không quên truyền đạt cho cô: “Tránh né tình yêu là người ngu xuẩn, bởi vì gặp được tình yêu chân thành với tình yêu sét đánh xác suất tương đương, cũng giống như công chúa trước khi gặp hoàng tử, đã hôn một con ếch, cho nên cậu không thử làm sao biết được lúc nào thì gặp bạch mã hoàng tử cùng một chuyện tình trong mơ.”

Cô không thể nhớ rõ cô đã nói gì, chỉ nhớ khi đó mình đã nghĩ, không sợ thử, chỉ sợ không chấp nhận nổi. Cho nên, bây giờ, với dũng khí còn lại của mình, cô còn có thể nói ra. Vừa quyết tâm xong cô thẳng hướng lầu học viện mà tiến. Tòa học viện đứng lặng trong ánh đèn, còn vài phòng sáng. Ôn Nhiễm hít một hơi thật sâu chuẩn bị bước vào trong chợt có một chiếc xe màu đen từ từ đi tới, có chút quen mắt.

Xe vững vàng dừng lại, cửa vừa mở ra Diệp Dĩ Trinh từ trên bước xuống. Anh giống như nhớ tới điều gì, cúi xuống dặn dò người trợ lý, tầm mắt đảo qua một cái liền dừng lại ở nơi đó. Anh thấy cô, đôi mắt đen hiện lên một tia kinh ngạc, rồi dần trầm tĩnh lại. Anh luôn là người như thế, dù có chuyện gì xảy ra, cũng tính toán rất nhanh, cho nên mới có thể nắm vững mọi thứ trong tay mình.

Làm sao vậy?” Anh chưa gỡ cặp kính ra, qua thấu kính sắc nét vẫn nhìn thấy một đôi mắt đầy mệt mỏi. Lần đầu tiên, là lần đầu tiên anh không che giấu vẻ mệt mỏi trước mặt cô.

“Em muốn nói chuyện với thầy?” Ôn Nhiễm kéo kéo túi xách, đầy dũng khí nói.

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười: “Chờ một chút.” Anh quay sang bên nhìn người trợ lý, “Đem nội dung bản báo cáo ngày mai sửa lại cho tôi, hôm nay tới đây thôi.”

Trợ lý thoáng sững sốt rồi rất nhanh cầm lấy, lái xe đi.

Diệp Dĩ Trinh cùng Ôn Nhiễm đến văn phòng, dù anh đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng mà vẫn có chút hồi hộp. Anh cười khỏ, rót một ly nước ấm cho cô: “Uống chút nước cho ấm.”

Ôn Nhiễm nhận lấy, nhấp một ngụm xong đã vội nói: “Thầy à, em muốn nói chuyện với thầy.”

Anh ừ một tiếng rồi cúi đầu không nói gì, kiên nhẫn chờ đợi thật lâu mới nghe cô nói.

“Thực ra, đêm đó thầy nói xong em vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này.”

“Ừ.” Anh biết, có thể khiến cô rối rắm như thế, anh cũng đã may mắn rồi.

“Thực ra em chưa gặp một người thầy nào như thầy, rất học thức, ôn nhuận nho nhã, các học sinh thích thầy cũng rất nhiều.”

Anh không khỏi cười: “Em trêu tôi ?”

“Không phải.” Ôn Nhiễm vội lắc đầu. “Em còn nhớ khi từ sân bay trở về, thầy có nói, nếu ngoại lệ kia tồn tại, hãy cho người đó một cơ hội. Em chỉ muốn nói, nếu thực sự có người như vậy, em hy vọng không cách em quá xa, cũng không đi quá nhanh phía trước.”

Thì ra chính anh tự chui đầu vào rọ? Anh khẽ nhú mày: “Vì sao?”

Ôn Nhiễm đảo mắt, nhịn cảm giác cay xè nơi hốc mũi, nước mắt như sắp rơi: “Bởi vì, em chạy theo sẽ rất vất vả.” Khi cô lớn lên mới hiểu được nỗi khổ của mẹ.

Diệp Dĩ Trinh giống như đã hiểu, vươn tay lau nước trên khóe mắt cô, rất nhẹ nhàng lại càng khiến cô muốn khóc nhiều hơn.

Cô gái này vẫn còn chưa lớn, thế mà lại mang nhiều khúc mắc trong lòng như thế. Mà anh, dường như quá xem nhẹ những lo lắng trong cô, lấy suy nghĩ của mình áp đặt lên, anh phải làm sao mới được đây? Có lẽ điều duy nhất có thể làm, là nhẹ nhàng ôm lấy cô, như lần trước.

“Ôn Nhiễm”. Anh khẽ gọi. “Anh biết rồi”.

20. Chương 20

Một năm mới bận rộn lại lặng lẽ sang.

Vào dịp này mỗi năm cô luôn có một buổi tối nằm ngủ, nghe ba dỗ dành, Nhiễm Nhiễm ngoan, tối nay nằm xuống, ngày mai đã là một năm mới rồi. Bởi vậy, cô luôn cảm thấy điều đó thật kì diệu, như gột sạch mọi thứ, chờ đón hương vị của bắt đầu. Nhưng mà, bây giờ, nhìn khung cảnh mùa đông ngoài cửa sổ, thực sự rất tiêu điều.

“Cô ơi, sửa xong rồi.”

Phiền Ánh Trạch mang một danh sách học bổng thật dày đến, Ôn Nhiễm xem qua một lần thật cẩn thận. Cuối học kì luôn có nhiều cuộc họp tổng kết, lớp trưởng mỗi lớp phải đến gặp Ôn Nhiễm mấy lần.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn cơm chiều rồi, cho nên vội thu dọn, nói với Phiền Ánh Trạch: “Em vất vả rồi, tối nay cô mời nhé.”

Chàng lớp trưởng có chút sững sốt nhìn cô: “Cô nói thật à?”

Ôn Nhiễm trợn mắt nhìn lại lập tức cậu liền vui vẻ ra mặt.

Văn phòng giáo viên hệ kinh tế cách văn phòng Diệp Dĩ Trinh rất gần. Cô từ lầu hai đi xuống qua một ngã rẽ, đi thẳng là đến cửa. Cô đang thông thả bước thì từ ngã rẽ thấy Lưu Bàn ôm một thùng giấy đi ra.

Lưu Bàn vừa nhìn thấy cô đã cười hì hì tiếp đón: “Nghỉ rồi à?”

Cô gật gật đầu, giả vờ lơ đãng hỏi: “Mọi người đang làm gì vậy?”

“Đây là thói quen của thầy, cứ đến cuối năm lại tổng kết, cái gì không cần thì vất. Vốn trước nay đều là thầy tự mình kiểm tra lại, nhưng mà năm nay thầy bận quá, mấy ngày nay cứ ba ngày lại có hai ngày chạy đến thành phố T, cho nên giao cho anh và Trình Bắc.”

Cô khẽ ừ một tiếng, cuối cùng cũng giải đáp được thắc mắc của mình, mấy ngày nay không nhìn thấy anh, thì ra là bận đến thế.

Bỗng nhiên Lưu Bán gọi một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Này không phải báo cáo của em sao, thầy sao lại để trong thùng này nhỉ?”

Ôn Nhiễm nhận lấy, quả nhiên là luận văn của cô. Đề mục này cô đã khắc cốt ghi tâm, bởi vì liên quan đến anh, cô làm ra vẻ vừa nhớ ra: “À, hình như là luận văn em này định dùng cho nghiên cứu sinh năm hai.”

Trình Bắc đi qua, vội vỗ trán: “Chỗ nào, à là chị không cẩn thận bỏ nhầm vào trong.”

Nói xong còn trừng mắt liếc Lưu Bán một cái, nhìn bộ dạng không hiểu gì của Lưu bán, Ôn Nhiễm bật cười: “Không sao, chắc là không dùng tới, em lấy về xem như là làm kỷ niệm.”

Dù sao cũng là muốn vất đi, cô cũng không thể tự đánh giá ình. Một người kiêu ngạo như thế, cô không có khả năng khiến anh nhớ mãi không quên.

Lúc ăn cơm, lớp trưởng rốt cục nhịn không được lên tiếng: “Cô à, sắc mặt của cô rất khó coi nha.”

Sao? Đứa nhỏ này bình thường lúc nào cũng giỏi quan sát sắc mặt người khác, hôm nay một chút mặt mũi cũng không giữ cho cô, Ôn Nhiễm trừng mắt: “Nói nhiều nữa tối nay em tự trả.”

Phiền Ánh Trạch ngẩng đầu nhìn cô, giận mà không dám nói.

Cậu và thầy Diệp cũng không quen lắm, thầy là một người đàn ông trưởng thành, có tài năng, cơ trí, thành thực và trầm ổn. Cậu có gặp thầy một lần, khi đó thầy vừa tới lớp.

Lần đó với cậu mà nói có chút xấu hổ. Lúc vừa hết tiết, cậu nhận được tin nhắn của Trình Ngữ nói tối nay tan học đứng đợi. Cậu hơi bất ngờ, nhưng vẫn đứng chờ. Trình Ngữ bước ra, bộ dạng khó xử lấp bắp ba từ: “Minh, mình thích cậu.”

Cậu nghe xong mặt đỏ ửng lên, còn nói lấp bắp hơn: “Không, không được rồi, mình học đại học chưa tính chuyện yêu đương.”

“Trình Ngữ khó hiểu: “Vậy, vậy cậu với cô Ôn thì sao?”

Một khắc kia Phiền Ánh Trạch cảm thấy khiếp sợ, sau đó vừa xấu hổ vừa quẫn bách, nói chuyện có chút gắt gỏng: “Việc này liên quan gì đến cậu?” Kết quả đương nhiên có thể tưởng tượng ra, Trình Ngữ bị cậu làm cho tức giận bỏ đi. Cậu đứng trong căn phòng trống trải, không hiểu sao có chút uể oải, cậu căn bản không kịp phản ứng, đến lúc phản ứng lại làm sự tình hỏng bét.

Vừa xoay người rời đi cửa lại bị đẩy ra, tâm trạng vừa bình phục lại hoảng loạn lên: “Thầy, thầy Diệp?”

Diệp Dĩ Trinh từ từ bước đến, nhẹ nhàng cười: “Tôi vốn không muốn quấy rầy, nhưng mà tiết tiếp theo tôi dạy ở đây, giờ này học trò tôi đang chờ ngoài cửa.”

Ngữ điệu của thầy rất nhẹ làm cho sự quẫn bách của cậu giảm đi nhiều, cậu nhìn ra ngoài quả nhiên thấy mấy chị đang ôm sách cười cười. Cậu thu dọn vài thứ: “Thầy Diệp, thực xin lỗi, em...”

Diệp Dĩ Trinh vỗ vai cậu: “Không sao.” Thầy dừng một chút, lại nói một câu khiến cậu không hiểu ý gì: “Em so với cô ấy, đúng cảm hơn nhiều.”

Bởi vì Phiền Ánh Trạch là người Tứ Xuyên cho nên khi Ôn Nhiễm chọn món cay Tứ Xuyên, cậu cảm động không thôi. Trong quán ăn ồn ào, cô bỏ thêm thật nhiều ớt, rồi ăn.

Phiền Ánh Trạch kinh ngạc nhìn: “Cô, cô có thể ăn cay sao?”

Ôn Nhiễm vuốt vuốt tóc, mơ hồ không rõ: “Đương nhiên.”

Cô đương nhiên không thể ăn cay. Về đến kí túc xá, Ôn Nhiễm liền lao vào nhà vệ sinh, ôm bồn cầu nôn ọe. Nôn thốc nôn táo làm ruột gan cô như đứt từng khúc, Lưu Phủ Phủ vỗ vỗ lưng cô.

“Nhiễm Nhiễm, cậu không sao chứ?”

Ôn Nhiễm nói không nên lời, chỉ khoát khoát tay.

Lâm Sanh xuy một tiếng: “Cậu ta có thể có chuyện gì chứ, chẳng qua là ép buộc chính mình thôi.” Nói xong chen vào nhà vệ sinh lấy hộp thuốc và điện thoại đưa cho cô, “Điện thoại, nếu cậu không muốn chết thì sống quy củ một chút.”

Ôn Nhiễm lưng đã cứng đờ, chớp mắt nhìn tên người hiền thị, cầm lấy điện thoại rồi hắng giọng một tiếng.

“Chị Nhiễm Nhiễm.” Là Ôn Viễn.

“Có việc gì sao?”

Đầu dây Ôn Viễn trầm mặc một lát, sau đó truyền đến tiếng nức nở, cô tức khắc đứng dậy: “Viễn Viễn, sao vậy?”

Điện thoại bị Kiều Vũ Phân tiếp: “Hi, không có chuyện gì cả, cái đứa nhỏ Viễn Viễn này làm chị con lo lắng kìa. Nhiễm Nhiễm à, bác gái hỏi con, hôm trước, mẹ con nằm viện con có biết không?”

Ôn Nhiễm nắm chặt điện thoại trong tay, thấp giọng nói: “Con không biết, mẹ con, sao vậy ạ?”

Kiều Vũ Phân vội trấn an cô: “Không sao, không sao, mẹ con bệnh cũ nơi thắt lưng tái phát thôi, uống thuốc bị tác dụng phụ nên thân thể mới không chịu nổi.”

“Giờ thế nào?”

Kiều Vũ Phân trầm ngâm một lát, nói: “Tốt, tốt lắm, đã xuất viện rồi, bác hôm nay mới biết nên mới gọi điện báo cho con.”

“Cám ơn bác, bác gái.”

Kiều Vũ Phân cười: “Đứa nhỏ này, lại khách khí. Nhưng mà có một số việc Nhiễm Nhiễm cần suy nghĩ.”

“Dạ?” Cô có chút khó hiểu.

“Tuy là nói bây giờ không thích hợp nhưng mà con xem, một năm rưỡi nữa tốt nghiệp, ý ông nội cũng muốn con ở lại thành phố B, hưởng chi hộ khẩu con cũng ở đây”. Kiều Vũ Phân ngừng lại một lát, “Vậy Nhiễm Nhiễm, con có nghĩ mẹ con phải làm sao bây giờ?”

Thấy đầu dây vẫn trầm mặc, Kiều Vũ Phân nói tiếp: “Tuy là ông nội và mẹ con có ngăn cách, nhưng mà ông vẫn thương con. Trước kia có lần ông nhắc tới hôn sự của con, sau đó mới gọi Triệu Vị Xuyên đến nhà, tâm tư của ông nội, con rõ không?”

Ôn Nhiễm: “Bác gái, con và Triệu Vị Xuyên không như bác nghĩ...”

“Bác biết.” Kiều Vũ Phân khẳng định, “Sự tình có thể từ từ đến. Nếu là ông nội ra mặt giới thiệu, con cùng cậu ta ở chung, cùng với cả mẹ con, như vậy chỉ có lợi mà không có hại.”

Ôn Nhiễm trầm mặc một lát, đột nhiên rất muốn cười. Ôn gia vì cô mà khổ tâm sao, cô nghĩ đến tới việc mình không nghe lời mà không nề hà uy hiếp, uy hiếp cả người khác.... mẹ cô.”

Thật lâu sau Ôn Nhiễm mới mở miệng: “Bác gái, con biết.”

Tắt điện thoại xong cô vội gọi ẹ. Ôn phu nhân giờ chắc đã ngủ, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của con gái.

“Nhiễm Nhiễm?”

Ôn Nhiễm cầm điện thoại, nhìn vì chua trên sống mũi, gọi nhẹ một tiếng mẹ.

Ôn phu nhân khẽ cười: “Đã trễ vậy rồi, nhớ mẹ?”

“Vâng.” Cô đáp bằng giọng mũi: “Mẹ gần đây thế nào?”

“Ừ, không tệ lắm.” Ôn phu nhân điều chỉnh tư thế, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày trước mẹ có đi bệnh viện an dưỡng, cảm giác cũng không tệ lắm. Đúng rồi, hôm trước mẹ gặp thầy của con và chú út đến thành phố T, còn cùng nhau tới nhà.”

Ôn Nhiễm lập tức ngồi dậy, “Mẹ, mẹ nói là thầy Diệp...”

“Ừ, nghe chú út con nói, thầy Diệp là đồng nghiệp với chú ở GP. Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thực rất giỏi.”

Ôn Nhiễm trầm mặc, anh vĩ đại bao nhiêu, cô biết cả.

“Mẹ.”

“Ừ.”

“Nhiều năm như vậy mẹ có phải thường xuyên nhớ đến ba không?”

Ôn phu nhân thoáng sửng sốt: “Sao lại hỏi việc này?”

“Con chỉ bỗng nhiên muốn biết.” Ôn Nhiễm lẩm bẩm, “Con trước kia còn nhỏ, không hiểu được cảm giác của mọi người lúc đó. Con chỉ muốn hỏi, mẹ có hối hận không khi yêu ba, gả cho ba, cùng với ba cả đời?”

“Nhiễm Nhiễm sao con lại nghĩ như thế...” Ôn phu nhân gần như thất thanh, “Mẹ chưa từng nghĩ qua, chưa từng hối hận vì yêu thương ba con.”

Đáp án này, với Ôn Nhiễm, đã quá đủ rồi.

21. Chương 21

Tết Nguyên Đán qua đi, cuộc thi nghiên cứu sinh cũng kết thúc.

Lưu Phỉ Phỉ và anh chàng cơ khí quen nhau cũng chẳng biết đi tới đâu. Vừa kết thúc cuộc thi Đồng Chu lại chui vào thư viện. Kí túc xá chỉ còn lại hai người cô đơn Ôn Nhiễm và Lâm Sanh, hai người liếc nhau, giấy tiếp theo nhanh chóng vất đi về chán chương lao ra ngoài đánh chén một bữa.

Lâm Sanh gọi không biết bao nhiêu món, còn thêm vài bình rượu.

“Kiềm chế làm gì, chúng ta chỉ có hai người, uống rượu cũng không ai quản.” Ôn Nhiễm cởi áo khoác chỉ mặc một chiếc áo cao cổ màu trắng, sắc mặt bị sức nóng của mấy sủi làm hai má đỏ bừng.

Lâm Sanh liếc mắt dò xét nhìn cô, chậm rãi rót ly rượu: “Mình bao nhiêu, cậu phải theo từng đó.”

Vài chén cạn, Lâm Sanh đột nhiên hỏi: “Ôn Nhiễm, cậu biết cảm giác đầu tiên khi mình nhìn thấy cậu là gì không?”

“Là gì?” Cô mở to hai mắt.

Lâm Sanh khẽ cười: “Mình nghĩ, nhìn này, đúng là một con nhóc ngốc nghếch.”

“Thế cậu có biết mình nghĩ gì không?” Ôn Nhiễm nheo mắt, làm bộ nhớ lại nói: “Mình nghĩ, đóa hoa sen trắng cao quý ở chỗ nào.”

Hai người đồng thanh cười.

Lại uống thêm vài chén, càng uống càng nhiều hơn.

Lâm Sanh nói: “Cậu biết không, ba mẹ mình ly hôn khi mình còn nhỏ, mình theo ba, ba mình càng thương càng ỉn nhiều tiền hơn, cho nên từ nhỏ đến lớn mình chỉ có tiền, không cha cũng không mẹ, giống cậu nha.”

“Mình đâu giống, cậu còn có một người ba tốt, ba mình mất đã mười mấy năm rồi.”

“Vậy còn có mẹ, về điểm này mình thua cậu đúng không?”

“Ừ, mình còn có mẹ. Mẹ mình nha, rất tốt, chuyện gì cũng không để mình làm, đến khi sinh bệnh nặng cũng gạt mình.” Cô ôm lấy bình rượu, có chút không hiểu hỏi Lâm Sanh, “Cậu nói xem mình sao lại ngốc như vậy?”

Lâm Sanh hớ hớ cười:“Cậu còn tự biết nha.”

Ôn Nhiễm đập bàn:“Cho nên mình quyết định.Mình muốn làm một nữ nhi ngoan, có thể không phải khiến mẹ bận tâm nữa.Ông nội mình đã là gì, bác gái đã là cái gì, Triệu Vĩ Xuyên kia nữa, hắc đã là cái gì...”Cô đập ly rượu cái cách xuống bàn,“Bọn họ, chẳng là cái gì cả.”

Nói xong lại rót rượu, Lâm Sanh so với cô còn tỉnh hơn, thấy thế liền ngăn lại:“Đừng uống nữa, ngốc.”

Ôn Nhiễm vung tay lên:“Không được, để mình uống, cậu uống với mình, để mình rót.”Từ nhỏ tới lớn, cô đã phải chất chứa trong lòng nhiều điều như thế, giờ phút này, cái gì cũng không nghĩ, chỉ uống rượu là tốt rồi, nhưng mà lại có người ngăn cản nha...

Vừa mới gờ ly rượu lên liền bị người ta đoạt đi, cô trợn mắt, đồng thời Lâm Sanh bên cạnh hét lên một tiếng chói tai:“Thầy Diệp?”

Cái tên quen thuộc này làm cô kinh hãi, cặp mắt nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, tầm mắt mơ hồ.

Kì thật từ nhỏ cô đối với thành phố này đã có một loại sợ hãi.Bởi vì, mỗi lần đến đây, đối mặt với bức tường màu đỏ, phía sau là người ông đó.Cho nên, mỗi lần, cô đều phải nắm tay cha mới bằng lòng vào cửa.Không muốn buông ra.

Sau này, cha mất, cô cũng không bao giờ muốn đến nơi này nữa.Nhưng mà rồi một ngày, mẹ đưa cô đi hai giờ tàu lửa đến thành phố B, đi đến tòa nhà quen thuộc mà lại cực kì xa lạ đó.Ngày đó, cô và mẹ đứng đợi rất lâu mới được đưa vào gặp ông.Cũng ngày đó, ông không chỉ quát mắng mẹ, còn tát mẹ một cái.Cái tát kia cũng khiến cô ngã sấp xuống.Nghĩ đến đó, Ôn Nhiễm lại lão đảo một chút

Một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy cô, người đó còn cúi đầu nói nhỏ:“Chờ một chút, xe sắp đến rồi.”

Hơi thở quen thuộc, cô tham lam hít thêm một ít, một lát sau đưa tay muốn gỡ tay người đó ra:“Không cần, tôi tự mình trở về.”

Diệp Dĩ Trinh bất đắc dĩ nhìn trợ lý lái xe tới:“Đưa Lâm Sanh về trước đi.”

Trợ lý kinh ngạc:“Vậy Ôn tiểu thư?”

“Để tôi.”

Ôn Nhiễm bắt lấy cánh tay người đàn ông trước mặt, người này vóc dáng rất cao:“Anh có điểm giống một người.”

“Ai?”Người đàn ông hỏi.

Ôn Nhiễm tự hỏi một lát:“Ba tôi.”

Người đó đỏ khốc đỏ cười.

“Ông mỗi lần đều nắm tay tôi như thế, đúng rồi, còn công tôi.”

Nói xong cô mở mắt to trong suốt nhìn anh, anh không nói gì, đôi mắt đen thẳm lẳng lặng nhìn, ánh lên ý cười, phảng phất một chút sùng nịch.Thật lâu sau, cúi người đưa lưng về phía cô.Ôn Nhiễm sững sờ một chút, ngay lập tức nằm phủ lên tấm lưng rộng rãi kia.

Diệp Dĩ Trinh ngẫu nhiên phát hiện ra, cô khi uống rượu sẽ không phá phách.Tối thiểu sẽ nói nhiều một chút, những điều bình thường không dễ nói ra.Bóng đêm dần tối, đèn đường tự động sáng lên.Anh công cô chậm rãi đi trên con đường đầy tuyết, cảm giác rất yên tĩnh.Một lát sau, Ôn Nhiễm từ lưng anh tụt xuống, nhẹ giọng hỏi:“Tôi làm sao vậy?”

“Em uống say.”Anh thản nhiên trả lời.

Ôn Nhiễm cúi đầu, trầm mặc một lát lại ngẩng đầu hỏi:“Tôi nói mê sảng?”

“Không có.”Chỉ là bình thường sẽ không nói điều đó mà thôi.

“Vậy là không say.”Cô không hề để ý vung tay lên, thân hình thoáng chao đảo, anh theo bản năng đỡ lấy thắt lưng cô, một cảm giác lạ lùng từ đầu ngón tay truyền đến, sùng sốt.

Anh nhẹ nhàng đẩy cổ áo màu trắng của cô ra, một vết phỏng dài đã dần thành sẹo. Anh chậm rãi vuốt lên, không để ý đến Ôn Nhiễm run rẩy: “Có đau không?”

“Sao?”

Ôn Nhiễm ngẩng mạnh đầu, nhìn lại đôi mắt nhu hòa của anh. Trước sau vẫn một màu đen thâm thúy, nhưng vẻ ôn nhu sáng rực đó rất dễ khiến cô hoảng hồn, như có một cảm giác rất quen thuộc. Giống như một cảm giác ấm áp từ lâu bỗng nhiên truyền tới, giống như người yêu thương nhất của cô trở lại cạnh bên.

“Đau.” Cô mở to hai mắt, nước mắt bỗng nhiên ứa ra, “Rất rất đau.”

Cô kéo áo anh khóc, anh cũng càng nắm chặt tay cô hơn, thấp giọng: “Sau này sẽ không đau nữa.”

“Vì sao?” Cô mơ hồ, rối rắm như một đứa nhỏ.

Anh không nói gì, chỉ nâng mặt cô lên, phủ xuống. Dùng sự gắn bó dịu dàng này để giải đáp cho thắc mắc của cô,... bởi vì sau này, đã có anh.

.....

Giống như một giấc mộng, Ôn Nhiễm hốt hoảng tỉnh lại, đầu đau đến muốn vỡ ra. Cô lấy tay xoa xoa vài cái, cũng không thấy đỡ chút nào.

Mở mắt ra, đập vào mắt là cảnh tượng rất lạ lẫm. Ôn Nhiễm chớp mắt vài cái, lại thêm vài cái. Cô cuống quýt ngồi dậy, kéo chăn ra, không hiểu gì nhìn xung quanh.

“Tỉnh rồi sao?” Một giọng nam trầm thấp, hết sức quen thuộc.

Ôn Nhiễm xoay người lại, nhìn người đó: “Thầy, thầy Diệp?” Lại vội vã đứng lên, “Đây là nhà thầy ạ?”

“Ừ.” Diệp Dĩ Trinh để tập tài liệu trong tay sang một bên, nhìn về phía Ôn Nhiễm đang ngồi ngây ngốc trong đống chăn, dịu dàng nói: “Nếu tỉnh rồi thì đi rửa mặt, ăn cơm.” Nói xong quay đầu cất bước ra ngoài, để lại mình Ôn Nhiễm trống mắt tại chỗ - cô làm sao có thể ở chỗ này?

Rửa mặt xong, Ôn Nhiễm chậm rù đi về phía phòng bếp, Diệp Dĩ Trinh đã sớm ngồi vào chỗ của mình, nhấm nháp bát cháo mình tự nấu.

Thấy cô, anh khẽ cười: “Ngồi xuống, ăn chút gì đi.”

Ôn Nhiễm chớp mắt vài cái, hỏi: “Thầy à, sao em lại ở nhà thầy?”

Diệp Dĩ Trinh à một tiếng, cười cười: “Là vậy, tối qua em uống rượu, anh nói đưa em về trường em lại kháng cự, đưa em về thành phố T em cũng không muốn, sau đó anh đành phải đưa em đến đây, em lại không phản ứng gì.”

“Thật sao?” Ôn Nhiễm không tự giác hỏi lại, thật sự không thể tin mà.

Diệp Dĩ Trinh cười vô cùng chân thành: “Là như vậy.”

Thực ra, khi đó cô đã ngủ trên lưng anh, không hề rảnh rỗi nửa lời, thông minh như anh, đâu có thể để cô về. Đương nhiên, cái này anh sẽ không nói.

“Ôn Nhiễm”. Anh trầm giọng gọi cô.

“Dạ?”

“Chuyện tối qua em còn nhớ không?”

“Sao ạ?” Ôn Nhiễm khó hiểu nhìn anh, trong đầu bắt đầu xử lý thông tin cấp tốc, cô cùng Lâm Sanh đi uống rượu, uống rồi uống, sau đó bắt đầu nói mê sảng, sau đó gặp Diệp Dĩ Trinh, rồi lại tiếp tục nói mê sảng, sau đó... cô đột nhiên mở to hai mắt, đón nhận tầm mắt của anh, Ôn Nhiễm lắc đầu, “Không nhớ rõ à, em, em quên hết rồi.”

“À.” Diệp Dĩ Trinh khẽ thốt lên, buông thìa đi về phía cô, “Anh không ngại giúp em nhớ lại đâu.”

Sao? Ôn Nhiễm nhìn anh càng lúc càng gần, kiên quyết nói: “Không, không cần phiền thầy, em, em nghĩ là...”

“Nhớ ra rồi?” Anh cười hỏi.

“Hình như là, nhớ ra.” Ôn Nhiễm gật gật đầu, còn chưa kịp thở ra đã nghe tiếng anh nói.

“VẬY sao.”

Ồ, Ơ thầy Diệp....

Thất lựng bị một bàn tay kiên định giữ lấy, đầu cô bị anh ngửa ra sau, anh hôn như trừng phạt. Ngoài lần hôn mơ hồ tối qua, thì cô chưa bao giờ bị ai hôn cả, cho nên dễ dàng bị công thành đoạt đất, đầu lưỡi dây dưa khiến cô như không hít thở nổi.

Không biết bao lâu sau, Diệp Dĩ Trinh buông cô ra, cụng nhẹ trán vào trán cô: “Giờ thì nhớ ra rồi, phải không?”

Câu trả lời của cô chỉ có thể là cúi đầu, ngượng ngùng.

Diệp Dĩ Trinh xoa xoa đầu cô, thực sự rất dịu dàng: “Ôn Nhiễm, tối hôm đó em chạy tới tìm anh nói một đồng các lý do cự tuyệt. Bây giờ có thể nghe suy nghĩ của anh không?”

“Ừm.” Cô mơ hồ không rõ tiếng.

“Đêm đó em đưa ra rất nhiều lý do nói là để thuyết phục anh nhưng thực ra là để thuyết phục chính em.” Anh cười, “Khi đó em cố chấp muốn anh chấp nhận điều đó, lý trí không mảy mảy nhưng lại vô cùng xúc động.”

Ôn Nhiễm: “...” Thực ra ngay cả lúc đó cô cũng chẳng dư thừa tí dũng cảm nào.

“Sau đó anh đã nghĩ, nếu giờ phút đó anh không đồng ý, không biết cô bé khờ này sẽ như thế nào? Có phải sẽ khóc ré lên không?”

Ôn Nhiễm lẩm bẩm: “Em đã sắp hai mươi hai tuổi rồi, không phải cô bé.”

“Anh luôn hy vọng em là một đứa trẻ. Người trưởng thành luôn bận khoản nhiều, thế giới của một đứa trẻ mà nói, rất đơn giản, muốn gì sẽ có cho bằng được, không muốn nữa thì vất đi, ngã đau thì khóc, đứng lên rồi sẽ tiếp tục vô tư vô lự. Bọn nhóc sẽ không hiểu cái gì là nên, là không nên, cho nên không có cái gọi là sợ. Ôn Nhiễm, em chỉ mới hai mươi mốt mà thôi, còn có rất nhiều điều em không biết. Nhưng mà mấu chốt là em không cần trốn tránh, cứ thử đi, cùng lắm, bị thương thì khóc một hồi, sau đó lại bắt đầu lần nữa.” Nói xong anh nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào đáy mắt, “Nếu em vẫn sợ, anh sẽ đứng bên cạnh em, được không?”

Ôn Nhiễm nhìn anh: “Chúng ta kém xa như vậy, nếu như em vẫn không theo kịp anh thì sao?”

Anh vẫn chỉ cười: “Nếu thật sự như thế, em cứ đứng một chỗ, không cần đuổi là được rồi.”

“Sao?” Cô nhìn anh có chút khó hiểu.

“Em cứ đứng yên ở đó, chờ anh đến tìm em rồi mình sẽ cùng đi.”

Ôn Nhiễm nhớ rõ, Diêu Trường có lần trích từ tiểu thuyết ra một câu: “Nếu chúng ta cách nhau một ngàn bước, chỉ cần em bước lên một bước, anh sẽ bước chín trăm chín mươi chín bước còn lại về phía em. Cô từng cho rằng tình yêu đẹp nhất đó vô cùng hiếm thấy, nhưng mà giờ đây, người đàn ông này lại nói với cô rằng, chỉ cần cô đứng yên tại chỗ, anh sẽ đi một ngàn bước về phía cô. Cô không thể không tự hỏi, kiếp trước mình tích đức gì mà sao lại may mắn đến thế?”

“Nếu anh không được lợi lộc gì thì sao?” Cô lo lắng hỏi, đôi mắt đã sáng hơn.

Anh thoải mái cười, rất chói mắt: “Em quên anh dạy cái gì rồi sao, làm sao lại có chuyện đó xảy ra chứ.”

Ôn Nhiễm nhin không được phải bật cười, rốt cục áp lực trong lòng cũng giảm bớt, vươn tay ôm lấy thất lựng anh.

Cô từ khi lớn đến bây giờ, chỉ có ba mẹ và người cô yêu thương rời xa mới khiến cô bất an và lo lắng đến thế, vì thế mới dùng những lý lẽ ngu xuẩn đó để che giấu sự sợ hãi này, nhưng mà, anh lại phá vỡ hết cả, anh hóa giải hết những thắc mắc trong lòng cô, để cô có thể chấp nhận điều đó, lại càng không thể trốn tránh tình cảm của chính mình.

Cô nghe thấy mình nói:“Vây thì, cứ thế đi...”bởi vì cô đã sớm không còn chỗ trốn.

22. Chương 22

Tết Nguyên Đán qua đi cũng là lúc hạng mục GP bắt đầu, nhiều ngày sau học viện công bố danh sách trúng tuyển, Ôn Nhiễm và Lâm Sanh đều có tên trong đó.

Lâm Sanh lắc lắc cánh tay bạn:“Cô Ôn này, thành thật khai báo có phải thầy Diệp cứu vớt cậu không hả?”

“Nói vậy, người phỏng vấn mình là thầy Trương Uẩn và Sư thái mà.” Ôn Nhiễm theo bản năng phản bác, nói xong dường như hiểu ra gì đó, vội hỏi:“Lâm Sanh, cậu biết điều gì sao?”

Lâm Sanh nheo mắt, vuốt vuốt áo quần chỉnh lại dung nhan:“Dù sao nếu biết mình sẽ nói, đừng quên ngày đó mình say mà.”

Ôn Nhiễm đầy hắc tuyến:“Vây sau đó cậu đi đâu?”

Lâm Sanh bị phần, lấy tay chống trên bàn:“Bị thầy Diệp và một chiếc xe cao cấp đưa đi”.Cho nên cô không được xem kịch vui nha.

Ôn Nhiễm:“...”

Sư thái đứng trên bục giảng đường đập đập bàn, ý bảo im lặng. Ôn Nhiễm và Lâm Sanh vội vàng ngậm miệng. Đây là cuộc họp đầu tiên về hạng mục sau khi danh sách được đưa ra. Sư thái chủ trì, vô cùng uy lực.

“Lịch trình đại khái là như vậy, chiếm phần lớn thời gian của các em cũng là bắt đầu dĩ, mọi người không nên nói chúng ta cố tình sắp xếp.” Lời vừa nói xong đã gây nên một trận xôn xao.

Lâm Sanh:“Nghe nói lần này đi máy bay đến huyện W là trường bỏ tiền, cũng xem như được du lịch một chuyến.”

Lần này đến huyện W chủ yếu là để khai thác tài nguyên du lịch. Huyện W ở phía nam, cảnh sắc mỹ lệ, cũng có một công ty nổi tiếng muốn đầu tư trong lĩnh vực du lịch, đang định kết hợp cùng một công ty du lịch nữa. Bởi vì khoản tiền khá lớn nên GP muốn đến phân tích thêm, GP cùng trường B cũng có nhiều quan hệ nên lần này cùng nhau hợp tác.

Ôn Nhiễm vừa lật sách vở vừa nhìn xung quanh:“Sao không thấy Đồng Chu?”

Lâm Sanh vuốt tóc, không để ý lắm:“À Đồng Chu không trúng tuyển.”

Ôn Nhiễm dừng lại một chút:“Chu Chu không trúng sao?” Giọng điệu có vẻ không tin, ngày đó gặp Đồng Chu, cô ấy chuẩn bị nhiều như vậy, sao lại không trúng?

“Ừ.” Lâm Sanh lên tiếng, “Bạn ấy thời gian này giống như kiệt sức, còn đang chuẩn bị cuộc thi GRE lại vừa sang phỏng vấn GP. Ngày đó phỏng vấn lại trúng Sư thái cho nên đành chịu. Nhưng mà cũng có điểm lạ, ban đầu nói nhận hai mươi người, sau này lại công bố hai mươi một.”

Ôn Nhiễm lúng túng nói:“Mình sao không biết điều đó.”

Lâm Sanh cười dò xét:“Thế mới nói cậu ngốc nha.”

Trở lại văn phòng, Ôn Nhiễm vội vàng sửa sang lại vài tài liệu, tiếng di động vang lên, cô tùy tay nhấc máy, đầu dây truyền đến tiếng cười trầm:“Cô giáo nhỏ, đang làm gì vậy?”

Tài liệu rất nhiều, cô sắp xếp mà muốn nổ tung đầu:“Sửa sang này nọ thôi, lộn xộn quá.”

“Xuống lầu đi, anh đưa đi ăn cơm.”

“Anh về rồi sao?” Diệp Dĩ Trinh mấy ngày nay cứ sang thành phố B rồi lại về thành phố T, trước là vì chuyện hợp tác của trường sau còn bận cả công tác trong công ty.

Vẫn chiếc xe Bentley màu đen, đỗ trên đường. Ôn Nhiễm hơi sững sờ rồi mở cửa xe, Diệp Dĩ Trinh đang xem tài liệu vừa thấy cô liền mỉm cười, vỗ vỗ sang vị trí bên cạnh mình, ý bảo cô xích gần một chút. Ôn Nhiễm mặt đỏ lên, ngồi cạnh anh.

Trợ lý Hàng đưa qua một ly nước ấm cộng thêm thuốc, Diệp Dĩ Trinh nhú mào, đành nhận lấy. Ôn Nhiễm không phải lần đầu thấy anh uống thuốc, tò mò hỏi: “Thầy Diệp, thầy không khỏe sao?”

“Không sao.” Lại nói ít, còn là một đáp án quá đơn giản, cô cũng không thèm nói lại.

Mãi một lát sau, Diệp Dĩ Trinh không chịu được đành hỏi: “Sao thế?”

Ôn Nhiễm thở dài, “Em chỉ bỗng nhiên nhớ tới một câu nói của anh.”

“Câu gì?” Anh hứng thú nhú mào.

“Anh nói, nói dối sẽ không giấu được điều gì.”

Cô vừa nói xong, trợ lý Hàng không nhịn được nở nụ cười.

Thầy Diệp chớp mắt, vài giây sau đành phải đầu hàng: “Thực ra cũng không phải vấn đề gì lớn.”

“Hử?” Cô mở to hai mắt nhìn anh, anh xoa hai bên mắt, nghiêng đầu nhìn cô: “Em có nhớ có lần anh kể về chuyến phiêu lưu nguy hiểm ở Seberia không?”

“Đương nhiên.” Cô gật đầu.

“Lần đó mặc dù chạy thoát nhưng mà ở trong tuyết quá lâu cho nên anh và các bạn đều mắc bệnh?”

“Bệnh gì?”

“Đau nửa đầu.” Diệp Dĩ Trinh nhẹ giọng nói, có vẻ như không để ý, “Lúc đầu đau nhiều hơn, bây giờ tốt hơn nhiều rồi.” Chỉ có những lúc đặc biệt mới thế.

Nói xong Diệp Dĩ Trinh nhìn Ôn Nhiễm, cô quả nhiên lại mềm lòng, vừa nghe anh nói có bệnh đã bày ra vẻ mặt lo lắng đến thế, tuy là cười rộ lên rất đẹp mắt, nhưng mà bộ dạng sốt ruột thế này, ngẫu nhiên thường thức một chút cũng hay.

Ôn Nhiễm mắt chợt sáng lên: “Mẹ em cũng bị đau nửa đầu, lúc bị tê rần lên luôn gọi em đến mát xa, em làm rất tốt đấy.” Nói xong liền thực hiện ngay trên đầu Diệp Dĩ Trinh.

Anh chớp mắt một cái, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười.

“Đúng rồi, em có việc muốn hỏi anh.” Lúc mới xuống lầu cô thấy dì lao công đang dọn rác, thế nên lại nhớ đến sự kiện kia.

“Ừ.” Diệp Dĩ Trinh vừa hưởng thụ mát xa vừa đáp.

“Em nhớ năm ngoái chị Trình Bắc giúp anh dọn phòng, những thứ không cần thì đóng hộp mang vứt, sau đó em thấy luận văn của em trong đó.” Cô nói xong, dừng lại.

Diệp Dĩ Trinh bỗng nhiên mở to hai mắt, nhìn Ôn Nhiễm nửa quỳ bên cạnh. Về mặt cô có chút ảm đạm, làm cho cảm giác áy náy trong anh càng tăng, “Đó là lỗi của anh.”

Khi đó công việc bận quá, nhiều tư liệu nên không có thời gian xem xét kỹ. Đến khi anh rảnh rỗi hơn mới phát hiện không thấy luận văn của cô. Đúng lúc hỏi Trình Bắc mới biết được mình bỏ nhầm vào thùng rác, sau đó cô đã cầm đi. Trình Bắc cũng nói, Ôn Nhiễm cứ cất lực giữ, nhưng mà về mặt rất mất mát.

Anh kéo thất lưng cô lại, hôn lên trán: “Về sau sẽ không thế nữa.”

Ôn Nhiễm bị anh nhìn như vậy, cố gắng vui vẻ, khẽ nở nụ cười: “Nếu còn tái phạm, chức vụ của anh e là khó giữ.”

.....

Cuối học kì công việc luôn đặc biệt nhiều, phải tham dự bao nhiêu hội nghị tổng kết, một ngày Ôn Nhiễm phải làm việc liên tục, khi về đến kí túc xá đã không còn chút sức lực.

Kí túc xá vẫn như cũ chỉ có mình Lâm Sanh, ôn Nhiễm vừa thay quần áo vừa hỏi: “Về sớm vậy, sao không bật đèn lên?”

Lâm Sanh trả lời: “Tháng này điện dùng nhiều quá, bác gái quản lý dưới lầu đi vắng, cho nên mấy buổi tối nay đành chịu vậy.”

Đại học B mỗi học kì cung ứng một trăm chữ điện, nếu quá học sinh phải tự trả tiền mua. Ôn Nhiễm chép miệng: “Trường học thật là...”

“Cũng không phải, cậu ở giường trước, khi lên giường rồi cũng nên kiểm chế chút, chúng ta đang nằm trên chiếc giường có niên đại đã trăm năm không chịu nổi sức nặng của cậu đâu, đừng để cảnh cúp điện rồi còn bị dạy dỗ.”

Ôn Nhiễm cảm tức liếc bạn một cái, Lâm Sanh bình thản nhún vai, kéo chăn lên chuẩn bị ngủ, còn chưa kịp nằm chợt nghe trong bóng đêm a một tiếng, sau đó còn có tiếng vật gì rơi vỡ.

Hình như là bị ngã?! Lâm Sanh xóc chăn lên, nhìn xuống trong bóng đêm chỉ thấy Ôn Nhiễm co rúm lại bên giường, cầm đầu gối xuýt xoa.

“Sao vậy?” Cô leo xuống xem chân bạn.

“Đừng, đừng chạm vào.” Ôn Nhiễm run run nói

“Sao lại thế?” Lâm Sanh vội lấy đèn pin, nhờ vào thứ ánh sáng mờ mờ manh ấy, cô hét lên: “Sao, sao lại có nhiều mảnh thủy tinh vậy?”

Bệnh viện thành phố.

Lâm Sanh ở hành lang hồi lâu nghe bên trong truyền ra những tiếng đau đớn. Trong lòng lo lắng không thôi, vội kéo rèm cửa đi vào: “Anh không thể nhẹ tay tí sao, anh không thấy cô ấy đau đến thế rồi à?”

Vị bác sĩ thực tập trẻ tuổi mặt đỏ lên, đẩy kính mắt, chân tay luống cuống cầm cặp trong tay, nhìn cô gái xinh đẹp giận dữ trước mặt: “Không, xin lỗi. Nhưng mà mảnh thủy tinh đâm quá sâu, tôi phải lấy cho hết.”

Ôn Nhiễm thở hổn hển, cầm chặt tay Lâm Sanh, thì thào: “Không sao mà, để anh ta lấy đi.”

Lâm Sanh khi đó mới tránh ra cho vị bác sĩ trẻ này làm tiếp.

Mấy mảnh thủy tinh lấy ra dính đầy vết máu, vừa tron bóng vừa đỏ tươi. Lâm Sanh đứng đó, lúc này vẫn đang mặc áo ngủ, nếu không ở đây, cô thực không thể tưởng tượng ra. Lâm Sanh hít một hơi, đi ra ngoài, giông như nhớ ra gì đó, vội lôi điện thoại ra.

Vị bác sĩ này khừ trùng cho đầu gối Ôn Nhiễm, bôi thuốc rồi còn băng bó thật dày. Ôn Nhiễm muốn tự mình đứng lên lại đau đớn đến nhăn nhó mặt mày.

Lâm Sanh nói chuyện điện thoại xong quay lại thấy Ôn Nhiễm đang cố gắng lết ra, nhúu chặt mày: “Sao cậu lại tự mình đi ra?”

“Không sao mà.” Ôn Nhiễm thấp giọng.

Bác sĩ kia mang đến một đồng thuốc: “Tốt nhất nên đến bệnh viện thêm vài lần nữa, đến khi có thể xác định an toàn thì thôi, ở nhà có thể dùng thêm mấy loại thuốc này.”

Ôn Nhiễm vội vàng cảm ơn, nhận lấy.

Hiện tại thật đúng là như mới qua cơn hoạn nạn, trong bệnh viện đâu đâu cũng là người. Ôn Nhiễm suy nghĩ một lúc, thấy cũng không nên ở đây. Hơn nữa người được chống đỡ trên người Lâm Sanh, chậm rãi đi ra ngoài.

“Này, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lâm Sanh khó hiểu: “Giường cậu làm gì có thủy tinh ở đâu?”

Ôn Nhiễm lắc đầu, cô bỗng nhiên nhớ ra gì đó vội nói với Lâm Sanh: “A Sanh, chuyện này đừng nói cho ai cả, nhé?”

Lâm Sanh gật đầu, rồi lại nhúu mày: “Chân cậu bị thương vậy sao giấu giếm được?”

Ôn Nhiễm cười: “Là chuyện của mình mà.”

Cô vừa quay đầu đã thấy chiếc xe màu xám từ xa đi đến, quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức làm cô sững sốt. Cô vội quay lại nhìn Lâm Sanh đang cố gắng vờ như không có việc gì.

“Cậu thật là.” Ôn Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi.

Người đó xuống xe, bước vài bước đã thấy cô, vội chạy sang.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, cô có thể thấy được vẻ lo lắng của anh, theo bản năng rút cổ lại.

Mãi một lúc anh mới thở dài một hơi: “Đứng yên đó, đừng nhúc nhích.”

Anh đi tới, cúi xuống như muốn bế cô. Thấy thế Ôn Nhiễm vội lùi ra sau, lại đụng tới miệng vết thương, đau đến nhú máu.

Diệp Dĩ Trinh tức giận, lập tức bế bổng cô lên, không để ý đến kháng nghị của cô, nhìn sang phía Lâm Sanh: “Có thể lái xe không?”

Lâm Sanh bị cảnh tượng trước mặt làm cho ngây ngẩn cả người, nhìn thầy Diệp đến xuất thần, gật gật đầu: “Được.”

Lâm Sanh đem xe dừng lại trước nhà trọ của thầy xong liền lập tức chạy lấy người, Ôn Nhiễm ngẩng đầu nhìn bạn, xong lại nhìn thoáng qua sắc mặt của Diệp Dĩ Trinh, đem lời muốn nói nuốt vào trong.

Nhà trọ của Diệp Dĩ Trinh có mười tầng, còn có thang máy nên không cần tốn công ôm cô đi.

Ôn Nhiễm ngồi trên ghế, bất an nhìn người người đàn ông trước mặt đang chăm chú xem vết thương của mình. Tất cả của cô vì bị vết thương nên phải cởi ra, chân để ngoài không khí làm lạnh cả người, lúc được anh nắm trong tay, nhiệt từ đó truyền sang mới thoải mái thở ra một tiếng.

Diệp Dĩ Trinh ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của cô. Cặp mắt màu râm nắng, ánh mắt đó đảo vài cái rồi lại cúi thấp xuống. Anh thở dài: “Có đau không?”

“Không đau.” Cô cười lấy lòng.

Anh cũng lười vạch trần lời nói dối sứt sẹo này của cô, vừa băng vết thương lại, vừa nhẹ giọng hỏi: “Bạn học Ôn Nhiễm, em hẳn là có số điện thoại của anh?”

“Có.” Ôn Nhiễm gật gật đầu.

“Vây là tốt.” Anh không nhanh không chậm nói, “Anh không hy vọng em thuộc lâu nhưng mà ít nhất khi có chuyện xảy ra, cũng đừng quên nó, được không bạn học Ôn Nhiễm?”

“Vâng...” Ôn Nhiễm lúng ta lúng túng đáp, cô sợ sệt gọi một tiếng: “Thầy Diệp.”

“Ừ?”

“Thực sự, cũng hơi đau...”

Diệp Dĩ Trinh đang xem xét miệng vết thương ngừng lại một chút, khẽ cười nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ đứng đắn: “Ôn tiểu thư, lần sau còn nói dối nữa, cẩn thận chức vị này khó giữ.”

23. Chương 23

Đây đúng là cái gọi là thương cân động cốt một trăm thiên, chân vừa bị thương tự nhiên cũng muốn nghỉ ngơi vài ngày nhàn nhã. Nhưng mà việc làm cho Ôn Nhiễm đau đầu là, không thể đổi nơi tĩnh dưỡng được sao?

Cô lượn lờ quanh bốn phía một lát, bao quanh là một sắc màu trầm ấm, bài trí đơn giản, đúng, cô đã ở phòng của thầy Diệp trong trường đại học B đã hai ngày rồi.

Buổi sáng hôm sau khi từ bệnh viện về, Ôn Nhiễm thử thăm dò đề nghị: “Em chắc là có thể về ký túc xá...”

Diệp Dĩ Trinh thần nhiên liếc cô một cái, không buồn phản bác, chỉ hỏi một câu: “Em muốn kéo cái chân thương tật đi dạo phố sao?”

Ôn Nhiễm:“...”

Thực ra Ôn Nhiễm cũng không phải muốn kháng cự việc” ngoài ý muốn ở chung” như vậy, cô thậm chí thông qua việc này còn phát hiện ra rất nhiều công việc bên ngoài của Diệp Dĩ Trinh mà cô chưa biết. Trong khoảng thời gian này anh vì công tác mà thường đến thành phố T, nhưng mà mỗi ngày trước giờ ăn cơm chiều anh lại chạy về. Thời gian nghỉ ngơi của người này đúng là không có quy luật, thường thường khi Ôn Nhiễm mơ mơ màng màng tỉnh dậy có thể thấy đèn phòng sách vẫn còn sáng. Anh cũng nấu ăn rất ngon, có thể hầm được vài loại cháo hảo hạng, việc này đối với Ôn Nhiễm mà nói thực không có cách nào, anh đúng là khiêu chiến một nữ nhân tiềm tàng là cô quá. Và không những thế, anh còn nuôi cả vật nuôi trong nhà, một con mèo tên là Cánh gia.

Nói đến mèo, Diệp Dĩ Trinh nhẹ nhàng băng quơ:“Là một người bạn cho, cũng đúng lúc nhàn rồi nên nuôi ở nhà cho đỡ buồn.”

“Nói là thế, nhưng mà muốn nuôi thành cái bộ dạng này vẫn hao tâm tổn ý lắm chứ?” Cô ôm nó lên thử cân nặng, quả nhiên, nặng trĩu.

“Sao?” Anh tháo kính mắt xuống, nhìn con mèo đang yên ổn nằm trong lòng cô, khẽ cười:“Việc nuôi dưỡng thú cưng cũng cần nhiều kiên nhẫn.”

Ôn Nhiễm liền cảm thấy người này đang ám chỉ gì đó, chỉ là khi cô nhìn lại, anh đã cầm lấy tài liệu, còn chăm chú nhìn, cho dù cô có thắc mắc, cũng không dám hỏi.

Thừa dịp Diệp Dĩ Trinh đến thành phố T, Ôn Nhiễm nhàm chán ở nhà lên mạng, gặp lại Diêu Trường. Hỏi han vài câu tình hình gần đây, Diêu Trường đã bắt đầu bạo phát:“Tên gốc kia, ta làm sao bình tĩnh được hả, ta đã bảo phải đi báo công an. Giờ là lúc nào còn bày đặt thiện lương như thế.”

Đã lâu không xưng hô thế này, Ôn Nhiễm nhin không được đầu đầy vệt đen, ngón tay ở bán phím bấm nhanh:“Cho dù muốn trả thù, cũng muốn biết là ai nha.”

Bông y tế: Sợ quá, ngài còn không biết vị ấy là ai nha? Cậu không biết mới là lạ.

Ôn Nhiễm: Cũng không phải....Đại khái là biết một chút.

Cô kéo cái chân bị thương về phòng ngủ, mở trong túi tiền lấy ra một vật. Đó là một vật rất cứng, trước mặt là thấu kính sáng, bị vỡ ở phía góc. Phía trong là một bức hình, nhìn kĩ thực ra chỉ là một bức tranh hoạt hình.

Cô nhớ đêm cô bị thương, trời tối mịt, một mình đi dọc theo giường về phía trước, vừa đến mép giường, cô theo thói quen cúi xuống sửa sang lại giường, đúng lúc khi cô quỳ gối xuống một mảnh thủy tinh vỡ ra, cảm vào, cảm giác đau đớn bất ngờ đánh úp lấy, cô thất kinh buông tay ôm lấy đầu gối lại mất trọng tâm ngã ngửa ra sau. Đúng lúc đó Ôn Nhiễm định đưa tay ra vịn nhưng mà thứ nắm được lại là khối thủy tinh này đây, cũng đủ cho cô một manh mối, lại càng khiến cô nghi hoặc.

Phục hồi lại tinh thần Ôn Nhiễm cảnh báo Diêu Trường:“Không được nói ẹ mình, nếu không sẽ cho cậu hối hận đấy...”

Diêu Trường trầm mặc một lát, rồi đánh một biểu tình ngán ngẩm:“Đã biết, đã biết, chúng ta trao đổi.”

Bị thương đến ngày thứ ba cô nhận được điện thoại của Lâm Sanh.

“Sao?” Cô vừa trả lời vừa cho con mèo nhỏ ăn, con mèo này cũng rất hứng chí làm cô không khỏi cười khanh khách.

“A xem ra cậu ở bên đó cũng tốt lắm nhỉ?” Lâm Sanh cười trêu chọc cô.

Cô ừ một tiếng, cũng không muốn nhiều lời. Lát sau Lâm Sanh bỗng nhiên mở miệng gọi cô:“Ôn Nhiễm mình mình muốn nói cho cậu ba sự kiện lớn.”

“Hả?” Cô hứng thú.

“Cậu có biết tổng bộ GP ở Anh không?”

“Hình như ... có nghe qua.” Cô nhớ đã nghe Viễn Viễn nhắc đến, nói chú út hay bay sang Anh hội họp, mà chức vụ chú út ở GP khu vực châu Á là Tổng giám đốc thì phải.

“Cậu biết không, lần này hạng mục sau khi chấm dứt học viện sẽ chọn một học sinh có điểm cao, có thể cho vào tổng bộ GP thực tập.”

Ôn Nhiễm nhẹ nhàng chớp mắt một cái: “Cái này, mình thật không biết.”

Lâm Sanh cười: “Sự kiện cuối cùng là, mình hôm qua mới phát hiện ra, lo lắng một ngày không biết có nên nói cho cậu không.”

“Ừ, cậu nói đi.”

“Sáng hôm qua mình không tìm ra gương của mình. Cậu cũng biết, cái gương có hình Doraemon mà lúc trước bị các cậu cười nhạo kìa.” Giọng của cô rất dè chừng.

Điều này làm Ôn Nhiễm ngấy ngẫn cả người, cô nhìn khối kính đang bị mình nắm chặt trong lòng bàn tay, hình ảnh có chút quen mắt, hình như lúc còn trung học có người bạn hỏi cô: “Ai mà không thấy năm ngón tay?”

Ôn Nhiễm không đoán được, người bạn giả hoạt tiết lộ: “Là, Doraemon.”

Cô nhìn lại, nếu quả thực như thế, thì hình ảnh trong kính này giống hình đó như đúc.

Ôn Nhiễm cúi đầu nói với Lâm Sanh: “Cậu nói vậy không sợ mình hiểu lầm sao?”

Lâm Sanh mở miệng, giống như những lời nói từ đáy lòng: “Cậu nghĩ như thế nào, mình không có quyền hỏi đến.”

Ôn Nhiễm trầm mặc thật lâu: “A Sanh, mình biết.”

Giống như tâm tình gặp nhau, Lâm Sanh cười cười: “Tốt lắm, cậu nghỉ ngơi cho khỏe, vài ngày sau xuất phát đi huyện W nhé.”

Ôn Nhiễm dập điện thoại xong ôm hai chân thần thờ. Cô chưa bao giờ thực sự suy xét người bên cạnh quá nhiều, người khác đối tốt, cô chưa bao giờ hoài nghi đối phương có mục đích xấu, bởi vì nội tâm ai cũng đều tốt cả. Không phải cô ngốc, chỉ là cô không muốn lo lắng đi đoán tâm tư người khác.

Chẳng lẽ cô như vậy là không đúng sao? Nhất định phải đối với người đó phòng bị hơn sao? Ôn Nhiễm càng mờ mịt.

Diệp Dĩ Trinh trở về thấy người nào đó đang ngồi trầm tư, nhìn rất buồn cười. Anh cởi áo khoác ra, nhẹ giọng hỏi: “Suy nghĩ gì thế?”

Ôn Nhiễm ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh một lát: “Em đang phiền não chuyện kéo cái chân thương tật này đến huyện W thế nào đây.”

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô, cười nói: “Anh cho em một tin không tốt đây.”

“Cái gì?” Ôn Nhiễm tò mò.

Anh cúi người, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc trên trán cô, cho đến khi thẳng lại mới vừa lòng: “Hôm nay học viện thông báo, máy bay bị hủy, mọi người phải đi xe lửa đến huyện W.”

“Sao?” Ôn Nhiễm kêu lên, “Trường nghèo như vậy sao?”

Diệp Dĩ Trinh cười nói: “Cái này không phải chính. Anh đưa em đi, thế nào?”

Anh đưa cô đi? Ôn Nhiễm sửng sốt, vội xua tay: “Không cần, không nên phiền thầy như thế.”

Động tác uống nước của anh ngừng một chút, mắt hơi nheo lại. Ở cùng người này đã lâu Ôn Nhiễm biết đây là dấu hiệu chuyển biến cảm xúc của thầy Diệp, cô lại vội nói: “Ý em là, thầy bận như thế còn đưa em đi không tiện.”

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô một lát rồi cuối cùng cười khò: “Ôn Nhiễm em sao luôn cảm thấy ”làm phiền” anh?” Nói xong nhéo cái mũi của cô, “Về sau không được nữa.”

Ôn Nhiễm ngó người, không phải vì điều gì khác cả mà chỉ vì động tác đó của anh. Anh nhất định không biết, lúc còn nhỏ, ba rất hay nheo mũi cô, mỗi lúc cô bưng bình, không chịu nghe lời, ông sẽ đành phải bắt đắc dĩ cười rồi nheo nheo cái mũi của cô. Cảm giác ấm áp quen thuộc này từ rất lâu rồi lại đột nhiên ủa tới, giây tiếp theo cô đã làm ra một hành động mà chính mình cũng không tưởng tượng nổi- ôm lấy thắt lưng anh.

Diệp Dĩ Trinh ngừng bước, có chút ngỡ ngàng nhìn cánh tay trắng nõn đặt trên eo, nói kinh ngạc đương nhiên là có, nhưng mà, điều anh quan tâm lúc này là: “Làm sao vậy?”

“Thầy Diệp, thầy giận sao?”

“Sao? Anh biểu hiện rõ ràng vậy à?” Anh trêu ghẹo.

“Không phải?” Ôn Nhiễm lắc đầu, nhìn Diệp Dĩ Trinh xoay người lại, có chút nói không nên lời, “Em đang chậm rãi thích ứng.” Nói xong cô lại cào cào tóc, buồn rầu, “Mặc dù không quen nhưng mà anh tin em, em đang rất cố gắng.”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt lại bất an của cô, Diệp Dĩ Trinh chỉ có thể thở dài. Đối với những cố gắng vì mình của cô ngốc này, anh còn biết yêu cầu gì nữa chứ, duỗi tay ra nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc bị cô cào loạn, cười rất ôn hòa: “Anh biết rồi.”

Tình yêu, tình yêu là cái gì? Chính là cam tâm tình nguyện mà chớ che.

Ngày xuất phát đi huyện W, cả đoàn chia làm hai tổ, phục trách việc khai thác tìm hiểu các khu ở huyện W. Lâm Sanh và Ôn Nhiễm được phân vào tổ hai, tổ một đi buổi sáng, Ôn Nhiễm và Lâm Sanh cùng đi buổi chiều.

Trình Bắc thấy Ôn Nhiễm khập khiễng bước đi, không khỏi lắc đầu, đỡ lấy tay cô, Ôn Nhiễm dở khóc dở cười: “Chị Trình Bắc, đừng có khoa trương như vậy mà.”

Trình Bắc lắc đầu: “Không được, như thế này chị mới thấy an tâm.” An tâm Ôn Nhiễm, càng an tâm học vị của mình.

Từ thành phố B đến huyện W cũng mất mười mấy giờ, phong cảnh trên đường đi lại xinh đẹp tuyệt trần, không khiến người ta chán nản. Nhưng mà trước mắt, việc khiến cho Ôn Nhiễm đau đầu là người ngồi phía trước cô lại là giáo sư Lưu Khải Minh. Ai mà đoán được hắn là người dẫn đầu tổ buổi chiều này chứ.

Trình Bắc nhìn vẻ mặt không được tốt của Ôn Nhiễm, lắc lắc cánh tay cô, nhỏ giọng: “Có phải thầy Diệp chưa tới nên em lo lắng phải không?”

Ôn Nhiễm bị Trình Bắc trêu hoài cũng quen, ảo não nói cho qua: “Không phải, chỉ là có người oan gia ngõ hẹp.”

”Ai?” Trình Bắc đầy hứng thú.

Ôn Nhiễm chỉ chỉ lên hàng ghế trên, Trình Bắc vừa thấy là hiểu ngay: “Hắn à, thật là đại danh鼎鼎 lầy, trường cũ của em có người như vậy có phải em mất mù không sao lại học trường đó hả. Thế sao, em cũng là người bị hại hả?”

Ôn Nhiễm vội lắc đầu: “Là bạn thân của em.”

Trình Bắc khinh bỉ nhìn cái gáy của Lưu Khải Minh: “Người như thế đúng là lưu manh, nghe nói lúc hắn phỏng vấn còn để lại mấy hồ sơ, phỏng vấn xong liền gọi đến. Bây giờ mấy người trong tổ đang rất hứng khởi, không phải vì sắp tiến hành hạng mục mà là ngồi đoán xem ai là người được Lưu Khải Minh chọn vào bằng cửa sau, quả thực so với nội gian còn kinh khủng hơn.”

Ôn Nhiễm mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe đã vào huyện W, các học sinh xếp hàng đi xuống. Ôn Nhiễm cũng cầm lấy túi xách, vừa chuyển người đã thấy Trình Bắc lén lút lộ ra một tờ giấy nhỏ viết gì đó, còn chưa kịp hỏi đã thấy chị đánh thẳng về người phía trước.

“Làm gì thế? Đứng trật tự lại cho tôi.” Lưu Khải Minh nghiêm khắc nói, quay đầu thấy bộ dạng của Trình Bắc lại nhẹ nhàng giọng xuống: “Cứ từ từ, chờ một lát, đừng có gấp.”

Trình Bắc gật gật đầu: “Cám ơn thầy.”

Lưu Khải Minh cười, “Không cần”. Ánh mắt trên người cô dạo một vòng, Trình Bắc chịu đựng sự ghê tởm đó, quay về Ôn Nhiễm đang đứng ở sau gờ lên hai ngón tay chữ V, Ôn Nhiễm ngẩng đầu lên lúc đó mới nhìn rõ, sau lưng Lưu Khải Minh có một tờ giấy, viết bốn chữ: “Ta là lưu manh.”

Ôn Nhiễm không tìm được mà cười phốc.

Huyện W có rất nhiều tre và hoa cải, vừa bước vào trong huyện đã có thể nhìn thấy một mảnh vàng ánh của hoa cải dầu, mùi hương nhẹ nhàng tự nhiên quanh quẩn quanh chớp mũi. Ôn Nhiễm hít một hơi thật sâu, nhìn cảnh đẹp bên đường, tâm tình trở nên rất tốt.

Trình Bắc đi sau lưng cô, chậm rãi xuyên qua vườn hoa cải: “Chị thấy hạng mục này đúng là làm điều thừa, nơi này đẹp như vậy, chuyển thành phong cảnh du lịch, thực chất chỉ để kiếm tiền.”

Ôn Nhiễm hái được một đóa hoa cải dầu, lắc lắc trên tay: “Đây mới là vẻ đẹp chân chính của địa phương chị nhỉ, không cần phải trang trí gì thêm nữa.” Nói xong cô quay lại nhìn Trình Bắc cười: “Chị Trình Bắc nói đúng không?”

Trình Bắc sững sốt một lát, vội ngay lập tức lấy điện thoại ra chụp hình ảnh trước mặt, Ôn Nhiễm hơi đỏ mặt, quay người đi tiếp.

Ở nơi thành phố T xa xôi, Diệp Dĩ Trinh giờ đang tiếp tục tham gia hội nghị tổng kết, điện thoại trong túi bỗng rung rung khiến anh giật mình. Anh mở ra, đập vào mắt là một ánh sáng nhẹ nhàng của tháng một, lúc này ở huyện W hoa cải dầu đã bắt đầu nở, trong một vùng hoa màu vàng rực rỡ, cô ấy đứng ở đó, một góc vàng nhạt óng ánh ngay trước mặt, cười rất tươi, thật sự đẹp đến không nói nên lời.

Không tự giác, vẻ mặt anh dịu đi rất nhiều, thành phố T giờ là mùa đông giá rét cũng cảm nhận được một tia ấm áp.

“Diệp tiên sinh.” Người trợ lý có chút khó hiểu. “Sao vậy ạ?”

Anh khoát tay: “Không có việc gì.”

Sáng hôm sau mới sáu giờ mặt trời đã mọc, Ôn Nhiễm cũng tỉnh dậy luôn. Cô và Trình Bắc ở cùng một phòng, Trình Bắc nghe thấy động tĩnh liền mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn cô.

24. Chương 24

“Ôn Nhiễm em đi giờ sao?” Tám giờ mới tập hợp, cho nên lúc này còn sớm quá.

Cô mặc nhanh quần áo vào, thấp giọng: “Ngủ không được nên em đi ra ngoài một lát, chị Trình Bắc ngủ tiếp đi.”

Tổ hạng mục ở một nhà khách miền nam huyện W, tuy điều kiện không được tốt nhưng mà nhìn cảnh xung quanh cũng không đến nỗi nào. Người chủ nhà khách dậy từ sớm, thấy cô vội chỉ vào phía xa xa nhắc nhở: “Cô gái à, bên kia địa hình không tốt không nên tùy tiện đi qua nha.”

Ôn Nhiễm cười gật đầu, đi dọc theo đường chính, không khí tươi mát vô cùng cho nên cũng tâm tình trở nên thư thái hơn nhiều. Hồi còn nhỏ, cô cũng từng cùng cha đến đây một lần, cũng là lần duy nhất cha mang theo cô đi công tác, cho nên cô nhớ rất kĩ. Chính là ở nơi này, cô đi theo cha qua vườn hoa cải, ông cũng chỉ về hướng vùng núi địa hình phức tạp ở xa xa. Bây giờ, đứng giữa lối rẽ Ôn Nhiễm mới dừng bước, nhìn về phía trước không xa cười nhưng đầy chua xót, lại có một vẻ mắt mát không thành lời.

Mục đích hôm nay là ở miền Bắc huyện W, tìm hiểu hướng đầu tư khai phá của công ty. Trước khi đi Lưu Khải Minh tập hợp mọi người lại, nói qua một chút về hành trình: “Tôi phải nhắc nhở các bạn đại học B, vì thầy Diệp có việc nên hôm nay tôi sẽ dẫn dắt mọi người hoàn thành việc phân tích hoàn cảnh. Cho nên, hy vọng mọi người tuân thủ kỷ luật của tôi.” Nói xong hắt liếc Trình Bắc và Ôn Nhiễm một cái, hàm ý cảnh cáo rõ ràng.

Trình Bắc vụng trộm cười: “Xem ra lão lưu manh kia phát hiện ra, tiếc quá, nghe nói tên nội gian cũng bị tóm được, đây, chính là nữ sinh kia, vào bằng quan hệ cửa sau với gã đó.”

Trình Bắc chỉ tay sang, Ôn Nhiễm nhìn thoáng qua, chớp mắt một cái xấu hổ cười: “Chị Trình Bắc, người đó, em biết.”

“Em biết?” Trình Bắc kinh ngạc vô cùng.

Ôn Nhiễm gật đầu, đó là khi cô ở đại học A, hằng năm đều xét học bổng quốc gia cho các sinh viên trong học viện, là một người có thành tích học tập thực xuất sắc.

Lát sau, cô quay lại, nhẹ giọng hỏi: “Chị Trình Bắc, chị nói chúng ta có phải có nhiều người hâm mộ không?”

Trình Bắc cười nói: “Đương nhiên. Không biết sao, sau khi kết thúc, người được điểm cao nhất sẽ được thư giới thiệu của tổng giám đốc phân khu GP châu Á Ôn Hành Chi tiên sinh, một tháng huấn luyện tại tổng bộ Anh quốc, thực là một bước lên tiên, ai mà không mơ ước chứ.”

Ai cũng mơ ước sao? Ôn Nhiễm nhìn ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói.

Miền Bắc huyện W không giàu có như phía nam, nhất là địa hình nơi này không tốt, thứ hai là dân cư ở đây có vẻ hỗn tạp, dân tộc thiểu số tụ tập không đồng nhất. Nhưng mà nơi này lại có nguồn tài nguyên du lịch rất phong phú, không nói đến tài nguyên khác, chỉ nói đến ngọn núi cao hùng vĩ kia, trên đỉnh còn có vài cái hồ và động khoáng thạch. Càng khiến cho người ta kinh ngạc đó là nơi này đều do thiên nhiên hình thành. Rất khó tưởng tượng nếu một khi được khai phá thành công, không biết sẽ đem bao nhiêu tiền tài chảy vào công ty nữa.

Ôn Nhiễm đi theo phía sau Trình Bắc có chút mệt mỏi.

“Ôn Nhiễm”. Trình Bắc gọi cô một tiếng.

Ôn Nhiễm ngẩng đầu, lập tức miệng được nhét một viên sô cô la đậu, vị ngọt nồng đậm lan tỏa, Ôn Nhiễm nở nụ cười: “Cảm ơn chị Trình Bắc.”

Trình Bắc cười khanh khách, “Không có gì, đối tốt với em cũng là đối tốt với mình mà.”

Ôn Nhiễm hiểu được ý tứ của Trình Bắc, đẩy nhẹ chị một cái, mắt chéch qua nhìn thấy một đứa trẻ cách đó không xa. Bé trai ôm một con chó nhỏ, đứng ngơ ngác nhìn đám người qua lại, quần áo em cũng đơn giản, khuôn mặt có chút bẩn, có vẻ gia cảnh cũng không tốt.

Ôn Nhiễm nghĩ nghĩ lại vỗ vỗ vai Trình Bắc: “Chị Trình Bắc, còn sô cô la đậu nữa không?”

Trình Bắc cười: “Ăn nghiện rồi hả, còn một túi cơ.”

Ôn Nhiễm nháy mắt: “Cho em hết được không?”

“Làm gì?” Nói xong Trình Bắc đưa qua, Ôn Nhiễm nhanh cầm lấy, rồi chạy đến chỗ cậu bé kia.

Cậu bé ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Ôn Nhiễm rồi lại nhìn về phía gói sô cô la đậu to trên tay cô. Đôi mắt màu đen lóe sáng, lông mi cong cong, rất được.

Ôn Nhiễm mỉm cười, cúi người cầm gói sô cô la đưa ra: “Cho em, ăn đi.”

Con chó đứng bên cạnh sủa lên hai tiếng, cậu bé cúi xuống nhìn rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở gói kẹo. Do dự một hồi mới vươn tay ra, còn chưa kịp nhận đã nghe tiếng gọi.

“A Phúc, về nhà ăn cơm thôi.”

Nghe tiếng gọi, cậu bé tên A Phúc này vội cuống quýt dắt chó chạy về, ngay cả sô cô la cũng chưa kịp lấy. Ôn Nhiễm ngẩng đầu, thấy cách đó không xa một bà lão nhìn về phía cô mỉm cười.

Cô hơi sững sốt, sau đó mới cười cười xoay người đi về phía trước.

Hôm nay chủ yếu chỉ cần tiến hành phân tích bên trong, dựa theo gợi ý của Lưu Khải Minh, mọi người đi theo đoàn do huyện phái tới, nhìn phong cảnh địa phương rồi trở về phân tích. Cuối cùng sẽ viết bản báo cáo công việc. Tất nhiên không thể thiếu việc cùng những người đó nhận một bữa.

Ôn Nhiễm trời sinh không thích rượu, lấy lý do thân thể không khỏe nên thôi. Lưu Khải Minh nhìn Trình Bắc với Ôn Nhiễm thấy cũng không vừa mắt nên cũng chẳng buồn gượng ép.

Ôn Nhiễm và Trình Bắc ở khách sạn ăn cơm.

“Theo kế hoạch thì cứ làm tạm bài phân tích bên trong, còn lại chờ khai giảng rồi nói sau.” Trình Bắc cắn cần thìa, cười nhìn Ôn Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm em có kế hoạch gì cho ngày nghỉ không?”

Ôn Nhiễm dùng chiếc đũa đảo đảo mấy hạt cơm cứng ngắt trong bát, lắc lắc đầu. Trình Bắc nhìn chén cơm của cô, đưa sang một bát cháo nóng, mắt Ôn Nhiễm sáng rực lên.

“Theo chị biết thầy hằng năm thời điểm này sẽ không ở trong nước.”

“Vậy sao?” Ôn Nhiễm khó hiểu ngẩng đầu.

“Mỗi dịp cuối năm đều xuất ngoại, hơn nữa thường đi một nước cố định là Canada.” Trình Bắc nói, “Đại khái là phải gặp ai đó...?”

Ôn Nhiễm à một tiếng rồi nuốt một ngụm cháo.

Trình Bắc nhìn phản ứng của cô, không khỏi hỏi: “Tiểu Ôn à, em một chút cũng không thắc mắc thầy gặp ai sao?” Làm cho cô hao tâm tổn lực đi điều tra như vậy cũng không cảm thấy chút thành tựu.

Ôn Nhiễm liếc cô một cái, thành thực nói: “Chị Trình Bắc à, thực ra, tâm tư của chị đều viết trên mặt cả đấy.” Tưởng lừa được cô ghen ai ngờ cô lại không dễ dàng mắc mưu như vậy.

Trình Bắc: “...”

Sau khi cơm no rượu say, hành trình buổi chiều lại bắt đầu. Xe đi qua một thôn trang nhỏ rồi ngừng lại.

Nơi này cũng cạnh bên khu quy hoạch của công ty. Sở dĩ còn đang phân vân do dự là vì ở đây có một thôn trang nhỏ, chỉ có mấy hộ gia đình nhưng muốn khai phá cũng gặp không ít khó khăn.

Ôn Nhiễm vừa xuống xe đã gặp một người rất quen mắt, A Phúc.

A Phúc đang nắm xích cổ của con chó, ngồi xổm dưới tán cây, thấy có xe đến ánh mắt mở thật to.

Ôn Nhiễm đi qua, nhìn cậu cười, càng làm cô ngạc nhiên hơn là A Phúc lại chủ động nói chuyện với cô. Cậu nói giọng địa phương rất nặng, trầm nhưng nghe vào tai lại rất mềm mại. Đôi mắt to nhìn thẳng vào mắt cô.

“Chị à, chị có phải đến dỡ nhà của em không?”

Ôn Nhiễm ngơ ngàng, không rõ ý của cậu: “Không phải, chị chỉ là đến xem thôi.” Không hiểu sao, khi nói những lời này cũng rất khó khăn.

A Phúc gật gật đầu rồi lại cúi xuống: “Bà em nói, chờ xe của mấy người tới thôn em, khi đó nhà sẽ bị dỡ đi, sẽ phải chuyển đến bên kia núi ở.”

Giọng của cậu rất buồn, Ôn Nhiễm ngừng lại, không biết phải an ủi cậu bé thế nào, bỗng nhiên nhớ ra trong túi còn gói sôcôla, vội lấy ra đưa đến trước mặt A Phúc.

A Phúc nhìn rồi lắc lắc đầu: “Bà nội nói không được tùy tiện lấy đồ của người khác.”

Ôn Nhiễm ngạc nhiên, vừa cười vừa xoa đầu em, đem đồ cất đi. Không biết bà nội cậu phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể giáo dục một đứa trẻ hiểu biết như thế.

Buổi tối trong gian phòng họp nhỏ, Lưu Khải Minh tổng kết một ngày công tác. Hắn gầy gầy điều thuốc nhàn nhàn nói: “Hôm nay tôi cùng với giáo sư Lý Minh đại học B có trao đổi một chút, công tác của chúng ta ở đây tiến triển rất tốt, rất thuận lợi cho nên vào ngày kia là có thể hoàn thành. Như vậy kế hoạch trước năm đã xong.”

Mọi người nghe xong đều rất vui vẻ.

“Buổi chiều khi đến xem thôn nhỏ kia, chúng ta cũng bước đầu có quyết định, sẽ xem xét cho vào phạm vi quy hoạch của công ty, bởi vì dân cư ở đó không nhiều lắm, hộ gia đình cũng thiếu thốn, chi phí chuyển chỗ sẽ không cao.” Nói xong Lưu Khải Minh nhìn quanh một vòng, “Mọi người có đề nghị gì không?”

Không ít người gật đầu đồng ý, nếu đem nơi này vào khai phá, việc giao thông cũng thuận tiện rất nhiều, có thể tiết kiệm nhiều tiền. Không biết vì sao Ôn Nhiễm bỗng nhiên nhớ lại cuộc gặp buổi chiều với cậu bé kia, ma xui quỷ khiến giờ tay phản đối.

Lưu Khải Minh sắc bén nhìn cô: “Nói nguyên nhân.”

”Em cảm thấy, nếu mua nhà cho bọn họ, còn cho họ thêm chi phí an gia cũng tốn khá nhiều. Mặt khác, điều đáng ngại nhất là tình cảm của mọi người, ai cũng ngại dời đi, em nghĩ họ sẽ không muốn dời đi nơi đã sống lâu như thế.”

Lưu Khải Minh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô: “Bạn học sinh này, xin hỏi bạn có biết quyết định của bạn đem chi phí của công ty tăng đến bao nhiêu không hả? Xin dùng đầu óc mà nghĩ đi một chút.”

“Em đương nhiên biết.” Ôn Nhiễm vội nói, “Nhưng tiền nhất định là vấn đề quan trọng nhất sao?”

Lưu Khải Minh như đang xem một câu chuyện cười, nhìn cô, trong tổ đa số đều là nghiên cứu sinh của đại học A, là đệ tử Lưu Khải Minh mang theo, Trình Bắc và vài người đang sửa sang lại sổ liệu, không ở đây, chỉ có một mình cô ở chỗ này, không ai lên tiếng ủng hộ. Lưu Khải Minh cười nói: “Ôn Nhiễm, cô cao thượng, cũng phải nhìn xuống. Hơn nữa cũng phải tìm phương pháp, đừng làm cho công ty phải trả cho sự cao thượng của cô, dù có thể, cũng không đáng tiền.”

Ngày rời huyện W, cảm xúc của Ôn Nhiễm rất thấp. Vừa đúng lúc Diệp Dĩ Trinh gọi điện thoại tới, Ôn Nhiễm nói hết mọi chuyện cho anh nghe, thầy Diệp nghe xong bên kia cũng chỉ biết cúi đầu cười.

“Ôn Nhiễm”. Anh nói, “Em phải hiểu, theo góc độ thương mại mà nói, dùng ít kinh phí mà đạt được lợi nhuận lớn nhất mới là căn bản.”

Ôn Nhiễm ghen một chút, thấp giọng lẩm bẩm: “Ăn thịt người không chớp mắt đúng là tư bản.”

“Nhưng mà em cũng như vậy.”

“Vậy phải làm sao đây?” Cô cẩn thận hỏi.

Đầu dây anh im lặng vài giây, sau đó nói: “Để anh nói chuyện với giám đốc Ôn, chắc anh ta sẽ có biện pháp tốt.”

Ôn Nhiễm sửng sốt: “Ôn, giám đốc Ôn?”

Chẳng lẽ là...?

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười, ôn hòa nói: “Ừ, là chú út của em, anh ta đang ở bên cạnh anh.”

Tắt điện thoại biểu tình Ôn Nhiễm rất phức tạp.

“Làm sao vậy?” Lâm Sanh cầu cầu hai má cô, trêu đùa.

Ôn Nhiễm xoa xoa mặt: “Không có việc gì.”

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Lâm Sanh liếc sang, nâng cằm cô lên: “Nhanh, thành thực khai báo.”

Ôn Nhiễm nhăn mặt: “Đừng náo nữa.” Cô giờ đang chột dạ, căn bản không thể nhìn thẳng vào mắt Lâm Sanh.

Khi xe lửa vừa đến nhà ga thành phố B điện thoại Ôn Nhiễm cũng vang lên, cô mở ra xem mặt lại nhăn như bánh bao. Điện thoại của chú út: “Ôn Nhiễm sao? Buổi chiều cháu có rảnh không gặp nhau một lát, chú nói trợ lý đi đón cháu.”

“...Da, vâng.” Như thế nào trong lòng cô lại có một cảm giác như làm chuyện xấu bị phát hiện vậy. Quá tệ.

25. Chương 25

Quán cơm gia đình Lão Hồ.

Ôn Nhiễm nhắm mắt theo đuôi người trợ lý của Ôn Hành Chi. Nữ trợ lý dáng cao gầy che khuất đi thân hình nhỏ nhắn của cô, đi thẳng đến phòng, mới nhìn vào đã thấy Ôn Hành Chi ngồi nhàn nhã trên bàn uống trà. Thấy cô anh mỉm cười, gật gật đầu. Chỉ vì cái cười này cũng làm da đầu Ôn Nhiễm nhất thời run lên.

Sử dụng câu nói của cô bé Ôn Viễn mà nói, “Người này bình thường không thể đoán biết được, mặt than đó là thái độ bình thường, nếu nở nụ cười, chỉ có một loại khả năng là có chuyện với chị.” Cô đại khái có thể hiểu được chú út vì sao lại gọi cô đến, nhưng mà hành động nhanh như thế, cô còn chưa về đến trường học đã bị triệu đến rồi.

“Chú út.” Cô ngồi trước mặt, thấy người này nhắc ấm trà lên, lấy một cái chén tráng quan một lần rồi mới rót đầy đưa sang.

“Trà Ô Long.” Âm điệu thản nhiên.

Ôn Nhiễm bưng chén lên, nhắm một ngụm, cũng không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt, nhưng thực ra đối với cái tên này cũng thấy hứng thú, Ô Long? Thâm trầm như chú út, chẳng lẽ cũng muốn làm thơ ca sao? Ôn Nhiễm không khỏi rơi lệ, rất muốn gọi điện cho Ôn Viễn xin lãnh giáo một chút.

“Hôm kia ở huyện W sự việc ta có nghe Dĩ Trinh nói, vấn đề này cháu không cần lo lắng, chuẩn bị hạng mục cho tốt là được.”

Chú út bỗng nhiên mở miệng nói, Ôn Nhiễm vội gật gật đầu: “Cám, cám ơn chú.”

Ôn Hành Chi vuốt ve chén trà, đánh giá người con gái đối diện một chút, trầm giọng hỏi: “Ôn Nhiễm, cháu sợ chú?”

Ngụm trà trong miệng còn nghẹn lại nơi cổ họng, Ôn Nhiễm ho khan không ngừng, chặt vật không chịu nổi. Trong lòng cô rất ảo não, cô còn chưa kịp phủ nhận cũng đã lộ ra hết rồi.

Ôn Hành Chi nhếch khóe môi, đưa sang một chiếc khăn tay trắng: “Đừng khấn trương, ba cháu trước khi mất có đến chỗ chú đưa một phong thư, ông có dặn, khi nào cháu hai mươi tuổi thì có thể mở ra xem.”

Ôn Nhiễm ngừng động tác lau khóe miệng, tò mò nhìn, chỉ thấy chú đưa ra một phong thư, dọc theo mặt bàn đẩy đến chỗ cô: “Cháu giờ có thể xem được rồi.”

Ôn Nhiễm cẩn thận mở ra, trong nháy mắt, nét chữ quen thuộc của cha xuất hiện ngay trước mặt, cô kìm nén vị chua nơi đáy mũi, hốc mắt phấp phồng. Cho đến khi xem hết cả bức thư dài, nước mắt đã rơi đầy mặt. Cô bỗng nhiên rất bội phục dự đoán của Ôn Hành Chi, biết cô nhất định sẽ khóc nên mới đưa khăn tay dày thế.

“Chú út à, phong thư này ông đã thấy qua chưa?”

“Không có.” Ôn Hành Chi lắc đầu, “Anh hai trực tiếp đến trường đưa cho chú.”

Năm ấy anh cũng không lớn là bao. Đợi đến khi hai mươi tuổi anh mới mở xem bức thư này, khi đó mới hiểu dụng ý của anh hai. Anh hai tin tưởng, đem con gái giao cho anh, có một câu khiến anh khắc cốt ghi tâm đến bây giờ: “Nếu có thể làm cho ba chấp nhận được Nhiễm Nhiễm và mẹ nó thì rất tốt, nếu không hãy để nó rời xa ba một chút. Anh không muốn con gái và vợ anh lại dẫm vào vết xe đổ của anh, trải qua những điều đau khổ đó...” nói như thế, làm sao có thể cho ba xem được?

Ôn Hành Chi không biết rằng, chỉ một tiếng “anh hai” của mình lại khiến Ôn Nhiễm cảm động không thôi. Cô hiểu, cha khi còn sống, chỉ có một tâm nguyện duy nhất là muốn mẹ và mình có thể được Ôn gia tán thành.

“Cám ơn chú, chú út.” Cô thấp giọng nói.

“Chú cảm thấy hôm nay là lúc nên nói hết mọi chuyện với cháu.” Anh buông chén trà, thật sự nhìn cô, “Trước là nói chuyện cha cháu, sau đó là chuyện cháu.”

“Cha cháu...”

“Nếu ta nhớ không nhầm, trước khi cháu đến trường ở thành phố B, chú có gặp cháu một lần, khi đó cháu mới bảy tuổi.”

Ôn Nhiễm nhớ lại, ánh mắt có chút ảm đạm, đó là lần cuối ba đưa cô về nhà đón năm mới, cô gặp được Ôn Minh và Ôn Viễn, cũng gặp được chú út. Ba nói, chú út rất thông minh, mười bảy tuổi đã được học bổng, đi học MBA ở nước ngoài, trong giọng nói rất tự hào, lại cực kì hâm mộ.

“Chú út”. Cô đột nhiên mở miệng. “Cháu muốn hỏi một chút.”

“Sao?” Ôn Hành Chi nhíu mày.

“Phong thư này, sao lại giống như một bức di thư?”

“Không có gì lạ cả.” Ôn Hành Chi thản nhiên nhìn cô, không nhanh không chậm nói: “Bởi vì đó vốn là một bức di thư.”

Ôn Nhiễm không khỏi hoảng hồn, đứng bật lên, chút nữa làm rơi cả chén trà trước mặt, “Nhưng mà, ba cháu là bị tai nạn xe cộ trên đường cao tốc mà qua đời, là ngoài ý muốn, làm sao lại...” nói tới đây cô không khỏi ngẫm lại, hình như, cô khó khăn hỏi lại: “Ý của chú là, ba cháu, có ý định?”

Ôn Hành Chi nắm lấy cánh tay cô, kéo cô ngồi xuống: “Lúc ấy ta đang ở trong nước, nhận được điện thoại từ bệnh viện thành phố N, khi đến nơi mẹ cháu đã có mặt rồi, cũng đã xử lí mọi thứ ổn thỏa.” Anh nâng mắt lên, nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Bác sĩ nói, anh hai đã dùng một lượng lớn thuốc an thần, đủ để một người lâm vào trạng thái hôn mê đến tử vong. Chính vì anh hai luôn có nhiều chuyện bức xúc, cho nên nếu không dùng lượng lớn như vậy sẽ không có hiệu quả.”

“Cho nên, cho nên ba cháu tự gây ra vụ tai nạn xe cộ?” Ôn Nhiễm ngỡ ngàng đưa tay che miệng, “Chú út, tại sao ba cháu lại muốn tự sát?”

“Bởi vì ba cháu không tốt đẹp như cháu nghĩ. Ba cháu tính rất yếu đuối, cho nên khi không được gia đình chấp nhận mẹ cháu đã vội mang bà bỏ trốn. Nhưng mà việc này khiến anh hai nhiều khi suy nghĩ, hối hận. Anh từ nhỏ đã ỷ lại gia đình, nhưng mà vẫn muốn được ba tán thành. Chỉ tiếc là...” Ôn Hành Chi lưỡng lự, có chút bất đắc dĩ nói, “Chỉ là ông Ôn tính cách cũng rất kiên định, cuối cùng cũng không làm theo ý nguyện của anh hai.”

Cô thở dốc vì kinh ngạc, ngực đau đến khó thở: “Cháu hiểu rồi, chú út.”

“Ôn Nhiễm.” Anh trầm giọng, “Chú chỉ muốn nói cho cháu biết, ba cháu, như vậy cũng là sự giải thoát. Cho nên, cháu không cần phải sống mãi trong hồi ức không chịu quên đi như thế. Huống chi, cha cháu rất yêu mẹ con cháu, điều đó, chưa bao giờ anh hối hận.”

Cô đọc thư của ba, ba cũng có nói như thế: “Cả đời này, anh luôn yếu đuối, lúc nào cũng sợ không làm được việc gì. Nhưng mà chỉ một khắc dừng cảm nắm lấy tình yêu đó, mang chị dâu rời Ôn gia. Anh biết, khi đó chỉ có một con đường, trong cuộc đời cũng có nhiều lúc cần vài phần dũng khí như thế, mới có thể đạt hạnh phúc. Dù cho không còn đường lui.”

Ôn Nhiễm chớp đôi mắt ảm ướt, nói: “Cháu hiểu rồi, chú út.” Nói là như thế, lại kể toàn bộ sự thật ra, lấy bức thư của ba mang đến giáo dục cô, cô không khỏi hồ nghi, chú út có bao giờ nói nhiều như thế, sao bây giờ lại vậy? Ôn Nhiễm nâng mắt, nhìn chú: “Chú út, chú biết chuyện của cháu?” Cho nên mới đặc biệt đến đây thuyết khách?

Ôn Hành Chi vuốt ve chén trà, hiểu được ý cô nên ừ một tiếng: “Biết, nhưng chú không cho phép can thiệp.”

“Vì sao?” Cô hiểu kì hỏi.

Ôn Hành Chi cười không chút do dự: “Vì người đó đáng giá.”

Bước ra khỏi quán cơm Ôn Nhiễm từ chối chú đưa cô về trường, lại một mình bước trong hoàng hôn. Hôm nay thời tiết thành phố B rất lạnh, nhưng mà trên đường vẫn không mất vẻ náo nhiệt, làm cho cái lạnh kia cũng dần mất đi. Ôn Nhiễm kéo kéo áo, bước vào trong đám người.

Di động bỗng nhiên vang lên, Ôn Nhiễm không thèm để ý liền bắt máy, là giọng nói ầm ập của anh.

“Xe lửa đến rồi sao? Anh đến đón em nhé.”

Cô hít vào một hơi, chun chun cái mũi bị lạnh cóng: “Vâng, xe lửa mới đến, em đang đứng trên đường đi bộ.”

Người đầu dây hơi bất ngờ, cười khê: “Em thực có tâm tình, không sợ bị cảm sao, đang làm gì thế?”

Hình như anh không biết, Ôn Nhiễm thở nhẹ một hơi, đá đá hòn sỏi bên chân: “Chú út mới tìm gặp em.”

“Ôn Hành Chi?” Diệp Dĩ Trinh nhíu mày, “Anh ta nói gì vậy?”

“Nói gì không quan trọng.” Ôn Nhiễm nói, “Chỉ là, thầy Diệp, em có thể nhờ ngài một việc không?”

“Ừ.” Anh buông ly nước trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ đã lên đèn, buông lỏng thân mình, chăm chú nghe cô nói.

“Ngày kia em muốn đến thành phố T, anh nếu rảnh có thể đưa em đi được không?” Cô nói ngữ khí rất cẩn thận.

Còn tưởng cô muốn nói chuyện gì, thì ra là thế, anh mỉm cười: “Đương nhiên là có thể, lần này không sợ phiền anh nữa sao?”

“Không phải.” Ôn Nhiễm phủ nhận, do dự một lát rồi mới mở miệng: “Em muốn đem anh đến giới thiệu ẹ.” Dừng một chút rồi nói thêm, “Với một thân phận khác.”

Diệp Dĩ Trinh sững sờ, sau đó lại rất nhanh phản ứng lại: “Được.” Đáp lại không hề do dự, bởi vì, anh đã đợi rất lâu, cuối cùng cô cũng đã tiến lên một bước, anh làm sao có thể từ chối chứ.

Ôn Nhiễm ngọt ngào cười, tắt máy, bước lên xe điện ngầm.

Ngoại truyện 1: gọi thế nào cho phải

Xét về vai vế, dù không muốn cũng phải nghe theo. Điểm này Cố Tam lại chiêm nghiệm vô cùng rõ ràng, vì sao ư, vốn là đồng trang lứa với Diệp giáo sư, nhưng mà sau khi có vợ, lại sau khi vợ nhận ông ngoại, vai vế cũng sẽ tự giác mà phân bậc. Về điểm đó, đội trưởng đành phải chấp nhận thôi.

Một ngày nọ gặp Diệp Dĩ Trinh.

Diệp Dĩ Trinh: “Này hậu bối, cháu nên gọi tôi một tiếng cậu đi.”

Cố Hoài Trữ: “Xét về tuổi, cậu nên gọi tôi một tiếng anh.”

Diệp Dĩ Trinh điều chỉnh tư thế, bình tĩnh: “Sau đó sẽ gọi Lương Hòa bằng chị dâu, cậu cảm thấy cháu gái tôi chịu nhận sao?”

Thì ra người này đã có người hậu thuẫn từ trước, Cố đội trưởng, thất bại.

Có người nói, lão Diệp ở Cố đoàn chiếm ưu thế nhưng mà anh so với Ôn Hành Chi thì lại không thể thực hiện được. Thứ nhất, Ôn Hành Chi so với anh lớn hơn, thứ hai vợ mình là cháu người ta, dù thế nào vai vế cũng không bằng được.

Nhưng mà, chú út Ôn, sai rồi.

Ôn Hành Chi khó hiểu: “Cậu cũng là cố vấn cao cấp của GP, sao có thể để Ôn Nhiễm nhà tôi bán cổ phiếu công ty như thế? Huống chi, nếu muốn kết hôn cũng nên gọi tôi một tiếng chú út.”

Diệp Dĩ Trinh bình tĩnh: “Cậu cũng là tổng giám đốc phân khu GP châu Á, vì sao lại để cháu gái Ôn Viễn đi khắp nơi rao bán cổ phiếu như thế? Còn nữa, tôi còn có thể kết hôn, cậu thì sao?”

Thì ra người này am hiểu điều tra mình kĩ lưỡng, moi móc khuyết điểm. Ôn Hành Chi, thất bại

Tổng kết, lão Diệp đại phúc hắc cho nên vấn đề vai vế với anh, không thành vấn đề.

26. Chương 26

Ôn Nhiễm đi đi về về từ thành phố B đến thành phố T cũng nhiều lần nhưng mà chưa khi nào cô khẩn trương như hôm nay. Ôn Nhiễm kéo kéo dây an toàn trên người, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, cố gắng bình tĩnh.

“Làm sao vậy?” Thấy cô đứng ngồi không yên, Diệp Dĩ Trinh nhẹ nhàng hỏi.

“Không có gì.” Ôn Nhiễm lắc đầu phủ nhận

Anh hiểu cả, khẽ nói: “Nếu như không được thì hôm nay không đi nữa?”

Ôn Nhiễm sững sốt, lắc mạnh đầu: “Không sao mà.” Cô vất vả lắm mới lấy được dũng khí, tuyệt đối không thể để mình bỏ cuộc giữa chừng.

Diệp Dĩ Trinh ôn hòa cười, tiếp tục lái xe.

Xe vững vàng dừng lại dưới một tòa nhà, Ôn Nhiễm hạ cửa kính, từ nơi này có thể nhìn thấy mẹ đang chăm bồn lan trên ban công. Cô cắn cắn môi, đang định chuẩn bị mở cửa xe thì cánh tay bị anh nắm lại, Ôn Nhiễm quay sang: “Sao vậy anh?”

“Lại đây anh ôm một lát.”

Cô còn chưa kịp phản ứng đã rơi vào vòng ôm ấm áp của anh. Ôn Nhiễm chớp mắt mấy cái, định hình mọi thứ, anh đây là, lo lắng sao? Giây tiếp theo cô lại vội vàng bị thả ra, nhìn anh phăng phăng bước xuống xe, lấy hành lý. Đến khi cô phản ứng xong thầy Diệp đã đứng trước cửa. cười hỏi: “Em không xuống?”

Người này...

Ôn Nhiễm đứng trước cửa do dự một lát, nghĩ nghĩ, vẫn là nên dùng chìa khóa để mở cửa đi vào nhỉ. Mẹ đang ngồi trên ghế sofa nghe điện thoại, thấy cô đi vào mặt mày vui vẻ hẳn lên, vội kết thúc chuyện mà tắt máy, ra đón cô. Bà nhìn thấy Diệp Dĩ Trinh, cũng có phần kinh ngạc.

“Về rồi sao?” Mẹ giúp cô tháo khăn quàng cổ, lấy tay vuốt vuốt hai má cô, nhìn về phía Diệp Dĩ Trinh: “Vị này là... thầy Diệp?”

Diệp Dĩ Trinh cười khê, để túi của Ôn Nhiễm sang một bên: “Chào cô, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Ôn Nhiễm làm nũng ôm lấy mẹ: “Con tưởng còn khiến mẹ ngạc nhiên cơ.”

Phải, ngạc nhiên rất lớn.

“Đứa nhỏ này.” Mẹ vỗ vỗ lưng Ôn Nhiễm, áo dày cộm khiến bà nhũn nhặn, “Nhanh đi thay quần áo đi, áo quần lạnh hết cả rồi.”

Ôn Nhiễm dạ một tiếng rồi bước vào phòng, không quên quay lại nói: “Mẹ, lát con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Biết rồi.” Ôn phu nhân trả lời, rồi nhìn về phía Diệp Dĩ Trinh, “Thầy Diệp, mời ngồi.”

Diệp Dĩ Trinh ngồi xuống sofa phòng khách, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Căn nhà ba gian không phải là lớn nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, lại rất ấm áp. Cũng thể hiện rằng chủ nhân của nó rất dụng tâm.

Ôn phu nhân bưng một ly trà đặt trước mặt Diệp Dĩ Trinh: “Thầy đưa Nhiễm Nhiễm về sao? Đứa nhỏ này cũng thật là, luôn phiền thầy.”

Diệp Dĩ Trinh cười ôn hòa: “Không sao ạ.”

Ôn Nhiễm thay quần áo rất nhanh, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, mẹ mang một chén trà nóng vào cho cô.

“Mẹ?”

Ôn phu nhân lên tiếng: “Ngồi xuống, mẹ có chuyện muốn hỏi con.”

“Vâng.” Ôn Nhiễm hiểu ý mẹ, ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt.

Ôn phu nhân đưa ly trà sang, vừa định nói gì đó lại lướt mắt qua cổ Ôn Nhiễm, mày nhíu lại. Bà buông chén trà xuống, nhìn chăm chăm vào cổ cô. Ôn Nhiễm thấy hành động của mẹ, có phần sợ hãi. Cô hôm nay chỉ mặc áo lông cổ thấp, cho nên vết sẹo đó chắc chắn bị lộ ra ngoài. Mặc dù đã dùng thuốc mờ bà nội đưa nhưng mà là cả một ly trà nóng, không để lại sẹo là điều không thể.

“Có chuyện gì vậy?” Mẹ hỏi.

“Là con không cẩn thận bị phỏng.” Ôn Nhiễm ấp úng đáp.

Ôn phu nhân nheo mắt: “Nóng đến tận đó sao? Mẹ còn không biết lại có đứa con ngốc đến thế? Nói thật.”

Ôn Nhiễm cúi đầu, thật lâu sau lại quay đầu sang chỗ khác: “Không có gì lớn cả, chỉ là không cẩn thận phỏng một chút thôi.”

Ôn phu nhân nhìn cô: “Được, vậy mẹ hỏi trước, Triệu Vị Xuyên, người này con biết không?”

Ôn Nhiễm kinh ngạc từ sô pha đứng lên: “Sao mẹ lại nhắc đến người này?”

“Con đừng hỏi nhiều, chỉ cần nói con có biết không.”

Nhìn vẻ mặt của mẹ hình như đã biết hết cả rồi. Ôn Nhiễm bối rối, nói: “Biết, lúc trước ông giới thiệu cho con, nghe bác gái nói, là ông cố tình tác hợp.”

“Con chấp nhận rồi?”

Giọng điệu rất bình tĩnh, Ôn Nhiễm thực không rõ thái độ của mẹ, chỉ biết nói thật lòng: “Không ạ.”

“Không?” Bà lại cau mày lần nữa, sau lại hỏi: “Ông nội con không phản ứng?”

Ôn Nhiễm không chịu nổi việc mẹ cứ hỏi dồn dập như vậy, cố kéo dài thanh âm: “Mẹ, không có.”

Nhưng mẹ lại nghiêm khắc nhìn cô: “Ông con không lấy mẹ ra uy hiếp? Không nói chỉ cần con đồng ý Triệu Vị Xuyên sẽ chấp nhận hai mẹ con ta, không nói qua sao?”

Ôn Nhiễm mở to hai mắt nhìn mẹ, không nói nên lời. Mẹ tức đến phát run, kéo cổ áo cô xuống: “Còn miệng vết thương này, con dám nói không phải ông hắt nước lên sao?”

“Không phải”. Ôn Nhiễm cuống quýt lắc đầu, “Là ngoài ý muốn thôi.”

“Ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn vì sao không nói ẹ biết?” Hốc mắt mẹ hồng lên, “Mẹ cả đời chịu nhịn ông con, chẳng lẽ, ngay cả con của mẹ người đó cũng muốn chèn ép hay sao? Mà dù có muốn, ông ta cũng không thể làm được.”

Cô biết mẹ mình chỉ vì quá đau lòng mà thôi. Mẹ cả đời chỉ có một ước muốn, muốn ông chấp nhận cả hai mẹ con, muốn người một nhà đoàn tụ. Bây giờ, nói những điều như thế, chỉ là vì mẹ đã chịu quá nhiều uất ức rồi.

“Mẹ”. Ôn Nhiễm nắm lấy tay bà, lại bị bà hất ra, giáng xuống cái tát. Ôn Nhiễm chỉ cảm thấy mặt choáng lên, trên má rất đau, cô nhìn mẹ, cả hai người đều sưng sốt.

Diệp Dĩ Trinh im lặng uống trà, mơ hồ nghe trong phòng có tiếng cãi nhau, đang do dự không biết có nên vào hay không đã thấy cửa phòng mở toang ra, một thân ảnh màu vàng nhạt lao ra ngoài. Anh ngay lập tức đứng dậy, nhìn cửa, còn chưa kịp đuổi theo đã thấy người kia từ trong phòng đi ra, Ôn phu nhân. Bà bưng chén ta, lão đảo bước, mái tóc chỉnh tề giờ có chút rối loạn.

Bỗng nhiên bà lão đảo một chút, suýt nữa té ngã, Diệp Dĩ Trinh nhanh tay đỡ bà dậy.

Ôn phu nhân miễn cưỡng nở nụ cười: “Thực có lỗi, làm thầy phải chê cười rồi.”

Diệp Dĩ Trinh dìu bà ngồi xuống ghế: “Không sao ạ, nhưng cô nên chú ý sức khỏe của mình.”

Ôn phu nhân sưng sốt, nghĩ một chút rồi cười khò: “Tôi hiểu nó mang thầy đến là có ý gì rồi, chỉ trách tôi, đã nổi nóng với nó.”

Bà nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thực sự rất đau. Bà sốt ruột quá, không kiềm chế được cơn tức vội gọi điện thoại cho Kiều Vũ Phân. Bà không phải vì chuyện của Triệu Vị Xuyên, tiết mục bức hôn của ông ta đã mang ra nhiều lần, bà không ngại. Nhưng mà, làm con gái bà bị thương, ông ta làm con gái bà bị thương...

“Cháu biết.” Anh trầm giọng nói, cô trước mặt mẹ luôn nhu thuận như một đứa trẻ, làm sao dám vô duyên vô cớ chạy đi, Diệp Dĩ Trinh ngồi không yên: “Cháu xuống xem cô ấy một chút.”

“Ừ, thầy đi đi.”

Diệp Dĩ Trinh bước nhanh xuống lầu, không biết Ôn Nhiễm có thể đi đâu, chợt thấy một bóng người khiến hấn ngẩn ngơ, không khỏi cười. Thì ra cô không có bỏ đi, chỉ chạy vào xe ngồi, tựa đầu giữa hai chân, bờ vai run lên từng đợt, hình như... là khóc?

“Ôn Nhiễm.” Anh đi vội qua, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên lại bị cô vùng ra dễ dàng.

Mãi một lúc cô mới nghẹn ngào: “Đừng nhìn em, xấu.”

Anh cười khẽ, ngồi xuống bên cạnh xoa xoa đầu cô: “Nói cho anh biết nguyên nhân đi, nếu không anh sẽ cho là mình chính là lí do đấy.”

“Không phải đâu.” Ôn Nhiễm vội ngẩng đầu phủ nhận, mái tóc trước mặt bị nước mắt làm ướt, Diệp Dĩ Trinh đưa tay vuốt ra sau, má cô có vết sưng đỏ rõ ràng. Thì ra là bị mẹ đánh, khó trách lại đau lòng như thế.

Anh dịu dàng nhìn cô: “Vậy nói cho anh biết, được không?”

Ôn Nhiễm chớp mắt nhìn anh, lo lắng mãi mới đem mọi chuyện ra nói. Về Triệu Vị Xuyên cô chỉ đề cập qua, mà người nào đó nghe được lại nhú mày.

“Triệu Vị Xuyên?” Âm điệu có chút nguy hiểm.

“Cái đó, không quan trọng mà.” Ôn Nhiễm chột dạ

“Không quan trọng à?”

“Quan trọng là, em làm ẹ đau lòng.” Hình ảnh mẹ đau đớn, phẫn nộ, kích động lại hiện ra trước mắt cô, cô nhắm chặt mắt, không muốn suy nghĩ thêm gì nữa.

“Thôi, theo anh lên lầu, tìm mẹ nói cho rõ.”

“Không.” Cô giận dỗi cự tuyệt.

Diệp Dĩ Trinh nhìn bộ dạng rối rắm của cô, buồn cười: “Không muốn thật sao?”

“Không muốn.” Ôn Nhiễm kiên quyết lắc đầu, ngập ngừng nói: “Hiện tại em không muốn đối mặt với mẹ.” Diệp Dĩ Trinh chăm chú nhìn cô thật lâu: “Được rồi, đêm nay tìm một chỗ ngủ đã rồi chúng ta bàn bạc kĩ hơn.”

27. Chương 27

Trước khi đến khách sạn, Diệp Dĩ Trinh lái xe tới một siêu thị gần đó

Ôn Nhiễm lấy xe đẩy rồi vội vàng đuổi theo Diệp Dĩ Trinh, nhìn đầu ngón tay thon dài của anh, chọn từng thứ một, cầm lên nhìn vài giây rồi đặt vào trong xe. Cô vài lần cũng thử đóng góp vài ý kiến, thế mà đều bị người này liếc mắt bỏ qua. Nhìn thấy đồ trong xe càng ngày càng nhiều, Ôn Nhiễm nhìn Diệp Dĩ Trinh bằng một ánh mắt đầy nghiêm túc: “Chúng ta chỉ ở một đêm thôi mà.”

Diệp Dĩ Trinh quay đầu nhìn cô, khăn quàng cổ vây quanh, chỉ chừa một đôi mắt, trông rất muốn cười, nhưng nét mặt lại tỏ ra bình thản: “Đúng thế, nhưng anh vốn tính gấp mẹ em xong rồi mới đi.”

Ôn Nhiễm nội tâm áy náy: “Mấy thứ này khách sạn chắc cũng sẽ có.”

Diệp giáo sư lại ừ một tiếng, bình tĩnh nói: “Anh không quen dùng đồ khách sạn, mỗi lần ra ngoài đều chuẩn bị đồ mình mang theo.” Thực ra là trợ lý chuẩn bị.

Vậy sao? Thì ra người này lại kĩ tính đến thế....

Ngồi trên xe, Ôn Nhiễm cúi đầu nhìn đồng hồ: “Đã mười giờ tối rồi, có tìm được khách sạn không nhỉ?”

Diệp Dĩ Trinh chú tâm nhìn tình hình giao thông, ôn hòa nói: “Không có vấn đề gì lớn đâu.”

Ôn Nhiễm xoa xoa má bị mẹ đánh, chỉ một cái tát mà bây giờ vẫn thấy đau. Tuy biết là mẹ chỉ vô tình nhưng mà trong lòng vẫn rất đau, chỉ là cố không thể hiện ra ngoài. Cô dựa đầu vào cửa kính, nhẹ giọng nói: “Đều do em cả.” Đều là cô để mọi chuyện trong lòng mà xem nhẹ cảm giác của người khác.

“Sao?” Anh hơi nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt nhăn như mướp đắng của cô mới hiểu ra ý cô muốn nói: “Không sao, thật ra, anh cũng có vấn đề muốn thảo luận với em trước.”

“Vấn đề gì ạ?” Ôn Nhiễm tò mò.

Diệp Dĩ Trinh cười khê: “Rất nhiều vấn đề. Như là, Triệu Vị Xuyên?”

Ôn Nhiễm: “...” Thế mà vẫn còn nhớ.

Đó cũng là điều đương nhiên, cô vừa quên mất: là thầy, Diệp Dĩ Trinh là một giáo sư từ tốn và bao dung. Nhưng là một người đàn ông? Cái này hơi khó nói.

Xe dừng lại trước bãi đỗ xe khách sạn, Ôn Nhiễm đứng chờ ở cửa, nhìn bài trí xung quanh, không khỏi hỏi: “Thầy, thầy Diệp, thầy xác định, chúng ta muốn ở lại đây sao?”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười: “Ừ, anh muốn ngủ ở nơi thoải mái một chút.”

“Nhưng, nhưng mà cũng không cần...” “Đắt tiền như vậy chứ? Ôn Nhiễm nhìn khách sạn nổi tiếng lừng lẫy nhất của thành phố T, nuốt lời muốn nói xuống.

Diệp Dĩ Trinh chợt hiểu tâm tư của cô: “Cũng có chút đắt.”

Ôn Nhiễm cầm nín, người này, lúc nào cũng đọc được lòng cô, nhưng mà, nghe câu nói tiếp theo của anh mà ghen đến học máu: “Cho nên, chúng ta hai người thuê một phòng thôi vậy.”

What?!!

Ôn Nhiễm bất an nhìn Diệp Dĩ Trinh bước tới bàn lễ tân, ánh mắt không tự giác nhìn chằm chằm vào bờ môi kia, sợ anh sẽ nói lại điều lúc nãy. Diệp Dĩ Trinh hơi mở môi, lại liếc nhìn Ôn Nhiễm một cái, đôi mắt nhỏ của cô chợt lóe lên làm khóe môi anh khẽ nhếch lên. Xoa xoa đầu cô, nhìn cô lễ tân trước mặt: “Tôi thuê hai phòng.”

Vị tiểu thư trước mặt lịch sự cười: “Xin chờ một lát, Diệp tiên sinh.” Rồi sau đó đưa sang hai chiếc chìa khóa.

Một nhân viên khách sạn dẫn hai người đi, Ôn Nhiễm theo sau Diệp Dĩ Trinh, có chút oán trách: “Thầy Diệp, thầy là khách quen ở đây sao?” Vị tiểu thư ngoài kia còn nói với giọng điệu quen thuộc như thế làm cô không thể không hoài nghi.

Diệp Dĩ Trinh khê ừ, đưa chìa khóa trong tay: “Phòng vip khách sạn này chủ út của em cho anh khi đến công tác ở GP, xem như là phúc lợi của công ty đi.” Lời này không phải là giả, anh làm việc ở thành phố B, nhưng vẫn phải ghé qua GP cho nên không tránh khỏi việc đi tới đi lui giữa hai thành phố. Đôi khi có việc, không về kịp, thường ở trong này một đêm.

Nhưng mà, vào tai Ôn Nhiễm lại thành một cảm giác khác: cô bị lừa giỡn...

Phòng rất lớn, Ôn Nhiễm dựa vào cửa thở dài, trong lòng vẫn rất bất ổn, vất vả lắm mới bình phục được lại nghe tiếng gõ cửa bên ngoài. Ôn Nhiễm do dự một lát, mở kính nhỏ trên cửa ra xem.

“Thầy Diệp?” Nhìn rõ người đến, Ôn Nhiễm vội vàng mở cửa ra.

“Đây là đồ lúc nãy mua ở siêu thị, nếu không quen dùng đồ khách sạn thì hãy dùng.” Nói xong anh đưa một cái túi sang, Ôn Nhiễm nhìn qua một chút, tất cả đều là sữa rửa mặt.

“Vâng ạ.” Đúng là làm sao dùng quen kia chứ, loại khách sạn cao cấp này là lần đầu tiên cô đến.

Ngẩng đầu lên Diệp Dĩ Trinh vẫn còn đứng ở cửa, Ôn Nhiễm mặt đỏ bừng, hỏi: “Thầy Diệp, còn việc gì à?”

Diệp Dĩ Trinh cười nhẹ, vuốt vuốt mái tóc hỗn độn của cô: “Không có gì, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Ôn Nhiễm lúng túng nói, rồi đóng cửa lại.

Cô nhanh chóng tắm nước nóng rồi thoải mái nằm phịch trên giường lớn mềm mại giữa phòng, ôm chăn nhìn chằm chằm trần nhà nửa tiếng cũng không ngủ được, đêm nay cô lại mất ngủ nữa rồi. Cô vốn có tật quen giường, hơn nữa lại ở một phòng lớn như vậy... Ôn Nhiễm vùi đầu vào gối, cô không thể không thừa nhận, sự tĩnh mịch này làm cô rất sợ.

Phòng đối diện, Diệp Dĩ Trinh cũng vừa tắm rửa xong, đang tiếp điện thoại. Là một cuộc điện thoại quốc tế đường dài, người bên kia lại tiếp tục lải nhải, anh đổi sang tư thế khác, khẽ cau mày, ngón tay gõ gõ mặt bàn tốc độ nhanh hơn, anh sắp hết kiên nhẫn rồi: “Được rồi mà, cháu biết.”

Bên kia vẫn nhất quyết không buông tha, “Dĩ Trinh, mẹ con mất, cho nên việc chọn vợ của con dì cũng có thể có ý kiến.” Nói xong lại cười hắc hắc. “Ta thật rất muốn nhìn, là con có thể nhìn trúng con gái nhà ai chứ? Là cô ta may mắn hay bất hạnh đây?”

Đáp lại bà là tiếng títt títt của đầu dây điện thoại.

Đó là người dì ở Canada của anh, dì là người em duy nhất của mẹ anh, từ nhỏ đã rất yêu thương mẹ cho nên với anh cũng có nhiều ưu ái. Chưa gì đã muốn vượt Thái Bình Dương xa xôi để tham gia việc chung thân đại sự của anh. Đối với một người dì như vậy, Diệp Dĩ Trinh thực rất đau đầu, nhưng lại không làm gì được. Dì muốn gặp Ôn Nhiễm? Anh chẳng phải còn lo lắng làm thế nào để đưa cô ra nước ngoài hay sao? Thầy Diệp nằm thẳng trên giường, bắt đầu tập trung suy nghĩ cao độ vấn đề trên.

Bỗng nhiên, tiếng cốc cốc vang lên. Anh bước ra mở cửa, đập vào mắt là vẻ mặt vô tội của Ôn Nhiễm đang đứng ôm chăn.

Ôn Nhiễm chớp mắt vài cái, buồn rầu nói: “Thầy Diệp, phòng lớn quá, em ngủ không được, có thể để em nằm trên sofa phòng thầy một đêm không?”

Nói xong cô lại tự mắng chính mình, không biết vừa rồi ai mới nghe nói ngủ một phòng đã làm cái vẻ sợ đến chết như thế chứ.

Cô đang chuẩn bị tư thế ôm đồ về phòng mình nếu bị từ chối, nhưng đối phương vẫn không có phản ứng, Ôn Nhiễm cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh: “Không, không được sao ạ?” Nói xong đã vội ôm chăn quay người.

Giây sau, sau lưng có một tiếng thở dài rất nhẹ, cổ áo bị người nào đó túm lấy, lôi vào phòng: “Vào đi.”

“Ồ.” Cô hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Ôn Nhiễm ngoan ngoãn đến sofa. Thế mà vừa mới bước được mấy bước, cổ áo lại bị kéo lại lần nữa.

“Em ngủ giường đi.”

“Sao ạ?”

“Không phải em nói bị mất ngủ sao?” Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, “Ngủ trên giường anh kể chuyện cổ tích cho nghe.”

Kể chuyện cổ tích?

Và sau đó, Ôn Nhiễm mới nhận thức sâu sắc rằng đúng là người này nói thật. Kể chuyện cổ tích thì cũng được, nhưng mà ai lại kể ột cô gái hai mươi một tuổi chuyện Alibaba và bốn mươi tên cướp chứ?

Ôn Nhiễm nghe được vài phần, nhin không được ngáp một cái: “Thầy Diệp à, em có thể xin đổi truyện không?”

“Hử?” Anh quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn cô: “Kể chuyện gì?”

Ôn Nhiễm nghĩ nghĩ: “Hay là, kể về thầy đi?”

Anh mỉm cười, dựa vào thành giường: “Em muốn nghe cái gì?”

“Chẳng hạn như, gia đình, dự định hay là những thứ thầy đã trải qua?”

Diệp Dĩ Trinh bật cười: “Nếu thế thì phải kể rất lâu, nói đến hừng đông cũng không xong.” Mặc dù là nói thế nhưng mà nhìn bộ dạng kiên trì của cô, anh vẫn nói, từ châu Á, đến khi học ở Bắc Mỹ, rồi lại học ở châu Âu. Ôn Nhiễm nghe thấy rất thú vị, không ngờ người đàn ông này đã trải qua rất nhiều thứ cô không biết, tuy là kể rất nhẹ nhàng bằng quơ, nhưng lại đánh vào tận tâm trí cô

Ôn Nhiễm không khỏi hỏi: “Đi qua nhiều nơi vậy, lòng yêu nước nhất định sẽ rất lớn đúng không?”

Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô: “Vậy em đã nghe qua câu này chưa?”

“Dạ?”

Anh chăm chú nhìn cô thật lâu, nở nụ cười: “Đã ai nói, em vừa mới thẹn thùng chưa.”

Ôn Nhiễm: “...”

“Bạn học Ôn Nhiễm?” Một lát sau anh gọi cô.

“Người này đã ngủ.” Ôn Nhiễm rầu rĩ đáp.

“Đợi lát nữa ngủ tiếp, anh còn vấn đề muốn hỏi em.” Diệp Dĩ Trinh lại còn đùa giỡn quang minh chính đại thế nữa.

Ôn Nhiễm mở to hai mắt, nghe anh nói: “Người tên là Triệu Vị Xuyên này, em đã từng nghĩ chấp nhận hẳn chưa?”

Ôn Nhiễm thực bội phục sự chấp nhất của người này, Triệu Vị Xuyên mà cứ truy cứu mãi. Tuy là cô không chột dạ nhưng mà cũng bị anh hỏi đến chột dạ. Cô kéo góc chăn, lắc lắc đầu: “Không có mà.” Ngắc đầu nhìn anh, đôi mắt ôn nhu sáng bóng: “Em nghĩ, lúc em gặp hẳn, hình như cũng đã thích anh rồi.”

Trong lúc Diệp giáo sư giật mình sững sờ, Ôn Nhiễm bật cười.

“Thật sao?” Anh thấp giọng hỏi.

“Thực sự hôm nay anh không giống với một giáo sư.” Ôn Nhiễm trả lời, loại cảm giác này khiến cô rất thoải mái, người cũng thả lỏng hơn.

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, ôm lấy cô: “Thật không?”

“Vâng.” Ôn Nhiễm thành thật trả lời.

Diệp giáo sư vừa lòng cười, bắt đầu giở trò: “Vậy anh nên làm một số việc một giáo sư không nên làm nhỉ.”

“Sao?” Ôn Nhiễm mở to hai mắt, giây tiếp theo đã bị người nào đó giữ chặt ót, bờ môi mềm mại đặt lên trên môi cô, nhẹ nhàng hôn, phá vỡ tầng phòng ngự mỏng manh của cô, ôn nhu chiếm đoạt lấy.

Ôn Nhiễm kéo kéo áo anh, không biết làm sao đón nhận nụ hôn của anh, trong lúc mơ mơ màng màng đó, cô nghe thấy anh nói

“Ôn Nhiễm.”

“Dạ?”

“Về sau phải gọi tên anh.”

Đã nghe có câu: “Ta đi qua rất nhiều nơi, xem qua rất nhiều sách, uống qua nhiều loại rượu, lại chỉ thích duy nhất một người. Lão Diệp đột nhiên nghĩ đến câu nói này, xem ra, đối với người này anh thực sự đã bị thu phục.

28. Chương 28

Sáng sớm hôm sau, ăn bữa sáng ở khách sạn xong Ôn Nhiễm đi theo Diệp Dĩ Trinh về nhà.

Đứng trước cửa, Ôn Nhiễm lại do dự lần nữa. Ngón tay đặt lên chuông cửa, nửa muốn ấn nửa lại không. Thế mà, một bàn tay từ sau vườn ra, thay cô nhấn xuống. Ôn Nhiễm nghiêng đầu, nhìn thân ảnh cao lớn của người nào đó, rụt cổ lui.

“Chỉ là đến nói rõ mọi chuyện thôi mà, đừng sợ.”

Anh gật đầu nháy mắt với cô, cửa cũng mở ra. Ôn phu nhân khoác một chiếc áo khoác mỏng đứng trước cửa, vẻ mặt lo lắng, thấy rõ người ở ngoài thì thoáng thần thờ, mãi một lát sau mới trấn định được.

“Chào cô, buổi sáng tốt lành.” Diệp Dĩ Trinh lễ phép chào hỏi, Ôn Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn vào mắt bà, cũng không dám nói gì.

Ôn phu nhân mỉm cười, vuốt vuốt mấy sợi tóc rối: “Mau vào đi.” Bà ngập ngừng lấy hai tay xoa xoa má Ôn Nhiễm, độ ẩm đó khiến cô khẽ nhúm mày, “Đông lạnh cả rồi sao?”

“Không có”.

Ôn phu nhân nhẹ giọng hỏi: “Vậy là vì giận mẹ?”

“Không có.” Khi nói chuyện, giọng cô đã hơi nghẹn ngào, trông rất ủy khuất.

Ôn phu nhân và Diệp Dĩ Trinh nhìn nhau cười, Diệp giáo sư xoa xoa đầu cô, nhìn bà: “Cô bé này tối qua đã ăn năn hối lỗi nhiều lắm, trong lòng đã không còn giận mẹ nữa chỉ là không có mặt mũi nói ra thôi.”

Dứt lời Ôn Nhiễm trừng mắt liếc anh một cái.

Ôn phu nhân nhìn con gái, nhất thời như hiểu ra điều gì: “Vào phòng sách trước đi, mẹ muốn nói chuyện với Diệp tiên sinh.”

Ôn Nhiễm hơi sững sốt, nhìn mẹ, lại nhìn Diệp Dĩ Trinh, anh mỉm cười với cô, không sao cả.

Ngồi trên sofa, Diệp Dĩ Trinh lại một lần nữa nhìn ra xung quanh, toàn bộ trong nhà, phòng sách là nơi xa phòng khách nhất. Tâm hơi rối loạn, anh hiểu được ý nghĩa của cuộc nói chuyện lần này. Ở GP công tác bao nhiêu năm, qua không biết bao lần đàm phán làm ăn, nhưng mà chưa bao giờ có cảm giác như lúc này, giống như là.... hồi hộp?

Ôn phu nhân ngồi đối diện, lịch sự cười: “Nói thật, hiện tại tôi cũng không biết phải xưng hô với thầy như thế nào, là thầy Diệp, là Diệp tiên sinh, hay là...?”

Diệp Dĩ Trinh đặt chén trà xuống, nhẹ giọng nói: “Gọi cháu Dĩ Trinh là tốt rồi.”

Ôn phu nhân nhìn anh, lắc đầu: “Tuy là đêm đó tôi biết Ôn Nhiễm đưa thầy đến là có ý tứ, nhưng mà tôi vẫn không rõ, là bạn của Hành Chi, tại sao, lại biết Nhiễm Nhiễm nhà này...? Dừng một chút, Ôn phu nhân cười cười: “Tôi thực sự muốn hiểu rõ.”

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười: “Cháu hiểu. Mối quan hệ này, cũng giống như chuyện tình cảm, cháu phải qua một thời gian mới xác định được, cũng không biết phải nói rõ với cô như thế nào.”

“Thực ra, Ôn Nhiễm không phải là một người quá nổi bật, cháu lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy là ở trên lớp, nhưng mà lần đầu chú ý tới, là khi gặp ở Ôn gia.”

Ôn phu nhân sững sốt: “Ôn gia?”

Đúng thế, Ôn gia. Ôn gia và Diệp gia quan hệ không phải ít, Ôn Khác và Diệp Tấn đều làm chung trong một sư đoàn. Sư trưởng, chính ủy đương nhiên là phải hợp tác ăn ý với nhau. Diệp Tấn tiến quân sớm hơn Ôn Khác một năm, nhưng hai người lại cùng được điều đến quân khu công tác, tám mươi năm cống hiến hai người đều được trao tặng quân hàm tướng quân. Chẳng qua, Diệp Tấn thích yên tĩnh, nên chuyển lên vùng núi cao ở lại, chia tay với lão chiến hữu từ đó.

Diệp Dĩ Trinh làm việc ở thành phố B, thường xuyên phải thay cha đi thăm Ôn Khác. Ngày ấy đang cùng Ôn Hành Chi họp ở thành phố T, lại nghe nói Ôn lão gia sinh bệnh cho nên vội vã cùng Ôn Hành Chi trở về. Hóa ra là khổ nhục kế, mục đích là để cho cháu gái nhỏ về nhà. Anh nhìn thật không thể không liên tưởng đến cha mình, thở dài một hồi.

Cũng chính tại nơi này anh gặp Ôn Nhiễm, anh đứng ở chỗ quẹo lầu hai với lầu ba, chờ Ôn Hành Chi, ánh mắt lơ đãng đảo qua bắt gặp một thân ảnh màu vàng nhạt đi qua. Anh nhìn có chút quen mắt, đến khi cô bị chén trà nóng hắt vào cổ, cùng bà đi ra lấy thuốc, anh mới nhớ ra. Thì ra là cô gái nghiên cứu sinh hệ kinh tế, và dĩ nhiên cũng là ... cháu gái của Ôn Hành Chi?

“Không giấu cô, khi đó trong mắt cháu, cô ấy chắc có rất nhiều mâu thuẫn, nhất là với Ôn gia.”

Ôn phu nhân cúi đầu: “Là lỗi của tôi, Nhiễm Nhiễm không thích Ôn gia, là tôi luôn khiến nó phải đến đó. Ba của nó vẫn luôn hy vọng như thế, nhưng mà suy nghĩ cho cẩn thận thì, dù là ba của nó cũng nhất định mong muốn nó sẽ thoải mái, vui vẻ.”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười: “Thực sự cô và Ôn Nhiễm rất giống nhau.”

Ôn phu nhân cũng khẽ cười: “Là nó giống cô.”

Gặp phải chuyện gì khó xử thì cũng chỉ biết chôn trong lòng, mặc kệ có nhiều điều muốn nói ra. Dù biết rõ hai người phải sống dựa vào nhau nhưng mà, lại luôn giữ khó chịu trong lòng. Loại tâm tình phức tạp này không phải là do không tin tưởng, là chỉ vì, hai người đều trải qua đau lòng giống nhau, cho nên cũng không muốn đối phương vì thế mà khổ sở.

“Cho nên, cô ấy cần một người lúc đau khổ. Rất nhiều thứ cô ấy không thể nói với người khác có thể nói cùng người đó, bị thương, bị chèn ép có thể có người chở che, cũng không phải tự mình tùy ý chữa vết thương để bây giờ thành sẹo. Rất nhiều chuyện cô ấy không đủ dũng cảm để vượt qua, cho nên luôn cần một người dũng cảm thay cô ấy. Ôn Nhiễm vẫn còn trẻ nên cô ấy có tư cách để đạt được điều này.” Diệp Dĩ Trinh nhìn thẳng vào mắt Ôn phu nhân, kiên định nói: “Điều đó, cô không thể cho cô ấy, vì hai người rất giống nhau.”

Ôn phu nhân thấy lòng mình run lên, như một nỗi đau bị đụng đến. Bà không thể không thừa nhận người thanh niên này rất thông minh, cậu ôn hòa, lịch sự, cậu hiểu được hai mẹ con bà ở cùng nhau thực chỉ là khổ chung. Cậu rành mạch nói hết thấy, lại tràn ngập tự tin, đưa bà vào tình thế bất buộc. Thực sự bà rất ngưỡng mộ khả năng của người này.

Nhưng mà nhìn sự cường thế của anh cũng khiến bà tức giận, bởi vì, bà không muốn con mình bị uy hiếp, mà phải được yêu, được nuông chiều. Nghĩ đến đây, Ôn phu nhân hơi hơi đứng dậy, hỏi: “Vậy còn cậu? Những điều đó, cậu có thể đem lại sao?”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười: “Nếu không thể, cháu sẽ không ngồi ở đây.”

Khi Ôn Nhiễm từ phòng sách đi ra, Ôn phu nhân cùng Diệp Dĩ Trinh cũng đã nói chuyện xong, hai người đang ngồi trước bàn uống trà, nhìn không ra cảm xúc. Ôn Nhiễm đảo mắt qua lại, nhìn hai người phía trước lại bất khoan.

Ôn phu nhân nhìn con gái đang quay tròn đôi mắt nhỏ liền hiểu ra, giả vờ tức giận gõ gõ trán cô: “Mẹ ở trong lòng chị hung dữ như vậy sao?”

Ôn Nhiễm le lưỡi, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Được rồi, Tiểu Diệp phải đi, còn không ra tiễn?”

Tiểu Diệp? Ôn Nhiễm mở to hai mắt, nhìn Diệp Dĩ Trinh đang ngồi đối diện, Diệp giáo sư khẽ mỉm cười, trông rất thanh thản, có vẻ như hội nghị bàn tròn đem lại kết quả tốt lắm.

“Chào cô, lần sau cháu lại đến.”

Ôn Nhiễm theo Diệp Dĩ Trinh xuống lầu, mới đến cửa cầu thang, cô nhìn không được vội túm áo người nào đó, hỏi: “Thầy Diệp, thầy nói chuyện gì với mẹ em vậy?”

Xung hô này làm cho Diệp giáo sư nheo mắt, băng quơ đáp: “Không nói gì, chỉ là diễn văn nghệ qua lại thôi.”

Ôn Nhiễm:“...”Cô dẹp lại xúc động,“Vây thì, thầy Diệp, đi thông thả, không tiến.”Nói xong cô vội quay người trở về, đi chưa được mấy bước cổ áo đã bị một người kéo lại, cô thẹn quá hóa giận quay đầu lại, thấy người nào đó mắt cười thành một đường dài.

“Giận à.”Câu nghi vấn, mà giọng điệu lại là của câu khẳng định, Diệp giáo sư gật gật đầu:“Không sai, có tiến bộ.”

Ôn Nhiễm:“...”

Thấy người nào đó đang tức đến sôi máu, Diệp giáo sư hợp thời nói:“Được rồi, anh đi đây.”

“Thông thả, không tiến...”Người nào đó vẫn như cũ.

Đúng là một đứa nhỏ cứng đầu mà, Diệp giáo sư cười khê, cúi người ôm lấy cô, núi không theo thì mình phải theo núi vậy, câu này cũng thật là đúng:“Gặp lại.”

Ôn Nhiễm gật gật, chăm chú nhìn sườn mặt anh trong chốc lát, rồi vươn tay ra ôm lấy:“Gặp lại.”

Nhìn anh lên xe, nổ máy chuẩn bị chuyển bánh.Tuy là rời đi, nhưng trong lòng cô vẫn có một cảm giác thực ấm áp.Chuyện gì vậy?Ôn Nhiễm vỗ vỗ ngực, cố gắng làm ình bình tĩnh hơn.

“Ôn Nhiễm”.Diệp Dĩ Trinh hạ cửa kính xe xuống, nhìn về khuôn mặt đỏ bừng của Ôn Nhiễm

Nghe anh gọi lớn một tiếng , khuôn mặt nhỏ nhắn vội chạy đến trước mặt:“Sao vậy ạ?”

Anh cầm tay lái, nhin không được vươn tay ra chạm vào má cô:“Ngày nghỉ đừng đi ra ngoài vài ngày nhé.”

“Làm gì ạ?”Cô tò mò hỏi lại.

Diệp giáo sư mỉm cười:“Không có gì, đến lúc đó sẽ nói cho em biết.”

Nếu muốn đi, tất nhiên phải tiền trăm hậu tấu, nếu không lỡ mà con thỏ nhút nhát này bỏ chạy thì sao chứ.Diệp giáo sư đau đầu nghĩ.

Phiên ngoại

Có một ngày, Ôn Nhiễm ở MSN gặp Trình Bắc, Trình Bắc tốt nghiệp rồi làm ở một xí nghiệp tư nhân một thời gian, mấy hôm trước vì một số lí do cá nhân mà từ chức.Đang ở nhà tìm việc, cho nên Ôn Nhiễm vừa lên thấy chị liền hỏi vài nơi công tác.

Ôn Nhiễm:”Chị Trình Bắc tìm công việc được chưa?

Trình Bắc (ngữ khí bình thản) : ừ, tìm được rồi.

Ôn Nhiễm (vui mừng) : Sao?Tìm được việc gì?

Trình Bắc: về trường cũ dạy học.

Ôn Nhiễm (càng vui vẻ) : Vây chị thực may mắn, bây giờ làm được giáo viên đại học B tiêu chuẩn rất cao.Chị chắc là làm trợ giáo trước?

Trình Bắc (mặt ngoài bình tĩnh) :ừ, trợ giáo.

Ôn Nhiễm: cho ai vậy?

Trình Bắc: Diệp Dĩ Trinh giáo sư.

Ôn Nhiễm:...

Trình Bắc:...

Ôn Nhiễm: Vây chị thực bất hạnh.

Trình Bắc: ~~o(>_<)o>

~~

29. Chương 29

Bình thường làm việc nhiều quá, bây giờ rảnh rồi Ôn Nhiễm lại có chút nhàm chán. Mỗi ngày, điều vui sướng nhất là được cùng mẹ chăm sóc chậu hoa mà ba để lại, vừa cắt tỉa cành, vừa cùng mẹ nói chuyện phiếm.

Ôn Nhiễm bỗng nhiên phát hiện ra, hình như là, từ khi Diệp giáo sư được "giới thiệu với gia đình" xong, đúng hơn là sau cái tát kia, quan hệ giữa cô và mẹ càng khăng khít. Trước đây, mẹ rất nghiêm khắc với cô, giờ lại rất dịu hiền.

"Nhiễm Nhiễm, mẹ có chuyện muốn nói với con." Mẹ bỗng nhiên buông kéo, nhìn sang cô.

"Dạ?" Cô hơi ngửa đầu, động tác trong tay cũng không ngừng lại.

"Con có nhớ mấy ngày Tết Nguyên Đán, mẹ có dặn con đừng về nhà không?"

"Vâng." Cô hơi kéo dài giọng một chút, Ôn Nhiễm nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy mẹ?"

Ôn phu nhân thở dài: "Thực ra mấy ngày đó, bệnh mẹ tái phát phải vào bệnh viện."

"Sao?" Ôn Nhiễm ngẩng đầu, kinh ngạc với những điều mẹ vừa nói ra.

Ôn phu nhân mỉm cười, xoa xoa đầu cô: "Là bệnh cũ ở thất lưng thôi, ở bệnh viện vài ngày, không nói với con vì sợ con lại lo lắng."

Cô mà sớm biết, cũng sẽ lo lắng mà về, Ôn Nhiễm thấp giọng: "Mẹ giờ mới nói cho con thì không sợ con giận à?"

Ôn phu nhân oán trách nhìn cô một cái: "Mấy ngày đó đúng dịp chú út con đến thành phố T hợp, con cũng biết, Hành Chi dù bận cũng luôn đến nhà mình một lát, lúc chú đến lại là khi mẹ phát bệnh, thế là chú út con đưa mẹ đi bệnh viện. À thầy Diệp của con cũng có mặt."

Thầy Diệp cũng ở đây?

"Con nhớ mẹ có nói qua, thầy Diệp có tới nhà..."

Ôn phu nhân áy náy cười: "Không phải trong nhà, mà là bệnh viện. Khi đó mẹ ở bệnh viện một tuần, cậu ấy mỗi ngày đều đến thăm, cũng rất vất vả. Nghe Hành Chi nói cậu ấy bận rộn lắm, cả ngày cứ chạy qua chạy lại giữa hai thành phố, nhất định là rất mệt mỏi."

Ôn Nhiễm tròn mắt: "Mẹ nói là, mấy ngày đó, thầy Diệp ngày nào cũng đến bệnh viện?"

"Khi đó mẹ nghĩ, một người thầy làm sao có thể vì học trò mà quan tâm đến thế kia chứ. Sau lại..." Ôn phu nhân dừng một chút, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của con gái, cười nói: "Con nha, cũng thật may mắn, có một người làm nhiều điều ình như vậy."

Ôn Nhiễm cúi đầu, mấy ngày đó cô rất rối loạn, đầu tiên là ông nội ném cô cho Triệu Vị Xuyên, sau đó bác gái lại báo cho cô biết tin mẹ bị bệnh. Thế rồi, không ngờ anh lại thổ lộ với cô. Khi đó cô càng cố ý tránh mặt, anh cũng rất bình thường không xuất hiện trước mặt cô. Bây giờ Ôn Nhiễm cũng không thể tưởng tượng ra, vào thời gian đó, ngay cả khi cô cự tuyệt anh, anh vẫn thường xuyên lui tới giữa hai thành phố, vừa làm việc vừa chăm sóc mẹ cô. Anh nhất định rất rất mệt mỏi, lại còn bị đau nửa đầu, cho nên mới phải uống thuốc hoài như thế.

"Mẹ..." Ôn Nhiễm bỗng nhiên nắm lấy tay mẹ, không biết muốn nói gì.

Mẹ cô hiểu ý, vỗ vỗ tay cô: "Nha đầu ngốc, con còn do dự cái gì chứ. Thực sự mẹ rất hâm mộ con, nếu ba con có một phần kiên nhẫn như thế mẹ cũng hạnh phúc lắm. Nhưng mà, là người phải hiểu được hưởng phúc, đúng không?"

"Dạ." Ôn Nhiễm gật đầu. "Con hiểu."

Vài ngày sau đã là đêm giao thừa, Ôn Nhiễm và mẹ ăn đơn giản một bữa cơm chiều rồi ngồi trên sofa xem chương trình tivi. Ánh đèn dịu nhẹ làm cho cô có chút buồn ngủ. Mẹ vỗ vỗ tay cô: “Mệt thì đi ngủ đi, mẹ đón giao thừa một mình cũng được.”

Ôn Nhiễm lắc lắc đầu, vừa định nói điện thoại di động trong túi lại rung lên. Cô nhìn mẹ một cái, mặt đỏ lên vội cầm lấy điện thoại chạy vào phòng.

“Vâng.”

Thanh âm mềm mại của cô vang lên, lập tức làm người đầu dây kia thất thần.

“Đang làm gì vậy?”

Nghe tiếng của anh hình như là ở bên ngoài, Ôn Nhiễm dựa vào bệ cửa, nhìn ra bầu trời tối đen mờ mịt: “Cùng mẹ đón giao thừa ạ, có chút mệt. Anh đang ở đâu?”

“Anh?” Diệp Dĩ Trinh nhẹ nhàng cười, một tay cho vào túi, thanh thần nhìn núi rừng sáng rực đèn đuốc: “Anh ở trên núi.”

“Trên núi?” Không ngoài dự đoán, âm thanh kinh ngạc đầu dây vang lên.

“Ừ, trên núi.” Anh thản nhiên đáp lại, “Em còn nhớ đã nói là không đi ra ngoài vài ngày không?”

“Vâng, nhưng sao ạ?” Ôn Nhiễm hỏi lại, mặt ửng đỏ hết cả lên.

“Nhớ là tốt rồi.” Anh cười, “Mệt thì đi ngủ đi, em còn nhỏ mà, ngủ cũng được.”

“Này!” Ôn Nhiễm giận.

“Dập điện thoại đi.” Anh nói, không tự giác lại khẽ cười.

“Đợi chút.” Ôn Nhiễm gọi lại, “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Ừ?” Người kia quả nhiên dừng lại, nghe cô nói.

“Ách.... cái kia...” Ôn Nhiễm gãi gãi ót, ấp úng.

Người đầu dây vẫn kiên nhẫn ừ một tiếng, Ôn Nhiễm tự mắng, tự nhiên lại gọi anh lại, tự nhiên lại xúc động gọi anh lại, tự nhiên lại tình cảm ào ạt gọi anh lại, không nên, không nên chút nào. Ôn Nhiễm chán chường, cân nhắc tìm từ: “Em.... anh....”

Cô lại tiếp tục ấp úng, thầy Diệp hiển nhiên am hiểu rõ tình huống này, thử thăm dò, dẫn dắt câu chuyện: “Em nhớ anh?”

“Này!” Ôn Nhiễm hỏn hển, giống như thẹn quá hóa giận.

Diệp Dĩ Trinh cười lớn: “Được rồi, anh biết.” Anh nhìn ánh trăng dịu nhẹ yên tĩnh, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, làm cho cô nương nào đó đang thẹn thùng cũng bình tĩnh hơn: “Anh cũng thế.”

Buổi tối cô lên MSN cùng Diêu Trường nói chuyện, Ôn Nhiễm hỏi một câu làm cho bạn hoang mang không thôi: “Có phải mấy người già như thế đều nói rất buồn nôn mà lại không nháy mắt không?”

Diêu Trường trầm mặc một lát, sau đó cho cô một biểu tình cộng thêm câu như vậy: “Ôn cô nương, bình thường những người như cây cao lương vậy hoặc là rối loạn hoặc là phúc hắc.”

Ôn cô nương: “Mấu chốt là người này rất phúc hắc mà sao lại nói buồn nôn như thế chứ.”

Diêu Trường: “À vậy đây là một cây cao lương kì quái.”

Ôn cô nương chăm chú nhìn mấy dòng này thật lâu, sau đó đành chấp nhận, ôm chăn, ngủ thôi.

Sáng sớm hôm sau đã bị mẹ đánh thức, mẹ vừa nấu bánh trôi nếu không ăn ngay sẽ lạnh mất. Ôn Nhiễm ôm một tô ngồi xuống bàn, vừa nuốt được một miếng nhân táo điện thoại trong túi lại reo lên. Ôn Nhiễm nhìn thấy dây số quen thuộc đã giận sôi lên.

“Vâng.” Giọng điệu cực kì không tốt.

Người đầu dây cũng rất rộng lượng, hào sảng nói:“Đang ăn sáng sao”

“Vâng...” Ôn hòa.

“Đêm qua ở thành phố B đổ một trận tuyết lớn.”Diệp Dĩ Trinh bỗng nhiên nói.

Ôn Nhiễm chẳng hiểu gì cả, nhìn ra ngoài cửa sổ đã trắng xóa hết cả, bắt đầu bịa chuyện:“À đáng tiếc thật, thành phố T thời tiết rất tốt, trời cao nắng chiếu a.”

Người nào đó cúi đầu cười, giọng điệu rất dịu dàng:“Vậy tuyết ở dưới lầu là ảo giác của anh sao?Bạn học Ôn Nhiễm.”

Ôn Nhiễm đầu tiên là sửng sốt, sau đó đột nhiên giật mình, chạy ra cửa sổ.Cửa sổ đã kết thành một tầng băng dày, Ôn Nhiễm kéo mãi mới mở được cửa sổ ra, trong nháy mắt cô thấy chiếc xe quen thuộc dưới lầu.Và người đó, anh mặc chiếc áo dày màu xám, hai tay đang xát vào nhau nhìn thấy cô lại khẽ cười.

“Buổi sáng tốt lành.”

Thật là...

Ôn Nhiễm hung hăng đóng cửa sổ lại, quần áo cũng không kịp thay mà chạy thẳng xuống.Người nào đi thấy bộ dáng của cô lại nhú mày.

“Thầy Diệp sao thầy lại đến đây?”Nhìn Diệp Dĩ Trinh trước mặt, bạn học Ôn Nhiễm lại nhu thuận hẳn.

Thầy Diệp hí hóp mắt:“Em tới qua còn nhớ, bây giờ lại quên sao?”

“Không có.”Ôn Nhiễm vội lắc đầu.Trong lòng thầm nghĩ, Diệp giáo sư quả nhiên là một cây cao lương kì quặc, bình thường cây cao lương trong trường hợp này đều nhẹ nhàng ôm người ta một cái chứ không phải là nhú mày như vậy nha.

Diệp Dĩ Trinh vừa lòng cười:“Vậy là tốt, nhân mấy ngày này, em đi cùng anh đến một nơi.”

“Sao, chỗ nào cơ?”ÔnNhiễm lắp bắp hỏi.

Diệp Dĩ Trinh cười đến thoải mái:“Đến đó em sẽ biết.”

Cô chào mẹ xong vội lên xe Diệp Dĩ Trinh.Chạy gần năm giờ sau xe vững vàng dừng lại ở một thị trấn nhỏ.

Ôn Nhiễm buồn ngủ giờ cũng tỉnh lại bước xuống xe, nhìn khung cảnh trước mắt có chút không hiểu.Thầy Diệp Dĩ Trinh đã dừng xe ở bãi xong, ÔnNhiễm cũng đi qua hạ giọng hỏi:“Thầy Diệp đây là làm sao?”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, quay đầu của cô nhìn thấy tấm biển, đập vào mắt ÔnNhiễm là ba chữ:“Trần Kiều Thạch?”

“Ừ, trần Kiều Thạch.”Diệp Dĩ Trinh vừa nói vừa nhìn xung quanh.Lâu rồi chưa đến đây, may mà anh còn nhớ rõ đường, không có đi sai.

“Sao chúng ta lại tới đây?”

“Đến em sẽ biết.”Nói xong anh bước đến một cổng lớn màu đen tuyền cách đó không xa.

30. Chương 30

Đây là một cổng lớn theo kiểu thời xưa, trên đó còn có hai vòng đập cửa đã phai màu theo năm tháng.Diệp Dĩ Trinh chần chừ một lát rồi mới gõ.Lát sau có người bước ra, một người đàn ông mặc áo quần đơn giản, bác vừa thấy Diệp Dĩ Trinh đã lộ ra một vẻ mặt vui mừng.

“Diệp, Diệp tiên sinh?”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, kéo Ôn Nhiễm ra trước:“Đây là bác Triệu.”

Người được gọi là bác Triệu nhìn Ôn Nhiễm mỉm cười, mở lớn cửa đón bọn họ:“Thật khéo quá, mấy lần đều dịp giao thừa là đến, tôi đoán chắc năm nay cậu không sang, nên cũng chuẩn bị về nhà, hành lý cũng dọn xong rồi, kết quả cậu lại tới.”Vừa nói chuyện Triệu bá vừa đưa bọn họ vào phòng khách, rèm được kéo ra.

“Là lỗi của cháu, đáng lẽ nên gọi điện trước.” Diệp Dĩ Trinh nói.

Rèm được kéo hết ra trong phòng cũng sáng sủa hơn nhiều. Ôn Nhiễm nhìn từng chi tiết trong phòng, hầu như đều là những đồ dùng đơn giản đã cũ rồi, đúng là có vẻ rất lâu đời, nhưng mà được người chăm chút nên vẫn còn rất tốt. Bạn nhỏ Ôn Nhiễm vừa bước vào lại có một cảm giác như xuyên đến thời đại trước đây, còn có gì đó rất tang thương. Ôn Nhiễm kéo kéo áo anh: “Thầy Diệp, đây là đâu?”

Diệp Dĩ Trinh cười khê nhìn lại, đầu quay quanh một vòng: “Đây là nơi mà lúc trước sáu tuổi anh đã ở.”

Trước sáu tuổi? Lâu như vậy sao! Cô mở to hai mắt, không thể tin được.

Triệu bá cởi áo khoác đang mặc ra, cười nói: “Diệp tiên sinh, hai người cứ đi nhìn quanh đi, tôi mở lò sưởi rồi đun một ít nước ấm đã.”

“Phiền bác quá.” Diệp Dĩ Trinh khê gật đầu, sau đó vẫy tay gọi Ôn Nhiễm: “Muốn lên lầu xem không?”

“Có.” Ôn Nhiễm đi theo lên.

Trần Kiều Thạch cách thành phố B không tính là gần, hai người đi gần một ngày xe mới đến. Ôn Nhiễm nhìn quanh, đây là một tòa nhà nhỏ ở phía nam trấn, khắp nơi rất yên tĩnh, thanh lịch. Nhìn những bức tranh sặc sỡ được vẽ trên tường, càng khó mà tin được, anh đã ở đây cho đến năm sáu tuổi sao?

“Rất được.” Sau một lúc lâu Ôn Nhiễm mới cảm thán một câu, cứ như bước vào quá khứ của người đàn ông trước mặt, “Thầy Diệp, anh ở đây sáu năm ư?”

“Ừ.” Anh cầm lấy tay cô, dẫn vào một phòng. Nơi này mỗi góc đều rất sạch sẽ, chắc là công lao của Triệu bá, Ôn Nhiễm sờ lên tấm chăn dày trên giường, thật mềm mại làm cho cô rất muốn nằm lên đó.

“Đây là phòng trước đây anh đã ở.” Dứt lời đã thấy Ôn Nhiễm hào hứng ngẩng đầu nhìn quanh. Diệp Dĩ Trinh khé môi cong lên: “Cũng là phòng tối nay em ngủ lại.”

Hai người có cái quan hệ này sao? Nội tâm Ôn Nhiễm thầm oán thán, trên mặt lại đỏ bừng bừng.

Cơm chiều là do Triệu bá chuẩn bị, bác có một gương mặt hiền lành, nấu ăn cũng rất ngon, thanh đạm lại hợp khẩu vị. Ôn Nhiễm cầm bát vừa ăn vừa nghe Triệu bá nói chuyện với Diệp Dĩ Trinh.

“Diệp tiên sinh lần này ở đây vài ngày chứ?”

“Sẽ không lâu lắm đâu, bác cứ về nhà, ở đây có cháu là được.” Anh đang nói lại gấp một ít đồ ăn cho vào bát của Ôn Nhiễm, thấy cô có vẻ rất vui cũng yên tâm hơn. Lúc trước Diệp giáo sư còn lo lắng người nào đó ăn cơm phương bắc sẽ không hợp.

“À.” Triệu bá gật đầu. “VẬY cậu đã qua bên kia rồi sao, không có động tĩnh gì?”

Diệp Dĩ Trinh cười yếu ớt: “Sao mà không có, nói không chừng ngày mai lại chạy sang đây cả.”

Hai người nhìn nhau cười, Ôn Nhiễm ngẩng đầu lên, có chút tò mò nhìn họ. Diệp Dĩ Trinh xoa xoa tóc cô, dịu dàng nói: “Ăn xong thì nghỉ sớm đi, lát anh kể chuyện xưa cho.”

Ôn Nhiễm: “...”

Bạn học Ôn Nhiễm cũng có tôn nghiêm, không phải muốn xoa là xoa, muốn kể chuyện Alibaba là kể. Vì thế đêm đó, vào phần kể chuyện xưa bạn học Ôn đã kháng nghị đổi từ Alibaba thành “tự truyện trước sáu tuổi của Diệp giáo sư”.

Diệp Dĩ Trinh dựa vào đầu giường, nhìn người nào đó chỉ lộ ra có hai con mắt, bất đắc dĩ cười: “Em muốn biết cái gì?”

Ôn Nhiễm chớp chớp mắt: “Biết cả.”

Diệp Dĩ Trinh liếc cô một cái: “Chắc em đã xem qua mấy bài viết trên BBS của trường đại học B, nên cũng đã biết cả rồi.”

Cái liếc mắt này làm Ôn Nhiễm hơi chột dạ, rụt đầu lại: “Em muốn nghe anh nói.”

Diệp giáo sư thở dài, đặt quyển sách trên tay xuống, không nói gì vòng qua chặn ôm chặt lấy thắt lưng cô. Ôn Nhiễm sợ tới mức không dám nhúc nhích. Người này luôn rất nguy hiểm, nguy hiểm nhất chính ở khả năng tùy thời tùy lúc- hôn cô! Ý nghĩ đó vừa hiện lên, Ôn Nhiễm đã khiếp đảm nhắm hai mắt lại.

Mãi một lúc không có chuyện gì xảy ra, trên đỉnh đầu người nọ lại có hơi thổi nhẹ nhẹ, rồi một giọng nói rất thản nhiên: “Ôn Nhiễm mở mắt ra.”

Hai mắt cô vội mở ra, chớp chớp vài cái, lộ rõ ý lấy lòng. Diệp Dĩ Trinh đột nhiên nhớ tới con mèo nhỏ đang nuôi ở nhà, một người cứ lúc nào phạm sai lầm là lại tỏ ra thái độ thành khẩn làm anh không thể nào trách cứ, vì thế, anh đành nhún mày cười khẽ: “Chuyện xưa này hơi dài, nếu muốn anh nói thì không được rút lui nữa.”

Ôn Nhiễm rút lui, Diệp Dĩ Trinh lập tức thanh minh: “Yên tâm, anh sẽ không quá phận.”

Thực ra, sau khi đọc bài viết trên BBS về Diệp Dĩ Trinh, Ôn Nhiễm cũng hiểu về chuyện của anh hơn một chút, có cả về mẹ của anh. Là người thứ ba, từ này vẫn khiến cô rất xúc động, nhưng mà khi anh nói đến lại giống như Vân Thanh phong đạm.

“Khi ba anh biết mẹ của anh, ông đã có vợ rồi.”

Ôn Nhiễm ngẩng đầu, chăm chú nghe anh kể.

“Mẹ cũng biết hai người không thể nào ở chung.” Anh vuốt vuốt tóc rối của cô: “Sau này khi ông ly hôn hai người mới ở cùng một chỗ.”

“Vậy sau đó...”

“Sau đó?” Anh nhẹ nhàng cười, trong ngực nhói lên, “Sau đó mẹ anh mất sớm.”

“Sao có thể?” Ôn Nhiễm kinh ngạc.

“Khi đó anh đang học ở nước ngoài, nhận được điện thoại ở nhà, mẹ mất. Bác sĩ nói mẹ anh quá nhiều tâm sự, cho nên tổn hại thân thể, hơn nữa thể lực cũng yếu, không thể cứu được.” Anh dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Anh nghĩ chắc đúng là như vậy.”

Khi đó anh còn rất trẻ, bị ba đưa ra nước ngoài học, lúc không đủ kiên nhẫn muốn về nước, cũng là khi nhận được tin dữ, mẹ mất. Cả người như gặp ác mộng. Ba ngày, nhận được tin dữ ba ngày anh mới về nước, không ai biết người thanh niên này trong ba ngày đó đã nghĩ gì, anh đã làm gì, anh về, cho tới bây giờ khuôn mặt luôn bình tĩnh. Chỉ có anh biết, ôm bình tro cốt của mẹ, anh nghĩ, anh không hiểu mẹ vì sao phải hy sinh nhiều như thế để theo đuổi một tình yêu không được xem trọng. Người đàn bà nhu nhược này, chỉ biết đến vị ngọt của tình yêu, mà không biết rằng nó cũng có khả năng trở thành rượu độc, vậy mà người bà chọn lại như là uống một ly rượu độc.

Trầm mặc một lát, Ôn Nhiễm mở miệng hỏi: “Bác gái, có phải hối hận quá không?”

Anh nở nụ cười: “Nếu anh nói không, có phải rất quá đáng đúng không?”

Cô nghe được sự chua xót trong từng lời anh nói. Cho dù là một người đàn ông cường thế, hoàn mỹ, nhưng mà nội tâm cũng là nơi mềm yếu nhất lại không dễ chạm vào. Bởi vì nơi đó thực sự rất yếu ớt. Vậy mà hiện tại, Ôn Nhiễm như cảm giác được tâm trạng của anh, yếu đuối lại đau đớn như từng mũi kim đâm.

Mắt cô đỏ hồng, khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: “Không đâu.”

“Thật sao?”

Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, không ngờ cô lại ngẩng đầu lên, hướng đôi môi mềm mại đến, giây tiếp theo, một cảm giác nhẹ nhàng đặt ở trên môi. Anh thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh lại đoạt quyền chủ động, siết chặt thắt lưng cô, hôn thật sâu. Diệp Dĩ Trinh cắn cắn bờ môi mỏng manh của cô, Ôn Nhiễm bị đau khẽ kêu lên, thế là bao nhiêu tác đất đều mất hết, chỉ có thể ngưỡng mặt đón nụ hôn của anh. Rất khác trước đây, Ôn Nhiễm có thể mơ hồ cảm nhận được tình cảm của anh lúc này như bộc phát, thân thiết tới mức cô không thể nào chống đỡ, đến khi cô nghĩ chắc mình không khống chế được nữa thì, Diệp Dĩ Trinh buông lỏng cô ra, đặt lên trán cô, lưu luyến.

“Ôn Nhiễm, thầy dạy em biểu đạt sự đồng tình như vậy sao?” Giọng anh có chút khàn khàn, bàn tay bên hông cô cũng không có buông ra. Anh không muốn buông, bởi vì, gần như vậy mới cho anh cảm giác thoải mái, nhưng mà lại không thể không buông, bởi vì anh sợ sẽ xâm phạm cô, anh không dám vượt qua giới hạn, sợ làm cô bé này choáng váng.

“Không phải đồng tình!” Ôn Nhiễm vội thanh minh, biểu tình rất ủy khuất.

Diệp Dĩ Trinh cúi đầu cười, buông cô ra: “Được rồi, ngủ thôi. Tiết mục kể chuyện xưa kết thúc.”

Thực ra anh không phải là không để ý đến cái kia, cố nói với chính mình rằng bây giờ chưa được, cô còn chưa thích ứng anh. Chỉ là ý nghĩ đó bạn học Ôn Nhiễm không hề biết, buồn bực ôm chăn đi ngủ. Trong đầu không ngừng quay cuồng một câu: “Nụ hôn chủ động đầu tiên của cô thế mà bị, cự, tuyệt, thương tâm quá.”

Ngày hôm sau, Ôn Nhiễm soi gương đã thấy một đôi mắt mèo, may mắn là trong phòng không có ai, cô vội tung nước lên rửa mặt.

Triệu bá đưa qua cho cô nước ấm: “Cô bé hôm qua mới tới nên không ngủ được à?”

“Vâng ạ.” Ôn Nhiễm đáp, lấy khăn mặt lau lau đôi mắt.

“Haha, phòng này cũ rồi, ít người tới ở. Diệp tiên sinh cũng chưa có mang người khác tới.”

“Vậy sao ạ?” Ôn Nhiễm đỏ mặt lấp bắp, vội chuyển đề tài: “Triệu bá làm ở đây bao lâu rồi ạ?”

Triệu bá cười: “Cũng lâu lắm rồi, nhà bác ở nông thôn, cùng với mẹ của Diệp tiên sinh là hàng xóm, sau khi mẹ cậu chuyển đi cũng không thấy mặt, sau này Diệp tiên sinh đến tìm bác để chăm nom phòng ở.”

“Vậy người khác đâu?” Ôn Nhiễm nhìn quanh một vòng, không thấy một bóng người.

“Nói là đi ra ngoài một chút, chắc là sắp về.” Đồ xong nước, Triệu bá đi ra phòng bếp nấu cơm, Ôn Nhiễm tiếp tục dùng khăn chườm chườm mắt.

Lát sau Ôn Nhiễm nghe thấy tiếng còi ô tô ngoài cửa, cô cũng tò mò nhìn xem thấy một người rất lạ. Là một phụ nữ trung niên, tóc được búi cẩn thận, trên người là một chiếc áo choàng màu tối, nhìn qua rất thanh lịch, giống với khí chất mẹ cô.

Cô quên mất hoạt động, lát sau người phụ nữ đã đẩy cửa bước vào, thấy cô liền mỉm cười. Ôn Nhiễm sợ hãi đáp lại, mãi đến khi cô thấy thân ảnh của người đứng sau – Diệp Dĩ Trinh.

Anh xoay người đặt hành lý xuống, nhìn người phụ nữ đó rồi giới thiệu: “Dì, đây là Ôn Nhiễm.”

Người phụ nữ cười tươi, vươn tay tới trước mặt Ôn Nhiễm: “Chào, cô bé”

Ôn Nhiễm sững sốt một lát, nhắc mi trừng người nào đó một cái, thấy anh cười dài, khẽ vươn tay ra: “Cháu chào dì.”

31. Chương 31

Bởi vì bỗng nhiên được đón tiếp người dì của ai đó Ôn Nhiễm có chút ngượng ngùng. Dì lần này về nước cũng có thể nói là tiền trăm hậu tấu, bà muốn được nhìn mặt cô bé của Diệp Dĩ Trinh lại có vẻ quá khó khăn. Thế nên để được nhìn thấy bạn gái trong truyền thuyết của cháu trai, dì Tề Nữ Sĩ âm thầm đặt vé máy bay về nước, lúc mà Diệp giáo sư biết được thì bà đã tới nhà ga Trần Kiều Thạch chờ anh tới đón.

Nhân lúc dì Tề đi rửa mặt, Ôn Nhiễm nhăn nhó kéo kéo người nào đó trước mặt: “Thầy Diệp.” Ngữ khí nũng nịu rõ ràng

Anh đương nhiên hiểu được, nhưng mà cũng không lo lắng: “Anh đã nói trước với dì rồi, yên tâm, dì sẽ rất hiền lành với em, không cần lo lắng.”

Ôn Nhiễm xoa xoa mặt, suy nghĩ một lát, thật lòng nói: “Em chưa có chuẩn bị tốt, bữa sáng em không ăn đâu, em về phòng chuẩn bị tâm lý đã.” Nói xong liền đứng dậy.

Diệp Dĩ Trinh nhanh chóng nắm lấy tay cô, kéo cô tới trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Không sao thật mà Ôn Nhiễm.”

“Trong nhà dì là người thân thiết với anh nhất, hiểu rõ anh nhất, cho nên em không cần lo, dì hiểu được tính anh, cho nên nhất định cũng sẽ yêu thương em, em xem, lúc này gặp mặt không phải tốt lắm sao?”

“Phải không?” Ôn Nhiễm vẫn còn nghi vấn, sợ hãi hỏi: “Dì không thấy là em rất lúng túng sao?”

Đúng là rất khó để khuyến khích được cô bé này, cây cao lương kì dị Diệp Dĩ Trinh tự nhủ một lát rồi gật đầu: “So với tưởng tượng của anh em làm tốt hơn nhiều.” Nói xong vòng tay quanh thắt lưng cô, dịu dàng: “Anh còn sợ em sẽ quay đầu chạy trốn kia.”

Ôn Nhiễm: “...” Cô vẫn là rất không có tiền đồ, không phải sao?

Bữa sáng Triệu bá tự mình chuẩn bị, cháo tẩm và mấy món ăn kèm khác, rất ngon lành. Triệu bá ngồi vào chỗ của mình, nhìn dì Tề Nữ Sĩ: “Nếu Dì đã về thì tôi cũng không qua nhà nữa, ở lại đây vài ngày vậy.”

Dì Tề cười nói: “Không cần, chú cứ yên tâm về, tôi không ở vài ngày đâu, cũng không quen có người chiếu cố.” Nói xong nhìn về cháu Diệp: “Dĩ Trinh, mấy ngày nay cũng đúng dịp năm mới, đi xe không tiện cháu đưa Triệu bá về đi.”

Triệu bá xua tay: “Không cần đâu.”

Triệu bá ở nông thôn, cách nơi này khá xa, đi xe cũng gần bốn giờ tới lúc đó cũng tối mịt. Diệp Dĩ Trinh đặt đĩa xuống, hơi nheo mắt nhìn dì. Đôi mắt hiện lên ý cười giảo hoạt làm anh cũng thấy buồn cười, đành tùy dì vậy. Anh nhìn Ôn Nhiễm đang cầm cùi ăn cơm, người nhà của anh, cô cũng đang dần dần thích ứng, có dì mở đầu cũng là tốt nhất. Nhưng mà anh nhìn lại ánh mắt dì Tề, nói thành lời là: “Không cho phép khi dễ cô bé của cháu.”

Dì Tề nháy mắt mấy cái, hai người đạt được nhất trí.

Sau khi ăn xong Ôn Nhiễm giúp Triệu bá chuyển đồ lên xe, nhìn biểu tình trầm trọng đó Diệp Dĩ Trinh rất buồn cười, xoa xoa đầu cô: “Ôn Nhiễm.”

“Dạ?”

“Dì Tề thật không có ý gì đâu, chỉ là ham vui chút thôi?”

Ham vui? Ôn Nhiễm chớp chớp mắt

Ngồi đối diện với người phụ nữ đang tạo nhả nâng tách trà lên, Ôn Nhiễm thế nào cũng không đặt hai chữ ham vui này lên người bà được. Trong phòng rất ấm áp thế nên cô chỉ mặc một chiếc áo cao cổ ngồi trên sofa, nhìn mấy bản vẽ thiết kế. Dì Tề là kiến trúc sư, lần này đến đây không chỉ để gặp cô mà còn muốn tìm cảm hứng sáng tác. Ôn Nhiễm vừa nhìn vừa tán thưởng không thôi, với người thiếu năng nghệ thuật như cô, chỉ có thể trầm trồ hâm mộ.

Tề Nữ Sĩ nhìn biểu tình của cô, buông tách cà phê, cười hỏi: “Thế nào?”

Ôn Nhiễm thành thật đáp: “Đẹp lắm ạ, nhưng mà nghệ thuật cháu không am hiểu nhiều lắm, bình thường cũng rất ít tiếp xúc.”

“À, vậy cháu tiếp xúc với cái gì là nhiều nhất?”

“Mô hình ạ.” Ôn Nhiễm thật thà đáp: “Cháu học kinh tế, thường phải học kế toán rồi giao dịch, cho nên gặp đủ loại mô hình, cả công thức nữa.”

Thật thà quá, đúng là một đáp án thật lòng nha. Dì Tề cười cười, lại uống thêm một ngụm cà phê, “Có lẽ đó cũng là nghệ thuật- mà cậu nhóc đã nhìn ra.”

Anh cũng thế mà, không cần nói cũng biết.

Ôn Nhiễm hơi hơi gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nở nụ cười: “Đôi khi cháu thấy anh ấy là một người rất thần kì.”

“Sao?” Dì cao giọng lên, có ý muốn nghe tiếp nên Ôn Nhiễm tiếp tục nói.

“Dì không thấy sao? Dì xem, anh ấy có đủ bằng cấp về nước lại chọn nghề dạy học? Làm thầy giáo thế là khiến người khác không tự giác nhìn anh sẽ rất mơ hồ. Cháu thấy làm thầy như anh căn bản đúng là một thú vui.” Ôn Nhiễm gật gật nói.

“Cháu, đến bảy giờ còn gọi nó là ... thầy?” Tề Nữ Sĩ không khỏi hỏi, đánh giá cô từ trên xuống dưới lần nữa. Ánh mắt giống như đang nói, đều đã ngủ cùng một nhà cả, chẳng lẽ không xảy ra chuyện gì?!

Ôn Nhiễm bị dì làm cho sợ hãi, mặt ửng đỏ: “Cháu hiện tại chưa sửa được.”

Dì Tề: “Cái này không phải là vấn đề thói quen, mà là trong lòng cháu thôi, có lẽ cháu chưa hoàn toàn chấp nhận?”

“Sao ạ?”

Dì cười cười: “VẬY cháu nói ta biết, tình cảm của cháu là gì, thích hay là yêu?”

Vấn đề này chính Ôn Nhiễm cũng rất mơ hồ, cô đặt tách trà xuống, ôm hai chân, suy nghĩ hồi lâu, “Cháu không rõ lắm.” Cô thành thực trả lời, “Dì à, thích và yêu, không giống nhau sao?”

Bà giờ còn phải làm chuyên gia tâm lý khai thông tình cảm cho cô nhóc này nữa, dì Tề bật cười: “Đương nhiên là không giống.” Dì chuyển tư thế khác: “Yêu so với thích thì sâu sắc hơn, giống như không thể thiếu nhau, dì thấy con còn chưa đến mức này.”

Ôn Nhiễm cúi đầu, trầm mặc một lát rồi lại hỏi: “Dì có phản đối bọn cháu không?”

Dì Tề rất muốn bật cười, cô bé này quả là thú vị, “Cháu thấy, một người như vậy, dĩ nhiên phản đối hay không có tác dụng sao? Dì chỉ hi vọng hai người có thể sống vui vẻ, dù có chia tay cũng không còn oán hận- đương nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên thích cháu, một cô gái muốn chấp nhận một tình yêu cần dũng khí rất lớn. Cho nên đừng từ bỏ sự dũng cảm này, hai người yêu nhau cũng là một điều hạnh phúc, cũng là duyên kiếp.”

Cô gái trước mặt mở to hai mắt nhìn mình, thật lâu sau, hai người nhìn nhau cười.

“Cháu hiểu, cảm ơn dì.”

Từ nông thôn trở về cũng đã mười giờ tối, Diệp Dĩ Trinh dừng xe xong dựa đầu vào ghế nghỉ ngơi một lát, cho tỉnh rượu. Anh đưa Triệu bá về nhà, Triệu bá lại muốn giữ anh ở lại ăn cơm chiều rồi mới cho đi, thế là lại mang bình rượu ra mời. Không uống nhiều nhưng mà vẫn có cảm giác say. Anh ngược mắt lên, nhìn lầu hai đèn còn sáng, một phòng kia không thấy đèn, chắc là đã ngủ.

Anh nhẹ nhàng mở cửa, bước vào phòng kia, dì Tề đang đặt laptop trên chân, thấy anh liền cười: “Sao vậy, không thấy cô bé chờ cháu nên thất vọng hả?”

Diệp Dĩ Trinh yếu ớt cười: “Dì à, dĩ nhiên dĩ nhiên cũng đừng coi thường cháu nữa.”

“Được rồi.” Dì Tề nhún vai, “Thực ra con bé định gọi điện cho cháu nhưng nghe ta khuyên nên thôi.”

“VẬY Ạ?” Có vẻ rất ngạc nhiên.

Dì Tề cười khanh khách, “Dì nói, ở nông thôn đến sẽ không dễ đi, nhận điện thoại sẽ khó lái xe, đứa nhỏ này đúng là dễ dỗ, nó vừa mới lên lầu ngủ.”

Diệp Dĩ Trinh hí hóp mắt, đi lên lầu.

“Này, cháu chờ chút, dĩ nhiên dĩ nhiên nói với cháu.”

“Sao ạ?”

“Dĩ Trinh, cháu có nghĩ tới cha cháu chưa?” Dì Tề nói, “Cháu có để ý đến suy nghĩ của ông ấy không?”

Dĩ Trinh trầm ngâm một lát, “Cháu biết.” Ngữ khí không nhanh không chậm. “Nhưng mà đó không phải là vấn đề.”

Tề Nữ Sĩ cũng không nói nữa: “Tốt nhất là như vậy.”

Ở lại trấn Kiều Thạch ba ngày Ôn Nhiễm mới khởi hành về thành phố T. Trước khi đi, Ôn Nhiễm với dì Tề cũng lưu luyến lắm, Diệp Dĩ Trinh nhìn thấy mà kinh ngạc không thôi. Hai người không coi anh ra gì, trước mặt mình mà lại bày ra cảnh tượng đó. Anh đương nhiên không biết, buổi chiều anh đưa Triệu bá về dì Tề và Ôn Nhiễm đã nói chuyện với nhau, bao nhiêu chuyện của Diệp Dĩ Trinh từ nhỏ tới lớn đều được đi kể tỉ mỉ. So với tự truyện của thầy Diệp vẫn là thú vị hơn.

“Dì không về với bọn con sao?” Ôn Nhiễm nước mắt lưng tròng, cô còn muốn nghe truyện về Diệp Dĩ Trinh nữa mà.

Dì Tề cười cười xoa xoa đầu cô: “Ngoan, chờ dì rảnh sẽ đi thăm con.”

Dì?! Diệp giáo sư nhất thời neho mắt nhìn dì Tề, dì Tề không tự giác mà run lên, “Dì phải ở lại đây tìm cảm hứng, hai đứa cứ về trước.”

Nói xong, Diệp giáo sư không cần đợi người nào đó phản ứng đã đem cô nhét vào trong xe. Gì chứ? Mới ở ba ngày đã gọi ” dì”, chiếm cả vị trí cây cao lương kì dị của anh, không được, tuyệt đối không được.

32. Chương 32

Từ trấn Kiều Thạch trở về cũng là lúc khai giảng. Ôn Nhiễm về trường trước hai ngày, bước vào kí túc xá đã thấy Lâm Sanh và Lưu Phỉ Phỉ.

“Sao các cậu đến sớm vậy?”

Lâm Sanh vừa viết vừa nói: “Mình phải đăng kí tham gia cuộc thi ACCA, cho nên về trường viết đơn, đỡ lãng phí bao nhiêu bằng Anh nha.”

Nghiêm trọng vậy sao? Ôn Nhiễm nhìn Lưu Phỉ Phỉ: “Người kia của A Phỉ đâu?”

Lưu Phỉ Phỉ không nói gì, Lâm Sanh khẽ cười, thay bạn trả lời: “Cậu ta í hử, thành yêu tình rồi.”

Lưu Phỉ Phỉ trợn mắt, sau mới thẹn thùng mắng: “Cậu ghen tị với mình à.”

Ôn Nhiễm mỉm cười, cảm giác quen thuộc này cuối cùng cũng trở lại.

“Đúng rồi Nhiễm Nhiễm, sáng nay mình nghe thầy chủ nhiệm nói Đồng Chu nghỉ dài hạn, hình như hai tháng nữa mới về.”

“Sao vậy?” Ôn Nhiễm kinh ngạc nhìn bạn.

Lâm Sanh nhún vai, “Nghe chủ nhiệm nói, hình như trong nhà có chuyện, ba cậu ấy đi làm gặp tai nạn xe, bây giờ trở thành người thực vật.”

“Người thực vật?” Ôn Nhiễm không thể tin, cầm điện thoại định gọi ngay, nhưng mà cô lại nghĩ, Đồng Chu lúc này chắc không muốn nhận điện thoại của cô.

Buổi sáng khai giảng đầu tiên, Ôn Nhiễm cùng Từ Hoan Hoan là cộng tác viên quản lý lớp năm dưới. Từ Hoan Hoan nhìn qua rất ốm yếu, chỉ là vì dáng người của cô gầy lại tóc dài, nhìn cổ tay có vết hằn cô càng không đành lòng. Ôn Nhiễm biết ba của cô bé vừa mới đánh, dù đau lòng nhưng mà cũng chỉ có mình mới tự giúp mình được, cô nhẹ nhàng an ủi: “Đừng buồn quá.”

Từ Hoan Hoan ôn nhu cười: “Không sao, em nghe các bạn trong lớp nói, cô đi cùng bọn họ đi chơi rất vui?”

“Ừ, cũng tạm tạm.” Ôn Nhiễm có chút ngượng ngùng.

“Em nghe nói không phải là tạm, có thể khiến nhiều người thâm mến cô như vậy, sao có thể tạm tạm được?”

Thế mà ai cũng biết? Ôn Nhiễm ngượng ngùng cười, tình cảm tuổi này rất hồn nhiên, cô cũng rất cảm kích, cảm kích có người đem tình cảm cho cô, trân trọng mà cũng rất ngưỡng mộ, chắc là thích, nhiều năm sau nữa rồi họ sẽ quên, đôi lúc sẽ ngẫu nhiên nhớ tới, rồi cũng cười xòa cho qua.

Giữa trưa cùng Diệp giáo sư ăn cơm, từ khi người này từ trấn Kiều Thạch về là bắt đầu bận rộn hẳn. Anh so với học sinh còn vất vả hơn, tối thiểu các cô một năm còn có hai ngày nghỉ. Ôn Nhiễm nói về Phiên Ảnh

Trạch, miếng bít tết Diệp Dĩ Trinh dừng lại giữa chừng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Là cậu học trò cũng xuất sắc đó sao.”

“Vâng đúng ạ.” Bạn học Ôn phụ họa thêm, dù thế nào cô cũng dẫn dắt mấy đứa nửa năm, được người ta khen cũng xem như có chút thành tựu.

Diệp Dĩ Trinh nhắc mi nhìn cô, sau đó đưa thức ăn tới trước mặt cô. Đi ăn cơm với anh rất nhiều lần, Ôn Nhiễm cũng quen dần với sự chăm sóc đó, khi đó cô lại nhe răng cười, rồi ngấu nghiến ăn.

“Đúng rồi, không biết em đủ tư cách tham gia cuộc thi ACCA không nhỉ.” Bỗng nhiên nhớ ra, Ôn Nhiễm nói. “Sao?”

“Chị Trình Bắc sắp đi làm rồi, bây giờ mỗi ngày ở trên MSN đều nói tìm việc rất khó khăn, em chắc cũng nên kiếm thêm vài chứng chỉ, sau này tìm việc chắc còn dùng đến, để còn tìm được một nơi tốt chứ.”

Tìm không thấy cũng không sao. Diệp giáo sư bỗng nhiên nghĩ vậy, nhưng mà cũng khó thấy được tinh thần hiếu học đó, nên cổ vũ: “Tiêu chí chắc cũng đủ, nhưng mà trong thời gian ngắn không thể đậu được, em phải chuẩn bị lâu dài.”

“Em biết mà.” Ôn Nhiễm có chút buồn rầu, sau đó lại cười nịnh: “Thầy Diệp, đến lúc đó phiền anh ôn tập giúp em nha.”

“Cũng có thể.” Diệp Dĩ Trinh vui vẻ đáp ứng, “Nhưng mà, thù lao là gì?” Tầm mắt vừa vắn dừng lại trên môi cô.

Ôn Nhiễm ho khan, Diệp Dĩ Trinh mỉm cười vỗ vỗ sau lưng, giúp cô hít thở. Ôn Nhiễm nhịn không được oán thâm: “Đúng là một cây cao lương kì quái mà.”

Tháng tư, nhiều nghiên cứu sinh đại học B bước vào giai đoạn tốt nghiệp, bảo vệ luận văn. Sau đó trường sẽ đặc biệt tổ chức một buổi ra trường. Ôn Nhiễm đối với mấy hoạt động đó cũng không có hứng thú. Nhưng mà Trình Bắc lại giao cho cô một công việc, đó là chị Trình Bắc sẽ đại diện lên diễn thuyết nên muốn cô cầm DV quay lại.

Ôn Nhiễm xấu hổ nói: “Chị Trình Bắc, loại công việc nặng nhọc này giao cho học trưởng Lưu Bân làm đi.”

“Không được.” Trình Bắc trợn mắt nhìn, “Lưu Bân chắc sẽ cười đến run rẩy chứ đừng nói là chụp, chị không thể đem việc này giao cho hắn được, Tiểu Ôn, thầy Diệp cũng đến cùng hội giáo sư mà, em không muốn gặp một chút sao?”

Ôn Nhiễm cố gắng cự tuyệt dụ hoặc: “Em không nghĩ...”

Trình Bắc: “Xóa hai chữ.”

Ôn Nhiễm: “Em không muốn.”

Trình Bắc: “Lại xóa hai chữ.”

Ôn Nhiễm: “Muốn...” a a a cô đúng là không có tiền đồ quá, chỉ như vậy đã bị dụ hoặc rồi, nhưng mà, cô quả thật, cũng muốn.

Đại sảnh buổi thuyết trình đông kín chỗ, Ôn Nhiễm đứng ở cửa ra vào một chút, cầm chắc máy quay, cả mấy trăm người thế này, biết tìm chỗ nào ngồi chứ. Bỗng nhiên có hai người từ khu vực giữa đứng lên, hướng cô vẫy tay, Ôn Nhiễm chăm chú nhìn, là Lưu Phỉ Phỉ và Lâm Sanh, hai người này cứ như mất thần vậy, sao lại đoán được cô đến vậy chứ.

Ôn Nhiễm đi sang, ngồi giữa hai người: “Các cậu sao không đợi mình đã tới rồi?”

Lưu Phỉ Phỉ cười không nói, Lâm Sanh giải thích: “Còn không phải nghĩ cậu được người nhà đãi ngộ nên sẽ ngồi hàng ghế VIP phía trước sao?”

Ôn Nhiễm: “...”

Ôn Nhiễm dạo này rất say mê DV, đang cất tiền để mua. Cho nên khi Trình Bắc giao việc cho cô còn không quên dặn lại: “Nhớ phải quay người mặc áo màu lam đấy.”

Ôn Nhiễm nhìn Trình Bắc trên bục, thực sự gặp một đề khó mà.

Đến lượt Diệp Dĩ Trinh lên phát biểu, anh mặc một bộ tây trang màu đen, nghiêm túc hơn thường ngày rất nhiều. Ôn Nhiễm chỉ nhìn thoáng qua vì sợ bị người nào đó thấy.

Chốc lát sau, về đứng đắn của cô bị Lâm Sanh chọc phá: “Cô nương, cậu đến đây đúng thật là tốt.”

“Sao vậy?”

“Thầy Diệp thấy cậu, cười mới ý vị làm sao.”

“Sao có thể chứ?” Cô cúi đầu thấp đến thế rồi kia mà.

“Vậy cậu nghĩ ở giữa mình và Lưu Phỉ Phỉ là một cái đầu rùa sao?”

Ôn Nhiễm: “...” Giận đến sôi người mất thôi!!

Ôn Nhiễm ngẩng đầu, vừa lúc Diệp Dĩ Trinh đứng diễn thuyết trên bục, tầm mắt nhẹ nhàng nhìn qua toàn hội trường. Anh nói: “Trước khi bắt đầu bài diễn thuyết của mình tôi muốn hỏi các bạn một vấn đề.”

Mọi người phía dưới chăm chú lắng nghe, Ôn Nhiễm lại giạt mình một cái, lời đạo đầu này rất quen, quen thuộc đến mức cô như xuyên qua thời gian vào lần đầu gặp anh, cũng như thế, anh đứng trên bục, dáng người cao gầy bắt mắt.

“Nếu tôi nhớ không lầm, mọi người đều là những sinh viên năm nhất của đại học B, vậy còn ai trong các bạn nhớ, trong mười nguyên lý cơ bản của kinh tế học, điều thứ nhất là gì?”

Vừa dứt lời đã có người hô lên đáp án, Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, “Cảm ơn bạn vừa rồi, không sai, là điều thứ nhất trong mười nguyên lý chính là phải biết cân nhắc lấy hay bỏ. Vậy có bạn nào có thể mang cả mười điều suốt đời?”

Mọi người chần chừ trong chốc lát, Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, chỉnh phone: “Tốt lắm, bây giờ sẽ bắt đầu bài diễn thuyết của tôi. Chủ đề ngày hôm nay là, nghề nghiệp suốt cuộc đời.”

“Lúc tôi vừa về nước thì việc lựa chọn công việc cũng khiến tôi phải phiền não một thời gian. Cuối cùng, tôi chọn làm giáo sư. Điều này làm cho nhiều người khó hiểu. Mọi người đều cảm thấy người học kinh tế ra trường phải tăng nhiều GDP nâng cao kinh tế đất nước. Nếu không thì thực có lỗi với mấy năm vất vả trong giảng đường, thực có lỗi với tiền của đã bỏ ra. Tôi nghĩ, các bạn ngồi đây chắc cũng có ý nghĩ tương tự.”

Dưới hội trường rộ lên tiếng cười.

“Thực ra họ cho vậy cũng là đúng, mỗi người đều có nhu cầu theo đuổi lợi ích kinh tế, vì thế con người ta phát minh ra tiền, làm giao dịch, sáng tạo thị trường cổ phiếu, và cả phố Wall. Mọi người tạo ra tài phú đồng thời cũng muốn làm nên hạnh phúc. Nhưng mà, tôi lại muốn hỏi một vấn đề cũ, tiền tài và hạnh phúc có phải có quan hệ trực tiếp hay không? ” Học sinh phía dưới nhìn nhau, Ôn Nhiễm ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, trong ánh mắt đó rất dịu dàng giống như không hề suy nghĩ ” Rất ít người ở đây có thể cho tôi câu trả lời, trừ khi đó là một người thuộc chủ nghĩa lạc quan giả tưởng hoặc là chủ nghĩa bi quan.”

“Bởi vì chúng ta sau khi học xong đều tự hỏi, kiếm tiền, làm kinh tế thì phải lấy hay bỏ. Đây không phải là thích lựa chọn cái nào mà là lựa chọn tốt nhất để mang đến giá trị đó. Cách lựa chọn này rất dễ dẫn đến sự chênh lệch, giữa tiền tài và hạnh phúc. Vì thực hiện giá trị, chúng ta sẽ bắt đầu lo lắng đến giới hạn, phí tổn rồi giá cả, chúng ta sẽ hy vọng dùng số vốn ít nhất để mang lại tiền lời nhiều nhất. Đương nhiên, có thể mang đến giá trị lớn nhất là tốt, nhưng trên một phương diện khác lại giống như công dã tràng, cái gì cũng không có được. Kết quả này luôn có khả năng phát sinh, bởi vì lựa chọn cho tới bây giờ luôn mang tính phiêu lưu nhất định.”

Trong hội trường im lặng như tờ, Diệp Dĩ Trinh cười cười: “Cho nên, việc suy xét rất khó khăn. Bài diễn thuyết của tôi không phải nói về nhân sinh, bởi vì nó quá rộng lớn, mà tôi cũng không phải nhà triết gia. Tôi chỉ muốn nói cho các bạn ngồi đây, những người khi bước vào xã hội, bắt đầu công tác, bắt đầu vì lợi ích của mình mà tính toán chi li, đôi lúc tự xài xể bản thân, đến khi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi thì chỉ muốn đem hết mà vứt bỏ. Không thể không tính toán phí tổn, tiền lời, không thể không tính toán đến phương thức mang lại lợi ích kinh tế tối đa, mà chỉ là tùy vào cách mà bạn chọn. Như vậy sẽ giảm đi rất nhiều lần.”

Nói xong anh nhìn quét qua hội trường một vòng, lúc ánh mắt nhìn thấy cô, ý cười càng dịu dàng đi một chút. Bước từng bước xuống bục, mọi người liền im lặng khiếp sợ. Còn chưa kịp khôi phục tinh thần, Ôn Nhiễm nhìn Lâm Sanh đang giật giật áo mình. Trương Khảm lúc trước còn nói vị Diệp giáo sư kia diễn thuyết không chuyên nghiệp giờ đã ngồi vỗ tay vang trời, cô ngồi ở đây còn phải giật mình.

Lâm Sanh quay đầu nhìn sang, mắt ngập ý cười: “Ôn Nhiễm, cẩn thận nhé, sau buổi diễn thuyết này tình địch của cậu lại càng nhiều a.”

Ôn Nhiễm a một tiếng rồi tiếp tục nhìn lên bục, vẻ ngoài thì bình tĩnh nhưng tâm trạng lại xốn xang, anh quả rất đặc biệt, người khác tranh giành nhau cái gì, anh không cần biết, người khác không thèm để ý đến cái gì đó, anh lại cố tình làm ra. Cô, không phải là ví dụ rõ ràng nhất sao?

Ôn Nhiễm khẽ mỉm cười, ánh mắt dừng lại nơi bóng dáng của anh, vỗ tay theo.

33. Chương 33

Sau tháng đầu nhập học, Ôn Nhiễm gặp lại Đồng Chu.

Bộ dạng gầy yếu của Đồng Chu khiến cô sửng sốt, cốc thủy tinh trong tay rơi xuống choảng một tiếng trên mặt đất mới khiến cô hồi phục tinh thần, vội vàng dọn lại. Khi tay chạm vào mấy mảnh thủy tinh cô lại có lúc chần chừ. Lát sau, một bàn tay với tới, thay cô thu dọn.

Ôn Nhiễm nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, tròn tròn, vẫn còn đáng vẻ của một đứa trẻ con, bây giờ lại gầy yếu suy sụp, cô hỏi: “Ba cậu, có khỏe không?”

Đồng Chu hơi ngẩng đầu: “Qua đời rồi.”

Ôn Nhiễm sửng sốt, động tác của Đồng Chu cũng không ngừng lại: “Qua đời hai tháng, hai tháng sau mẹ kế của mình tranh giành tài sản, cho nên mình phải lên tòa án mãi.”

Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ làm cho Ôn Nhiễm lạnh cả người. Cô chỉ biết một Đồng Chu nhiệt tình, vui vẻ, vậy người trước mặt giờ là ai? Ngữ khí lạnh bạc, khuôn mặt một chút cũng không thay đổi.

Ôn Nhiễm khẽ nói: “Vậy cậu, nén bi thương.”

Đồng Chu ừ một tiếng, đem mấy mảnh thủy tinh ra thùng rác, rồi ôm hành lý vào phòng, Ôn Nhiễm đứng trước cửa nhìn bạn dọn giường. Cô không phải là một người thù dai, lại không phải một người biết chuyện mà vẫn tỏ ra vui vẻ, thân thiết, như Đồng Chu hiện tại, làm cho cô không thể nào mở miệng được. Câu hỏi đó cứ day dứt mãi trong lòng. Nghĩ một chút, Ôn Nhiễm cầm hộp cơm đi ra.

“Chu Chu, mình đi mua cơm.” Cô dừng lại, rồi nói tiếp: “Cậu có muốn mình mua giúp không?”

Đồng Chu hơi nghiêng đầu: “Không cần, cảm ơn cậu.”

Câu cảm ơn này đã đem mối quan hệ của họ hoàn toàn ngăn cách, giống như một chậu nước lạnh. Ôn Nhiễm cảm nhận được sự lạnh lùng đó.

“Vậy, vậy mình đi trước.”

“Ôn Nhiễm?” Vừa định đi Đồng Chu gọi cô lại. Ôn Nhiễm không có quay đầu, chỉ nghe âm thanh từ phía sau: “Cậu có phải đã đoán ra hết rồi không?”

Hô hấp như dừng lại, Ôn Nhiễm nhỏ giọng: “Đoán được cái gì?”

“Đoán được mình là người làm cậu bị thương, đoán được mảnh thủy tinh trên giường cậu là mình để lên còn hiểm ác muốn vu oan cho Lâm Sanh, cậu đều đoán được đúng không?”

Từ trước đến nay, Đồng Chu chưa bao giờ có được khí thế bức người như vậy, cô giống như, không biết phải đối mặt thế nào.

Đồng Chu ngồi sụp trên giường: “Bây giờ, ngay cả chính mình cũng không thể tưởng tượng ra đã làm nên chuyện đó.” Cô ôm lấy đầu, biểu tình giống như vô cùng thống khổ: “Cậu có biết mình muốn tham gia hạng mục GP lắm không? Mình tự nhủ rằng, nếu làm tốt có thể được đến tổng bộ GP Anh quốc thực tập! Cậu

còn nhớ khi đến sân bay tìm mình không?Mình lừa cậu đấy Ôn Nhiễm, mình luôn nhớ đến hần, mình muốn đi Anh tìm hần nhưng mà đến sân bay rồi mới phát hiện ra, mình không thể đi, mình cái gì cũng không có.Với năng lực hiện tại của mình, đi GP là cơ hội duy nhất.Cậu biết không Ôn Nhiễm, là cơ hội duy nhất của mình...”

Cô bây giờ vẫn nhớ rõ ràng cảm giác khi nhìn danh sách trúng tuyển.Cô không có, mà người thứ hai mươi mốt lại là cái tên của người đã từng nói với cô sẽ không tham gia thi tuyển, Ôn Nhiễm lại trèo vào được sau vòng sát hạch.Trong phút mất mát đó, tuyệt vọng, phần nộ cùng nhau ập tới, cô không thể nào chịu nổi, giống như mất đi cả lí trí.

“Khi đó mình ghét cậu, ghen tị với cậu Ôn Nhiễm, mình cầu lại không thể có, cậu không muốn thì lại được.Cho nên mình mất đi lí trí, làm ra chuyện đó với cậu, thậm chí còn hãm hại Lâm Sanh...”Giọng Đồng Chu có chút run run,“Thực ra làm xong mình lại hối hận, tối hôm đó mới không dám trở về, mình sợ thấy cậu, sợ chứng kiến cậu vì mình mà bị thương.Sau này, mình lại tự hỏi, mình có làm cái gì sai đâu, chỉ là vì cậu, cậu tốt hơn mình mà thôi.”

Ôn Nhiễm yên lặng lắng nghe, không dám lên tiếng, như là sợ dọa đến cô ấy, ngay cả hô hấp cũng áp chế.Rốt cục đến khi Đồng Chu trầm mặc, Ôn Nhiễm mới hít mạnh một hơi, cố gắng không để mình rơi nước mắt.Có vẻ cô và Đồng Chu đều bị dọa giống nhau.

“Đồng Chu, mình không biết hạng mục GP với cậu quan trọng như thế, nếu biết mình sẽ không tham gia.”

“Cậu đừng đồng tình với mình!”Đồng Chu đẩy cô ra, giọng nói bén nhọn, lại có chút đau thương,“Như vậy chỉ khiến mình cảm thấy tệ hơn, cầu xin cậu đừng như vậy, đừng để ý đến mình, đừng khiến mình thành một người xấu hơn nữa được không?”

Ôn Nhiễm đành thu tay, xoay người rời đi.Kì thực, Ôn Nhiễm đã có ý định, nếu Đồng Chu không đề cập tới chuyện này cô cũng không hỏi nữa, không phải vì Đồng Chu mà là vì cô.Miệng vết thương khó khăn lắm mới liền lại, cô không muốn vạch trần nó ra bởi vì, loại đau khổ đó, vĩnh viễn cũng không hết.

“Ăn cơm trưa sao?”Điện thoại đầu dây ân cần hỏi thăm, Ôn Nhiễm đang ở căn tin chiến đấu với mấy hột cơm cứng ngắt.Cô phát hiện mình bị chiều đến hư rồi, khẩu vị của cô là hoàn toàn được nâng cấp, không có anh ở đây, cô ăn không thấy ngon.

“Vâng, đang ăn.”Giọng điệu ử rử.“Công việc bên Luân Đôn tốt chứ ạ?”

“Ừ.”Anh trả lời, lại lật một văn kiện ra.Gần đây Boss bên GP Anh quốc lo lắng về tình hình dầu thô ở Hải Bắc Brent, giá cả trước mắt không ổn định, lại không dám xuống tay.Cho nên nhà phân tích Diệp giáo sư đương nhiên sẽ bị triệu hồi về Luân Đôn.

Bây giờ ở Luân Đôn đang là rạng sáng, anh cầm văn kiện, vừa gọi điện thoại nội tuyến kêu một tách cà phê.

“Anh không nghỉ ngơi sao?”

“Anh không mệt.”Anh ôn hòa nói,“Ăn cơm xong thì nghỉ ngơi một chút, anh đã chuẩn bị tài liệu thi CPA ở nhà trọ, nhớ sang lấy.”

Sau mấy ngày chân bị thương, chìa khóa nhà trọ Diệp giáo sư cũng đưa cho Ôn Nhiễm một cái.Ban đầu cô không cầm, lại bị Diệp Di Trình nhẹ nhàng nói một câu:“Chỉ là phòng ngừa thôi mà, hơn nữa em cũng không có bạn ở đây, khi cần lại không tìm ra chỗ ở.”

Đại học B có rất nhiều thầy giáo mua phòng trọ ở, bởi vì đại học B không gần trung tâm, phòng cũng không phải giá cao, cho nên ai cũng mua nhà rồi cho thuê, kiếm thêm thu nhập.Mỗi ngày nghỉ, ở đây lại đầy cả khách.

Nhớ tới lời này, mặt Ôn Nhiễm lại đỏ lên, biết là đối phương không nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này, Ôn Nhiễm nghiêm túc nói:“Thầy nhanh nghỉ ngơi đi.”

Đối phương cúi đầu cười, nói ra một câu làm bạn học Ôn Nhiễm chịu không nổi:“Tuân lệnh, bạn gái tiểu thư.”

Lại bị đùa giỡn, Ôn Nhiễm cảm giận đi về phía nhà trọ giáo sư. Tập tài liệu được đặt ở một vị trí dễ thấy trong phòng sách, Ôn Nhiễm cầm xem, mọi trang đều được anh đánh dấu. Từng nét mạnh mẽ, dứt khoát. Diệp giáo sư cũng viết bằng rất đẹp, từng khóa học đều được dịp mà chiêm ngưỡng.

Nói tiếp, đây cũng là lần đầu tiên cô đến phòng sách của Diệp Dĩ Trinh, trước đây bị thương ở chân, nhưng mà mấy ngày đó đi lại không tiện nên hầu như Ôn Nhiễm chỉ nằm trên giường nhìn ngọn đèn trong phòng này, biết rằng anh còn đang làm việc. Bây giờ, cô nhìn lướt qua bàn làm việc của anh, hai bên đầy tài liệu, chừng đó cũng đủ thấy anh bận rộn bao nhiêu.

Nghĩ nghĩ, Ôn Nhiễm lại thở dài. Anh đi công tác vài ngày, ở đây đã bám một lớp bụi, Ôn Nhiễm vén tay áo, bắt đầu đi dọn dẹp. Đang định sửa sang lại nhà thì tiếng chuông cửa bỗng vang lên. Ôn Nhiễm hơi sửng sốt. Phản ứng đầu tiên chính là- Diệp giáo sư đã về rồi sao?

Vội vàng ra mở cửa, kết quả lại khiến cho cô khá kinh ngạc. Đứng trước cửa là một cô gái, mà cô gái đó cũng ngạc nhiên nhìn cô.

“Xin chào, có thể là tôi đi nhầm.” Cô gái mỉm cười, cầm túi định rời đi.

Ôn Nhiễm vội gọi lại: “Nếu chị đến tìm thầy Diệp thì chị không đi nhầm đâu.”

“Sao?” Cô ấy quay người lại, không quá tin tưởng: “Vậy em là?”

Ôn Nhiễm xấu hổ cúi đầu tự đánh giá mình: “À, em là học trò của thầy Diệp.”

Chị khẽ cười: “Nó còn mang cả chìa khóa đưa cho học trò của mình nữa sao? Lần đầu tiên nghe nói.”

Nhìn chị ấy tự nhiên vào cửa, không khách sáo chút nào, lại còn nói biết rõ người nào đó, Ôn Nhiễm không thể không phỏng đoán, chẳng lẽ là bạn tốt của thầy Diệp sao?

Thất thần xong, cô gái quay đầu cười với cô: “Chị đoán, em là bạn gái của nó đúng không?”

“Em...” Ôn Nhiễm gãi gãi ót, hỏi người trước mặt: “Chị là...”

Người đó xoay một vòng nhìn quanh: “A quên giới thiệu, chị là chị gái của Diệp Dĩ Trinh.”

Chị gái? Ôn Nhiễm sửng sốt. Chị gái của thầy Diệp, người nhà của anh?!

Chị cười dài nhìn biểu cảm của cô, nhắc nhở: “Có thể cho chị chén nước không? Chị lần đầu đến, mắt không ít thời gian nha.” Đường nhiên thu hoạch không phải là nhỏ.

Ôn Nhiễm vội vàng đi ra phòng bếp nấu nước pha trà uống, trà được đưa đến trước mặt chị cũng đã 20 phút sau.

Chị vừa uống trà vừa dựa vào ghế sofa, nhìn Ôn Nhiễm, xem ra cô bé có chút ngại ngùng.

“Nghe nói, Diệp giáo sư của em không thường ở đây, trong thành phố nó có một phòng, ở bên kia nhưng giờ lại hay sang đây.”

Ôn Nhiễm nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Người đó cũng không trêu ghẹo cô: “Em gái nhỏ, chị hỏi vấn đề đó em còn chưa trả lời nha.”

Ôn Nhiễm nhìn chị, cũng tự hỏi chính mình, có gì mà ngại ngùng chứ. Nếu đã quyết định ở cùng một chỗ, không phải sớm hay muộn đều phải đối mặt sao? Nghĩ xong, mặt cô cũng đỏ ửng, ngại ngùng cười, nhìn qua rất ngọt ngào: “Em và thầy Diệp, đang, kết giao...”

Chị gái không ngờ sớm như vậy đã nghe được đáp án, sợ run một chút, rồi cười haha, khiến Ôn Nhiễm cũng phải liên tiếp nhìn về phía cô, không rõ ý tứ.

Người đó đứng dậy, đặt mấy thứ mang đến xuống: “Được lắm, chị đi trước.”

“À. em tiễn chị.”

“Không cần.” Chị quay lại đưa cho cô một tờ giấy: “Haha em quả thật là một cô bé nhu thuận nghe lời.”

Ôn Nhiễm không hiểu, đợi chị đi rồi nhìn tờ giấy trong tay, bút tích rất quen thuộc, là của thầy Diệp. Vừa mới quét dọn sao cô không thấy? Ôn Nhiễm tự mắng chính mình rồi đọc mấy câu, đơn giản là dặn cô anh đi công tác phải chăm sóc bản thân mình, qua đó lại thể hiện sự thân thiết. Hơn nữa, vị giáo sư này lại gọi cô là "Bạn nhỏ Ôn Nhiễm", ý tứ sùng nịch rõ ràng. Ôn Nhiễm không nghĩ, có thể viết những điều đó, cô làm thế nào có thể phủ nhận đây.

Bốn giờ chiều Luân Đôn, bây giờ ở Bắc Kinh đã là mười hai giờ tối. Hội nghị kéo dài hơn ba giờ, Diệp Dĩ Trinh cả người mệt mỏi, nhìn đồng hồ rồi gác điện thoại qua một bên.

Đã trễ thế này, chắc là ngủ rồi?

Người trợ lý bưng ly cà phê lên, Diệp Dĩ Trinh nhấp một ngụm, vị đắng lan tỏa trong miệng. Anh khê cau mày rồi đặt sang một bên.

Trợ lý có chút bất an, hỏi: "Diệp tiên sinh, đây là dựa theo khẩu vị trước kia của ngài để ngâm cà phê, có gì không ổn sao?"

Diệp Dĩ Trinh nhắc mắt lên, nhìn trợ lý khê cười: "Không phải cà phê có vấn đề." Chỉ là anh gần đây ăn nhiều đồ ngọt, không còn quen đồ đắng như thế, "Đặt vé máy bay về thành phố B, càng nhanh càng tốt."

Dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, di động bên cạnh rung lên. Anh tùy tay nhắc máy, đầu dây vang lên giọng nói khiến anh mở mắt ra, trầm mặc lắng nghe: "Đã biết, ngày mai về Kinh Sơn."

34. Chương 34

Kinh Sơn ở ngoại ô thành phố B, vùng này cực kì im ắng, ngoài một chi bộ đóng ở đây, còn lại rất ít người. Diệp Tấn Diệp lão gia, cũng là ba của Diệp Dĩ Trinh nghỉ hưu về ở lại nơi này. Diệp Dĩ Trinh dừng xe xong, bước xuống đã thấy một chiếc Jeep bên cạnh, anh hơi nhúm mày, bước vào trong.

Dì Tề mở cửa ra, thấy anh thì cười toe toét. Vừa thay anh mở cửa vừa nói: "Hình như nửa năm rồi cậu mới về đúng không?"

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, "Gần đây có chút việc, dì Tề, Cố tam ở đây?"

"Cậu nói Hoài Trữ à, sớm đã đến đây rồi, nghe nói phải về thành phố C một chuyến, cho nên qua xem lão gia trước."

"Vâng." Anh lên tiếng, vừa nhắc đầu đã thấy Cố Hoài Trữ Cố đội trưởng ngoài cửa.

Cố Hoài Trữ: "Khó lắm mới thấy Diệp Dĩ Trinh giáo sư ở đây."

Anh hơi nhúm mày, người này sao dám, đây là nhà anh nha. Nhưng mà điều Diệp giáo sư am hiểu nhất chính là khoan dung, vì thế anh chuyển đề tài: "Không phải cậu đi huấn luyện sao, giờ lại rảnh rỗi có thời gian về thành phố C, là Cố lão gia triệu hồi à?"

"Lão gia giờ cũng đầy việc, không rảnh quan tâm đến tôi." Cố Hoài Trữ cài áo, nói.

"Vậy, cậu đi làm gì?"

Cố Hoài Trữ cười cười, cho anh hai chữ: "Kết hôn."

Diệp Dĩ Trinh rõ ràng ngẩn ra. Anh và Cố Hoài Trữ lớn lên cùng nhau, bởi vì trước kia Diệp Tấn ở thành phố C một thời gian, lại từng vào sinh gia tử với Cố Trường Chí – Cố Lão tướng quân, cho nên bọn họ cũng rất thân thiết. Nhất là hai anh em Cố Hoài Việt, Cố Hoài Trữ, tuy là nhà cũ của Cố gia ở thành phố C thế mà cả hai người đều tham gia quân ngũ ở thành phố B. Cố Hoài Trữ làm đội trưởng đội hóa đoàn. Nếu anh nhớ không lầm, trước đây có một lần Cố mẫu gọi điện thúc giục cậu ta về chuyện bạn gái này, giờ chớp mắt cái đã kết hôn sao?

"Đã định rồi?"

"Đương nhiên." Anh đáp lại không chút để ý, "Vài năm nay trong nhà luôn thúc giục, cậu cũng biết nhà tôi mà, lúc nào cũng chia vào tôi với anh hai, dù sao cũng phải làm một cái cho người nhà yên tâm."

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười: “Nói là vậy, anh hai cho cậu xung phong trước sao, anh ấy đi sau à?”

Cổ đội trưởng hơi hơi nhú mày, rồi cười: “Được, đành thế thôi, lên xem ba cậu đi, còn nửa giờ nữa máy bay cất cánh, tôi đi trước.”

Diệp Dĩ Trinh gật đầu, nhìn anh rời đi rồi mới bước vào sảnh.

Diệp Vận Đồng đã đứng chờ, Diệp Dĩ Trinh vừa bước lên mấy bước đã bị chị nhìn thấy.

“Thật nhanh nha.”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười: “Lão gia gọi tới, chậm lại sợ sẽ bị giam lại mất.”

Diệp Vận Đồng liếc mắt nhìn anh một cái: “Đi đi, ba ở trên lầu chờ em rồi.” Chị nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà Dĩ Trinh, đừng trách chị nhiều chuyện, em cũng biết ba chờ lâu rồi, chị nói cho ông ấy biết tin ấy ông có vẻ rất vui vẻ.”

Mắt anh lóe lên, Diệp Dĩ Trinh cười: “Em biết rồi.”

Diệp Vận Đồng đúng là chị gái anh, nhưng mà cùng cha khác mẹ thôi. Nếu nói mẹ của anh là người thứ ba thì chị là con vợ cả. Từ khi biết chuyện đến nay, điều khiến Diệp Dĩ Trinh kinh ngạc đó là, họ ở chung rất tốt.

Phòng sách lầu hai, Diệp Dĩ Trinh quen thuộc bước vào, Diệp lão gia đang viết thư pháp, từng đường nét rồng bay phượng múa nhưng cũng thật là mạnh mẽ. Bỗng nhiên ông nâng tay vẫy vẫy, Diệp Dĩ Trinh nhanh tay đưa sang một ly trà.

Diệp lão gia nhìn anh: “Về rồi sao?”

“Ba gọi điện thoại quốc tế đường dài như vậy, con có thể không về sao?” Anh cười khổ.

Diệp lão gia ừ hử một tiếng, đến ghế dài ngồi xuống: “Bình thường có gọi điện thoại quốc tế cũng không thấy cậu sốt ruột như thế, còn không phải đánh trúng điểm yếu rồi.”

Diệp Dĩ Trinh cúi đầu không nói.

“Dĩ Trinh, cậu có biết Hoài Trữ về thành phố C làm gì không?”

“Biết.” Anh nhẹ giọng nói, “Ba cũng muốn sao?”

Diệp lão gia gõ gõ sà, “Đừng nói theo ta.”

Diệp Dĩ Trinh cười như không.

Lát sau nghe thấy Diệp lão gia thản nhiên nói: “Mấy ngày nữa đưa nó về gặp ta.”

Cuối cùng cũng đã có ngày nghỉ, mọi người đều thoải mái tay xách về nhà, Ôn Nhiễm lại vô cùng khẩn trương, dọn dẹp đồ đạc mà cũng không yên lòng.

Lâm Sanh quan tâm hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Nhiễm lắc đầu, tiếp tục sắp xếp. Trước đây có một lần cô cùng Lâm Sanh tình cờ nói đến bạn trai của bạn, Lâm Sanh vừa làm móng tay không để ý nói: “Mình lần đầu tiên thấy Từ phu nhân là khi bạn trai đưa mình về ra mắt mẹ hắn, bà ta ghéch mặt nhìn rồi cao quý nói một câu, cậu đoán xem nói cái gì?”

Ôn Nhiễm ôm lồng cơm tò mò: “Mình không đoán được, nói gì thế?”

Lâm Sanh cười: “Bà ta nói”. Cô ngồi ngồi lại, bắt đầu bắt chước hành động của Từ phu nhân: “Lâm tiểu thư, bảo bố nhà chúng tôi không phải để cho cô làm hồng.” Nói xong Lâm Sanh thở dài một hơi, “Lúc ấy thật muốn tát cho bà ta một cái, nhưng mà vẫn nhịn được.”

Việc này có lẽ đã để lại một ký ức không mấy tốt đẹp gì. Cho nên, Ôn Nhiễm làm sao có thể nói với cô ấy, cô muốn đi gặp ba của Diệp Dĩ Trinh, không phải mẹ, mà là ba, không biết sẽ thế nào đây.

Hôm nay thành phố B trời mưa rất to, thời tiết oi bức cuối cùng cũng có được cảm giác mát lạnh. Ôn Nhiễm chỉ mặc chiếc áo khoác dài tay, thế nên khi bước vào được đến xe cũng đã ướt hơn phân nửa.

Diệp Dĩ Trinh hơi nhú mày: “Sao em không mang dù?” Nói xong đưa qua cho cô một chiếc khăn sạch.

Ôn Nhiễm khẽ vâng, rồi dùng khăn lau lau mái tóc. Lát sau cô lại thả khăn ra thở dài. Nhìn bộ dáng sầu khổ của cô, Diệp Dĩ Trinh cười cười, vuốt vuốt lại mái tóc bị cô lau rối loạn: “Làm sao vậy? Lo lắng à?”

Ôn Nhiễm thành thật thừa nhận: “Có chút.”

Thực ra không phải là một chút, mà là rất nhiều. Trong lòng Diệp Dĩ Trinh khẽ than thở một tiếng, anh vốn muốn để cho cô một ít thời gian để tiếp nhận mọi thứ đã, nhưng mà Diệp lão gia gọi điện thoại thúc dục mãi, nếu không qua chỉ sợ không được hay. Diệp Dĩ Trinh đau đầu, chuyện tình cảm qua cái nhìn của Diệp tướng quân cũng có thể trở thành đại sự lắm chứ.

Xe đến chân núi Kinh Sơn, Diệp Dĩ Trinh hơi nghiêng đầu: “Không cần lo lắng, ba anh với người khác luôn hòa ái dễ gần, chỉ có với anh là ngoại lệ thôi.”

Những lời này khiến Ôn Nhiễm nhăn nhó mặt, chỉ với anh là ngoại lệ? Đó không phải là người hòa ái dễ gần sao? Thầy Diệp à, anh là người tri thức uyên bác như thế mà lại không biết đến thành ngữ “Yêu ai yêu cả đường đi” sao?

“Em vẫn cứ sợ.”

Diệp Dĩ Trinh dừng xe lại, mỉm cười: “Có nhớ kì nghỉ đông vừa rồi anh cùng em đi gặp mẹ em không?” Ôn Nhiễm gật đầu, anh nói tiếp: “Thực ra lúc đó anh cũng rất lo, chắc không thua gì em bây giờ, nhưng mà mọi chuyện đều tốt cả, là vì anh có một bí quyết.”

Ôn Nhiễm mở to hai mắt nhìn anh, anh kéo cô lại, ôm vào lòng: “Chính là cái này đây. Chúng ta đã chuẩn bị mọi thứ cả rồi, cho nên em không cần phải lo lắng, bây giờ, việc mà chúng ta cần phải làm là.. cùng nhau đối mặt, được không?”

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Ôn Nhiễm gật gật đầu.

Cảnh sắc Kinh Sơn đúng là rất đẹp, mà Diệp gia lại có hơn phân nửa cảnh trí tuyệt mỹ nơi đây. Ôn Nhiễm tự đáy lòng tán thưởng vài câu, theo Diệp Dĩ Trinh xuống xe. Bên ngoài bãi đỗ xe của Diệp Trạch còn có một chiếc xe Jeep. Diệp Vận Đồng vừa từ đoàn văn công trở về, bước trên xe xuống rồi đi về phía hai người. Chị mặc bộ quân trang màu xanh, trên vai là quân hàm bốn sao hai vạch.

Nhìn lướt qua bọn họ, đôi mắt chị hí lên, cười nói, “Em gần đây sao lại biểu hiện tốt như vậy? Tần suất về nhà cao hẳn.” Sau đó chị nhìn về phía Ôn Nhiễm: “Chào em, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Ôn Nhiễm nhìn chị cười cười, vẻ mặt có chút lo lắng, không tự chủ nhớ lại lần đầu tiên gặp Diệp Vận Đồng, biểu hiện của mình thật không ra gì cả.

Diệp Vận Đồng cũng không đề cập đến, vờ vờ bả vai cô, rồi đưa hai người vào bên trong.

Trên đại sảnh của Diệp Trạch, ngoài cửa sổ là một màn mưa đầy lãng mạn, nhưng mà, Ôn Nhiễm bây giờ chẳng có sức lực mà nghĩ đến cảm giác này.

Vừa vào cửa đã thấy Diệp lão gia cầm một phong thư màu đỏ ngồi trầm tư, nhìn thấy hai người đến, thần sắc thần thờ kia vẫn còn giữ nguyên, Diệp Dĩ Trinh nhú mày: “Ba sao vậy?”

Nghe thấy giọng con, Diệp lão gia trấn định tinh thần, chống gậy nhích người ngồi cho ổn định, đặt phong thư lên bàn: “Hoài Trữ vừa mới đến đây?”

“Vậy sao?” Diệp Dĩ Trinh hí mắt, Cổ tam này một ngày không làm một việc kích thích ba mình thì không sống yên hay sao thế? Anh hỏi: “Cái ba cầm trong tay là gì vậy?”

Lão gia tử hừ một tiếng: “Là thiệp mời đám cưới.” Nói xong lại gõ gõ cật gậy, “Nhìn xem, người ta đến cả ngày hôn lễ cũng đã định rồi.”

Thấy Diệp lão lại bắt đầu tức giận, anh cười nhẹ xoa người nắm lấy bả vai Ôn Nhiễm, dịu dàng nói: “Không phải con đã mang người ba muốn gặp đến rồi sao.”

Diệp lão gia vừa nhìn thấy Ôn Nhiễm đã trợn ngược mắt, chỉ một cái liếc mắt thôi cũng làm Ôn Nhiễm run lên bần bật, bàn tay nắm lấy vai cô cũng thật chặt, cô vừa ngẩng đầu lên, nghe thấy Diệp Dĩ Trinh nói: “Ôn Nhiễm, đây là ba anh.”

Ôn Nhiễm cúi đầu chào rất lễ phép: “Chào bác, cháu là Ôn Nhiễm ạ.”

Diệp lão gia ừ một tiếng, nhắc gậy đi lên lầu, Diệp Dĩ Trinh nhìn theo bóng ông đang định hỏi thăm ý của vị lão gia này, ông đã xoay người lại, gõ gõ bậc thanh, nói: “Dĩ Trinh cứ ở dưới lầu, Ôn Nhiễm đến phòng sách lầu hai với ta.” Nói xong ông quay người rời đi, không cho Diệp giáo sư có cơ hội mở miệng.

Thầy Diệp rất muốn phản đối, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Ôn Nhiễm, không khỏi lo lắng. Mà Ôn Nhiễm lại chớp chớp mắt vài cái, vẻ mặt lạnh lợi này khiến anh khá ngạc nhiên.

Anh khẽ cười: “Sao thế?”

Ôn Nhiễm le lưỡi: “Em chỉ là tự nhiên cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc.” Nói xong lại vội vàng bổ sung: “Mỗi khi về Ôn gia, em đều gặp ông nội như thế nên rất có kinh nghiệm.”

Anh vội can ngăn: “Trước mặt ba, em đừng nhắc tới ông nội.”

Cô kinh ngạc mở to mắt, như là hỏi, mà anh cũng chẳng nói chỉ xoa xoa đầu cô: “Ngoan, làm theo lời anh nói.”

Ôn Nhiễm vừa bước vào cửa đã bị gian phòng này làm cho khiếp sợ. Cô nhớ tới phòng của ông nội, cũng là cách bài trí thời xưa, những bức tranh rực rỡ muôn màu, vừa thanh lịch lại như một khí phách của người tri thức. Nhìn đến đây, Ôn Nhiễm không khỏi than thầm một tiếng,

Diệp lão gia nhắc mắt nhìn cô, thấp giọng: “Thích sách?”

“Thích ạ.” Ôn Nhiễm thật thà trả lời, tầm mắt dừng ở giá sách phía trên: “Ba cháu cũng có thể xem là một học giả, ông nói, người trẻ tuổi đọc nhiều sách là tốt.”

Nhắc đến ba, trong lòng cô lại trấn tĩnh hơn một phần.

Diệp lão gia nhấp một ngụm trà nóng, cười: “Ba cháu nói không sai, khi còn trẻ cần phải đọc nhiều sách, nếu không sẽ không có hành trang tri thức, sau này sẽ không có để dùng, làm gì cũng hỏng.”

Ôn Nhiễm khẽ gật đầu, có vẻ như ông nội và Diệp lão gia khác nhau ở chỗ: Diệp lão gia ôn hòa hơn ông một chút.

“Hai đứa ở cùng một chỗ bao lâu rồi?”

Câu hỏi rất thông thường, Ôn Nhiễm cũng đã sớm chuẩn bị, thành thật trả lời: “Dạ nửa năm ạ.”

Diệp lão nhíu nhíu mày, biết nhau có nửa năm mà đã mang về nhà?! Rất không giống với tác phong thẳng nhóc đó.

“Nghe Vận Đồng nói, cháu là học trò của nó?”

Ôn Nhiễm gật gù: “Thầy Diệp là người hướng dẫn bọn cháu ạ.”

Diệp lão gật đầu, không cho ý kiến, chỉ thản nhiên hỏi một câu: “Cháu còn gọi nó là thầy.” Những lời này Ôn Nhiễm đã từng nghe dì Tề Nữ Sĩ nói một hồi, chẳng qua là, dĩ lực dĩ là ngữ khí nghi vấn, mà Diệp lão bây giờ cứ như là đã chắc chắn vậy.

Ôn Nhiễm có chút đứng ngồi không yên, do dự mới định nói đã bị Diệp lão cướp lời, vẫn cười rất nhẹ nhàng như trước nhưng trong mắt có chút bất hòa: “Ta hiểu rồi.” Ông hỏi tiếp: “Cháu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi một tuổi ạ.”

“Vậy à.” Diệp lão gia gật đầu, “Dĩ Trinh gần tới sẽ hai mươi chín.”

Ôn Nhiễm cảm giác được ông nội còn khác Diệp lão gia ở một điểm nữa, ông nói ít nhưng lại rất nghiêm túc, còn Diệp lão gia, nói nửa úp nửa mở, luôn khiến người ta phải suy đoán rất căng thẳng.

Nghĩ nghĩ một lát, Ôn Nhiễm mỉm môi cười: “Tám tuổi quả thực là một khoảng cách không ngắn.”

Diệp lão nhìn cô ánh mắt có chút nghi hoặc.

“Nhưng mà đã có người từng nói với cháu rằng, luôn có một người, dù là khoảng cách về thời gian hay không gian, đối với cháu sẽ đều là ngoại lệ.”

Diệp lão cười nhẹ, vuốt vuốt chòm râu: “Nó là ngoại lệ?”

Ôn Nhiễm gật đầu: “Anh ấy rất dễ khiến cho cháu cảm thấy ấm áp, điều đó, đối với cháu là vô cùng đáng quý...”

Hai người rơi vào trầm mặc. Thật lâu sau, Diệp lão gia khẽ lắc đầu: “Cô bé à.” Lại là mấy chữ này, đến Diệp Tấn cũng gọi cô.

Trên đường về Ôn Nhiễm ngồi ngẩn ngơ trên ghế. Bây giờ đã là chạng vạng, chân trời che phủ bởi những áng mây rắng đỏ, ánh sáng mờ dầy màu sắc. Hai bên đường Ôn Nhiễm còn vô tình thấy hai trụ binh lính canh gác, bên trong vang lên tiếng nhạc, tò mò vô cùng.

Diệp Dĩ Trinh giải thích cho bạn học Ôn Nhiễm: “Trước giờ ăn, bộ đội sẽ hát bài Trường sĩ khí.”

“Thế chẳng phải sẽ càng đói bụng sao, làm gì còn sức mà hát nữa chứ.” Ôn Nhiễm nghi hoặc.

Diệp Dĩ Trinh cười: “Quân nhân khỏe mạnh hơn người bình thường mà,” Anh nhẹ giọng hỏi: “Em nói với ba những gì?”

Ôn Nhiễm lại ỉu xiu: “Hình như, không tốt lắm.”

“Sao?” Anh hơi nghiêng đầu, “Nói như thế nào?”

Ôn Nhiễm thở dài: “Em giống như, không được các bậc trưởng bối yêu thích.” Cô buồn rầu ngẩng đầu lên: “Làm sao bây giờ?”

Diệp Dĩ Trinh quan sát tình hình giao thông trên đường, mỉm cười với cô, ngoài cửa đèn đường cũng đã mở lên, làm nổi bật đôi mắt màu đen tuyền lóe sáng: “Không sao cả.”

“Thật không?”

“Anh thích là được rồi.”

Quả nhiên, bạn nhỏ Tiểu Ôn nghe vậy lại đỏ mặt.

Học kì vừa bắt đầu, Ôn Nhiễm đã bẽ bộn nhiều việc. Lãnh đạo học viện làm công tác thống kê trước tốt nghiệp, sau đó cũng là thời điểm khai mạc đại hội về một vấn đề quan tâm chung của đa số học sinh: Hệ kinh tế lần đầu tiên tỉ lệ vào nghề thấp hơn 90%, đã bao gồm số liệu thống kê cả nước trong đó có cả hệ nghiên cứu sinh.

Hội nghị chấm dứt, Ôn Nhiễm đau đầu ôm sách vào thư viện. Là giáo sư, chắc Diệp Dĩ Trinh cũng gặp những hoàn cảnh như thế này, chỉ là khó nói ra mà thôi.

Vừa kết thúc cuộc họp ở thành phố T trở về, bước vào phòng đã thấy Ôn Nhiễm ngồi trên bàn làm việc của anh ngẩn người, ngón tay mân mê trên mặt bàn. Anh vào mà một chút động tĩnh cô cũng không biết. Anh nhẹ nhàng hơn, cởi áo khoác ra bước vội đến bên cạnh cô.

Đến gần mới biết được cô đang làm gì. Anh lấy một tờ sơ lược lý lịch còn chưa hoàn thành lên xem, lắc lắc đầu: “Bạn học à, bản sơ yếu lý lịch này hơn nửa công ty sẽ ném vào thùng rác.”

Nghe thấy tiếng anh, Ôn Nhiễm kinh ngạc, đôi mắt thoáng lên ý cười rồi lại ỉu rù: “Thầy Diệp, thầy về rồi sao?”

Diệp giáo sư hiển nhiên không hài lòng với phương thức hoan nghênh như thế, anh nâng cằm cô lên, muốn nói vài lời với cô nhưng nhìn thấy đôi mắt đen ngòm của cô làm cho anh có chút kinh ngạc: “Anh đi có vài ngày, em ở nhà làm gì vậy?”

Ôn Nhiễm nức nở một tiếng, xoa xoa mặt: “Em muốn tìm việc thực tập, nhưng mà còn cuộc thi nên thời khóa biểu đã xếp đầy cả rồi.” Cô buồn rầu nói: “Làm sao bây giờ?”

Diệp giáo sư tự nhiên cũng không hi vọng cô nhanh như vậy đã đi làm, trên mặt vẫn bất động thanh sắc: “Vậy cứ chờ xem đã.”

“Vâng.” Ôn Nhiễm gật đầu.

Ăn cơm xong gương mặt ủ rũ của cô bé nào đó mới có thêm sức sống. Cô cắn cắn thìa nhìn người đàn ông trước mặt oán giận: “Đại học B chúng ta cũng quá coi trọng bằng cấp đi, vì sao em nộp sơ yếu lý lịch nhiều như thế mà vẫn còn thiếu, nhưng mà thực sự em cũng không muốn đi công ty.”

Diệp giáo sư nhắc mắt lên, ôn hòa nói: “Thế sao đã vội đi tìm việc?”

“Đương nhiên phải thế rồi.” Ôn Nhiễm vội vàng nói, “Em phải bắt đầu tìm việc, mẹ em sẽ đỡ được một chút.”

Thì ra là lý do như thế, anh làm sao có thể phản đối? Diệp Dĩ Trinh cười nhẹ: “Bé ngoan.”

Ôn Nhiễm nhất thời đỏ mặt, trừng mắt với anh, tầm mắt đảo qua nơi nào đó, dừng lại. Cô thấy một người, mà người này cũng nhìn cô, hai bên đều sưng sốt, rồi sau đó cười cười bước về hướng cô.

Ôn Nhiễm cảm thấy có chút không ổn, người đó là, Triệu Vị Xuyên nha!

“Làm sao vậy?” Thấy Ôn Nhiễm có vẻ lạ, Diệp Dĩ Trinh ngẩng đầu lên, tự nhiên cũng thấy người đang tới, bàn tay thoáng nắm chặt.

“Xin chào, Ôn Nhiễm.” Triệu Vị Xuyên mỉm cười, rồi sau đó nhìn về phía Diệp Dĩ Trinh, gọi một tiếng: “Chú Diệp.”

Cách xưng hô này làm cho Ôn Nhiễm nhất thời mở to hai mắt, không thể tin được. Diệp Dĩ Trinh khẽ nâng mắt lên, nhìn thoáng qua tầm mắt của Triệu Vị Xuyên, nhận ra ý đồ của người đó, đôi mắt lóe lên: “Đến đây ăn cơm sao?”

“Vâng.” Triệu Vị Xuyên trả lời, anh không mặc quân trang chỉ mặc trang phục hằng ngày, cho nên nhìn qua cũng không thấy chói mắt. Anh nhìn về phía Ôn Nhiễm, vui vẻ hỏi: “Ôn Nhiễm khi nào rảnh đến nhà tôi, ông mấy ngày nay vẫn luôn nhắc đến cô đấy.”

Hai người đều nhìn chằm chằm vào mình, Ôn Nhiễm cắn thìa: “Rảnh tôi sẽ đến.”

Triệu Vị Xuyên cười cười: “Vậy hai người ăn cơm đi, tôi còn có hẹn trên lầu.”

Diệp Dĩ Trinh nhìn bóng dáng của hắn, hơi chau mày, cái thẳng này.

“Thầy Diệp.” Đang đảo đảo trong bát cháo Ôn Nhiễm buông thìa xuống.

“Ừ.”

“Hai người biết nhau?”

“Ừ.” Diệp Dĩ Trinh lấy khăn tay chùi khóe miệng, “Ông nội em Ôn Khác tướng quân và ba anh cùng nhậm chức ở một đơn vị, ba của Triệu Vị Xuyên lại là thủ hạ của hai người, anh và ba hắn cũng xem là cùng thể hệ.” Chỉ là kém nhau quá nhiều tuổi mà thôi.

Ôn Nhiễm gật gật đầu, nhu thuận ăn cơm. Nhưng mà một lát sau cô nường nào đó lại “A” một tiếng.

Anh ngẩng đầu lên, thấy cô mở to hai mắt, kích động: “Vậy hiện tại em không phải đồng lứa với Triệu Vị Xuyên sao?”

Diệp Dĩ Trinh: “...”

35. Chương 35

Tháng 10, ở ký túc xá xảy ra một chuyện đại sự - Đồng Chu xuất ngoại.

Ôn Nhiễm khi nghe được tin cũng kinh ngạc hồi lâu. Lưu Phỉ Phỉ vừa lật tờ tạp chí vừa nói: “Nghe nói trong hệ trao đổi học sinh với một trường đại học của Mỹ, vài học sinh được gửi đi Đồng Chu cũng có một suất. Cậu cũng biết chuyện trong nhà cậu ấy mà, chắc trường cũng chiều cổ thêm.”

Điều làm cho Ôn Nhiễm ngỡ ngàng đó là cô ấy lại không đến được nước mà mình muốn: “Mỹ sao?”

“Ừ, nước Mỹ.” Lúc này lại là Lâm Sanh trả lời, hai người nhìn nhau, tránh không được cười khở.

Đồng Chu đi cũng rất im ắng, nhân lúc mọi người không ở kí túc xá đã thu dọn mọi thứ rồi ra sân bay. Khi trở về, ba người đã thấy giường trống không. Sau một lát ngỡ ngàng, Ôn Nhiễm nhìn thấy trên giường mình có một phong thư. Cô từ từ mở ra, đúng như cô đoán, là Đồng Chu để lại.

Cô xem xong, bức thư không phải là dài, giống như cô ấy vội vàng viết lại, chữ có hơi ngoáy, chắc là không tốn nhiều thời gian, nhưng có khi là...rất lâu mới có dũng khí để viết.

“Mình phải đi rồi, không phải đến Anh mà là nước Mỹ. Tính ra vẫn cách nhau cả Đại Tây Dương, hy vọng biển khơi có thể đem tất cả xóa đi không dấu vết. Mình không muốn nhớ lại, chỉ mong cậu có thể quên đi những việc ti tiện mình đã làm, bởi vì một Đồng Chu như thế không đáng để cậu nhớ, một người ngu ngốc, xấu xa, vì một chuyện nhỏ đã tổn thương đến người bạn duy nhất. Người đó không vứt bỏ được một thằng đàn ông, vì thế đã vứt bỏ đi cả một tình bạn chân chính.”

Đặt thư xuống, Ôn Nhiễm thở dài một hơi. Cô không phải muốn thù dai, chỉ là vì cô hiểu, quá nhớ người đã làm tổn thương mình thực sự là vô cùng lãng phí. Nhưng đối với Đồng Chu, cô sẽ phá lệ một lần, sẽ nhớ về cô ấy.

Diệp Dĩ Trinh vừa xem tình hình dầu thô thế giới vừa hướng tầm mắt đến Ôn Nhiễm cách đó không xa. Cô đang ngẩn người, khá lâu rồi, điều này chứng tỏ lại có vấn đề. Anh khép máy tính lại, rót một ly nước ấm rồi đi sang chỗ cô.

“Làm sao vậy?” Anh ngồi xuống chỗ đối diện, mỉm cười vuốt vuốt tóc cô, “Không phải đang viết sơ yếu lí lịch sao, tự nhiên lại ngồi ngẩn người như thế?”

Ôn Nhiễm thở dài, dùng một loại biểu cảm gọi là uể oải nhìn anh: “Em có một người bạn vừa mới đi.”

Anh lập tức hiểu: “Đồng Chu?”

“Vâng.”

Trong ấn tượng của anh người này cũng khá trẻ con, thường hay cười đùa sôi nổi bên cạnh cô. Anh nhẹ giọng hỏi: “Luyến tiếc?”

“Em cũng không biết.” Ôn Nhiễm tựa cằm lên đầu gối, “Nghiêm túc mà nói, em còn không biết có nên xem cô ấy là bạn không nữa.” Khuôn mặt buồn rầu nhả lại, “Nhưng mà, em lại không muốn xem những người bên cạnh mình đều là người xa lạ, hoặc là không quen thuộc.” Mỗi một người bạn bên cạnh mình, cô đều luôn coi trọng.

Anh cười cười, bỗng nhiên cao giọng nói: “Bạn học Ôn Nhiễm, bạn không nắm vững bài rồi.”

Cô buồn bực nhìn anh.

Diệp Dĩ Trinh nhàn nhã dựa vào sofa: “Còn nhớ anh ở Public Finance đã nói gì không?”

“Nhớ.” Ôn Nhiễm không có tâm tình, càn sạch sức lực trả lời.

Anh cúi người sang, cười nói: “Vậy em nên biết, em không thể làm toàn bộ người bên cạnh mình vừa lòng. Một khi đã vậy, cần gì phải để người khác làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình?” Anh cúi đầu dịu dàng nhìn cô, ánh mắt có chút dung túng: “Ôn Nhiễm, trong thế giới này, có vài thứ không quan trọng, nên buông tha cái gì thì cứ buông, nên vứt bỏ cái gì thì vứt bỏ, như thế em mới lớn lên được, biết không?”

Ôn Nhiễm ngửa đầu, ngẩn ngơ như một đứa trẻ: “Mọi thứ mình có, đều sẽ như thế sao?”

“Không”. Anh thật lòng nói: “Buông một ít mới có thể giữ lại những thứ tốt đẹp hơn.”

“Phải không?” Cô thì thào tự hỏi, có chút mê hoặc.

“Đương nhiên.” Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, điện thoại bên cạnh cũng reo lên.

Điện thoại vừa thông, ngữ khí người đầu dây đã làm anh nghiêm túc hẳn, Ôn Nhiễm buồn bực nhìn anh. Đợi đến khi anh tắt máy, vội hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Không có gì.” Anh cười nhẹ, như thường lệ xoa xoa tóc cô, “Có muốn về gặp ba anh nữa không?”

“Sao?” Ôn Nhiễm kinh ngạc.

“Ông bị ốm, nằm trên giường bệnh, lại muốn gặp anh... và em.”

Mới đó mà lần gặp Diệp Lão cũng đã nhiều tháng qua đi, nhưng Ôn Nhiễm cũng không thể tưởng tượng được, bây giờ sẽ đến bệnh viện gặp ông. Cuối hành lang, phòng bệnh đặc biệt, người đó đang nằm trên giường, lẳng lặng ngủ. Xem ra hai người đến không đúng lúc rồi.

Diệp Vận Động ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh, vẻ mặt vô cùng lo lắng, “Tự nhiên ba hôn mê, không có dấu hiệu gì cả, bác sĩ nói là ông mấy ngày nay bị áp lực nhiều. Ai, mấy ngày trước chị dọn phòng ba, luôn nhìn thấy anh mẹ.”

Diệp Dĩ Trinh nhú mày kinh ngạc: “Để em đi gặp bác sĩ.”

Nhìn bóng dáng anh rời đi, tâm tình Ôn Nhiễm rất phức tạp, cô ngồi xuống cạnh Diệp Vận Động. Chị hôm nay mặc thường phục, cho nên sự sắc bén ngày thường cũng giảm đi không ít, nhưng mà, vẫn không quen. Ôn Nhiễm ngượng ngùng muốn nói gì đó, thế mà Diệp Vận Động hỏi trước:

“Quần áo ướt vậy, bên ngoài trời mưa à?”

“Vâng.” Ôn Nhiễm gật đầu, “Trời vừa mới mưa, không to lắm.”

Diệp Vận Động nhìn cô vài giây, sau đó nở nụ cười: “Không cần quá khẩn trương, chị sẽ không hỏi em gì đâu.”

“Vâng.”

Diệp Vận Động nhẹ nói: “Em trai chị, mặt ngoài nhìn ôn hòa vậy, thực ra đối với chuyện tình cảm của nói, người khác rất khó nhúng tay vào. Nhất là khi nó đã tìm được người mà mình thích.”

Tuy là chỉ một câu nói nhưng Ôn Nhiễm lại thấy xôn xao. Vừa ngẩng đầu lên, thấy một cô y tá từ phòng Diệp lão đi ra, cô ấy cúi đầu nói gì đó với Diệp Vận Động, thấy chị khẽ gật đầu rồi quay sang nói với Ôn Nhiễm: “Cô bé à, ba tỉnh rồi, muốn gặp em đây.”

Ôn Nhiễm kinh ngạc, muốn, gặp cô sao?

Phản ứng của cô Diệp Vận Động thấy cả, chị vỗ vỗ tay cô: “Đi đi, không sao đâu.”

Khi Ôn Nhiễm bước vào, Diệp lão đang tựa vào đầu giường, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng thì xoay người lại, mỉm cười với cô: “Đến ngồi đi.”

Ôn Nhiễm nghe lời ngồi xuống: “Bác thân thể khỏe không ạ?”

“Vẫn vậy thôi.” Diệp lão nhích lại gần, chọn một tư thế thoải mái, “Đã bảy mươi tuổi rồi, đi sớm đi trễ cũng giống nhau thôi.” Nhìn Ôn Nhiễm, ông ôn hòa nói: “Cô bé à, Dĩ Trinh có nói với cháu về mẹ nó không?”

“Có à, nhưng mà chỉ một chút.” Ôn Nhiễm thành thực trả lời.

Diệp lão mỉm cười: “Vậy thì đúng rồi, con ta lớn lên, ngay trước mặt ta còn không chịu nhắc đến mẹ nó, không nói tới người khác. Nhưng mà, cháu với nó xem ra cũng rất quan trọng.” Nói xong ông liền cười, nhìn Ôn Nhiễm: “Ta sống cả đời, có lỗi với không ít người, trong đó có nó và mẹ nó.”

Ôn Nhiễm vẫn chăm chú lắng nghe.

“Cô bé à, cháu nói xem người già này còn ngóng trông điều gì nữa, chỉ mong con cháu có phúc, mình không mang lại phiền toái cho nó. Không giấu gì cháu, Dĩ Trinh làm cho ta ngóng nó lâu rồi, từ khi nó tốt nghiệp đại học, nhất là bây giờ. Đến nay nó mới cho ta một tin chính xác.” Nói tới đây Diệp lão cúi đầu, Ôn Nhiễm thấy lòng mình thất lại, đoán ra điều ông muốn nói là gì.

“Nhưng mà Ôn Nhiễm, nói thật cháu không thích hợp với Dĩ Trinh.”

Lại là ngữ khí chắc chắn như thế, Ôn Nhiễm sững sốt, ngồi yên một chỗ không nói được gì, chỉ lẳng lặng nghe ông nói.

“Cháu vẫn là một cô bé, cháu ý lại nó cho cháu cảm giác ấm áp, nhưng chỉ là cảm giác mà thôi. Cháu có thể yêu nó như nó đã yêu cháu không? Không thể sống thiếu nó được không?”

Ôn Nhiễm há miệng thở dốc, vấn đề này, cô chưa từng nghĩ tới. Bị Diệp Lão hỏi như vậy, Ôn Nhiễm cũng tự hỏi mình, cô là vậy sao?

“Cháu...” Ấp a ắp úng, nói không ra một chữ. Cô đối mặt sao được với người như ông, ông là tướng quân, trải qua sa trường, am hiểu nhất chính là nghiền ngẫm tâm tư quân địch. Cô tính gì, trong mắt ông chắc chỉ là chuyện nhỏ.

Diệp lão thừa thắng xông lên, giọng điệu vẫn rất ôn hòa: “Cháu không biết, cháu cần nó đứng trước, thay cháu che mưa che gió. Ta biết, ta khắc nghiệt, nhưng đàn ông mà, chắc chắn sẽ vì người phụ nữ mà che chở, bảo vệ. Nhưng cháu còn trẻ, còn lớn lên, có một số việc cháu không hiểu, Dĩ Trinh lại rất chiều cháu, sẽ làm cháu không lớn lên được, khi đó khoảng cách giữa hai người càng dài, cháu hiểu không?”

“Cháu biết.” Ôn Nhiễm nhẹ nói: “Mấy điều này, cháu hiểu được.”

Diệp lão thực vui mừng: “Hiểu là tốt rồi.”

“Chỉ là...” Ôn Nhiễm chần chờ, sau đó nói nhanh: “Cháu không nghĩ bởi vì mấy câu bác nói mà rời bỏ một người, điều đó khiến cháu thực buồn cười.” Cô vất vả lắm mới có dũng khí chấp nhận một tình yêu, nói không chừng có thể có hạnh phúc. Dũng khí như vậy, có khi chỉ có một lần này, bỏ qua cô sẽ nuối tiếc.

“Cháu biết cháu có nhiều vấn đề, nhưng cháu sẽ cố gắng, sẽ lớn hơn.” Ôn Nhiễm nói xong như hạ quyết tâm nhìn sang Diệp lão, sáng lạn cười, giống như muốn xuyên thấu về nặng nề của bầu trời kia, thẳng đến lòng người: “Cho nên, bác có thể đừng phản đối được không?”

Diệp Tấn ngờ ngàng một chút, không nói ra lời, sắc mặt cũng không tốt. Chính lúc này, Diệp Dĩ Trinh bước vào, anh nhìn thoáng qua hai người rồi trầm giọng nói: “Bác sĩ nói không có vấn đề gì, ba nghỉ ngơi cho khỏe.”

Diệp Tấn hơi hừ một tiếng.

Mỗi lần anh đến ông đều có bộ dạng này, anh cũng quen rồi, chỉ khẽ mỉm cười kéo Ôn Nhiễm đi, bàn tay cô lạnh quá, anh nhịu mảy, nhưng cũng không nói nhiều.

Suốt đường anh cũng chẳng nói gì cả thẳng về đến đại học B, anh mới hỏi: “Làm sao vậy? Em với ba nói chuyện gì?”

“Không có.” Cô nói dối.

Diệp Dĩ Trinh không khỏi bật cười, anh đã giáo dục nhiều lần như vậy mà đứa nhỏ này cũng không nhớ, xem ra cô thật sự không thích hợp nói dối. Trong bóng tối, anh xuống xe cùng với cô, nhìn cô đi trước vài bước, đường ẩm ướt, cô suýt nữa thì ngã sắp may mà anh đỡ kịp.

Ôn Nhiễm cúi đầu, nghe tiếng thở dài trên đỉnh đầu mình, do dự một lát mới lúng ta lúng túng mở miệng: “Anh không cần lo lắng.”

“Sao?” Ý gì thế?

“Em sẽ không vì người khác nói mấy câu mà dao động, cho nên anh cứ yên tâm.”

Đúng là ý này, anh khẽ nở nụ cười, dịu dàng nói: “Anh không lo.”

Hả? Ôn Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu: “Vậy vì sao anh thở dài?”

Diệp Dĩ Trinh à một tiếng: “Anh nghĩ muốn nói cho em biết, lần sau nếu còn lừa gạt thầy, chức vị này e là khó giữ.” Nói xong dí vào trán cô, bước nhanh rời đi.

Ôn Nhiễm trừng mắt nhìn bóng người nọ, n giây sau mới phản ứng lại, cô lại, lại bị đùa giỡn?!Thẹn quá hóa giận.ÔnNhiễm dậm chân ,hét lên:“Diệp Dĩ Trinh.”

Giống như sấm dội, hai người đều kinh ngạc, Diệp Dĩ Trinh quay lại có chút sững sờ nhìn cô.Mà người nào đó, không ngừng sấm hối, sao lại hét lên như thế chứ.Nhưng là, cho dù cô cố che giấu, vẻ ngượng ngùng kia trong mắt ai đó cũng không che lấp nổi.Đó là anh mà.

Diệp Dĩ Trinh lòng xôn xao, giây tiếp theo đã siết chặt thắt lưng cô, hung hăng hôn xuống.

36. Chương 36

Diệp Dĩ Trinh lại một lần nữa xuất hiện trên tiêu đề đài BBS của đại học B- tin tức này Ôn Nhiễm nghe được khi đang nằm trong ổ chăn ấm áp bị Lưu Phỉ Phỉ kéo tay nói cho cô.

Ánh mắt cô bừng sáng ngời, Ôn Nhiễm không khỏi nghi ngờ:“Thấy Diệp có cái gì có thể thỏa mãn tình tò mò của mấy người thế hả?”

Lưu Phỉ Phỉ nghiêng răng nghiêng lợi:“Có, là cậu.”

“Mình?”Ôn Nhiễm càng thêm nghi hoặc.

Lưu Phỉ Phỉ chuyển máy tính đến đầu giường cô, ngón tay nhích nhích chuột, bài báo trên BBS của trường đã xuất hiện trước mặt cô.Nhìn ID người này có chút quen mắt, Ôn Nhiễm không khỏi nói thầm:“Người này với thầy Diệp có thù oán gì mà sao cứ như bạch tuộc bám dính không tha chứ?”

Lưu Phỉ Phỉ lạnh lạnh nói:“Vấn đề quan trọng là ở lâu 100, người này cũng ngốc quá, không đến lâu 100 chắc không bị lộ, làm ọi người đều thấy.”

Ôn Nhiễm :“Lộ cái gì kia?”

Lưu Phỉ Phỉ nhìn chăm chú cô:“Cậu thực sự không biết sao?”

Ôn Nhiễm lắc đầu, lại hất xì một cái.Tối hôm qua khi về trời đổ mưa, mình lại bị người nào đó hôn nên không kịp phản kháng, đương nhiên bây giờ đã bị cảm.Lưu Phỉ Phỉ thở dài một hơi, kéo ánh chụp ra, cho cô xem.

“Ôn Nhiễm, cậu với thầy là quan hệ gì?”Lưu Phỉ Phỉ hỏi.

“Ồ, quan hệ gì?”Ôn Nhiễm nói theo bản năng mà không kịp nghĩ, ánh mắt dừng lại trên màn hình máy tính, đây là chuyện không có khả năng.Thế mà có người chụp được cảnh hôn nhau tối qua?!Ôn Nhiễm cả kinh đứng bật dậy, đầu thiếu chút nữa đập phải giường.

“Sao lại có thể như vậy?”Cô xem lại bài viết, thì thào lẩm bẩm.

Lưu Phỉ Phỉ:“Cho nên mình mới hỏi cậu và giáo sư là loại quan hệ gì?”

Cô ngẩn người.” Đúng như cậu suy đoán.”

“Người yêu?”

“Ừ.”

“Cùng một chỗ?”

“Ừ.”

“Lâm Sanh biết không?”

“Biết.”

Ôn Nhiễm trộm nhìn Lưu Phỉ Phỉ một cái, thấy cô nàng biểu tình rất nghiêm túc, chắc là đang tức giận mình giấu diếm, cô vội bổ sung:“Không phải mình chủ động nói cho A Sanh mà là tự cậu ấy thấy.Mình cũng không phải muốn giấu, nhưng mà cậu cũng biết, thầy Diệp như vậy...”

Nói xong cô nhìn ảnh chụp một lần nữa, anh và cô đứng ngay dưới lầu ký túc xá, anh nhẹ cúi người hôn cô. Lúc ấy, đèn cũng không sáng lắm, thế mà anh vẫn dễ bị nhận ra như trước. Cho nên, một người như vậy, nói đến yêu, cũng rất khó để mọi người không tò mò. Mà cô, ngay từ đầu cũng kiêng kị bị dòm ngó, bây giờ mọi thứ cứ thế mà sáng tỏ, tự nhiên lại có một cảm giác không thoải mái.

Đến lúc nên biết thì sẽ biết thôi.

Ôn Nhiễm nhìn Lưu Phỉ Phỉ, cẩn thận hỏi: “Cậu giận thật sao?”

Lưu Phỉ Phỉ quay đầu, trình trọng vỗ vai cô, sau đó cười như điên: “Mình làm sao có thể giận, thời đại đi cửa sau ở ngay trước mặt rồi sao có thể giận chứ. Nếu mà một ngày hai người cãi nhau, cậu không quan tâm đến thầy nữa, mình sẽ trở thành người được hối lộ nha.”

Ôn Nhiễm nghi ngờ: “Cậu cảm thấy chúng ta có thể làm vậy sao?” Anh luôn không bao giờ so đo với cô nha.

Lưu Phỉ Phỉ trầm ngâm: “Cái này...”

“Hơn nữa cho dù có chuyện đó, thầy cũng sẽ không hối lộ cậu.”

Lưu Phỉ Phỉ khó hiểu, Ôn Nhiễm chân thành nói: “Thầy sẽ dùng điểm và học vị để áp chế cậu.”

Lưu Phỉ Phỉ: “...”

“Hắt xì....” lại một tiếng thực thê lương, Ôn Nhiễm dùng khăn tay lau cái mũi sưng đỏ, tiếp tục ôm laptop lên mạng. Hôm nay thời tiết rất tốt, sau bao nhiêu ngày mưa mặt trời rồi cũng mọc, làm cho có người buồn ngủ. Ôn Nhiễm lại hắt xì rồi ngáp một cái, cất laptop đi, nhỏ giọng oán trách: “Mình sao lại yếu ớt vậy chứ?”

Nghe cô nói vậy, Diệp Dĩ Trinh dời tầm mắt khỏi máy tính với một đồng hồ thị cong cong, đi về phía người đang cuộn mình trên sofa, bất giác nở nụ cười: “Sao thế?”. Nhân tiện bước ra khỏi chỗ ngồi đi về phía cô.

Đáp lại anh, Ôn Nhiễm chỉ chỉ vào bài viết về Diệp Dĩ Trinh cáo trạng: “Anh xem, người khác nói anh mọi lúc luôn ngọc thụ lâm phong, ôn nhuận nho nhã, đến lượt em lại nói linh tinh như thế.”

Diệp Dĩ Trinh không khỏi nhíu mày: “Anh còn tưởng em vì chuyện này mà phiền não, không nghĩ đến em còn đủ sức mà soi xét.”

Ôn Nhiễm ngẩn người, quay đầu lại: “Anh phiền não sao?”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười: “Em thấy anh sẽ thế sao?” Là lựa chọn từ đầu của anh, quá trình như thế nào, anh đã sớm đoán được, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, cũng không để ý làm gì.

Ôn Nhiễm chăm chú nhìn anh: “Em tự nhiên cảm thấy, việc này cũng không có gì là không tốt. Anh thích em, em thích anh, sự việc đơn giản như vậy, cần gì phải làm phức tạp như thế chứ?”

Anh dịu dàng nhìn cô, tiếp tục nghe cô nói: “Hơn nữa, hôm qua em gặp bác Diệp, càng khẳng định hơn suy nghĩ này.”

Sao? Anh nghi ngờ: “Theo như em nói, ba anh có ảnh hưởng lớn đến vậy?”

“Ông nói em không hợp với anh.” Người thật thà Ôn Nhiễm trả lời, “Nhưng mà không sao.”

Diệp Dĩ Trinh bình tĩnh, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì, dù bác Diệp có nói thế, chúng ta cũng sẽ ở cùng một chỗ, không phải sao?” Nói xong cô lại nhẹ nhàng cười, không nói nữa.

Anh ngẩn người, cười cười đẩy đẩy trán cô: “Nói đúng lắm.” Anh phát hiện ra, cô càng bị áp chế sẽ lại càng hăng hái, người ta càng phản đối, sẽ càng khiến cô kiên trì.

Ôn Nhiễm đảo mắt ra ngoài cửa, cũng kéo khoảng cách giữa hai người ra.

Diệp Dĩ Trinh buồn cười: “Không phải đã nghĩ thông suốt rồi sao, sao lúc này lại lúng túng thế.”

Bạn học Ôn Nhiễm trả lời: “Không liên quan, nếu mà bị chụp ảnh, lại đúng hiện trường, mặt em cũng không dày đến thế nha...”

Diệp Dĩ Trinh: “...”

Thành phố B lại bước vào tháng 12

Nghiên cứu sinh đại học B đều ở khu mới xây, mà khu này lại nằm ở ngoại thành, mùa đông sẽ bị gió lớn. Trời lại lạnh giá như vậy, thực khiến người ta giận sôi mà. Thời tiết này, Ôn Nhiễm nhất quyết không chịu ra ngoài một bước. Nhưng mà không có cách nào cả, cuộc thi gần kề, mỗi ngày đều phải đến thư viện học

Diệp giáo sư từng nghĩ muốn cô đến khu nhà trọ giáo viên để học, kết quả bị cô nghiêm chỉnh cự tuyệt: “Không cần.”

“Vì sao?” Anh dịu dàng hỏi.

Ôn cô nương: “Học không vào.” Nơi đó bao trùm là hơi thở của anh, cô rất dễ bị thất thần. Không thể dễ thế được, cô phải học tốt mới xứng với anh được.

Người nào đó hiểu tâm tư của cô, cười nhẹ, không đề cập chuyện này nữa. Anh tiếp tục xem tài liệu trong tay, việc dạy học gần đây cũng không bận lắm, nhưng còn một cái hạng mục ở GP. Cho nên số lần đi công tác vẫn tăng lên, số lần gặp ai kia cũng ít đến đáng thương, cho nên làm Ôn cô nương ở kí túc xá mà ai oán.

Lưu Phỉ Phỉ cười cô: “Tình yêu thầy trò thuận lợi ở chỗ thường xuyên gặp mặt nhau, sau đó sẽ bị bề ngoài, học thức tài hoa của người đó hấp dẫn, sau đó mới không tự chủ mà nảy sinh tình cảm. Sao cậu lại không giống như thế hả?”

Ôn Nhiễm liếc bạn một cái, còn chưa kịp mở miệng điện thoại đã vang lên, cô chạy đến tiếp máy, là Ôn Viễn.

“Viễn Viễn à, sao vậy?”

“Chị có rảnh không? Có thể cùng em đi dạo phố một lúc không?”

Ôn Nhiễm có chút kinh ngạc, tuy hai người rất thân nhau, nhưng đi dạo phố thì Ôn Viễn chưa bao giờ tìm cô, bình tĩnh chớp mắt một cái, cô mới đáp ứng.

Trên đường cái, Ôn Nhiễm mới nhớ ra rằng không lâu nữa đã là Noel, phố lớn ngõ nhỏ treo đầy cây thông Noel, còn có cả ông già tuyết Santa Claus, ánh đèn đường sáng lạn chiếu xuống. Cô hít hà một hơi, đi theo Ôn Viễn về phía trước.

Ôn Viễn mua hai ly trà sữa hoa nhài, hai người mỗi người một ly, cầm đi trên đường. Ôn Nhiễm đẩy đẩy cánh tay Ôn Viễn.

“Thế nào? Sao tự nhiên lại gọi chị cùng đi dạo phố.”

Ôn Viễn có chút buồn rầu: “Chị à, chị có bạn trai sao?”

Phốc. Ôn Nhiễm thiếu chút nữa phun ra, ho khan hai tiếng: “Làm sao vậy?” Chẳng lẽ em gái nghe nói gì? Nên nói hay không đây? Nếu thừa nhận chắc chắn sẽ bị nha đầu này quần quýt truy hỏi kĩ càng.

Không ngờ rằng, Ôn Viễn không hỏi gì cả, chỉ cau mày: “Hey, em muốn mua một món quà gì đó, ột người.”

Ôn Nhiễm chần chờ: “Là nam?”

“Vâng.” Ôn Viễn gật đầu, sau đó nắm tay cô: “Cho nên em muốn chị tham mưu cho em.”

Ôn Nhiễm cảm thấy buồn cười: “Vậy em tìm nhầm người rồi, chị cũng chưa mua quà cho con trai bao giờ.” Lời vừa ra khỏi miệng một ý nghĩ bỗng nhiên hiện ra, cô quyết định ngay lập tức, cũng muốn tìm một món quà cho thầy.

Ôn Viễn đau khổ suy tư: “Mua cái gì là tốt đây?”

Ôn Nhiễm nheo mắt: “Anh ta muốn gì thì mua cho cái đó.”

Ôn Viễn càng rầu rĩ: “Mẫu chốt là cái gì người này cũng không thiếu.”

Không thiếu? Ôn Nhiễm bật cười, cô muốn mua quà cho người kia, cũng không thiếu cái gì. Thiếu gì không nhỉ?

Cô nhớ tháng trước anh đi thành phố C để tham gia đám cưới của một người bạn, buổi tối gọi điện cho cô, giọng anh rất nhẹ, hình như là uống rượu, nên hơi say.

Ôn Nhiễm bực chán nghe điện thoại, đầu mơ màng buồn ngủ. Cũng khuya lắm rồi, cô không ngờ lại nhận được điện thoại của anh.

“Bên đó lạnh không?”

“Không lạnh.” Cô lắc đầu, lý tức xá có mấy sợi, mặt của cô giờ đã đỏ bừng. “Hôn lễ xong rồi sao?”

“Ừ.” Anh nhẹ giọng đáp.

“Cô dâu xinh không?” Cô kéo góc chăn hỏi.

“Ừ, rất được.”

Cô nghe xong không hiểu sao trong lòng khó chịu, rầu rĩ đáp: “VẬY SAO?”

Anh nghe ra vẻ mất hứng của cô, nhẹ cười: “Không liên quan gì cả.”

“Dạ?” Cô khó hiểu.

Anh thản nhiên nói: “Cô dâu của anh nhất định đẹp hơn nhiều.”

Ôn Nhiễm sững sờ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, vội vàng dập điện thoại, chui vào chăn. Nằm ở nơi nào đó, trái tim nhảy như chạy đua của cô cũng không chịu chậm lại. Không thể nói thêm gì, nếu không, sự ngượng ngùng của cô nhất định sẽ bộc lộ hết ra ngoài hết mất.

Mãi mới phục hồi tinh thần, Ôn Nhiễm thấy mặt mình lại bừng bừng lên. Sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện này? Cô lấy tay đánh đánh đầu mình vài cái, bình tĩnh lại đi theo Ôn Viễn đến cửa hàng đồ nam.

Sau một hồi tuyển chọn, quà tặng là một đôi găng tay len, màu tím nhạt, vừa đẹp lại không chói mắt. Ôn Viễn thấy nhếch môi cười: “Cho bạn trai chị à?”

Ôn Nhiễm đỏ mặt nhìn em. Đôi mắt xinh đẹp bị ánh sáng từ đôi găng tay phát phơ càng thêm rạng ngời

Ngày hôm sau, Ôn Nhiễm nhận được điện thoại của Kiều Vũ Phân, gọi cô đến Ôn trạch một chuyến. Ôn Nhiễm có chút kinh ngạc, nhưng vẫn làm theo.

Đã lâu không đến đây. Bác ngồi đối diện, cầm ly trà hoa nhài lẳng lặng nhìn mặt bàn. Kiều Vũ Phân giờ đã mang kính lão, Ôn Nhiễm chợt nhận ra rằng, mọi người bên cạnh mình rồi dần già đi, thời gian trôi qua cũng thực nhanh mà.

Kiều Vũ Phân nhìn cô một cái: “Nhiễm Nhiễm, cháu có bạn trai phải không?”

37. Chương 37

Ôn Nhiễm sững sờ, ly trà trong tay chao ra ngoài một ít, cô bị nóng mới hoàn hồn lại. Kiều Vũ Phân giật mình, cuống quýt lấy khăn lau sạch sẽ cho cô, oán trách nói: “Cô bé ngốc, khăn trưng cái gì chứ.” Ôn Nhiễm cúi thấp đầu, nhận khăn tay rồi nhẹ lau.

“Nóng lắm không?”

Ôn Nhiễm lắc đầu, khẽ cười: “Không sao đâu bác.”

Kiều Vũ Phân hít một hơi, chợt nhớ ra gì đó cười nói: “Còn nhớ ông nội từng làm cháu phỏng một lần không? Cháu nói không được nói với mẹ, sau này mẹ cháu không biết sao biết được, gọi điện mắng bác, còn nói nếu cháu bị thương ở trong nhà này một lần nữa sẽ không bao giờ cho cháu bước vào đây một bước.” Bà ngừng một lát rồi cảm khái nói: “Mẹ cháu, thật thương cháu mà.”

Ôn Nhiễm chớp mắt, có chút âm ứt:“Vâng.”

“Cho nên mới nói, làm gì cũng phải lo ẹ cháu.Cháu lớn rồi, đến khi tốt nghiệp, tìm việc, rồi kết hôn, không biết mẹ cháu phải làm gì bây giờ?”Kiều Vũ Phân hỏi, thần sắc rất nghiêm túc:“Không nên trách bác lắm điều, dù sao cháu cũng là người Ôn gia, mọi thứ đều lo cho cháu chu toàn.Cháu thực sự có bạn trai?”

Ôn Nhiễm dạ một tiếng, xem như trả lời.Bác gái làm sao biết, cô không muốn hỏi nhiều, cũng không cần nói dối, cần gì phải sợ người ta phát hiện ra.Kiều Vũ Phân thừa thắng xông lên:“Là người như thế nào?”

Ôn Nhiễm nghĩ nghĩ rồi trả lời:“Là thầy cháu, lớn hơn cháu tám tuổi, thầy tốt lắm, đối xử với cháu cũng rất tốt.”Theo bản năng cô không nhắc đến gia thế của anh.

Kiều Vũ Phân cũng ngạc nhiên:“Thầy, thầy cháu?Việc này sao được?”

Ôn Nhiễm khó hiểu nhìn bà, cũng cảm giác được mình thất thố Kiều Vũ Phân chậm rãi nói:“Không phải bác muốn phản đối.Chỉ là, cháu có nghĩ tới ông nội không?”

Ôn Nhiễm sững sốt, rồi nói:“Mẹ cháu cũng rất thích anh.”Cô chỉ để ý đến hai người, tán thành thì xem như là có thể.Cô phải làm bây giờ chính là quan tâm đến anh nhiều hơn mà thôi.

Kiều Vũ Phân nghen lại, không biết phải nói cái gì.

Ôn Nhiễm đành đứng dậy cáo từ, vừa bước ra khỏi tiền sảnh đã thấy Ôn Viễn.Cô bé bày ra vẻ mặt đau khổ, kéo kéo tay cô:“Hôm qua em về mẹ hỏi em làm gì, em lỡ miệng nói, chị, không phải em cố ý.”

Ôn Nhiễm cười khổ nói không có việc gì.Sớm muộn mọi người cũng biết, sớm một chút trễ một chút cũng có sao?

Từ Ôn Trạch do ra tâm tình Ôn Nhiễm không được tốt lắm.Vừa uể oải, lại cô đơn.Cô kém cỏi như vậy sao, thế nên mới khiến nhiều người không xem trọng mình như vậy.Có đôi khi cô muốn hỏi thầy Diệp nghĩ gì, mà lại coi trọng mình đến thế.

Điện thoại reo, cô không thềm để ý liền nhắc máy, là anh.

“Bạn học Ôn Nhiễm, em đang ở đâu?”

“À.... em ở bên ngoài.”

Đầu dây khẽ ừ:“Bên ngoài là chỗ nào?”

Tầm mắt cô đảo quanh, rồi mới phát hiện ra mình đang ở đâu không biết.Thành phố B rất lớn, nói quen cũng không hẳn là quen, nói lạ cũng giống như xa lạ, cô nhìn quanh một hồi, sau đó nhỏ giọng:“Em cũng không biết nữa.”

Đầu dây trầm mặc vài giây, thần nhiên nói:“Em quay lại đi.”

Ôn Nhiễm lập tức nghe lời quay đầu lại, sau đó cô thấy chiếc xe màu xám quen thuộc, từ từ về phía cô.Xe vững vàng dừng lại bên đường, cửa kính hạ xuống, cô hơi khuất tầm nhìn, sau mới thấy đôi mắt quen thuộc đó, ôn hòa mà im lặng.Lúc đó giống như cô đã hiểu được lòng mình, dù có cách xa đến đâu, cũng có người hiểu được cô.Cô mở miệng, giọng khàn khàn có chút ủy khuất khó hiểu.

“Anh không phải đi công tác hai tuần sao?Mới có một tuần.”Người nào đó tuần trước gọi điện thoại cho cô khi ở sân bay, nói tổng bộ GP Anh quốc có việc anh phải sang Luân Đôn một chuyến.

Bây giờ, bởi vì hạng mục đó xảy ra ít vấn đề nên tạm thời dừng lại.Diệp Dĩ Trinh vội vàng quay về ngay.Nhưng mà xem ra, vị bạn học này không có bộ dạng vui mừng lắm.Diệp giáo sư nhíu mày:“Anh sợ không trở lại, cô bé đó sẽ chạy mất.”

Ôn Nhiễm phồng má, mở cửa xe ngồi xuống, máy sưởi ấm áp làm cho cô thực thoải mái, thả lỏng hơn nhiều.Đã thành thói quen, chỉ cần bên cạnh có anh, cô sẽ luôn cảm thấy nhẹ nhàng tự tại như thế.

“Anh sao gần đây đi công tác mãi thế?”Ôn Nhiễm lẩm bẩm một tiếng.

Diệp Dĩ Trinh thần nhiên liếc mắt nhìn con mèo nhỏ một cái, khóe môi cong lên:“Cơm chiều đã ăn chưa?”

“Em không đói.” Cô dựa sát ghế, buồn ngủ.

Thấy tâm trạng cô không tốt, anh cũng không hỏi: “Không đói cũng chịu khó ăn gì đó đi.”

Nói thì nói vậy, xe vẫn dừng lại ở một siêu thị. Ôn Nhiễm ngỡ ngàng rồi nhìn về phía anh: “Đến siêu thị làm gì?”

Người nào đó rất bình tĩnh: “Về nhà ăn cơm, tất nhiên phải đến siêu thị rồi.” Sau đó vuốt lại mái tóc hỗn độn của cô, “Không muốn xuống thì ở trên xe chờ anh, nhanh thôi.”

Ôn Nhiễm ngẩn người, sau đó mới phản ứng được, anh là muốn làm cơm cho cô ăn sao?

Nhà của Diệp Dĩ Trinh ở trung tâm thành phố B, Ôn Nhiễm cũng không phải lần đầu đến, nhưng mà tình tế đánh giá thì là lần đầu tiên. Nhìn quanh một vòng mặt cô lại đỏ lên, thế là lủi vào phòng bếp.

“Đầu bếp, khi nào có thể ăn cơm, em đói.” Cô bày ra vẻ mặt đáng thương.

Đầu bếp tiên sinh thản nhiên liếc cô một cái, động tác dứt khoát đầu vào đây: “Trong túi có bánh quy, đói bụng thì ăn trước một chút, đợi cơm lát nữa mới xong.”

Ôn Nhiễm chạy đi tìm túi, rồi nhảy lại mang theo hộp bánh: “Không phải con nít mới ăn loại này sao?”

Diệp giáo sư cười nhạt: “Cho nên anh mới mua.” Sau đó nhìn cô theo kiểu “Ăn hay không tùy em”, tiếp tục nấu cơm.

Ôn Nhiễm đấu tranh tư tưởng một lát, vẫn hung hãn cắn cắn túi.

Đợi cơm chiều bày lên bàn, Ôn Nhiễm đã ăn xong hộp bánh rồi. Bàn ăn cũng đơn giản ba món, màu sắc phối hợp. Ôn Nhiễm quả thực sợ ngấy người, nhìn đầu bếp, chạy qua khen anh hai tiếng: “Thầy Diệp, anh cái gì cũng làm được sao?”

Diệp giáo sư liếc nhìn cô, cười nhẹ. Đương nhiên, nấu cơm, nuôi động vật, nhất là khi một loài có thói quen ăn uống không tốt lắm.

Ăn uống no say Ôn Nhiễm bỗng nhớ ra gì đó vội chạy đến phòng khách lấy từ túi xách ra một cái hộp rồi đưa món quà tới trước mặt Diệp giáo sư. Diệp Dĩ Trinh dời mắt khỏi màn hình máy tính, có chút nghi ngờ nhìn hộp quà.

Ôn Nhiễm gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Là em khi đi dạo phố thấy thích hợp nên mua.”

“Vậy sao?” Anh nở nụ cười, mở ra xem, là đôi găng tay màu tím nhạt.

“Đẹp không?” Cô lóng lánh mắt nhìn anh, trong đáy mắt có đầy sự chờ mong, thấy vậy anh gật đầu, mới vừa lòng cười.

“Sao lại tặng khăn tay cho anh?” Anh ngược nhìn cô.

“Bởi vì thấy đẹp, anh không thấy sao?” Cô cúi rất gần anh, hơi thở ấm áp vây quanh, Diệp Dĩ Trinh không khỏi hoảng hồn. Lát sau mới hồi phục tinh thần, khẽ hôn lên mặt cô một cái: “Đây là đáp án của anh.”

Ôn Nhiễm thoáng sửng sốt, sau đó vội rút tới phạm vi an toàn, bưng kín mặt. Quả nhiên, mặt nóng lên rồi.

Sáng sớm hôm sau Ôn Nhiễm lại nhận được điện thoại của Kiều Vũ Phân. Nhìn số máy, cô không muốn tiếp, nhưng mà do dự một hồi vẫn nhấc. Giọng Kiều Vũ Phân có chút ghen ngào: “Nhiễm Nhiễm có rảnh không?”

Ôn Nhiễm dạ một tiếng.

“Vậy cháu có thể đến thăm Viễn Viễn không, nó đang ở bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Ôn Nhiễm giật mình. “Nó bị sao vậy ạ?” Mấy ngày hôm trước còn cùng cô đi dạo phố, sao giờ lại vào bệnh viện?

Kiều Vũ Phân thở dài: “Chuyện này không nói qua điện thoại được, cháu rảnh thì trực tiếp đến đây.”

Thời tiết giá rét, trong bệnh viện vẫn đông đúc người, Ôn Nhiễm không tốn nhiều sức đã tìm thấy phòng bệnh Ôn Viễn. Kiều Vũ Phân đứng chờ ở ngoài, thấy cô chạy ra đón.

“Có chuyện gì vậy ạ?”Kiều Vũ Phân lau lau nước mắt.

“Là tai nạn xe cộ”.

“Viễn Viễn lái xe?”

“Nó ngồi xe taxi, rồi bị một chiếc xe hơi tông vào đuôi xe, may mà không gặp chuyện gì.”Kiều Vũ Phân nói ra vẫn còn cảm giác sợ hãi, khi bà nhận được điện thoại của bệnh viện, bà không nghĩ ra phải làm gì cả, may mà bà nội thay bà gọi lái xe, đưa đến bệnh viện xem Ôn Viễn.Sau khi thấy không có gì nghiêm trọng mới yên lòng.

Ôn Nhiễm mím môi:“Cháu vào xem nó.”

Phòng bệnh im lặng lạ thường, Ôn Viễn ngồi trên giường, cúi đầu trầm mặc nhìn cánh tay băng vải trắng.Cô bị thương không nặng, chỉ là ô tô va phải đụng đến cánh tay, cũng đụng đầu một chút.Bác sĩ bảo xuất viện cũng được, chỉ là Kiều Vũ Phân kiên trì bắt Ôn Viễn phải nằm viện nghỉ ngơi vài ngày, xem tình hình thế nào đã rồi nói sau.”

Ôn Nhiễm thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh, nhìn qua gói quần áo to trên tủ đầu giường, chính là thứ hai người mua dịp trước:“Em đi gặp ai?”

“Chú út.”Ôn Viễn rầu rĩ trả lời, người đó chăm sóc cô như thế, cho nên cô muốn nhân dịp người đó không ở đây đem nhét vào ngăn tủ.

“Vậy chú có biết em bị tai nạn không?”

Lại lắc đầu.Ôn Nhiễm thở dài, dặn dò:“Em cứ nghỉ ngơi thật tốt, đừng chạy loạn, mọi thứ để nói sau.Nhớ đừng làm mẹ em sốt ruột.”

“Chị Nhiễm Nhiễm.”Ôn Viễn bỗng nhiên ngẩng đầu gọi cô, vẻ mặt mê man lại có chút uể oải.Ôn Nhiễm hiểu được, cảm giác của cô ấy, đau ốm, người muốn gặp nhất lại không có ở đây, thực sự ủy khuất vô cùng, dù được nhiều người an ủi cũng không đỡ được.

Cô đứng dậy, đi ra hành lang gọi điện cho Ôn Hành Chi, điện thoại reo ba tiếng đã có người nhắc máy, là trợ lý của chú:“Xin chào, Ôn tiên sinh bây giờ đang họp, cô có thể gọi lại sau không ạ?”

Ôn Nhiễm bấm dãy số riêng của chú, số này rất ít người biết, chỉ khi có việc hệ trọng mới liên hệ, cho nên trợ lý cũng không dám chậm trễ.

Ôn Nhiễm quay đầu nhìn vào phòng bệnh.Ôn Viễn vẫn ngồi thế, không nhúc nhích, tựa đầu vào thành giường, nhắm mắt.Bộ dạng đáng thương đó làm cho Ôn Nhiễm không đành lòng.Điện thoại trong tay rung lên, cô vội nhắc máy, đầu dây là giọng trầm thấp của Ôn Hành Chi:“Có việc gì vậy?”

Ôn Nhiễm hít một hơi:“Chú út, Viễn Viễn bị tai nạn xe cộ giờ đang nằm trong bệnh viện, nhưng mà không nghiêm trọng lắm.”

Đâu kia trầm mặc vài giây:“Chú biết rồi.”

Biết?Đơn giản như vậy sao?Ôn Nhiễm ngạc nhiên:“Chú không đến bệnh viện xem thử sao?”

“Chú còn có việc.”Đáp lại vô cùng nhanh chóng,“Vài ngày gần đây không có thời gian, bảo nói chiều cổ mình thật tốt.”

Ôn Nhiễm há hốc mồm, không biết nói gì hơn.Mà Ôn Hành Chi cũng đã nhanh chóng cắt điện thoại làm cô trở tay không kịp.

Chuyện này rốt cuộc là làm sao vậy?

Thẳng đến giờ ăn cơm Ôn Nhiễm vẫn còn rất bất bình, cảm đôi đũa đảo loạn cái chén trong tay.Diệp Dĩ Trinh không khỏi bật cười, thay cô đổi chén khác:“Sao vậy, sao tức giận như thế?”

Ôn Nhiễm nhìn anh, muốn nói rồi lại thôi.Không thể nói, người này cùng một ruột với chú út.Anh nhìn cô một cái, cô mới lúng túng:“Là em gái em Ôn Viễn, nó bị tai nạn xe cộ.”

Sao?Diệp Dĩ Trinh lo lắng:“Tai nạn thế nào?”

“Tông vào đuôi xe.” Ôn Nhiễm nuốt ngụm cháo, “Nhưng mà chỉ ở bệnh viện vài ngày là tốt rồi.”

Anh trấn định: “Thế còn tức cái gì?”

“Em tức người lái xe kia, mắt như mù!” Cô nhỏ giọng nói thầm.

Anh cười nhẹ, lắc đầu tiếp tục ăn cơm, trong phòng lại trở về im lặng. Bọn họ đang ăn cơm ở nhà, Diệp Dĩ Trinh cũng tình cờ phát hiện ra, anh thực rất thích thời gian này, yên tĩnh, thân cận tuyệt vời.

Cơm nước xong anh đưa cô về lại trường, nhìn cô xuống xe đi về phía xa, ánh mắt ôn hòa trở nên thâm thúy, nghĩ nghĩ một lát, anh lấy điện thoại ra.

38. Chương 38

Lại đến thời gian nghỉ, Ôn Nhiễm cũng không còn cảm giác thoải mái của ngày nghỉ nữa. Cô đã là nghiên cứu sinh năm cuối, chỉ còn một kì nghỉ đông nữa thôi, cô không tính học lên tiến sĩ, cho nên đây cũng xem như là thời gian đi học cuối cùng, là kì nghỉ cuối cùng. Đúng là một ngày nghỉ tuyệt vời mà, thế sao lại là trước cuộc thi quan trọng chứ! Cô rũ mắt nhìn tập đề thi trong tay, nhất thời cảm thấy nhân sinh ẩm đạm không thôi.

Cũng đồng dạng với cô là Lâm Sanh, hai người cắm rế ở thư viện cũng lâu rồi. Lưu Phỉ Phỉ vì muốn ở cùng với anh chàng cơ khí cho nên nghỉ đông vẫn ở lại thành phố B, tìm một xí nghiệp nước ngoài làm trợ lý. Nhưng mà, so với Ôn Nhiễm và Lâm Sanh vẫn hạnh phúc hơn.

Tiết học cuối kỳ của giáo sư Ngô Nham. Giáo sư khép giáo án lại, tắt máy chiếu đi rồi gỡ kính mắt xuống, nhìn học trò: “Hôm nay là tiết học cuối cùng của chúng ta, cũng là tiết cuối cùng mà tôi dạy các em.” Ông cười nhẹ: “Người già mà, có rất nhiều thứ nhớ mơ hồ, không đúng, mong mọi người sẽ chỉ ra chỗ sai để cùng nhau sửa chữa.”

Thật rất khiêm tốn, mọi người đều mỉm cười.

“Được rồi, tan học.” giáo sư Ngô tuyên bố, không nhanh không chậm nói: “Ôn Nhiễm ở lại một chút.”

Bị chỉ đích danh Ôn Nhiễm nhất thời ngẩn ra.

Trước khu mới xây của đại học B là một tòa nhà cũ kĩ còn chứa rất nhiều kiến trúc dạy học từ xưa, nhưng mà cũng là tòa nhà kiên cố nhất. Văn phòng thầy Ngô ở ngay trên lầu.

Ngoài cửa sổ phòng thầy là một loài ngô đồng nước Pháp, thời điểm ra hoa trông rất đẹp mắt.

“Tìm việc không có à?” Thầy Ngô hỏi.

“Không có ạ. Còn có mấy cuộc thi nữa nên thời gian tìm việc cũng bị gián đoạn.” Ôn Nhiễm nói.

Ngô lão cười cười: “Người trẻ mà, có lý tưởng khát vọng thì không sai, nhưng mà cũng không sai khi ép buộc chính mình quá.”

Ôn Nhiễm gật đầu.

Ngô lão uống một ngụm nước, ôn hòa nhìn cô: “Ôn Nhiễm, em và Dĩ Trinh xảy ra chuyện gì?”

Ách, ngay cả thầy Ngô cũng biết sao? Chỉ sợ toàn trường bây giờ không ai là không biết rồi. Ôn Nhiễm xấu hổ, Ngô lão cũng ngượng ngùng khụ khụ: “Em không cần lo lắng, thầy cũng không phải người lạc hậu.”

Ôn Nhiễm mím môi cười, ngượng ngịu: “Cũng như thầy nghĩ thôi ạ.”

Ngô lão bật cười: “Đúng là tuổi trẻ tốt thật.” Sau đó ông chợt nhớ ra: “Dĩ Trinh này, mặt ngoài thì ôn hòa nhưng mà thực ra lại cực kì bướng bỉnh, cũng khá ngông cuồng.”

Ôn Nhiễm mở to mắt, chăm chú nghe thầy nói:“Kì thật chuyện này mọi người trong học viện đều biết, nói ra nói vào cũng có.Dĩ Trinh có lẽ không để ý, nhưng mà thầy cũng lo cho em.”

Lòng cô rất cảm động, Ôn Nhiễm cười:“Em không sao ạ”.Cô suy nghĩ một lát,“Người ta cả đời chỉ dùng cảm yêu có một lần.”

Ngô lão mỉm cười gật đầu.Ông đã già, có một số việc không muốn quan tâm nhiều, hỏi này nọ, nhưng mà vì coi trọng hai đứa này cho nên mới tham gia, cũng là vì học trò của ông.Việc này ông cũng đã hỏi qua Diệp Dĩ Trinh, người kia chỉ mỉm cười:“Ngô lão, nghề phụ của em là kinh doanh, không có khả năng nhìn người không thể làm được. Cho nên ngài hãy tin tưởng vào ánh mắt của em.”

Gần giờ nghỉ, trường học cũng vắng người.

Ở thư viện, Ôn Nhiễm đành phải dời khỏi trận địa chuyển người đến văn phòng của ai kia.

Ôn Nhiễm phản đối một hồi mới đưa ra thỏa hiệp của hai người.Bởi vì công việc của Diệp giáo sư rất bề bộn cho nên văn phòng có thể để cô dùng, tuyệt không quấy rầy cô học tập, nhưng là, trước mắt....

Ôn Nhiễm liếc mắt nhìn Diệp Dĩ Trinh đang ngồi ngay ngắn sau màn hình máy tính, anh không rời mắt khỏi màn hình, tay cầm bút, áo được xắn đến khuỷu tay.Mà chính cô cũng không thể tập trung học được, nổi giận đem tài liệu ném sang một bên.

“Làm sao vậy?”Giáo sư cúi đầu cười.

“Không có gì.”Ôn Nhiễm uống một ngụm cà phê, muốn nhờ cà phê kéo lại cái sức tập trung của mình, cô tức giận nhìn người khởi xướng, anh còn thần nhiên đến thế nữa chứ.

“Cà phê uống nhiều không tốt cho sức khỏe, sau này đừng uống nữa.”Anh mang một ly nước ấm tối trước mặt cô.

Ôn Nhiễm đang cầm chén, mím môi, chợt nhớ ra vội nói:“Đúng rồi, ngày hôm qua buổi chiều thầy Ngô tìm em nói chuyện.”

Diệp giáo sư nhìn qua, nhìn biểu tình của cô:“Nói gì thế?”

“Không có gì.”Ôn Nhiễm lắc đầu, bỗng nhiên giáo hoạt cười:“Chỉ là sợ em bị người nào đó lừa thôi.”

Diệp Dĩ Trinh hí mắt lại, nhìn vẻ mặt đắc ý của tiểu cô nương, sau đó thừa dịp cô không chuẩn bị, nâng cằm lên khẽ cắn một ngụm.

Diệp giáo sư vừa lòng cười:“Ý đồ bôi xấu thầy của em, nên phạt.”

Ôn Nhiễm ngớ người, a một tiếng, che cảm giận dữ trừng Diệp Dĩ Trinh:“Anh..Anh...”

Lập tức cô nói không nên lời, bởi vì Diệp Dĩ Trinh lại nắm cằm cô, hôn cuồng nhiệt .Cô bé bị kinh ngạc không nhẹ, mở to hai mắt nhìn anh, thần trí không biết đã bay đi nơi nào rồi nữa.

Thật lâu sau anh mới buông lỏng cô ra, nhìn đôi mắt lưng tròng của cô:“Ý đồ khiêu khích nam nhân của em, càng đáng phạt.”

Kết quả chính là sau một hồi trừng phạt, Diệp giáo sư cảm thấy vô cùng mỹ mãn,Ôn Nhiễm lệ hai hàng, nằm dí trên sofa không chịu đứng lên.

“Ôn Nhiễm?”

Người nào đó dụi dụi mắt:“Không cần để ý đến em, không cần để ý đến em.”

Diệp Dĩ Trinh cười khế, nhéo nhéo vành tai cô, thực mềm mại.Anh chợt nhớ tới câu nói của Ôn Hành Chi:“Cô ấy chính là sự uy hiếp của cậu, là người duy nhất.”

Ánh mắt anh chợt lóe lên, Diệp Dĩ Trinh hỏi:“khi nào về nhà, anh đưa em đi.”

Ôn Nhiễm à một tiếng, cười nói:“Vâng.”

Nghỉ đông một tuần sau, Diệp Dĩ Trinh đưa Ôn Nhiễm về nhà.

Xe một lần nữa dừng lại trước lầu nhà Ôn Nhiễm, Ôn phu nhân mở cửa ra thấy con mang hành lý về cùng Diệp Dĩ Trinh nhin không được mà oán trách. Ôn Nhiễm đỏ mặt thề lưởi, cầm hành lý để anh đi.

Không phải không muốn anh ở lại, nhưng mà gần đây anh làm việc rất nhiều, không chỉ việc ở trường, còn cả đồng vấn đề ở GP chờ anh giải quyết.

Ôn Nhiễm cũng không phải chỉ một lần thấy anh uống thuốc vì đau nửa đầu, nghĩ đến đây cô lại thở dài.

“Sao vậy?” Anh kéo áo khoác lên đến khuỷu tay, quay đầu nhìn cô.

Ôn Nhiễm lắc đầu hỏi: “Đầu năm anh có thể đến không?”

Diệp Dĩ Trinh cười cười, không phải không thấy sự chờ mong của cô, chỉ là phải khiến cô thất vọng rồi: “Tối qua có điện thoại, nghe nói ba anh thân thể không tốt lắm, cho nên chắc không đi được.”

“Vâng”. Cô cúi đầu, không giấu được mắt mát. “Vậy anh nhớ chú ý sức khỏe.”

“Ừ, anh biết.” Anh cười cười xoa đầu cô.

Dù anh chưa bao giờ nói ra nhưng cô biết. Vì cô, người này chỉ sợ đến ba cũng cãi lời, vì thế Ôn Nhiễm cảm động không thôi.

Diệp Dĩ Trinh ngồi vào xe, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, anh vẫy vẫy Ôn Nhiễm.

“Dạ?”

“Qua năm anh mới đến.” Anh cười mỉm: “Cho nên cho anh một ít phúc lợi đi.”

“Phúc lợi gì?” Cô nói xong chớp mắt liền hiểu ra, nhìn lên lầu thấy cửa nhà mình còn chưa đóng, rèm cửa phát phơ.

Cô xoay lại nhìn anh, cười: “Không được, không thể để mẹ em nhìn thấy được.” Nói xong lại bày ra bộ mặt nhìn nhỏ.

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô một cái, bất đắc dĩ dung túng: “Được rồi, vậy chúc anh năm mới vui vẻ đi.”

“Năm mới vui vẻ.” Ôn Nhiễm cười vẫy vẫy tay.

Bộ dạng ngây ngốc đó khiến Diệp Dĩ Trinh bất cười

Có lẽ cảm giác an toàn của cô còn chưa đủ, còn sợ, nhưng mà không sao.

Cô là sự uy hiếp duy nhất của anh, cho nên anh sẽ cố hết sức để cô hạnh phúc, không bao giờ phải chịu một thương tổn nào, cho dù là nhỏ nhất.

39. Chương 39

Ôn Nhiễm cũng lâu rồi không nằm mơ.

Nhưng tuy là không mơ, hằng đêm vẫn luôn giật mình tỉnh dậy, tỉnh rồi lại cần một khoảng thời gian dài mới ngủ lại được, khi ngủ cũng chẳng an ổn gì.

Nhưng mà đêm nay rất lạ. Cô không hề tỉnh lại, hơn nữa, suốt một đêm, cô đều mơ. Là nơi chôn giấu kĩ nhất trong lòng, cũng là nơi yếu đuối nhất.

Kết quả sau một đêm ngủ mê mết lại càng tệ hơn, buổi sáng tỉnh dậy, Ôn Nhiễm cảm giác mí mắt nặng trĩu. Cô đứng trong nhà về sinh nhìn vẻ mặt xanh xao của mình trước gương mà ngẩn người, mãi một lúc lâu mới cười xòa một tiếng, bắt đầu trang điểm.

Lại mơ về anh.

Trong lòng có một tiếng nói rất nhỏ cất lên.

Trong văn phòng, Tiểu Hứa đến từ sớm. Cô ngồi trước máy tính ăn bữa sáng. Trên màn hình là trạng thái biến động giao dịch cổ phiếu, gần đây Tiểu Hứa có mua cổ phiếu, cho nên cô bận nhìn đồ thị hết sức chăm chú. Bây giờ còn chưa đến thời gian giao dịch, thế mà Tiểu Hứa mới chú ý đến Ôn Nhiễm một chút.

“Cậu sao ử rữ vậy? Cử nhân kinh tế ở một trường đại học tầm cỡ Ôn Nhiễm tiểu thư, xin hỏi cậu có muốn mua cổ phiếu hay không?” Tiểu Hứa nhìn cô hỏi, gần đây giá cổ phiếu tăng lên không ít, thị trường trong nước đa phần đều là một màu xanh.

Ôn Nhiễm sửa sang lại bàn làm việc, thản nhiên nói một câu: “Mình không mua cổ phiếu.” Trên thực tế, cổ phiếu hay những loại đầu tư mạo hiểm linh tinh gì đó, cô đều không đụng vào, đây có lẽ là bản năng.

Tiểu Hứa chép miệng, quay lại tiếp tục nghiên cứu màn hình máy tính. Sở Lân chỉnh chu trong tây trang giày da vào công ty, nét mặt không giấu vẻ rạng ngời làm cho Tiểu Hứa cũng tò mò theo, hỏi vợ: “Tổng giám đốc, có chuyện gì tốt sao, chia sẻ ọi người một chút đi.”

Sở Lân mỉm cười, chỉ nói một câu: “Tối nay có bữa cơm, Ôn Nhiễm cô đi cùng tôi.”

Ôn Nhiễm sững sốt, nửa đứng dậy hỏi: “Cùng đối tác dùng cơm?”

“Ngân hàng JS, nếu có thể, công ty sẽ theo chân họ đàm phán chuyển hạng mục. Ngân hàng này cũng không tính là lớn.”

“Vậy GP thì sao?” Tiểu Hứa hỏi.

Sở Lân cười khở: “Bên phía GP chắc là không đồng ý, chúng ta cũng không phải là một hạng mục lớn, có lẽ bọn họ cũng không quan tâm nhiều đâu.”

Ôn Nhiễm khẽ thở ra, rất nhanh lại cảm thấy mất mát. Cô xoa xoa mặt mình, cường chế chính mình phải đem toàn bộ chú ý vào công việc trước đã.

Tối qua không phải cô đã cự tuyệt anh rồi sao?

Cô kiên trì không lên xe, hất tay anh rồi đi thẳng về phía trước, mà anh cũng thực có bản lĩnh, lái một chiếc xe hạng sang Cayenne bằng tốc độ của người đi bộ. Giằng co như thế, cho đến khi cô bỗng nhiên chạy như điên, lao lên một chiếc xe buýt.

Người trên xe đều kinh ngạc nhìn cô, mà Ôn Nhiễm vừa thở hổn hển vừa nhìn ra ngoài, vừa vặn thấy xe của Diệp Dĩ Trinh chuyển hướng, quay xe rồi đi mất.

Anh không đuổi theo cô nữa, mà lòng cô cũng không thoải mái, chỉ có một cảm giác phiền muộn.

Kì thực cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh.

Tối qua về nhà cô đã cố ý xem lịch, bây giờ đã là tháng năm, cách ngày cô rời trường đã ba tháng. Khoảng cách kể từ lần cuối cô gặp anh ở trường cũng đã sắp bốn tháng rồi.

Mở quyển sách ra, giấu ở trang cuối cùng là bức ảnh chụp ngày tốt nghiệp. Ôn Nhiễm nhìn chính mình trong bộ áo cử nhân, không khỏi tức cười. Mới đó thôi mà, cô đã cảm thấy xa lạ đến thế.

Nhớ ngày chụp ảnh tốt nghiệp, giáo sư Ngô từng lơ đãng nói một câu: “Trong ảnh chụp thiếu mất một người, thật là đáng tiếc.”

Cô khi đó ngực đau đến tê rần, hít từng chút không khí một.

Đương nhiên cô biết, đó là ai.

Ôn Nhiễm còn nhớ rõ lần cuối cùng gặp anh, khi đó anh đưa cô về nhà, đứng dưới lầu nói lời từ biệt, ý cười trên mặt anh, vừa ấm áp, dung túng, cũng rất sủng nịch. Mà cô lại bướng bỉnh không chịu cho anh một cái hôn làm quà năm mới.

Khi đó mới hạnh phúc làm sao, thế mà, về sau không còn gặp anh được nữa.

Ôn Nhiễm lẩm bẩm nói: “Không biết đã rời đi đâu?” Cũng có thể nói là, đi lâu như vậy sao giờ còn trở lại?

Anh ở đó, lại càng làm cho cô tay chân luống cuống.

Buổi tối đặt ở khách sạn lớn nhất thành phố T, Ôn Nhiễm cùng Tiểu Hứa bước vào. Tiểu Hứa chắc lưỡi: “Công ty này cũng lớn nha, ngay cả khách sạn này cũng đặt được.”

Ôn Nhiễm nhẹ nhàng cười, không nói gì, trong đầu cô lại hiện về ngày đó, cô và anh cũng ở một tầng khách sạn, nói chuyện thâu đêm.

Đại diện của ngân hàng JS là phó giám đốc Lưu. Phó tổng này là một người đàn ông trung niên đầu hói, đi phía trước Sở Lận, lén quay lại dùng một ánh mắt khôn khéo đảo quanh người Ôn Nhiễm.

Ôn Nhiễm cũng rất phiền chán mấy hình thức xã giao bên ngoài này, nhưng vẫn phải mở miệng cười chống đỡ. Cô không tránh khỏi xã hội, một mình đọc sách thánh hiền trong tháp, cho nên, rất nhiều chuyện không thể không làm.

Rượu quá ba chén, Ôn Nhiễm hơi ngấm men say. Chỉ là đối với ông Lưu lại liên tiếp mời rượu cô, áp lực quá lớn. Ôn Nhiễm vụng trộm nhìn thủ trưởng Sở Lận một cái, chỉ thấy anh hơi khép mắt lại, ý bảo cô nâng chén đi. Ôn Nhiễm đành bắt đầu dĩ phải cụng ly.

Rượu Bordeaux cũng rất quý, thế mà tên mặt người dạ thú này lại mời hơn 10 bình, mặt cô cũng đỏ rực rồi mới thấy được tình hình. Hiện tại rốt cục cũng không chống nổi nữa, Ôn Nhiễm cầu cứu Sở Lận, anh đương nhiên hiểu, vội bưng chén rượu lên: “Ôn tiểu thư mới đến công ty không lâu, tư lượng còn kém, chén này tôi uống thay cấp dưới.”

Lưu đầu hói xoa tay: “Chén này nhất định Ôn tiểu thư phải uống.”

Sắc mặt Sở Lận càng trở nên khó coi. Để khỏi phải khó xử, Ôn Nhiễm cười cười, cắn răng uống chén rượu cuối cùng, xin phép đứng lên, đi ra ngoài.

Thời điểm bữa ăn sắp kết thúc, Ôn Nhiễm lấy cớ đi vệ sinh chạy vội ra toilet, ôm bồn cầu mà nôn. Giống như cả lực phủ ngũ tạng đến muốn ói ra ngoài. Cô rất muốn chửi ầm lên, chuyện trước mắt thực là, cô cứ như từ dưới nước chui lên vậy, bây giờ cũng là cuối thu, cả người đều ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

Đứng trước gương, cô trang điểm lại, rửa mặt sạch một lần rồi mới đi ra. Bước chân có phần chao đảo, cô chống tường bước đi, không cẩn thận đụng phải một người.

“Ồ...” Cô ngẩng đầu, cái người kia lại mạnh mẽ kéo cô lại.

Người đó im lặng đứng, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi có thêu ít hoa văn, đôi tay giữ lấy cánh tay cô, anh nhíu mày: “Em uống rượu?”

Ôn Nhiễm chớp mắt, không nói.

Người này nghĩ rằng cô chưa muốn nói rõ mọi chuyện, liền xoay người lại, xoa xoa đầu cô. Loại cảm xúc này làm cả người cô run lên, Ôn Nhiễm phục hồi lại tinh thần, lùi về sau từng bước.

Động tác của Diệp Dĩ Trinh dừng lại, tay thông dong thu về: “Anh đưa em về.”

“Không cần.” Cô cự tuyệt rất nhanh, “Tôi còn có bữa ăn.”

“Thôi đi, anh đưa em về.” Cô hoàn toàn không biết cô bây giờ trong như thế nào sao, đã ra cái dạng này rồi, còn muốn tiếp tục uống rượu?

Ôn Nhiễm chăm chú nhìn anh vài giây, sau đó nhẹ nhàng cười: “Diệp tiên sinh, bữa ăn này là công việc của tôi, không thể thôi được, đây là việc thủ trưởng của tôi quyết định.”

Diệp Dĩ Trinh liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó nắm mạnh cánh tay của cô, kéo ra ngoài.

“Làm gì vậy?” Ôn Nhiễm trợn mắt nhìn anh.

Người nào đó mỉm cười, “Em đã cố ý, chúng ta cứ đi xin phép thủ trưởng của em, để cho anh đưa em về...”

Ôn Nhiễm rất muốn trốn thoát, nhưng mà Diệp Dĩ Trinh lại lấp tức túm được cô. Nhớ ra thân phận của anh, Ôn Nhiễm lại càng kích động. Nếu để cho cấp trên của cô biết cô và cố vấn cao cấp GP dây dưa với nhau một chỗ, hậu quả nhất định sẽ không tưởng tượng nổi.

Cả người chấn động mạnh mẽ, Ôn Nhiễm đang muốn ngăn chặn lại, nhưng mà, muộn rồi.

Toàn bộ mọi người trong phòng mở to hai mắt nhìn hai người, người phản ứng trước hết vẫn là Lưu phó tổng. Hân cười ha ha hai tiếng rồi vội chạy tới bên này.

“Diệp tiên sinh, rất hân hạnh hân hạnh được gặp.” Hân vươn tay ra, “Anh cũng ăn cơm ở đây sao?”

Phả ra toàn mùi rượu làm cho Diệp Dĩ Trinh hơi nhú mày, nhưng vẫn vươn tay đáp lễ: “Vâng.”

Lưu đầu hỏi vội hỏi: “Mời ngài sang bên này uống một chén, xin mời, xin mời.”

Thêm bản năng anh vốn muốn cự tuyệt, nhưng tầm mắt đảo qua Sở Lận, anh vẫn đồng ý. Bởi bàn lấy một chén rượu sạch ra, rót một ly đầy.

Anh bưng ly lên, khước môi khẽ nhếch: “Tôi chỉ uống một ly này thôi. Mọi người, xin mời.” Nói xong anh uống một ngụm, rượu chạy thẳng nóng rực cả yết hầu, mặt anh hơi nhẵn lại.

Anh đặt chén xuống, nhìn sang phía Sở Lận: “Giám đốc Sở, tôi có việc mang cấp dưới của anh đi trước, không có vấn đề gì chứ?”

Sở Lận hồi phục tinh thần, ngỡ ngàng hỏi: “Hai người biết nhau?”

“Biết.”

“Không biết.”

Sở Lận bị hai người này làm rối rắm. Ôn Nhiễm trừng mắt nhìn Diệp Dĩ Trinh thế mà anh lại chỉ mỉm cười, nhìn Sở Lận: “Quá vài ngày nữa GP sẽ có nhân viên đến đàm phán hợp đồng công việc cụ thể với công ty, hy vọng chúng ta có thể hợp tác thuận lợi.”

Lời vừa nói ra, không chỉ ba người, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người. Mà người bỏ bom xong lại oanh liệt dẫn Ôn Nhiễm rời đi, Ôn Nhiễm muốn tránh cũng không được, bởi vì, tay anh mạnh quá, thực đáng sợ mà.

“Lên xe.” Diệp Dĩ Trinh mở cửa xe, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Ôn Nhiễm. Nhưng mà Ôn Nhiễm ở cùng anh lâu như thế làm sao mà không nhận ra anh càng tức giận vẻ mặt sẽ càng điềm tĩnh chứ.

“Không cần.” Cô hạ quyết tâm nói, ánh mắt ngăn nước đảo quanh, “Nếu tôi nhớ không nhầm, tối qua tôi đã cự tuyệt rồi.”

Anh nhìn cô chằm chằm, giống như nhìn một đứa bé đang giận dỗi, anh khẽ cười: “Vẫn còn hôm nay.”

Ôn Nhiễm bây giờ lại càng ghét cái điệu cười của người đó: “Đêm nay tôi cũng cự tuyệt.”

Diệp Dĩ Trinh không tức giận, nhanh tay sửa lại nếp nhăn trên cổ áo cô, cô mà biết sẽ lại né tránh. Anh giữ chặt cổ tay cô: “Ngày mai anh đành phải nói lời xin lỗi với Sở Lận vậy.”

Ôn Nhiễm trừng mắt: “Nói không giữ lời, tiểu nhân, vô sỉ.”

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười, mở cửa xe ra, ý đồ cực kỳ rõ ràng.

Ôn Nhiễm cắn môi, vẫn phải ngồi vào xe, đem cửa đóng thật mạnh.

Chiếc xe vội vã nhập vào dòng tấp nập.

Ngày hôm qua mưa một ngày, tuy là đã ngớt nhưng mà buổi tối nhiệt độ cũng không cao, Ôn Nhiễm khẽ hắt xì rất nhỏ.

Diệp Dĩ Trinh thản nhiên nhìn sang, kéo cửa kính xe lên. Ôn Nhiễm cứ quay đầu ra ngoài cửa, nhất quyết không nhìn anh. Từ cửa kính, cô có thể thấy trên môi anh nở một nụ cười rất nhẹ, bộ dạng trầm tĩnh như trước kia, phản ứng kích động của cô cũng không thể làm anh tức giận, anh càng thành thực và trầm ổn.

Xe dừng bánh trước lầu nhà cô, đi hết con đường đó, anh vẫn nhớ rất rõ ràng. Ôn Nhiễm mở cửa xuống xe, bỗng nhiên chợt nhớ ra, cô quay đầu lại mỉm cười: “Cám ơn ngài đã đưa tôi về, Diệp tiên sinh.”

Anh hít một hơi, quay đầu lại: “Ôn Nhiễm?”

Cô nao lòng, nhưng vẻ mặt vẫn trấn định: “Có việc gì sao Diệp tiên sinh?”

Cô càng cố ý xem nhẹ anh, anh khẽ cau mày, nháy mắt lại giãn ra: “Em sắp xếp thời gian, chúng ta nói chuyện.”

Anh định đêm nay nói chuyện với cô, tất cả cho rõ ràng. Nhưng mà đưa cô từ khách sạn đi ra lại thấy đây không phải đúng thời điểm cho lắm.

Cô say rượu, lại còn tức giận, chỉ sợ nghe cũng không vào, tốt nhất là cứ đưa về nhà đã.

Nói chuyện gì? Nói chuyện anh biết mất lâu như thế giờ mới nhớ đến cảm giác của cô sao? Ôn Nhiễm càng thấy buồn cười: “Diệp tiên sinh, nếu là chuyện hợp đồng, tôi có thời gian, còn chuyện khác không bàn tới.”

Nói xong vội xoay người lên lầu, tiếng giày cao gót nghe cũng đoán được, rất khí thế, làm cho khoe môi người nào đó không kìm được khẽ nhếch lên.

Đã bốn tháng không gặp, cô bé này quả nhiên đã trưởng thành...

40. Chương 40

Ôn Nhiễm bực mình đóng cửa lại, tiếng động lớn quá làm Ôn phu nhân đang ở phòng khách xem ti vi cũng bị giật mình hoảng sợ. Bà gỡ cặp kính lão ra, oán trách liếc nhìn cô con gái: “Sao thế nữa?”. Vừa đến gần bà đã ngửi thấy mùi rượu trên người, chợt nhíu mày: “Đêm nay lại cùng giám đốc đi xã giao à?”

“Vâng.” Ôn Nhiễm rầu rĩ lên tiếng, giống như cạn kiệt sức lực bước đi.

“Nhanh tắm rửa đi, cả người toàn mùi rượu, mẹ ngửi thấy choáng váng cả đầu.”

Ôn Nhiễm dạ dạ rồi vội đi vào nhà tắm. Khi cô đang đứng trước gương lau tóc, Ôn phu nhân bưng một ly sữa bước vào, thuận tay lấy khăn mặt của cô. Ôn Nhiễm liền vui vẻ nằm lên giường hưởng thụ bàn tay mát xa mềm mại của mẹ, vừa ần ần giúp đầu bớt đau.

“Nhiễm Nhiễm, mẹ muốn nói chuyện với con.”

“Dạ.”

“Hôm nay bác gái con lại diện sang, nói tuần sau là thọ bảy mươi tám tuổi của ông nội, muốn chúng ta qua đó...” Ôn phu nhân còn chưa dứt lời, đầu cô vội quay lại, một cặp mắt sáng ngời nhìn vào bà: “Ý của bác gái là muốn chúng ta sang? Cả con và mẹ?”

Mẹ cô mỉm cười gật đầu, nụ cười rất tươi lộ ra nét trấn an.

Ôn Nhiễm ngồi dậy đầu giường: “Nói vậy là ông nội chuẩn bị chấp nhận mẹ rồi?” Mẹ cô lại gật đầu, Ôn Nhiễm không khỏi kích động mà ôm lấy bà: “Thật tốt quá, thật sự quá tốt rồi mẹ ơi.”

“Con bé ngốc!” Ôn phu nhân đẩy cô ra, trên mặt cũng không giấu được sự vui vẻ.

Đây đúng là một tin tức quá tốt, Ôn Nhiễm cả đêm không ngủ cũng không có gì là lạ.

Nhưng mà hôm sau vừa lên công ty, Ôn Nhiễm lại cảm thấy ánh mắt Sở Lận nhìn cô rất lạ. Cô tự trấn định bước về chỗ ngồi, lát sau nhận được điện thoại nội tuyến của giám đốc Sở, tìm cô có chuyện.

“Đây là hợp đồng sáng sớm nay phân bộ GP thành phố T gửi tới, cô có muốn xem không?”

Ôn Nhiễm nhất thời kinh ngạc: “Tổng giám đốc à, ông xác định là muốn tôi xem qua?”

Sở Lận cười khở: “Thực ra tôi muốn biết hơn là, chúng ta làm sao mà nhận được hợp đồng này.”

Ôn Nhiễm , cô so với anh ta càng muốn biết hơn. Khách của GP so với bọn họ tuyệt đối tài lực vạn phần, có thể lấy được hợp đồng này là ngoài dự kiến của cô.

Chẳng lẽ là anh cố ý? Ôn Nhiễm cần môi suy nghĩ.

“Tôi qua cô và Diệp tiên sinh...” Sở Lận thử hỏi, nhìn vào đôi mắt sáng ngời của Ôn Nhiễm, anh lại ngượng nghịu cười: “Tôi không phải muốn tham gia vào chuyện riêng của cô, chỉ là, tôi nghĩ việc hợp đồng này rơi vào tay chúng ta với chuyện đó có khả năng liên quan với nhau.”

Anh thực ra rất thắc mắc, cũng không thể đoán ra được, giữa cô và người đó là loại quan hệ gì.

Ôn Nhiễm thoáng giật mình, sau mới trả lời: “Chúng tôi quả thực có biết nhau, nhưng mà ngoài lần nước khi cùng ông tới GP tham gia đàm phán, tôi chưa bao giờ ở trước mặt người đó nhắc tới hợp đồng hạng mục này. Trên thực tế...” Cô dừng lại một chút, nhìn thấy ánh mắt chờ mong của anh, cô khẽ cười: “Chúng tôi đã nhiều năm không gặp mặt, lần gặp vừa rồi, cũng chỉ tình cờ.”

Thì ra là thế, tâm tư Sở Lận cũng được thả lỏng hơn.

Đến khi cô ra khỏi văn phòng, Sở Lận lại đột nhiên gọi lại: “Ôn Nhiễm”.

“Vâng.” Cô nghi hoặc quay đầu.

Anh cười ngưng ngừng: “Có thể em sẽ cảm thấy đột ngột, nhưng tôi muốn hỏi, em đã có bạn trai chưa?”

Ôn Nhiễm đứng sững ngay trước cửa.

.....

“Thực ra em có thể nói thẳng với tên đó em có bạn trai rồi. Chẳng qua là bạn trai em lâu rồi chưa gặp mà thôi.”

Ở nhà ăn, Ôn Nhiễm vừa ăn vừa nghe người đàn ông đối diện nói, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu ăn tiếp.

“Hoặc là em có thể nói với hần em có bạn trai, người đó chính là anh.” Người đàn ông này lại tiếp tục nói, khóe miệng cong lên như đang cười.

Ôn Nhiễm rất cực không chịu nổi sự quấy nhiễu này nữa, buông thìa xuống: “Triệu thiếu tá, nhân dân giải phóng quân đều lưu manh giống anh vậy sao?”

Triệu Vị Xuyên nháy mắt mấy cái: “Anh nào có, không phải chính em yêu cầu sao?”

Một câu lại đúng đến điều bực mình nhất của Ôn Nhiễm.

Nhớ lại một ngày tháng năm, khi đó cô vừa tốt nghiệp, bởi vì việc công tác cũng đã rõ ràng, sơ yếu lí lịch được Lâm Sanh giúp từ đầu tới đuôi, cô đã được phòng nhân sự của một công ty gọi điện thoại tới yêu cầu phỏng vấn, điều này làm cô mơ hồ choáng váng vô cùng, ngay cả việc được nhận vào công ty như thế nào cô cũng không nhớ được.

Càng làm cho cô luống cuống hơn là, Kiều Vũ Phân lại gọi điện tới, nói cô mang bạn trai về nhà một chuyến, nhà, đó chính là Ôn Trạch.

Ôn Nhiễm kinh hãi không nói nên lời, ấp a ấp úng: “Bác, bác gái, ... con...”

“Sao, không tiện à?” Kiều Vũ Phân hỏi lại: “Chỉ là ông nội muốn gặp mặt thôi mà.”

Là ông nội muốn gặp, cô làm sao mà cự tuyệt cho được? Nhưng mà, cô biết tìm anh ở đâu bây giờ? Nhìn lên trời, thực sự cô rất muốn thành một loài chim, bất lực và uể oải như nằm dưới đấy.

Cuối cùng, khi rơi vào đường cùng cô đã tìm Triệu Vị Xuyên giúp đỡ. Người này trước khi đáp ứng lại vút cho cô một vấn đề: “Tôi đồng ý cũng không sao, nhưng mà cô hiểu rõ như thế này là nói dối?”

Ôn Nhiễm bị anh ta hỏi mới giật mình sửng sốt, sau đó vội trả lời: “Nhưng mà tôi cũng không có cách nào, chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Thực ra còn một nguyên nhân cô không nói, trước mắt chỉ có một người khiến ông nội vừa lòng, đó chính là anh ta.

Bác gái Kiều trước cũng có biết thân phận bạn trai của cô, đến khi gặp Triệu Vị Xuyên thì kinh ngạc không thôi, cũng may không hỏi lại. Đây là người ông nội ưng ý nhất, nếu hai người thực sự có thể ở cùng một chỗ, không phải cũng là chuyện tốt sao.

Cứ như vậy mọi chuyện giấu diếm lại trôi qua, giờ bị Triệu thiếu tá nhắc nhở, Ôn Nhiễm mới nhớ mình thiếu anh một ân tình rất lớn, nếu tìm được “chú Diệp” kia, nhất định sẽ đòi lại toàn bộ.

“Ôn Nhiễm bây giờ vẫn chưa có tin tức gì của chú Diệp sao?” Triệu Vị Xuyên hỏi

“Có.” Cô đáp lại rất rõ ràng, căn cứ thà vừa nghĩ: “Nhưng mà thà không có còn hơn.”

Triệu Vị Xuyên cười nhẹ, không ngạc nhiên mấy: “Vì sao?”

Vì sao? Ôn Nhiễm cũng tự hỏi chính mình, vì sao cô lại có cảm giác này? Tình cảm với anh một chút cũng chưa từng biến mất, lúc anh mất tích cũng chưa từng thay đổi, nhưng mà giờ anh xuất hiện lại làm giống như không có chuyện gì xảy ra, anh muốn cùng cô nói chuyện gì?

Cô lo lắng cho anh lâu như vậy, giống như là công dã tràng. Lo lắng cũng thành không, trong lòng bỗng trở nên vô cùng hụt hẫng.

Khi phục hồi lại tinh thần cô mới nhìn bộ thường phục của Triệu Vị Xuyên: “Ách, tôi còn chưa kịp hỏi anh, anh bỗng nhiên đến thành phố T làm gì?”

Triệu Vị Xuyên lạnh lùng liếc cô một cái: “Còn không phải vì em.”

Lúc trước anh ở cùng quân đoàn diễn tập nơi thảo nguyên, cuộc diễn tập vất vả vừa kết thúc anh mới xin nghỉ về thành phố B, định cùng ba đi gặp Ôn lão. Ôn lão lại ôn hòa hỏi anh chuyện với Ôn Nhiễm gần đây, lại ôn hòa chỉ thị, Ôn Nhiễm giờ đang làm việc ở thành phố T, không có bận thì đến thăm cô.

Ôn Nhiễm: “Xem ra ông nội tôi vẫn còn quan tâm tới tôi.”

“Sai rồi.” Triệu Vị Xuyên mỉm cười: “Ông chỉ sợ em không gả đi được thôi.”

Ôn Nhiễm giận tới sôi máu.

.....

Ra khỏi khách sạn Triệu Vị Xuyên đi lấy xe rồi sẽ đưa cô đến công ty, sau đó tự lái xe về thành phố B chờ lão tướng quân, nhiệm vụ thăm người thân hoàn thành.

Mấy ngày nay thời tiết thành phố T thật khắc nghiệt, liên tục hạ nhiệt độ, Ôn Nhiễm mặc một chiếc áo khoác dài, đứng trước cửa chờ, cách đó không xa một chiếc xe màu đen mở cửa ra, nhìn có chút quen mắt, nhìn kĩ, cũng giống với xe của Triệu Vị Xuyên.

Cô không khỏi tức cười, làm sao mà một người biến mất lâu như thế lại có thể lập tức xuất hiện trước mặt mình.

Cô nhìn qua bộ tây trang của anh, mỉm cười: “Diệp tiên sinh buổi trưa tốt lành, ngài cũng đến đây ăn cơm.”

Anh nhắc mi, thản nhiên lên tiếng: “Ăn rồi sao?”

“Ăn rồi.”

“Vậy đi giúp anh ăn một lát.”

Thật là dễ nói mà, Ôn Nhiễm cố gắng duy trì vẻ mỉm cười: “Ngại quá Diệp tiên sinh, tôi đã ăn rồi.” Trong giọng nói chất chứa đầy tức giận.

Khóe môi của anh lại cong lên, ý cười rất rõ: “Anh biết, đi đâu vậy, anh đưa em đi?”

“Không cần phiền Diệp tiên...”

Chữ “sinh” còn chưa kịp nói xong Ôn Nhiễm đã bị người nào đó ôm ngang lấy, cô ngỡ ngàng mở to hai mắt nhìn anh: “Ôn Nhiễm, không được xưng hô với anh như thế.” Biểu tình vẫn rất nhu hòa nhưng ý tứ cảnh cáo lại rõ mười mươi.

Anh không muốn loại cố ý gây chiến này, cô biết. Chỉ là bây giờ cô đang giận lấy, đang bực mình đương nhiên sẽ không thể hiện ý tứ của mình ra.

Thấy Triệu Vị Xuyên đang dừng xe giữa đường xem kịch vui, cô chớp mắt nói: “Được rồi, Diệp... giáo sư, ngài có thể buông tay ra không, bạn trai tôi đang nhìn.”

Diệp Dĩ Trinh thoáng thất thần, tay hơi buông lỏng theo tầm mắt của cô nhìn qua. Ôn Nhiễm nhân cơ hội này vội giãy ra, chạy đến xe của Triệu Vị Xuyên. Trước xe cô hô to: “Nhanh, chạy xe nhanh lên.”

Triệu Vị Xuyên cũng không dừng xe vội lái đi ngay: “Ôn tiểu thư, anh bây giờ trong đầu chỉ có ba chữ”.

Ôn Nhiễm liếc nhìn anh ta một cái: “Cái gì?”

“Anh xong rồi.”

41. Chương 41

Triệu Vị Xuyên cười khở, anh cũng chợt nhớ tới từng có một lần, ngày mừng đại thọ của Diệp lão tướng quân, anh và ba đi tới Kinh Sơn chúc thọ. Lúc đó tự nhiên lại gặp Diệp Dĩ Trinh, trước nay anh cũng chỉ nghe Diệp lão nói qua, chứ cũng chưa gặp mặt nói chuyện như lần đó.

Trong phòng yên tĩnh, hai người ngồi bên cạnh, Diệp Dĩ Trinh nhẹ giọng hỏi: “Cháu biết Ôn Nhiễm?”

Anh kinh ngạc: “Dạ biết.”

“Rất quen thân sao?”

“Không quen thân.” Anh cười, “Nhưng mà trong nhà đều rất hi vọng tụi cháu có thể tiến thêm một bước.”

Diệp giáo sư cũng mỉm cười, sau đó thản nhiên nói: “Bây giờ ngang đó cũng là tốt rồi.”

“Dạ?” Anh không hiểu mấy, mà Diệp Dĩ Trinh cũng chỉ mỉm cười. Sau này anh mới biết, thì ra khi đó Diệp Dĩ Trinh đang âm thầm tiêu diệt tình địch. Người ta nói tình yêu sẽ làm cho chỉ số thông minh sụt giảm, nhưng mà người này sao lại không.

Thứ Tư là ngày thọ bảy mươi tám tuổi của ông nội, Ôn Nhiễm sắp xếp để cùng Ôn phu nhân đến thành phố B.

Ngày xuất phát, Ôn Nhiễm rời giường sớm hơn thường lệ, dọn dẹp qua rồi làm bữa sáng. Nhưng mà cô ngồi trên bàn chờ đã lâu cũng không thấy mẹ đi ra. Ôn Nhiễm bước vội đến phòng mẹ gõ cửa, sau đó đẩy cửa mà vào. Mẹ đang đứng trước gương, vừa thấy cô đã vội tới.

“Sao vậy mẹ?”

Ôn phu nhân bực bội: “Mau tới chọn giúp mẹ vài bộ quần áo, mẹ không biết mặc cái gì nữa.”

Ôn Nhiễm cúi đầu nhìn đồng quần áo ngổn ngang trên giường, cười xòa: “Mẹ, hình như mẹ đang lo lắng lắm phải không?”

Ôn phu nhân đánh cô một cái, then thùng: “Con mà dám chê cười mẹ hả, đáng đánh.”

Ôn Nhiễm liên tục xin tha, chọn một bộ quần áo đưa ẹ thay. Bà thay xong đứng trước gương lại để ý đến mái tóc quá là hỗn độn. Vội hỏi cô: “Đã được chưa?” Vừa hỏi vừa lúi lúi kéo kéo vạt áo.

Ôn Nhiễm nhìn mẹ tràn ngập chờ mong, trong lòng càng chua xót, cô dựa lên vai bà, nhìn vào gương: “Đẹp lắm mẹ à, mẹ của con là người đẹp nhất.”

“Đúng là con bé ngốc mà, có ai lại khen mẹ như thế.” Ôn phu nhân bật cười, nhìn cô con gái có khuôn mặt giống hệt như ba nó. Bà khẽ thở dài: “Nếu ba con còn sống, nhất định ông ấy sẽ là người vui nhất.”

Ôn Nhiễm cảm nhận được sự buồn bã trong lời mẹ, cô hít một hơi, an ủi bà: “Chắc chắn mà, chắc chắn ba sẽ biết.”

Ôn phu nhân cười cười, xoa mặt cô.

Đến Ôn trạch, Ôn Nhiễm vô cùng bất ngờ khi thấy xe của Triệu Vị Xuyên ngoài cửa, mí mắt giật giật, Ôn Nhiễm không tự chủ mà hét lên một tiếng.

Ôn phu nhân dừng bước nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Ôn Nhiễm chỉ chỉ chiếc xe màu đen: “Triệu Vị Xuyên sao cũng tới”

Ôn phu nhân nhìn theo, rồi thở dài. Ôn Nhiễm tìm Triệu Vị Xuyên giả vờ đóng kịch bà cũng biết, lúc trước bà nhất quyết không đồng ý. Thứ nhất bà nghe cũng còn thấy buồn cười nữa là, thứ hai, bà biết, người mà con gái bà thực sự thích là ai. Chuyện tình cảm đôi khi không hoàn toàn là thật, nhưng cũng không thể là cho có lệ, nếu thế chuyện hai người cũng không đến được đâu.

“Nhiễm Nhiễm.”

“Dạ?”

“Tiểu Diệp, đã về sao?”

“Vâng.”

Ôn phu nhân chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Ôn Nhiễm lại cho bà đáp án chắc chắn như thế, bà dừng bước nhìn sang con, xác nhận lại một lần nữa: “Thực sự đã trở lại?”

“Đã về rồi.” Ôn Nhiễm cười cười, có chút miễn cưỡng: “Mẹ hôm nay không nói chuyện này nữa, mình vào đi thôi.”

“Được rồi.”

Bác gái Kiều Vũ Phân đã đứng trong sân chờ hai người, đứng bên cạnh bà cũng chính là Triệu Vị Xuyên. Triệu thiếu tá hôm nay mặc thường phục thể mà phong thái nhìn qua cũng không giảm đi là mấy.

Thấy hai người bước vào, Kiều Vũ Phân cười tươi nghênh đón: “Em dâu đến rồi.”

Ôn phu nhân cười: “Vâng, đã lâu không gặp.”

Ngày mang Ôn Nhiễm đến đây rồi nhận một cái tát, bà cũng không quay trở lại thêm lần nào nữa. Tuy cuộc sống khá bần hàn, nhưng mà là người đã tốt nghiệp ở một trường đại học tốt, tự nhiên cũng sẽ có một lòng tự trọng nhất định.

Nhân lúc mẹ và bác gái đang đứng trước cửa hàn huyên, Ôn Nhiễm kéo Triệu Vị Xuyên sang: “Sao anh lại ở đây?”

Triệu thiếu tá vô tội nhún vai: “Ba anh hạ mệnh lệnh, nói anh phải đến mừng thọ với ông.”

“Đơn giản vậy thôi sao?” Ôn Nhiễm không tin.

“Nếu không thì thế nào?” Triệu Vị Xuyên cười cười, “Chẳng lẽ em nghĩ rằng anh đến với tư cách bạn trai em?”

Cô quả thực nghĩ như vậy. Nhưng mà Ôn Nhiễm đương nhiên sẽ không nói ra, chỉ trừng mắt nhìn anh ta thêm lần nữa.

Tiếng cười của Kiều Vũ Phân vọng tới: “Em xem, Ôn Nhiễm và Triệu Vị Xuyên tình cảm thật tốt, vừa thấy mặt đã không muốn buông tay rồi.”

Nói xong tầm mắt bà dừng lại nơi tay Ôn Nhiễm đang kéo áo Triệu Vị Xuyên, cô đỏ mặt lên, thả ra.

Triệu Vị Xuyên cúi đầu chào Ôn phu nhân, bà chỉ cười nhẹ, cũng không hỏi han thêm gì.

Lúc vào phòng khách Ôn Nhiễm lên đỡ ông xuống lầu, thấy cô vội vã như thế ông Vu cũng đồng ý để cô làm. Ôn Nhiễm hiểu ý gạt đầu, đi theo ông nội vào nhà ăn.

Sinh nhật Ôn lão gia lần này cũng ít người. Những trưởng tôn và chú út giờ đang ở nước ngoài không đến được, còn lại đều có mặt đông đủ. Có thể nói lần sinh nhật này cũng khá là đơn điệu, ông cũng muốn chỉ tổ chức trong nhà mà thôi.

Nhà ? Ôn Nhiễm ngẩng đầu nhìn Triệu Vị Xuyên ngồi đối diện, mà Triệu thiếu tá thì lại lấy vẻ mặt ” mọi chuyện không liên quan đến tôi ” để nhìn cô.

Xì, Ôn Nhiễm khẽ cười thành tiếng, việc này trên bàn cơm của Ôn gia là một hành vi không đúng quy củ. Ôn phu nhân ngẫm liếc Ôn Nhiễm một cái, đưa một hộp quà tặng cho ông nội, mở ra bên trong là một bộ đồ uống trà của Anh.

Ôn phu nhân cười nói: “Đây là lần công tác năm ngoài con mua về. Ông đã dùng quen thứ tốt, con cũng không biết đây có phải hàng tốt hay không, chỉ biết ông thích uống trà nên con mới mang bộ này đến đây.”

Ông nội gật đầu, giọng khàn khàn: “Không sao.”

Mặc dù chỉ là những câu nói rất ngắn gọn nhưng Ôn Nhiễm cũng thấy mẹ và ông đã có những bước tiến đáng kể. Họ trước kia lúc nào cũng đối chọi gay gắt, tự làm ối quan hệ này phức tạp đi. Nếu sớm giống như bây giờ, nói không chừng ba cũng sẽ cùng mọi người ở đây lúc này.

Chỉ nghĩ đến đó thôi, hốc mắt cô ngập nước, nhìn vào ánh mắt như đang hỏi của Triệu Vị Xuyên, Ôn Nhiễm mỉm cười lắc đầu.

Sau khi ăn xong ông nội như thường lệ sẽ đi ngủ.

Mọi người đang nói chuyện dưới lầu, Ôn phu nhân mới kéo Ôn Nhiễm vào phòng của Ôn Viễn trên lầu.

“Sao vậy mẹ?” Ôn Nhiễm ngạc nhiên.

Ôn phu nhân kéo tay cô ngồi xuống: “Mẹ hỏi con, con có thích Triệu Vị Xuyên không?”

Ôn Nhiễm giật mình: “Sao mẹ lại hỏi chuyện này làm gì?”

Ôn phu nhân càng sốt ruột: “Con thật là ngốc, đến bây giờ còn chưa hiểu ý ông nội con sao? Hôm nay mừng thọ, rõ ràng Triệu Vị Xuyên là người ngoài, ông nội con còn nói là tiệc gia đình, ý này không phải quá rõ rồi sao? Lần này chúng ta đến đây không phải chỉ để tham gia một bữa tiệc bình thường như thế, không chừng lát nữa, ông sẽ gọi hai đứa đến nói chuyện.”

Ôn Nhiễm không hề nghĩ đến điều này, lắp bắp kinh hãi.

Ôn phu nhân cầm tay cô: “Nhiễm Nhiễm nói ẹ biết.”

Ôn Nhiễm nhìn bà, khó có thể nói ra. Ngoài cửa sổ ánh tà dương sáng lạn, không biết bao lâu sau cô mới hạ giọng: “Mẹ, mẹ đều biết cả rồi.”

Ôn phu nhân nhìn cô: “Nhiễm Nhiễm, muốn nghe ý kiến của mẹ không?”

“Dạ, mẹ nói đi.”

“Triệu Vị Xuyên là một đứa trẻ tốt, mẹ nhìn ra được.” Ôn phu nhân nói tiếp, “Nhưng mà Nhiễm Nhiễm thích ai mẹ cũng biết rõ ràng.”

Ôn Nhiễm ngẩng đầu nhìn bà, có chút khó hiểu.

Ôn phu nhân thở dài: “Chỉ là Nhiễm Nhiễm à, vấn đề là nếu con cự tuyệt Triệu Vị Xuyên xong, thì con sẽ thế nào? Tiểu Diệp, Tiểu Diệp với con có thể đến với nhau không?”

Ôn Nhiễm bị hỏi thì ngây ngẩn cả người.

Cô chưa từng lo lắng đến mấy vấn đề này, nếu là lúc một người đàn ông theo đuổi mình cô sẽ theo bản năng mà cự tuyệt, lánh tránh. Nhưng cô cũng chưa từng nghĩ, từ chối người này, cô và anh sẽ ra sao.

“Mẹ, con chưa nghĩ tới.” Ôn Nhiễm nói, “Nhưng mà, người trong lòng con, chỉ có mình anh ấy.” Dù là bây giờ, vẫn luôn như vậy.

Ôn phu nhân cũng biết trước kết quả này, con của bà cũng rất giống ba nó, quật cường như vậy. Nhưng mà nó còn dũng cảm hơn ông nhiều.

Hạnh phúc đôi khi cần nhất chính là lòng dũng cảm như thế.

Ôn phu nhân vuốt tóc con: “mẹ biết rồi.”

Quả nhiên ông nội tỉnh dậy liền gọi mẹ vào phòng.

Ôn Nhiễm không muốn xuống đối mặt với sự khảo vấn của Kiều Vũ Phân cho nên gọi Ôn Viễn lên phòng nói chuyện, cùng lên với nó còn có Triệu Vĩ Xuyên.

Thấy anh ta cầm chìa khóa xe, Ôn Nhiễm hỏi: “Anh chuẩn bị về sao?”

“Ừ, lên nói với em một tiếng.” Triệu Vĩ Xuyên nói, “Thời gian nghỉ của anh đã hết, mai lại về đơn vị.”

“À. Vậy tạm biệt anh.”

Triệu Vĩ Xuyên cười cười rồi đột nhiên thở dài: “Anh thấy có lẽ ngày nào đó còn phải về nữa đây.”

Ôn Nhiễm tức giận trừng mắt liếc anh.

Triệu Vĩ Xuyên cười, chăm chú nhìn cô: “Ôn Nhiễm, có nhớ khi đến tìm anh giúp em, anh đã nói gì không?”

“Nhớ.” Anh ta hỏi, nếu nói dối mà có rắc rối thì sẽ thế nào?

“Nhớ rõ thì tốt.” Anh nói tiếp, “Nếu không giải quyết được, anh nói là nếu, anh sẽ không giải quyết.”

“Sao?” Cô không hiểu.

Triệu Vĩ Xuyên cười cười: “Anh sẽ biến điều đó thành sự thật.”

Ôn Nhiễm ngẩn ra, hiểu ra ý của anh lại có chút cảm động.

“Ai, Triệu thiếu tá thật là người tốt nha.” Chờ Ôn Nhiễm đóng cửa xong, Ôn Viễn đã nằm trên giường thở dài.

Ôn Nhiễm liếc nó một cái, cũng nằm xuống theo, nhìn chằm chằm trần nhà tới mức thất thần. Chợt Ôn Viễn quay lại, túm lấy cô: “Chị, chị sao lại không cùng Triệu Vĩ Xuyên một chỗ? Tốt như vậy mà?”

Cô biết Ôn Nhiễm và Triệu Vĩ Xuyên kết giao là do ý của mẹ cô.

Ôn Nhiễm nhích người, thấp giọng: “Chị có người trong lòng rồi.”

“Là thầy giáo kia?”

“Ừ, sao em biết?” Ôn Nhiễm nhớ mình chưa bao giờ nhắc qua trước mặt nó mà.

“Em lén nghe mẹ và ba nói chuyện.” Ôn Viễn nháy mắt mấy cái.

Ôn Nhiễm ngơ ngàng: “Bác trai cũng biết?”

Ôn Viễn kéo cô nằm xuống: “Chị á, giấu giấu giếm giếm, nhưng mà chị yên tâm đi, ba và mẹ sẽ không nói với ông đâu, ông mà tức lên thì ra sao chứ, cho nên trong nhà ai cũng sẽ không nói.”

Ôn Nhiễm nghe thế mới nhẹ lòng nằm xuống. Ôn Viễn quần quýt lấy cô: “Chị, kể cho em nghe chuyện hai người đi.”

Ôn Nhiễm liếc mắt nhìn nó: “Không rảnh.”

“Nói đi mà.” Ôn Viễn tiếp tục mè nheo.

Ôn Nhiễm chán nản: “Không có gì để nói.”

Ôn Viễn không tin: “Chị không cần nói dối, em có chuyện gì đều nói cho chị, mà chị lại cứ gạt em.” Nói xong quay lưng đi, không thèm để ý đến cô nữa.

Con bé này, còn giận dữ?

Ôn Nhiễm bật cười: “Được rồi, thực ra không có gì đáng kể, anh ấy, em cũng biết.”

“Em biết?” Ôn Viễn nhanh chóng xoay người lại, kinh ngạc nhìn cô.

“Anh ấy là giáo sư của chị, cũng là đồng nghiệp của chú út.”

“Tên là gì?”

“Diệp Di Trinh.” Ôn Nhiễm chần chờ một chút rồi nói, quả nhiên nghe xong Ôn Viễn trầm mặc ba giây rồi hét lên.

“Chú Diệp?”

Ôn Nhiễm vội bịt miệng nó lại: “Nhỏ giọng chút đi, muốn bị ông nghe thấy sao.”

Ôn Viễn lập tức lắc đầu, chờ cho cô buông tay ra mới cảm thán: “Đúng là sự kì diệu của duyên phận mà.”

Duyên phận sao?

Ôn Nhiễm quay đầu cười khỏ, chợt nhớ ra gì đó, cô xoay người hỏi Ôn Viễn: “Này, sao chú út hôm nay không tới.”

Ôn Viễn thở dài một hơi: “Không biết.”

“Không biết?” Đáp án này Ôn Nhiễm càng không tin, “Sao thế, không phải là người thân thiết nhất với chú út sao?”

“Nhảm rồi.” Ôn Viễn than thở, “Trên thực tế từ lâu em đã không còn gần với chú út nữa. từ hồi tai nạn xe cộ, thì không gặp chú nữa, chắc đã bốn năm rồi.”

“Này, này...” Ôn Nhiễm lấp bấp

“Sao ạ?” Cô bé nghiêng đầu nhìn cô.

Ôn Nhiễm vội lắc đầu: “Không có gì.”

Chỉ là cảm thấy, hai chị em nhà cô, thật giống nhau mà.

Hai người cùng nhau trầm mặc.

Ngay khi Ôn Nhiễm đang mở màn ngủ, bỗng nhiên nghe một tiếng ầm thật lớn, hình như là từ phòng bên cạnh truyền sang. Cô cuống quýt đứng dậy, chạy sang thư phòng.

Cửa phòng mở lớn, Kiều Vũ Phân chạy sang trước cô, ngăn không cho cô vào.

“Nhiễm Nhiễm, đừng vào, đừng vào...”

“Xảy ra chuyện gì? Bác để cháu vào”

“Nhiễm Nhiễm...”

“Cho nó vào.” Giọng ông nội từ trong truyền ra, Kiều Vũ Phân khi đó mới không ngăn cản cô nữa.

Vừa bước vào phòng, Ôn Nhiễm đã bị tình cảnh bên trong làm cho hoảng sợ. Trên người mẹ từng giọt nước trà từ từ nhỏ xuống, bên dưới là mảnh vỡ của ly tách. Ôn Nhiễm hoảng sợ chạy về phía mẹ.

Ôn phu nhân một tay che ngực, cũng giống như cô, ngơ ngàng nhìn mấy mảnh nhỏ dưới chân.

Ông nội chỉ vào mặt mẹ, tức giận hét lên: “Cô cô nói lại những lời lúc nãy một lần nữa xem.”

Mặt bà đã trắng ra, như không còn chút khí. Ôn Nhiễm định đỡ lấy mẹ, lại bị bà đẩy ra: “Tôi nói, con tôi không muốn, dù có chết tôi cũng không ép buộc nó.”

“Vậy cô muốn nó rập khuôn theo bước của cô phải không. Tìm một nhà không môn đăng hộ đối để hối hận cả đời.” Ông hét lên: “Cô hủy đời con ta, giờ còn muốn hủy đứa con gái duy nhất của nó, ta nói cho cô biết, cô đừng hòng.”

“Là ai hủy? Nếu không phải ông bảo thủ, chúng tôi đã có thể sống cùng nhau.” Ôn phu nhân không còn chút sức, giọng yếu dần, “Anh ấy cũng sẽ không chết, sẽ còn sống rất tốt...”

“Có!” Ông nội tức giận nhấc tay lên, lại từ từ hạ xuống, trợn mắt nhìn tay mình bị Ôn Nhiễm nắm lấy.

Về mặt cô vẫn kinh hoàng nhưng đôi mắt lại rất đỏ: “Ông nội, kết hôn hay không hay là lấy ai, mẹ con không thể thay con quyết định.”

Ông nội bốt tức giận hơn: “Vậy nghe ta.”

Ôn Nhiễm nhìn ông rồi cười: “Ông, cũng không thể thay con quyết định.” Mắt ông như phát hỏa, Ôn Nhiễm lặp lại lần nữa: “Con đã trưởng thành, sẽ không trở mặt đứng nhìn ông một lần nữa đánh con hay mẹ con. Dù là vô tình hay cố ý, con cũng sẽ không để ông gây ra vết thương nào ẹ con con nữa.”

Câu nói đầy khí thế này, giờ không còn khiến cô đau lòng nữa, giọng khàn khàn: “Ông nội, Triệu Vị Xuyên không hợp với con, chúng con đã ở cạnh nhau một khoảng thời gian rồi nên hiểu rõ. Cho nên, ông từ bỏ đi.”

Ôn lão gia mở to mắt nhìn cô, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ. Ôn Nhiễm đã từng rất sợ ánh mắt này, đó là người đã gây cho cô nhiều thống khổ. Nhưng mà giờ cô mới biết, những đau khổ đó hai người không nhất thiết phải nhận thấy, chỉ cần mình làm mình vui là được.

Ôn Nhiễm quay đầu nói với mẹ: “Mẹ, mình về.”

Ánh mắt bà ảm ướt nhìn con: “Ừ.”

Cuối cùng cũng đến được thành phố T, Ôn Nhiễm và mẹ cũng gần như kiệt sức. Nhưng mà cô vẫn phải dìu mẹ về sô pha, bưng một chậu nước ấm rửa chân cho bà. Mẹ cô hôm nay đặc biệt mang giày cao gót, mệt nhọc cả ngày, chắc giờ khó chịu lắm.

Ôn phu nhân mở mắt nhìn con, xoa xoa đầu.

Ôn Nhiễm vừa rửa vừa hít một hơi, ghìim vị chua xót nơi sống mũi. Động tác của mẹ càng dịu dàng hơn, cô lại càng không nhận được, nước mắt cứ thế rơi xuống cổ chân bà.

“Nhiễm Nhiễm đừng khóc, mẹ không có việc gì.”

“Dạ.” Cô lên tiếng, “Con không khóc, chỉ là bị cảm, mũi không thoải mái mà thôi.”

“Được rồi.” Ôn phu nhân cười, “Hôm nay thời tiết hơi lạnh, mẹ cũng bị cảm, con dìu mẹ vào phòng nằm được không?”

“Vâng.”

Ôn Nhiễm lau khô chân cho bà, đỡ bà vào phòng, phủ giường chiếu lại.

“Mẹ nằm nghỉ một lát, con đi nấu nước gừng nóng, uống nước nóng sẽ đỡ hơn.”

“Ừ.” Ôn phu nhân cười cười, nhìn Ôn Nhiễm đóng cửa đi ra ngoài

42. Chương 42

Trong nhà không còn gừng, Ôn Nhiễm suy nghĩ một lát rồi cầm ví tiền đi ra khu hoa quả mua. Khi về nhà, vừa mở cửa ra chợt nghe thấy tiếng nước sôi rất nhỏ của mẹ từ trong phòng phát ra, rất yếu ớt, nhưng cô lại nghe được rõ ràng.

Ôn Nhiễm vội chạy vào, định mở cửa ra nhưng lại phát hiện bên trong khóa trái.

Cô tự nói với mình không được hoảng hốt, chỉ cần đi tìm chìa khóa là được, nhưng mà tìm mãi cũng không tìm được chìa khóa phòng mẹ đâu, cô rối loạn đến cực điểm.

Cô ra sức đập cửa: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ mở cửa ra cho con, mở cửa ra đi mẹ.”

Người bên trong vẫn không có trả lời, Ôn Nhiễm vội đi tìm đồ để phá cửa, vừa phá vừa khóc: “Mẹ, mẹ mở cửa ra đi, làm ơn.”

Càng kêu càng sợ hãi, tiếng khóc của mẹ càng ngày càng nhỏ, càng lúc càng mỏng manh. Một thứ sợ hãi chưa bao giờ có len lỏi trong tim.

Mãi đến khi di động trong túi vang lên, cô giống như bắt được cứu tinh, màn hình điện thoại không ngừng nhấp nháy hai chữ: “Lão Diệp.”

Bệnh viện.

Đợi đã được một giờ, phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra.

Bác sĩ mở khẩu trang, nói với người đàn ông vẫn đang chờ ngoài cửa: "Không sao rồi, bệnh nhân bị cao huyết áp, não nhất thời bị thiếu dưỡng khí, lại còn phát sốt. Đã tiến hành thở nhân tạo, giảm sốt, cho nên tạm thời không đáng ngại nữa."

Người đàn ông thở ra, cười nhẹ: "Cám ơn bác sĩ."

Vị bác sĩ cười cười rồi đi. Anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhìn chiếc ghế dài cách đó không xa. Ôn Nhiễm đang ngồi ở đó. Nhìn xa thì có vẻ không nhúc nhích nhưng đến gần sẽ thấy cả người cô đang run lên. Diệp Dĩ Trinh cúi đầu nhìn cô chăm chú, sau đó mới vươn tay nắm lấy bả vai cô: "Ôn Nhiễm bác gái không sao rồi."

Nói xong, Ôn Nhiễm từ từ ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn anh, giống như không hề nghe được âm thanh gì cả.

Diệp Dĩ Trinh lặp lại lần nữa lời vừa nói: "Bác gái không sao rồi, em có muốn đi xem không?"

Ôn Nhiễm như phục hồi lại tinh thần, vội đứng lên đẩy anh ra: "Tôi, tôi đi xem."

"Được rồi." Diệp Dĩ Trinh khẽ cười, nhìn cô rời đi.

Bước chân Ôn Nhiễm có phần lảo đảo, nhưng anh lại không dám đi theo, chỉ sợ càng làm cô kích động. Cho nên tốt nhất là nên đứng đây chờ cô ra.

Diệp Dĩ Trinh ngồi xuống ghế dài, nhớ đến lúc vừa rồi chạy vội đến nhà cô nhìn thấy cảnh tượng ấy. Người con gái nước mắt dàn dụa đang ra sức đập búa vào cửa, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, anh nhìn cũng còn thấy sợ.

Anh chạy lại lấy búa từ trong tay cô, chỉ một phát đã mở được cửa ra. Ôn phu nhân nằm trên giường hôn mê bất tỉnh. Anh cũng không kịp nghĩ nhiều, ôm lấy bà đưa ngay vào bệnh viện.

Giờ anh chỉ có thể cảm ơn sự may mắn đó, nếu không phải xe anh vừa lúc đi ngang qua nhà cô, chắc sẽ không kịp mất. Anh nhìn cô lúc đó chắc cũng vậy, nếu anh đến trễ một giây, chắc cô cũng không sống nổi.

Phục hồi tinh thần lại Diệp Dĩ Trinh thấy Ôn Nhiễm đang chạy vội đến chỗ anh.

"Mẹ tôi, sao còn chưa thấy tỉnh?" Tình thế vô cùng cấp bách cô túm lấy tay áo anh mà lay.

Diệp Dĩ Trinh dịu dàng nói: "Bà quá mệt mỏi nên đang ngủ."

"Nhưng tôi thấy mẹ còn đang sốt."

"Chỉ vừa mới dùng thuốc, chờ một lát mới phát huy tác dụng." Anh kiên nhẫn giải thích.

Ôn Nhiễm yên lòng, buông tay anh ra. Lòng của Diệp Dĩ Trinh khẽ chấn động, một lần nữa nắm chặt lấy tay cô.

"Anh muốn gì?" Ôn Nhiễm đề phòng nhìn anh, cố gắng rút tay ra thì anh lại càng dùng lực.

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười: "Tay em bị thương, nên dán băng cá nhân vào." Nói xong anh lấy ra một cái băng cá nhân.

Anh nhẹ nhàng thổi miệng vết thương, giống như trước đây lúc cô nghịch ngợm làm mình chảy máu, ba cũng sẽ như thế. Sau đó một tay anh nắm lấy tay cô, tay kia xe băng ra dán lên miệng vết thương. Ba cô nói, dán vào sẽ không đau nữa, bây giờ cũng là một loại băng dán cá nhân đó chăm sóc cho cô, mũi cô lại cay xè.

Diệp Dĩ Trinh phát hiện mắt cô lại đỏ lên, hốt hoảng: "Làm đau em à?"

Ôn Nhiễm lẩm bẩm: "Anh rất đáng ghét."

Anh ngẩn ra, như chưa nghe rõ.

"Tôi nói anh rất đáng ghét!" Ôn Nhiễm lau nước mắt, đẩy anh ra rồi hét lớn lên: "Trên đời này người tôi ghét nhất chính là anh."

Diệp Dĩ Trinh cứ im lặng như vậy đứng nhìn cô, để cô phát tiết giận dữ.

“Dựa vào cái gì mà kì nghỉ đông của anh lại kéo dài đến 4 tháng? Ai cho phép anh kéo dài ngày nghỉ? Dựa vào cái gì anh trêu chọc tôi rồi thời điểm tôi cần anh nhất lại không thấy anh đâu? Vì sao tôi lại phải thích anh như thế, ngoài anh ra ai cũng không muốn gần? Vì cái gì mà bởi vì anh, tôi lại làm mẹ phải thương tâm khổ sở?” Cô cứ lên án từng thứ một, “Ông nội sắp nhận mẹ, nếu tôi đáp ứng, chấp nhận người mà ông chọn, ông sẽ nhận mẹ, mẹ cũng không phải khó xử. Vậy mà vì sao lúc đó tôi còn nghĩ đến anh. Tại sao anh lại đáng ghét đến như thế.”

Nói xong câu cuối cùng cô cũng không nhịn hơn được nữa, òa khóc. Như là một đứa trẻ mất đi thứ đồ chơi yêu thích nhất, khóc đến đau lòng.

Diệp Dĩ Trinh đứng tại chỗ mà trở mắt ngơ ngàng, mãi lúc sau anh mới chậm rãi vươn tay ra, ôm lấy cô. Dù cô có giãy dụa anh cũng không buông ra nữa.

Cũng giống như một lần ở bệnh viện trước đây, mẹ cô nằm trên giường bệnh, anh đứng ở ngã rẽ cầu thang, truyền cho cô một cái ôm ấm áp như thế. Giờ đây, anh cũng lại an ủi cô như cách ban đầu.

“Ôn Nhiễm.” Diệp Dĩ Trinh nhẹ nhàng nói, “Là anh không tốt.”

“Hu hu...”

Anh lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc nữa được không?”

“Hu hu...”

“Chờ bác gái ra viện, mình nói chuyện với nhau được không.”

“Hu hu...”

“Anh sẽ nói hết, tất cả đều nói hết với em.”

Ôn phu nhân ở bệnh viện tĩnh dưỡng hai ngày, Ôn Nhiễm kiên trì muốn bà ở lại theo dõi thêm một thời gian nữa.

Ôn phu nhân cười cười: “Bệnh mẹ không nặng, chỉ là nhất thời bộc phát thôi. Ở bệnh viện lâu không chừng còn mang thêm bệnh nữa ấy chứ.”

Không lay chuyển được mẹ, Ôn Nhiễm đành làm thủ tục xuất viện.

Khi mẹ tỉnh lại có hỏi cô là ai đưa đến bệnh viện, Ôn Nhiễm ấp úng chưa trả lời. Nhìn bộ dạng đó của cô bà cũng đoán ra rồi. Cười cho qua, không hỏi nữa.

Mẹ nằm viện hai ngày Diệp Dĩ Trinh cũng không hề xuất hiện, chỉ nhắn một tin, nói là trường học có một hàng mục, hẹn cô vài ngày nữa gặp lại.

Đừng thấy mặt là tốt nhất.

Ôn Nhiễm cắn môi, không chịu thừa nhận cảm giác mất mát trong lòng đang dâng lên.

Mẹ xuất viện xong Ôn Nhiễm cũng xin phép nghỉ chăm mẹ vài ngày rồi mới đi làm.

Hôm nay đi làm về trễ, Ôn phu nhân nói cho cô lúc chiều Lâm Sanh có gọi điện tìm, còn nói điện thoại đi động cô không gọi được, Ôn Nhiễm lấy điện thoại ra mới biết bị hư rồi, cô vội lấy điện thoại bàn gọi lại cho bạn.

Vừa thông máy, Lâm Sanh không chút nể mặt mà mắng cô té tát, cô tự biết mình sai vội kiểm điểm: “Được rồi cô Lâm, không phải mình cố ý mà.”

Đỗ dành vài câu Lâm Sanh khê hừ một tiếng, không buồn cùng cô so đo: “Nếu mà cậu thành tâm như vậy, ngày mai gặp mình ở thành phố B, tự mình bồi tội đi.”

Ôn Nhiễm lú lờ: “Nhiều chuyện như vậy?”

“Nhiều chuyện?” Lâm Sanh cao giọng, “Mai là ngày họp lớp, cậu còn nói là nhiều chuyện. Các bạn học đều đến cả, cậu quên à? Đến ngay đi.”

Nói xong không để cho cô cơ hội từ chối liền tắt máy. Ôn Nhiễm nhìn điện thoại cười khổ.

Cô không quên, cũng không phải không muốn đi, mà là không dám. Cô vẫn muốn gặp anh, nhưng gặp rồi lại không dám chất vấn người đã bỏ đi lâu như thế, cô sợ nghe được nguyên nhân làm mình thất vọng, anh nói sẽ nói cho cô hết thấy, cô chờ mong nhưng lại càng lo lắng.

Hôm sau Ôn Nhiễm vẫn đến thành phố B, nhìn thấy Lâm Sanh là y như rằng tiếp tục quở trách.

Tốt nghiệp xong Lâm Sanh được giữ lại trường làm giáo viên, giờ chỉ mới làm trợ giáo. Ôn Nhiễm nhìn bộ dạng của bạn thì bị chấn động dữ dội, trong đầu chỉ có thể nghĩ ra mấy chữ: “Diệt tuyệt sư thái thứ hai.”

Lâm Sanh chặc vài tiếng: “Sư thái cũng kết hôn rồi, giờ còn đang nuôi con, cuộc sống rất hạnh phúc đó nha.”

Sau khi kết thúc bữa cơm với bạn cũ, Lâm Sanh buổi chiều còn có việc ở trường cho nên chỉ còn lại mình Ôn Nhiễm đi dạo quanh.

Đi từng bước một cảm xúc nào đó lại dâng lên trong lòng, mới đi mấy tháng thôi, cảm giác nơi này đã khác xưa đến thế, như là không thân thuộc. Khoảng cách và thời gian, đúng là rất vô tình.

Quản viên của trường được trang hoàng lộng lẫy, theo cách nói của sinh viên đại học B là vì quản viên có tiền. Ôn Nhiễm đứng trước lầu nhớ về ngày hai năm trước, ngày ngày có tiết học, kí ức đó vẫn còn khắc sâu trong lòng.

Cô cứ bước về phía trước, đi đến nơi in dấu trong tim, thế mà trong lòng cứ bất an. Anh sẽ không ở đây chứ? Hôm qua cô còn thấy anh ở thành phố T...

Bước chân nhất thời dừng lại, anh ở đây.

Ôn Nhiễm không biết là mình vui vẻ hay sao nữa, cửa vẫn đóng kín như thế, anh thích vậy, bởi vì không muốn thông khí.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng bên trong, tay xắn đến khuỷu, còn có một đôi găng tay màu tím trong túi áo, anh đang cùng học trò nói chuyện, vẻ mặt vẫn luôn ôn hòa như thế. Cô còn chưa kịp xoay người đi anh đã ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa vịn chạm vào mắt cô. Vẻ mặt anh, nhất thời có kinh ngạc, kinh ngạc rồi đến vui mừng.

Ôn Nhiễm vội vã xoay người nghe thấy anh trầm giọng gọi tên cô: “Ôn Nhiễm.”

“....”

“Chúng ta nói chuyện một lát.”

Lần này không phải là hỏi, mà là một giọng điệu chân thực đến đáng tin.

Khách sạn Giang Hoài.

Đứng trước cửa nhìn tấm bảng hiệu, Ôn Nhiễm hơi hoảng hốt. Đến khi Diệp Dĩ Trinh dừng xe xong bước tới bên, cô mới giật mình.

Cô nhìn anh, không biểu hiện sự tức giận, hỏi: “Sao lại đến đây ăn cơm?”

Anh à một tiếng, rồi đi về phía trước, khoe miệng âm thầm nhếch lên. Anh biết cô nghĩ gì, bởi vì anh cô tình muốn cô nhớ lại những ngày tháng đó, những chuyện cô không muốn làm.

Thực ra Ôn Nhiễm lúc này lại đang ảo não không thôi vì mình dễ thỏa hiệp đến thế, giống như vừa rồi. Anh đuổi học sinh đi, kí tên một cái rồi thuận miệng hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Cô đáp, giọng điệu không được tốt lắm.

Anh cũng không thèm để ý, chỉ mỉm cười: “Đến đây ăn một chút nhé?”

Cô hơi bực mình: “Tôi ăn rồi.”

Tay anh lơ đãng xoa bụng, giọng vẫn rất ôn hòa: “Vậy giúp anh ăn một chút.”

Kết quả cuối cùng chính là... cô thỏa hiệp.

Bồi bàn mang thực đơn lên, anh tùy tiện chọn vài món, sau đó nhìn cô: “Em ăn cháo nhé?”

Ôn Nhiễm trừng mắt một cái, tầm mắt nhìn thấy bình rượu đặt trên bàn, liền nói: “Tôi muốn uống rượu.”

Diệp Dĩ Trinh chau mày: “Không được.” Tửu lượng của cô anh thật không còn ý kiến, ba chén đã gục.

“Vậy tôi đi tìm chỗ uống.” Nói xong Ôn Nhiễm cầm túi đứng lên, cánh tay lập tức bị nắm lấy, cô giáo hoạt nhìn vào ánh mắt bất đắc dĩ của anh. Không có cách nào khác, giờ trong lòng cô anh đã phạm tội tày trời, nếu không thuận theo, hậu quả, thật không dám nghĩ...

Anh nhìn bồi bàn, định nói gì đó đã bị Ôn Nhiễm cướp lời: “Không được chọn rượu hoa quả.” Nói xong đắc ý nhìn. Anh không kìm được cười thành tiếng.

Vì thế, bàn ăn của họ rất là đặc biệt. Người đàn ông chậm rãi ăn cơm, còn cô gái đối diện nói một câu lại uống rượu, rót vào chén nhỏ nhất, sắc mặt từ từ hồng lên.

Rốt cục Diệp Dĩ Trinh cũng ăn xong, anh đặt đũa xuống, im lặng nhìn Ôn Nhiễm.

Bỗng nhiên cô nói: “Chúng ra lại ăn cơm ở khách sạn này.” Uống thêm một chén, cô giống như một đứa trẻ, cười khanh khách: “Khi đó tất cả giáo sư đều ở đây, Ngô lão nói, đây là truyền thống của đại học B, làm giáo viên là phải đến nơi này.”

Diệp Dĩ Trinh ngẩn ra, không nghĩ lời đạo đầu lại như thế.

“Ngô lão còn tiếc nuối, toàn bộ ảnh tốt nghiệp đều không có anh.”

Diệp Dĩ Trinh từ từ vươn tay ra, muốn cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, cô cũng phản ứng rất nhanh, rút tay ra, hỏi thẳng: “Nói, trong khoảng thời gian này anh đi đâu?” Giọng điệu cực lớn làm mọi người toàn khách sạn đều nghe thấy, anh lại giống như không, giờ phút này, trong anh chỉ có một cảm xúc cực kì mãnh liệt.

Cô uống rượu, so với khi tỉnh làm anh đau lòng hơn rất nhiều lần.

Bởi vì cô uống rượu, Diệp Dĩ Trinh cũng không muốn lái xe, anh gọi điện cho trợ lý vừa lúc ở thành phố B đến đây lái. Người trợ lý vừa đến thấy boss nhà mình đang ôm một cô gái ngồi ghế sau, hai con mắt muốn rớt ra ngoài. Cô chỉ mới làm việc với Diệp Dĩ Trinh, cho nên cô không biết đến Ôn Nhiễm.

“Diệp tiên sinh, đây là?”

Môi anh khẽ nhếch lên, trả lời rất bất đắc dĩ: “Là oan gia của tôi.”

Người trợ lý há miệng rồi vội chạy lên lái xe.

Ôn Nhiễm uống rượu xong luôn rất im lặng, chỉ cần cho cô nằm, cô sẽ từ từ ngủ. Trợ lý lái xe cố gắng giữ ổn định, cho nên Ôn Nhiễm càng ngủ yên hơn, túm lấy áo khoác của Diệp Dĩ Trinh.

Oan gia.

Diệp Dĩ Trinh khẽ cười, nhớ tới khi mới ở khách sạn, cô uống rượu, nằm trên bàn thì thảo rất lâu, mà anh ngồi đối diện, chăm chú lắng nghe.

“Anh biết không? Lúc em tham gia cuộc thi CPA, rất khó khăn, tới khi gần tốt nghiệp, sơ yếu lí lịch của em cũng thiếu nhiều, tất cả công sức như chìm trong đáy biển.”

“Mẹ em nói, không sao cả, bà nuôi em...” Cô bỗng nhiên nở nụ cười, “Anh nói xem, hai mươi hai tuổi đầu sao còn để mẹ nuôi kia chứ?”

Anh nghe, tay khẽ đưa ra vuốt mái tóc cô, không ngờ cô đột nhiên ngồi thẳng dậy, lấy tay vỗ vỗ mặt mình, vừa nói: “Không tiền đồ, rất là không tiền đồ...”

Diệp Dĩ Trinh rốt cục không nghe nổi nữa, vội bước sang chỗ cô ôm lấy. Ôn Nhiễm kinh hoàng, hai tay vô tình vòng qua cổ anh: “Em không say.”

“Anh biết.” Anh ôn nhu nói.

“Em không uống say, không cho anh ôm.”

Nắm lấy cánh tay đang hắt lung tung của cô, anh cúi đầu dựa vào trán cô: “Anh không ôm em, anh muốn đưa em về nhà.”

Ôn Nhiễm thấy mình như đang mơ, cô nhớ lại những ngày còn sống vô tư lự, cô có ba, có mẹ. Có một ngày ba mang cô về thành phố B, trời đầy tuyết, ba đặt cô giữa một đám người xa lạ, cô nghe ba nói: “Nhiễm Nhiễm, đây là ông nội, là bác trai bác gái của con, cô bé này là con gái của bác mới sinh ra, chào họ đi con.” Rồi sau đó chợt một ánh sáng lóe lên, cô lại ở giữa trời đầy tuyết, nhưng không còn ba nữa, là mẹ, mẹ cùng cô đứng ngoài cánh cửa cao đó. Trời đông giá rét, mũi của cô cũng hồng, mẹ dỗ dành: “Nhiễm Nhiễm, chờ một chút nữa thôi, sẽ có người ra mở cửa.”

Khi ngủ nước mắt cô vẫn rơi, không vì cái gì khác, chỉ là vì nhớ lại, vì đau lòng. Cô sống chưa nhiều năm, nhưng đã rất mệt mỏi rồi, người có thể mở rộng vòng tay ôm cô, thế mà từng bước từng bước rời xa cô, cô không biết làm sao cả. Giống như người bị phán tù chung thân, không sao cứu được.

Bỗng nhiên Ôn Nhiễm thấy có người đang lo lắng, một cái gì đó nóng nóng đặt lên trán, rất hư ảo. Cô không dám mở mắt, chỉ càng nắm chặt tay, không nhúc nhích.

“Ôn Nhiễm.” Một người gọi tên cô, “Chỉ là ác mộng thôi, đổi tư thế ngủ được không?” Sau đó có một bàn tay nâng đầu cô lên, cô rơi vào một vòng ôm rất ấm, ấm quá.

Trong bóng tối Diệp Dĩ Trinh gác tay lên đầu, lẳng lặng nằm bên sườn giường, che chở cho cô, không để cô rơi xuống.

Cô ngủ không ngon, anh biết. Cô gặp ác mộng, trong mơ còn khóc nức nở, anh nhìn không được, chỉ biết dùng khăn nóng thay cô lau đi.

Thực ra cô rất giận, lúc trở về ánh mắt cô nhìn anh, anh biết cô rất giận. Cô không muốn nói chuyện, anh cũng nhân nhượng cô, không muốn để cô phát hỏa. Anh chờ cô bình tĩnh lại, anh sẽ nói hết cả cho cô.

Nhưng mà giống như cô muốn quấy rồi, cứ khi xây dựng được không khí, cô bé này lại không phối hợp, anh cũng không còn cách nào, chỉ biết chờ thời cơ.

“Chờ một chút nữa thôi.” Anh hôn trán cô, ôm cô ngủ.

Ôn Nhiễm ngủ rất lâu, rất lâu

43. Chương 43

Khi cô mở mắt ra cũng đã là sáng sớm ngày hôm sau. Ôn Nhiễm vỗ vỗ cái trán đau nhức, mắt đảo quanh bốn phía, nhìn ngáng xong trong đầu cô lại reo lên hồi chuông cảnh báo.

Cô bị người đó mang đi.

Nhìn đến bên giường, một ly nước nóng đã được chuẩn bị ngay bên cạnh, cô bừng lên, nhìn chăm chú một lát rồi uống một ngụm, là trà mật, độ ấm rất vừa phải.

“ Tỉnh rồi sao?” Giọng nói trầm thấp vang lên khiến Ôn Nhiễm hốt hoảng, ly nước trong tay suýt rơi ra ngoài, may mắn là có người nào đó nhanh tay lẹ mắt nắm chặt tay cô, một cảm giác vô cùng ấm áp.

Hơi thở của anh phả lên tai cô, tim đập càng lúc càng nhanh.

“Nước không nóng nữa để anh đổi cho em ly khác.”

“Không cần.” Cô lập tức kêu lên.

Diệp Dĩ Trinh ngừng lại: “Cũng được, em rửa mặt trước đi rồi ra ăn, đồ ăn sáng anh chuẩn bị xong rồi.”

“Không cần.” Cô cúi đầu, tối qua say rượu, cả người đã uể oải lắm rồi, giờ cô chẳng còn sức lực mà cầm cái gì nữa huống chi là tức giận: “Mai tôi phải đi làm, hôm nay sẽ về thành phố T, nếu không về, mẹ sẽ lo lắng.”

“Anh đưa em đi.”

“Không cần.” Cô lại cự tuyệt rồi bước thẳng ra cửa, chuẩn bị rời đi.

“Ôn Nhiễm.” Anh thấp giọng gọi cô, cô nhìn thoáng ra sau có thể thấy anh đứng ngay sau lưng cô: “Đừng đi được không?”

Anh cứ như thế nắm lấy tay cô, có chút bướng bỉnh. Ôn Nhiễm nhìn anh: “Tôi, tôi vì sao phải nghe lời anh?”

Diệp Dĩ Trinh chăm chú nhìn cô: “Em đã đồng ý nói chuyện với anh, giờ là thời điểm tốt nhất.”

Ôn Nhiễm nghe xong càng muốn đi hơn: “Xin hỏi anh muốn cùng tôi nói chuyện gì? Không phải cái gì muốn đều đã nói hết rồi sao? Kéo dài tới bây giờ không phải là không muốn cho tôi biết mà?” Lời vừa nói ra cô như bị rút hết sức lực, tựa vào cánh cửa phía trước, “Anh xem tôi là con nít à, cho là tôi không hiểu cuộc đời sao? Tôi trước kia đúng là không hiểu, nhưng mà bây giờ, tôi hiểu rất rõ ràng, tình yêu gì đó đều là lừa gạt người ta cả, tất cả mọi thứ đều không đáng tin.”

Anh nghe cô phát tiết xong cũng chỉ cười: “Được rồi, nói như thế em đã thật sự trưởng thành rồi.”

Ôn Nhiễm trừng anh một cái rồi xoay người định đi.

“Anh không phải nói đùa.” Anh nắm lấy tay cô, thật tình nói, “Em thực sự không muốn nghe?”

Anh nhìn cô chờ đợi. Như anh nghĩ bóng dáng phía trước đã có chút dao động.

“Nếu không muốn nghe cũng cơm nước rửa mặt đã rồi đi, em cứ như vậy mà ra ngoài sẽ dọa người ta đấy.” Tóc tai lộn xộn, viền mắt cũng đen nữa.

Rốt cục Ôn Nhiễm cho anh một cái liếc thật dài rồi bước vào phòng rửa mặt, sau đó ngồi xuống bàn ăn cơm. Hai người mới ăn được một chút cô đã đặt thìa xuống, bày ra vẻ mặt “anh mà không nói tôi sẽ đi đấy” ra. Thế mà người nào đó vẫn chậm rãi ăn như cũ, cơm nước xong còn mang chén bát đi rửa.

“Ôn Nhiễm.” Ngay khi cô tức giận định đi, Diệp Dĩ Trinh lại gọi cô: “Em còn nhớ buổi cuối cùng chúng ta gặp nhau không?”

“Không nhớ.” Miệng cô cứng rắn.

Làm sao mà không nhớ rõ chứ, khi đó cô đã thu dọn đồ đạc xong chờ anh tới đón. Đợi đến khi nhận được điện thoại của anh, anh đang còn lái xe đến, là từ thành phố T về thành phố B.

Ôn Nhiễm dờ khóc dờ cười: “Sao anh không nói, em tự mình về có phải tốt hơn không, chỉ mất nửa tiếng thôi mà.”

Anh mỉm cười, cất hành lý của cô lên xe rồi đưa cô về nhà. Lúc đi anh còn đòi phúc lợi năm mới nhưng mà lại bị cô cự tuyệt.

Nhớ anh khi đó vừa bắt đắc dĩ lại nuông chiều cô, để lại một câu năm mới vui vẻ rồi lái xe đi.

“Năm mới vui vẻ.” Câu nói cuối cùng của anh. Và cũng từ đó, Ôn Nhiễm chưa bao giờ vui vẻ được nữa, anh không nhận điện thoại, cũng không tìm thấy anh.

Về trường cô chạy ngay đến sở học viện, hỏi mọi người, ngay cả Ngô lão cũng không ai biết anh ở đâu.

Một ngày sau, cô lấy hết dũng khí đến Kinh Sơn, về Diệp Trạch.

Diệp Dĩ Trinh như đoán được câu trả lời của cô, anh chăm chú lau sạch sẽ cái bát vừa rửa, nói: “Anh có một người bạn, anh ta lấy nốt cô gái nhỏ hơn rất nhiều tuổi, cuộc sống cũng không phải là hạnh phúc. Bởi vì cô gái đó không yêu thương anh ta, gả đi cũng chỉ vì anh ta như là phao cứu sinh cuối cùng của cô. Cô cần sự bảo hộ của anh ta chứ không cần tình yêu. Về sau cô ta khó sinh mà qua đời, bạn của anh đến bây giờ vẫn còn độc thân.”

“Người đó yêu cô ta sao?” Ôn Nhiễm bắt giác hỏi, cũng quên mất mình vì sao lại muốn nghe câu chuyện của anh.

“Tình cảm của anh ta cũng rất phức tạp, anh cũng không rõ lắm, anh chỉ biết, ba anh không thích em cũng chỉ bởi vì sợ anh sẽ đi vào con đường của người đó.” Nói xong anh cười khổ: “Ông thực không hiểu anh.”

Ôn Nhiễm hiểu ra, khẽ nở nụ cười: “Bởi vì ba anh không thích cho nên anh cũng không thích?”

“Không có chuyện đó.” Anh khẳng định chắc chắn.

Cũng bởi vì không có khả năng đó, cho nên ông mới áp dụng chính sách quyết đoán với anh, ngày đầu tiên về nhà đã nhốt anh lại.

“Ông cũng thật độc ác.” Nhớ lại mọi chuyện, Diệp Dĩ Trinh bất đắc dĩ cười.

Ôn Nhiễm ghen hòng nhìn anh, không tin nổi những gì mình đang nghe.

“Sau đó, anh và ba có nói chuyện.”

“Kết quả chính là như bây giờ sao?” Ôn Nhiễm cảm thấy buồn cười.

“Không.” Diệp Dĩ Trinh quay đầu, tự giễu cợt: “Ba anh vào viện, là vì anh chọc tức.”

Ôn Nhiễm trầm mặc vài giây, sau đó mới nói: “VẬY thái độ cuối cùng của Diệp lão là gì?” Cô vẫn ôm chút hi vọng nhỏ nhoi.

“Ông vẫn không đồng ý với anh.” Nói xong anh cũng lau cái bát cuối cùng, “Nhưng mà cái đó cũng không quan trọng lắm.”

“Vậy là như thế nào?”

“Bởi vì ông cũng sẽ không phản đối nữa.” Anh mỉm cười trả lời, Ôn Nhiễm bị anh làm cho hỗn loạn.

“Ông nói không đồng ý thế sao lại không phản đối?”

“Là vì anh không thuyết phục được, nhưng lại còn một người khác.”

“Ai?”

“Em.”

“Tôi?!” Ôn Nhiễm hỏi lại.

Anh đi tới, cầm lấy tay cô chỉ vào chóp mũi chính chủ: “Anh không có ở đây có phải em đã qua Kinh Sơn một lần?”

Cô ngẩn ra rồi vội quay đầu sang chỗ khác, nhất quyết không trả lời.

Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi cho bằng được đáp án.

Cuối cùng cô vẫn không thắng được anh.

“Tôi, tôi chỉ có đi qua một lần.” Cô nói, chưa xót cười: “Tôi không biết anh có ở đó hay không, chỉ là muốn xem...”

“Sau đó thì sao?” Anh cầm tay cô càng chặt.

“Sau đó, sau đó tôi thấy thím Tề đi ra, thím nói anh và Diệp lão đều không ở nhà.” Cô có hỏi thím Tề hai người họ rốt cục là đi đâu, câu trả lời cô nhận được vẫn chỉ là hai chữ: “không biết.” Cô khi đó mới nhận ra có điểm không thích hợp. Cô không tìm được một ai để hỏi, thím Tề không chịu nói, chú út thì không liên lạc được, cô giống như đi lạc đường, càng lúc càng bấn loạn, giống như chỉ có thể đập đầu vào tường mới dừng lại được.

May mà có Lâm Sanh.

Khi đó cũng đang lúc tốt nghiệp, cô nộp rất nhiều hồ sơ, phản hồi cũng có, cô lại tham gia vài cuộc phỏng vấn, điều kiện cũng không phải là hoàn hảo, rồi cô lại do dự, công việc cứ thế mà trì hoãn. Sau đó, thôi đừng nói đến nữa.

Mãi đến khi Lâm Sanh đưa một tờ tuyển dụng cho cô, là một công ty cỡ trung ở thành phố T tuyển nhân viên tài vụ, đãi ngộ cũng hậu hĩnh. Cô cầm tờ giấy trong tay, lại bắt đầu do dự, cuối cùng cũng quyết định về thành phố T làm.

“Quyết định rồi sao?” Đưa cô tới nhà ga, Lâm Sanh hỏi cô một lần nữa.

Ôn Nhiễm gạt đầu, nhìn đám người xuôi ngược, thấp giọng: “Mình nghĩ đó là cần thiết.”

Như vậy mới không nhớ đến anh nữa.

Lấy lại tinh thần, cô nhìn anh đề phòng: “Anh hỏi cái này để làm gì?”

Anh cười cười: “Anh chỉ muốn nhắc lại, câu em nói khi đó cũng chính là điều anh muốn nói.”

Cô ngẩn người, nhất thời không nhớ ra mình đã nói cái gì nữa.

Khi đó ở Diệp Trạch, cô hỏi không được nơi anh đến, cuối cùng đành đứng dậy ra về.

Đến cửa chính cô đột ngột xoay lại giữ lấy cửa, nhìn thím Tề: “Nếu thím có tin tức gì của anh ấy, có thể nói giúp cháu một câu, nói là cháu đang chờ anh. Còn nữa, nói là, cháu yêu anh ấy.”

Nhớ tới ngày ấy lòng cô lại càng đau, những đau khổ loại này luôn có một thời gian ủ bệnh, bệnh sẽ nặng dần lên, hôm nay rốt cục cũng tìm được người để giải tỏa ra ngoài, không ngăn lại được nữa.

“Tôi bây giờ không còn yêu anh nữa.” Cô đánh vào áo anh “Tôi ghét anh, rất rất ghét anh, tôi chờ điện thoại của anh, mỗi ngày đều chờ, mỗi ngày đều ngẩn người nhìn điện thoại làm tôi phát ngán anh biết không?”

Diệp Dĩ Trinh vội ôm cô vào lòng, tùy ý để nước mắt thấm ướt áo anh. Anh vuốt ve tóc cô, dịu giọng: “Nhiễm Nhiễm, anh xin lỗi...”

Anh đã vô số lần mở di động ra, cũng vô số lần đóng lại.

Anh lo lắng cho cô bé của anh, nhưng lại tin tưởng cô sẽ luôn là của anh.

Cô chờ anh, cô yêu anh.

Thứ ba là ngày kiểm tra sức khỏe định kì của Ôn phu nhân.

Ôn Nhiễm vốn định thu xếp rồi cùng đi với bà nhưng Ôn phu nhân lại không đồng ý.

Ôn phu nhân cười khổ: “Mẹ có thể tự đi, con cứ đi làm, trong khoảng thời gian này xin phép nghỉ nhiều rồi, coi chừng ông chủ đuổi việc con đấy.”

Ôn Nhiễm nói không sao, nhưng mà mẹ cứ nhất quyết không cho, cô cũng đành ăn sáng qua rồi đến công ty.

Bệnh viện hơi xa, Ôn phu nhân quyết định bắt taxi đi. Thế mà vừa mới ra đầu phố đã thấy một chiếc xe hơi màu đen đậu ngay trước mặt, Ôn phu nhân dừng lại nhìn cho rõ người trong xe thì không giấu được vẻ kinh ngạc.

Là Diệp Dĩ Trinh.

Anh đương nhiên cũng thấy được bà, vội mở cửa xuống xe, chào hỏi: “Bác gái.”

Đây cũng xem như là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau. Ôn phu nhân cũng không rõ con gái bà và người này bây giờ quan hệ ra sao, cho nên không phát biểu ý kiến, chỉ gạt đầu chào: “Cháu tới gặp Nhiễm Nhiễm sao? Nó hôm nay đi làm, chỉ sợ...”

“Không phải, cháu tới để gặp bác.” Diệp Dĩ Trinh nói, “Hôm nay là ngày kiểm tra lại của bác, cháu đưa bác đi.”

Ôn phu nhân ngăn ra: “Cháu bận như vậy, không cần phiền phức thế.”

Diệp Dĩ Trinh nhanh tay mở cửa xe cho bà: “Không sao, hôm nay cháu có thời gian.”

Trên thực tế sau khi Ôn phu nhân xuất viện anh đã đặc biệt đến bệnh viện lần nữa, hỏi bác sĩ điều trị tình hình cũng biết hôm nay là ngày tái khám cho nên mới bảo trợ lý không sắp xếp công việc.”

Là bởi vì anh muốn thấy cô.

Hôm đó ở nhà anh, cô khóc lớn một hồi, khóc xong lại trấn định ngay. Anh cũng biết lòng cô có nhiều ủy khuất, cũng biết cô không có khả năng tha thứ ngay cho anh, cho nên anh cũng không ép buộc.

Khi anh định đưa cô về, bạn nhỏ Ôn thể mà nghiêm mặt từ chối.

Cô bé còn có bài hằn hoi: “Anh bây giờ đang ở kì sát hạch, không được yêu cầu.”

Vì thế Diệp giáo sư đành đưa cô đến nhà ga, lấy vé cho cô. Khi đứng trên hàng soát vé, cô nhất thời quay đầu nhìn anh đang đứng cách đó không xa, chỉ một ánh mắt thôi là làm lòng anh tan chảy. Chốc lát, bạn nhỏ Ôn lại không thèm quan tâm anh nữa.

Thật là... rất đáng yêu mà.

Phục hồi lại tinh thần, anh nhìn Ôn phu nhân đang ngồi ghế sau qua gương chiếu hậu, tầm mắt chạm nhau, bà gật đầu với anh: “Lần trước lại phiền cháu.”

“Bác đừng khách khí. Ôn Nhiễm cũng rất lo lắng cho sức khỏe của bác.” Vừa chuyển hướng xe, Diệp Dĩ Trinh nói.

Ôn phu nhân cười: “Ngày đó nó đã rất sợ.” Bà lại hỏi: “Là nó gọi điện thoại cho cháu?”

Bàn tay cầm vô lăng nắm chặt, Diệp Dĩ Trinh lắc đầu: “Không phải, là cháu gọi cho cô ấy.”

Ngày đó vừa mới ăn xong bữa cơm xe tình cờ đi ngang qua nhà cô. Không biết mà xui quỉ khiến thế nào anh tự nhiên lại muốn nhìn thấy cô quá, cho nên gọi điện thoại. Không nghĩ đến vừa nhắc máy đầu giây là tiếng khóc đến nghẹn ngào của cô: “Mẹ, mẹ em...” Cách nói năng lộn xộn đó càng làm anh lo lắng hơn, vội tắt máy chạy đến nhà cô ngay.

Ôn phu nhân nghe xong bình tĩnh chớp mắt, cười hồ thẹn: “Cơ thể của bác không tốt, lại làm hại đến nó.”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, dừng xe trước bệnh viện, cùng Ôn phu nhân bước vào.

Bác sĩ điều trị làm vài xét nghiệm toàn diện, kiểm tra xong thấy các kết quả đều bình thường. Nhưng mà huyết áp Ôn phu nhân lại hay thay đổi, bác sĩ vẫn khuyên bà nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Ôn phu nhân làm việc ở ngân hàng. Yêu cầu công việc đòi hỏi tư duy sáng suốt, cho nên tinh thần luôn ở trong trạng thái căng thẳng. Đối với sức khỏe của bà nhất định cũng có ảnh hưởng.

Nghe xong lời dặn của bác sĩ, Diệp Dĩ Trinh đột nhiên nói: “Bác gái, bác có nghĩ nên đổi công việc không?”

Ôn phu nhân không hiểu: “Tại sao lại đổi?”

Anh cười giải thích: “Sức khỏe bác không thích hợp là công việc này, sao bác không thử một việc thoải mái hơn.”

“À, thì ra là thế.” Ôn phu nhân trầm ngâm, “Bác trước kia cũng không lo lắng chuyện đó mấy, nhưng mà nghe cháu nói vậy cũng khiến bác bận tâm”

Trước kia bà còn phải chăm lo gia đình, bây giờ con gái đã có việc làm, cuộc sống cũng ổn định, bà cũng không cần phải vất vả như vậy.”

“Bác nên lấy thân thể làm trọng, công việc không phải là chủ yếu.”

“Cháu nói vậy cũng giống Nhiễm Nhiễm nói với bác mấy ngày trước.” Ôn phu nhân cười cười, “Nó nói giờ nó sẽ kiếm tiền nuôi bác, không muốn bác đi làm nữa. Con bé thật là.”

Nhớ tới vẻ mặt cô khi nói mấy lời này, Diệp Dĩ Trinh trầm tĩnh nhưng đôi mắt lại có ý cười: “Cô ấy nói đúng mà.”

“Tiểu Diệp.”

“Dạ?”

Ôn phu nhân nhìn anh, nghiêm túc: “Tìm một nơi, bác muốn nói chuyện với con.”

Diệp Dĩ Trinh hơi giật mình: “Dạ.”

Buổi sáng Ôn Nhiễm đến công ty liền cảm thấy không khí có chút kì lạ. Mọi người ai cũng cười, trên mặt đầy vẻ vui sướng, cô không khỏi tò mò, vội túm lấy Tiểu Hứa để hỏi.

“Boss bên GP nói hạng mục được chấp nhận, hợp đồng cũng kí rồi, hai ngày nữa còn có thể ăn mừng, Ôn Nhiễm cậu có đi không?”

Ôn Nhiễm mím môi, định từ chối. Thế mà Tiểu Hứa căn bản không cho cô trả lời, vung tay lên: “Không cần hỏi, đi, cậu nhất định phải đi, chúng ta có thể kí được hạng mục này cậu cũng không thể không vui mừng đúng không?”

Cô còn có thể nói gì sao? Chỉ biết cười khổ một tiếng. Giữa trưa Tiểu Hứa còn kéo cô đến cửa hàng gần bên chọn lễ phục.

Cô vốn không ham mê áo quần cho lắm, cho nên quần áo khi nào cũng rộng thùng thình cho thoải mái, lễ phục dạ hội linh tinh lại càng ít mặc, trừ khi là trường hợp bắt buộc. Chọn lựa nửa tiếng cô quyết định lấy một bộ dạ hội màu đen, da cô trắng nên mặc vào nhất định sẽ hợp.

Tiểu Hứa thì không chọn đơn giản như thế, bên tay trái một bộ, tay phải hai bộ, hết thử bộ này tới bộ kia, mãi không chọn được bèn hỏi ý kiến của Ôn Nhiễm.

Ôn Nhiễm uống ngụm nước, cười nói: “Mình thấy bộ nào cũng đẹp, chọn cái nào cũng được cả.”

Tiểu Hứa nhăn mặt: “Sao có thể tùy tiện như thế. Cậu không biết nha, lần này có cả đối tác tham gia, người bên GP cũng tới, nghe nói nam nhân tài tuần độc thân rất nhiều, phải biết nhân cơ hội này mà lao tới.”

Ôn Nhiễm suýt chút nữa phun ngụm nước ra ngoài, Tiểu Hứa vội thu bộ lễ phục ra sau: “Sao thế?”

Ôn Nhiễm ho khan: “Cậu nói, người bên GP cũng tới?”

Tiểu Hứa không hiểu, cô đương nhiên không hề biết toàn bộ câu chuyện, ngỡ là Ôn Nhiễm vui sướng quá: “Đúng mà, là boss cố ý mời, cậu phải biết tăng cường quan hệ chứ.”

Vậy, anh sẽ tới sao? Ôn Nhiễm cắn môi suy nghĩ.

Cô bây giờ đang cực kì mâu thuẫn, muốn thấy anh, lại không tìm được mà bối rối, không muốn nghĩ đến nhưng lại không thể không thừa nhận lòng mình rất chờ mong.

Rốt cuộc thế nào mới tốt đây?

Thở dài một hơi, Ôn Nhiễm quyết định tạm thời không nghĩ nữa.

Tới giờ tan tầm, cô và Tiểu Hứa tạm biệt trước cửa công ty, hai người hai hướng, cô chậm rãi đi về phía trạm xe điện ngầm. Nhưng mà chưa được bao xa đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen Cayenne trước mặt.

Ôn Nhiễm nhíu mày nhìn chướng ngại đáng ghét đó.

Diệp Dĩ Trinh với tay qua thay cô mở cửa xe, nhìn mặt mày nhăn nhó của cô, cười nói: “Lên xe đi.”

Ôn Nhiễm vòng hai tay lại: “Nếu tôi không muốn?”

Diệp Dĩ Trinh ra vẻ buồn rầu suy tư một lúc: “Nếu vậy anh cũng không có cách nào, chỉ còn một biện pháp duy nhất.”

“Biện pháp gì?” Cô cảnh giác nhìn.

“Bây giờ đang là giờ tan tầm, lui tới đều là đồng nghiệp của em, anh muốn thân thiết với em một chút, thấy thế nào?” Nói xong anh tính đi sang thật.

Bạn học Ôn vội vàng chạy đến nơi an toàn, trợn mắt nhìn anh đầy căm tức.

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô mỉm cười, không đùa nữa: “Đi lên xe đi, anh đưa em tới một nơi.”

Ôn Nhiễm mím môi bước lên.

Ngồi xong, người nào đó vẫn không chịu lái.

Ôn Nhiễm khó hiểu nhìn sang: “Sao chưa đi?”

Diệp Dĩ Trinh không nói gì chỉ là tự nhiên đổ người sang, Ôn Nhiễm cứng cả người theo bản năng đứng bật dậy, thế là cả đầu đập ngay vào đỉnh xe, đau đến choáng váng.

Diệp giáo sư đỡ khóc đỡ cười, xoa xoa đầu cô: “Em lo cái gì? Anh chỉ thay em thắt dây an toàn thôi mà.”

Ôn Nhiễm mắt ướt ướt, đang định đưa tay lên đầu, Diệp Dĩ Trinh lại nắm lấy: “Em nghĩ là anh muốn hôn em?”

Bạn học Ôn Nhiễm thẹn quá hóa giận liếc anh một cái: “Đừng có mơ, anh, anh bây giờ còn đang ở kì sát hạch, không được yêu cầu dài ngo.”

Diệp Dĩ Trinh bật cười, quay người lại nghiêm túc lái xe.

Anh mang cô đi khá xa, xung quanh đèn đường cũng ít, nhìn rất u ám. Ôn Nhiễm tò mò không thôi, người này tính đưa cô đi đâu, qua một khúc quẹo, phía trước đèn sáng rực lên Ôn Nhiễm đã lập tức hiểu ra.

Anh mang cô tới Kinh Sơn, Diệp trạch.

Lúc xuống xe, Ôn Nhiễm cố chấp: “Tôi không đi.”

Diệp Dĩ Trinh cũng không ép buộc cô, chỉ thay cô mở cửa đúng một bên cười dài.

“Anh sao lại không nói trước với tôi một tiếng, tôi không xuống xe đâu.” Cô có chút uể oải, bởi vì trong kí ức mỗi lần đến đây đều không mấy vui vẻ, mà anh không nói gì lại tự ý đưa cô đi, cô thật sự chưa được chuẩn bị, tức giận cũng là đương nhiên.

Diệp Dĩ Trinh thở dài một hơi, đưa tay vuốt lấy mái tóc cô: “Anh mà nói trước ,em có chịu đi không?”

“Không, dù sao tôi cũng không xuống.” Cô quay mặt đi chỗ khác.

Diệp giáo sư bất lực thở dài lần nữa: “Vậy được rồi, anh giờ đang là tội nhân, ba anh cũng thế, anh gọi ông ra gặp em vậy.” Nói xong quay người định đi.

“Như vậy không được!” Ôn Nhiễm kinh hãi nắm chặt tay anh, sau thấy được vẻ mặt tươi cười của người nào đó mới phát hiện ra mình lại bị lừa.

Người này luôn đáng ghét như thế.

Cô mím môi, cuối cùng vẫn phải theo anh xuống xe.

Đường gập ghềnh không dễ đi, anh đưa tay cho cô nắm rồi đi phía trước dẫn đường.

Người ra mở cửa là thím Tề.

Thấy bà, Ôn Nhiễm không khỏi có chút xấu hổ, thế mà thím Tề lại cười đến híp mắt: “Dĩ Trinh đã về rồi à, còn mang theo cô bé này về nữa, mau, mau vào đi, ông chờ bên trong lâu rồi.”

Diệp Dĩ Trinh cười cười quay đầu nhìn Ôn Nhiễm, cô bé này giờ đang bận mở to mắt ngỡ ngàng, không tin được.

“Đứng ngốc ra đó làm gì, ba đang chờ chúng ta đấy.”

Nói xong lại kéo cô vào bên trong.

Vừa vào nhà thứ đầu tiên cô nhìn thấy là một bàn cơm đầy món ngon ở nhà ăn, ba của anh và chị Diệp Vận Đồng cũng đang ngồi trên bàn ăn chờ đợi.

Cô giật mình quay lại, Diệp Dĩ Trinh vẫn cười dịu dàng nhìn cô, đôi mắt như có ánh sáng tỏa ra, sáng đến lạ thường.

Ngồi ở chính giữa là Diệp lão, ông ho khan hai tiếng mới khiến cô định thần lại được.

“Chào bác.” Ôn Nhiễm câu nệ chào hỏi.

Diệp Tấn ừ một tiếng, có vẻ không tự nhiên nhưng lại không dám để cô thấy.

“Đứng đó làm gì nữa, mau ngồi đi.”

Ôn Nhiễm khẽ dạ rồi ngồi xuống, Diệp Dĩ Trinh nhìn qua hai người rồi cũng vào bàn.

Diệp Vận Đồng gấp cho cô ít đồ ăn: “Không biết em thích cái gì cho nên mỗi thứ nấu một ít, nếm thử đi, có hợp khẩu vị em không?”

Ôn Nhiễm cầm đũa lên cắn một miếng, rất nhanh lại mỉm cười: “Ngon lắm ạ.”

Diệp Vận Đồng nghe xong rất vui vẻ: “Vây ăn nhiều một chút.”

Diệp lão bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, Diệp Dĩ Trinh nhíu mày dò xét ông một cái, thế mà lão gia chẳng thèm để ý tới anh: “Ăn mà hợp khẩu vị là tốt, không nên gầy như vậy, ăn nhiều một chút mới tốt cho cơ thể.”

Ôn Nhiễm ngỡ ngàng không thôi, mà Diệp Vận Đồng lại còn cười ha hả, gấp tiếp cho cô vài món nữa. Thái độ của Diệp lão gia thay đổi như thế cũng làm cho Ôn Nhiễm không thích ứng kịp. Chẳng lẽ, ngày đó cô không nản lòng, câu nói khi ấy lại có tác dụng đến vậy?

Bữa tiệc cơm này cuối cùng Ôn Nhiễm cũng ăn xong.

Cơm nước xong lão gia lại muốn đi dạo trong vườn, còn ngờ ý muốn Ôn Nhiễm đi cùng nữa. Diệp giáo sư nhất quyết không chịu, ông mới liếc nhìn anh: “Ta chỉ đi trong sân vườn, không quăng người của con đi được.”

Đã bị ba liếc háy qua lại, còn bị cả bạn học Ôn nhìn bằng ánh mắt đầy xem thường, Diệp giáo sư mới đành đáp ứng.

Trời đã sắp vào hạ rồi.

Kinh Sơn cũng không nóng lắm, vào đêm vẫn còn nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, mặc dù ở đây rất sáng đèn thì đúng là một điều kì thú. Ôn Nhiễm cẩn thận đi cùng Diệp lão gia.

“Cô bé.”

“Dạ?”

“Có phải bây giờ cháu vẫn tức giận với Dĩ Trinh không?”

Ôn Nhiễm ngẩn người, lưỡng lự rồi nói: “Không ạ, không có.”

Diệp lão gia thoải mái cười: “Đừng giấu ta. Cô bé, là ta không tốt, cháu có phải ghét ông già này lắm đúng không?”

“Không có!” Ôn Nhiễm vội vàng phủ nhận.

“Diệp lão gia vỗ vỗ tay cô, quay đầu, hòa ái nhìn cô:” Lời cháu nói với ta ngày đó, giờ còn hiệu lực không?”

Ngày đó, câu cô nói với thím Tề sao?

Ôn Nhiễm ngượng ngùng cúi đầu, dùng thanh âm cực thấp nói: “Còn ạ.”

Diệp lão gật đầu, đứng trầm mặc nhìn ánh trăng chốc lát. Ôn Nhiễm đứng sau lưng ông, cũng không nói gì. Mãi lúc sau, ông khẽ thở dài quay đầu lại, đưa tay cho cô: “Cô bé, dìu ta về đi.”

“Dạ.”

Ôn Nhiễm biết, tuy là ông không nói gì thêm, nhưng thái độ đó cô hiểu được. Cô chỉ thắc mắc là, ông tại sao còn thờ dài như thế.

Diệp Dĩ Trinh vừa lái xe đưa cô về nhà vừa nghe cô nói, nghe xong, anh mỉm cười: “Nói không chừng chắc ba hối hận vì đã cấm đoán anh.”

Bạn học Ôn kinh thường hừ một tiếng: “Anh không có tư cách nói xen vào đâu.”

Diệp Dĩ Trinh cũng không tức giận, sau khi dừng xe an toàn trước khu nhà của cô, không để Ôn Nhiễm phản ứng đã giữ chặt gáy cô, cúi người áp sát vào bờ môi mềm mại.

Ôn Nhiễm bị dọa sững người, mở to mắt tùy ý anh.

Anh cắn môi cô, Ôn Nhiễm bị đau mà kêu lên, lại để anh nhân cơ hội tiến vào, quần quýt lấy lười cô, dây đưa không dứt. Cô bị hôn đến choáng váng mơ hồ, tay theo bản năng vòng sau cổ anh, mãi đến khi anh buông cô ra mới phát hiện thấy, ngưỡng ngửa thả tay xuống.

“Anh làm gì thế?” Cô vừa gắng hít thở vừa giả bộ hung tợn hỏi anh, đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì cả, ở khoảng cách gần như thế, lời của cô càng mềm mại, không hề có chút uy lực.

Diệp giáo sư vừa vô tội lại vừa vô lại nói: “Em không cho anh nói, anh chỉ có thể làm thôi.” Rồi lại định hôn cô lần nữa, Ôn Nhiễm nhanh tay đẩy ra.

“Lưu manh.”

Cô bé then quá hóa giận bỏ lại một câu rồi nhảy xuống xe, người nào đó nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô không nhịn được thoải mái nở nụ cười.

Diệp Dĩ Trinh giáo sư lần đầu tiên bị gọi là lưu manh cảm giác còn tốt như vậy đấy

44. Chương 44

Buổi tiệc với GP sẽ được tổ chức vào tối thứ sáu.

Buổi sáng Ôn Nhiễm mang theo cả lễ phục dạ hội đi làm, giữa trưa khi mới cùng Tiểu Hứa ăn cơm về bảo vệ dưới lầu gọi cô lại kí nhận chuyển phát.

Ôn Nhiễm mở ra, là một bộ lễ phục dạ hội. Màu nhung đen, trước ngực còn đính những hạt trang sức màu vàng lấp lánh, đặc biệt hơn cả là một chiếc áo choàng đi kèm.

Loại trang phục bảo thủ này còn có thể của ai chứ? Ôn Nhiễm cắn môi, oán thầm: người này, nhất định là cố ý.

Tránh bị Tiểu Hứa truy vấn, Ôn Nhiễm đi vào khu pha nước, gọi điện thoại cho Diệp giáo sư. Bên kia bắt máy rất nhanh: “Nhận được quần áo chưa?”

Bạn học Ôn nghiêng răng nghiêng lợi: “Lấy về đi.”

“À, được rồi, buổi tối em mặc đi đã.” Diệp Dĩ Trinh đang kí một vài văn kiện, mấy ngày nay gần nghỉ hè, anh hay phải đến thành phố T xử lí việc của GP.

“Không cần.” Ôn Nhiễm không nghĩ ngợi từ chối thẳng, “Tôi đã chuẩn bị rồi.”

“Bộ đó lộ ngực, không được mặc.” Kí xong bản cuối cùng, Diệp Dĩ Trinh bước tới bên cửa sổ, tưởng tượng bộ dạng nhe răng nhếch miệng của cô bạn nhỏ, anh khẽ cười nói tiếp: “Cho dù mặc cũng chỉ được để anh xem.”

“Anh mơ đi.” Ôn Nhiễm than thở, “Anh tối nay sẽ đến sao?”

“Ừ, mong anh à?”

Ôn Nhiễm: “...”

Diệp Dĩ Trinh cúi đầu cười: “Được rồi, anh xem nếu có thời gian sẽ đi.”

Ôn Nhiễm hừ một tiếng, tắt điện thoại đi cũng đúng một giờ rưỡi, giờ làm việc. Còn chưa kịp ra khỏi khu pha nước, điện thoại lại reo, Ôn Nhiễm cúi đầu nhìn, là Ôn Viễn.

“Viễn Viễn có việc gì sao?” Giọng điệu cô không tự giác mà cao hơn, cô có cảm giác có chuyện gì đó không vui.

Ôn Viễn đáp ứng: “Chị, em hôm nay thấy chú út.”

“Hả, ở đâu cơ?”

“Ở nhà.”

“Chú út về nhà rồi? Thế em còn mất hứng gì chứ?” Ôn Nhiễm cười trêu ghẹo.

“Không phải là vì vậy.” Ôn Viễn vội nói, “Em mới giúp chú dọn đồ, tình cờ thấy một bệnh án tiếng Anh.”

“Của chú út sao? Chú bị bệnh nằm viện à?” Ôn Nhiễm vừa hỏi vừa đi về văn phòng.

“Nếu là chú út em sẽ không gọi điện cho chị.” Ôn Nhiễm thở dài, “Là, chú Diệp.”

Cô dừng lại, nắm chặt điện thoại trong tay, hỏi lại một lần nữa: “Em nói cái gì?”

....

Buổi tối sáu giờ, Ôn Nhiễm cùng Tiểu Hứa ngồi xe đến bữa tiệc.

Mặc bộ lễ phục anh đưa đến, bên ngoài còn khoác thêm áo. Thế mà giữa thời tiết tháng sáu Ôn Nhiễm lại cảm thấy lạnh run người.

“Cậu không sao chứ? Sắc mặt trắng hết cả thế?” Tiểu Hứa lo lắng hỏi.

“Không sao.” Ôn Nhiễm lắc đầu, kéo áo sát hơn.

Hội trường được trang hoàng rất lộng lẫy, Tiểu Hứa nhìn qua rồi chặc lưỡi vài tiếng: “Ông chủ lần này đầu tư không ít, cậu nghĩ GP có cung cấp chút đỉnh không, người bọn họ cũng đến ăn mà.”

Ôn Nhiễm bật cười, đẩy bạn vào trong.

Mọi người đã tới đông đúc.

Ôn Nhiễm nhìn quanh, nữ đồng nghiệp công ty đều ăn mặc rất cầu kì, tay cầm chén rượu mắt đảo lung tung, chưa gì đã thấy ý đồ của mấy nàng rồi. Xem ra, đầu năm nay người muốn gả đi không ít.

Cô cũng lấy một ly sâm banh, nhấp một chút, vị ngọt tràn qua vị giác.

Lát sau Đại boss cũng đến, một bộ tây trang màu đen, sát người. Ôn Nhiễm vào công ty không lâu, sự tích về boss nghe qua không ít, nghe nói người này là con chủ tịch công ty bất động sản thành phố B, công ty ở thành phố T này chỉ là giải trí.

Tiểu Hứa với tin đồn này lại tỏ ra rất kinh thường: “Mọi người đứng nói mà không thấy đau thắt lưng à, nếu là giải trí, chúng ta có phải vất vả đi tìm nhà đầu tư sao? Trực tiếp lấy tiền từ thành phố B không phải tốt à?”

Thực ra công ty cũng không phải là chi nhánh của công ty ở thành phố B, bọn họ không dựa vào người nhà mà luôn tin vào thực lực của chính mình, boss cũng thế, giám đốc cũng thế.

Nghĩ đến đây, Ôn Nhiễm lại lơ đãng nhìn quanh một vòng, không tìm thấy thân ảnh thon gầy cao ngất đó. Cô vô thức cắn môi, tay cầm ly rượu cứ run lên.

Cô lại nghĩ tới cuộc điện thoại lúc giữa trưa của Ôn Viễn, nó nói, bệnh án ghi rằng anh từng phẫu thuật ở Luân Đôn một lần, còn điều trị hai lần nữa.

Mất ba tháng, vậy mà khi về cũng không nói với cô một tí.

Anh rốt cục giấu giếm cô bao nhiêu nữa.

Càng nghĩ cô lại càng khựng hoảng, sợ hãi.

“Sao không sang nói chuyện với mọi người?” Không biết từ khi nào, Sở Lận bưng ly rượu ngồi cạnh cô.

Ôn Nhiễm phục hồi lại tinh thần xấu hổ nói: “À, tôi không biết khiêu vũ, vào sàn nhảy lại làm mọi người mất hứng í chứ.”

Sở Lận khẽ cười: “Vậy à, khéo thật, tôi cũng không biết, không bằng chúng ta ngồi trò chuyện vậy?”

Ồ? Ôn Nhiễm sững sốt, cười cười: “Có thể, nhưng mà tán gẫu cái gì đây?”

Sở Lận đột nhiên quay đầu lại, chăm chú nhìn cô vài giây: “Ôn Nhiễm, em có phải có chút sợ tôi?”

“Hả?” Ôn Nhiễm ngạc nhiên, “Sở tổng giám hiểu lắm rồi, tôi...” Cô đứng bật dậy.

Sở Lận cười, vỗ vỗ bả vai cô: “Đừng khấn trương, tôi chỉ đùa chút thôi.”

Xem ra tổng giám đốc Sở đúng là tâm tình rất tốt nha, còn có thời gian cùng cô nói giỡn nữa.

Ôn Nhiễm hơi xấu hổ, ngồi xuống, nhưng mà cô làm sao biết được suy nghĩ thật sự của người bên cạnh.

Sở Lận còn nhớ rõ lần đầu tiên thấy Ôn Nhiễm, khi đó phòng nhân sự có thông báo tuyển dụng, mọi người đang tìm một người tiến hành tuyển chọn, bởi vì việc này rất quan trọng với công ty, cho nên anh tự mình đảm nhận.

Ngày đó tuyển dụng không mấy thành công, không biết phải yêu cầu của anh quá cao hay không mà không chọn được hồ sơ nào, trời cũng sắp tối, khi đó thì Ôn Nhiễm đến.

Cô mặc một bộ đồ công sở tiêu chuẩn, hình dáng bên ngoài rất chỉnh chu, ngồi xuống trước mặt ban giám khảo, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thế.

Anh nhìn hồ sơ hỏi cô một vài vấn đề, cô trả lời vô cùng tốt. Anh hỏi xong, đồng nghiệp phòng nhân sự cũng hỏi câu hỏi cuối cùng.

“Ôn tiểu thư, cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh đại học trong nước, đối với tiêu chuẩn công việc có yêu cầu gì không?”

Cô có vẻ hơi sững sốt, sau đó nhẹ giọng đáp: “Tôi không có tiêu chuẩn gì, chỉ muốn tự mình làm việc, tự mình có một khối đầu mới.”

Đó không phải là đáp án tốt nhất, nhưng lại làm cho anh ngạc nhiên, vì thế chọn cô.

Một tiếng reo hò nhỏ làm anh trấn tĩnh lại, anh vừa ngẩng đầu đã thấy một người đàn ông lịch lãm đi vào. Anh ta mặc rất đơn giản, áo gió màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, cổ tay là chiếc găng tay len màu tím đỏ. Anh thấy chiếc găng tay này cũng khá nhiều lần, đó chắc phải là một vật rất quan trọng, cho nên người đó mới luôn mang bên cạnh.

Diệp Dĩ Trinh, anh thầm nhắc tên người đàn ông đó, mà người nào đó uống rượu đến choáng váng, anh nhìn sang thấy cô vì quá kinh hoàng mà làm đổ ghế, còn ngã trật gót chân.

Sở Lận vội đỡ lấy cô, thấp giọng hỏi: “Có sao không?”

Ôn Nhiễm nhin đau lắc đầu, từ chối sự giúp đỡ của Sở Lận, vừa xoa xoa mắt cá. Lúc này cô có thể cảm nhận được tầm mắt của anh đang hướng đến, càng khiến cô đứng ngồi không yên.

Cô đứng thẳng dậy, nhìn thấy anh đang nhượng mảy, đi về phía cô. Không ngờ lại bị đại boss ngăn lại, dẫn về phía sân khấu. Ôn Nhiễm nhìn anh, lạnh lùng nở nụ cười, đặt ly rượu xuống.

Hội trường đông nghịt càng khiến cô không hít thở nổi, cô muốn đi ra ngoài một lát, cũng không muốn Sở Lận đi cùng, chậm rãi ra phía cửa.

Vừa mới vô ý uống hơi nhiều rượu, Ôn Nhiễm ra tới cửa đã thấy cả đầu hỗn loạn, không nghĩ được gì nữa.

Cô cười xòa.

Một đồng nghiệp trong công ty thấy bộ dạng này của cô, mới tiến đến hỏi có cần gọi giúp một chiếc xe không, Ôn Nhiễm lắc đầu, lảo đảo đi về phía trước.

Khi cô suýt trượt chân, một cánh tay mạnh mẽ vừa lúc đỡ lấy, cô kinh hoàng quay đầu lại nhất thời sững người.

Anh nhún mảy, trong tay là chiếc áo khoác không biết cô đã ném đi từ khi nào, ngửi thấy mùi rượu ngập trời trên người cô, anh cúi: “Uống đến thế rồi còn chạy loạn à?”

Cô trở mắt nhìn, sau đó hất cánh tay anh ra, tiếp tục đi về phía trước.

Lập tức cô bị ôm ngang lấy. Ôn Nhiễm hỗn hển vẫy vùng: “Anh làm gì thế?”

“Em thế này còn muốn đi đâu?” Anh nhún mảy, lấy áo khoác bọc cô lại.

Ôn Nhiễm không thể động đậy, tức giận hét lên: “Buông.” Cô muốn rống lên, nhưng mà khi uống rượu khí thể lại không lên được, thanh âm mềm nhũn, tay chân cũng không dùng được.

Anh vuốt bộ tây trang bị cô làm cho biến dạng, bộ dạng chưa bao giờ chật vật đến thế, nhưng mà anh cũng chẳng ngại, nhìn cô một lát rồi cười.

“Nhiễm Nhiễm, sao thế?” Anh quay đầu cô lại, “Chẳng lẽ là vì anh không cho em mặc bộ lễ phục kia mà tức giận à?”

“Tôi không ngây thơ như thế?” Cô phản bác, tự nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, “Hay theo ý anh, tôi vẫn luôn như thế phải không?”

Không lớn lên, lúc nào cũng ngây thơ như con nít. Cho nên chuyện gì cũng không nói cho cô, gặp phiền phức cũng gạt cô, thậm chí trốn cô.

“Lại sao thế?” Diệp Dĩ Trinh nghiêm túc, anh biết, bây giờ cô không phải đang nói giỡn.

Ôn Nhiễm nhìn anh rất lâu mới mở miệng: “Anh bị phẫu thuật, có thấy sợ không?”

Những lời này khiến cho đồng tử của anh co rút lại, bàn tay ôm lấy thắt lưng cô không tự giác mà càng chặt.

Chỉ cần hai động tác đó thôi cô cũng đã xác minh hết thấy.

“Đồ lừa đảo, lưu manh, vô lại!” Cô đánh đánh vào tay anh.

Diệp Dĩ Trinh cúi mi nhìn cô, hồi lâu không nhúc nhích, tùy cô phát tiết. Rốt cục cũng đợi đến khi Ôn Nhiễm không còn chút sức lực nào nữa, Diệp Dĩ Trinh giữ chặt gáy cô, thấp giọng hỏi: “Là ai nói cho em?”

“Sao, nếu tôi không biết anh sẽ tiếp tục giấu tôi phải không?” Cô nói, “Hay tôi mang bệnh án đến đây anh mới bằng lòng thừa nhận?”

Anh hiểu rồi.

Diệp Dĩ Trinh nhìn cô, nhẹ cười: “Nhiễm Nhiễm, anh biết em còn đang giận, nhưng mà chúng ta đi nơi khác nói chuyện được không? Đứng đây không sợ đồng nghiệp của em chê cười à?”

“Anh không sợ thì tôi sợ cái gì!” Cô trừng mắt liếc anh, lại chẳng hề có uy.

“Anh là cấp trên của họ, họ dám, vậy còn em?” Anh cười nhìn cô, không sợ chết đổ thêm dầu vào lửa.

Ôn Nhiễm cảm tức, cuối cùng... vẫn thỏa hiệp, thỏa hiệp ngồi lên xe anh. Xe chậm rãi đi, anh đi rất chậm giống như không hề nôn nóng. Mà Ôn Nhiễm ngồi ghế sau nhìn ra ngoài cửa kính, gió thổi vào làm cho cô cũng tỉnh rượu đi phần nửa.

Diệp Dĩ Trinh ngẫu nhiên quay đầu nhìn cô thế nào, lại bị cô không chút yêu thương liếc cho vài cái. Người nào đó đành cười quay đầu lại chuyên tâm lái xe.

Xe dừng ở bên ngoài một tiệm cà phê, anh xuống xe bước vào. Ôn Nhiễm định thần mãi lúc sau, định mở cửa vào theo, thế mà... người này lại khóa xe?! Ôn Nhiễm phần uất đánh cửa một cái vội thụt tay về. Đau quá!

Một lát sau Diệp Dĩ Trinh trở về, nhìn thấy Ôn Nhiễm ôm hai tay nhe răng nhếch miệng, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh sao lại khóa xe?” Ôn Nhiễm chất vấn hỏi.

Người nào đó đưa sang một chén trà nóng, thần nhiên nói: “Không có gì, chỉ sợ em chạy mất thôi.”

Ôn Nhiễm: “...”

“Uống đi, Nhiễm Nhiễm.”

“Đừng gọi tôi thân mật như thế, tôi chưa tha thứ cho anh!” Cô quay mặt đi, “Anh là kẻ đại lừa đảo!”

Anh nhìn cô hồi lâu, cười rất cứng chiều: “Anh không lừa em.”

“Còn nói không có?” Cô kích động đứng lên, thiếu chút nữa lại giống lần trước đập đầu vào đỉnh xe. Nhưng mà lần này lại không, là vì trên đầu cô có một cánh tay đỡ lấy. Ôn Nhiễm cảm nhận được tay anh, trở mắt ra, rồi hốc mắt cũng dần dần đỏ.

Diệp Dĩ Trinh thở dài, vươn tay ôm cô vào lòng.

Cái ôm của anh vẫn ấm như thế, mỗi lần anh ôm Ôn Nhiễm đều cảm thấy yên ổn lạ thường. Cô không cách nào tưởng tượng được, nếu mất đi vòng ôm này, cô sẽ như thế nào nữa.

Rồi anh cho cô thấy, cô sẽ mê man, khổ sở, đau đến xé lòng. Thế mà sau tất cả, anh trở về khi đã biến mất không tăm tích, nhanh đến mức cô khó mà tin được.

Hai người như trở lại trước đây, chỉ là anh không còn là giáo sư của cô nữa, cô cũng không còn là học trò của anh. Giống như trăm ngàn đôi tình nhân khác, ở chung một chỗ.

Tới khi cô phát hiện ra anh giấu cô một việc lớn đến thế, cảm giác của cô có chút phức tạp, tức giận, đương nhiên là có, nhưng mà lo lắng thì nhiều hơn.

“Đừng khóc, Nhiễm Nhiễm.” Anh khẽ hôn bên thái dương của cô, “Đó chỉ là một ca tiểu phẫu thôi, không có gì lớn cả.”

“Có thể khiến anh biến mất suốt ba tháng mà không phải là lớn?” Cô ngược đôi mắt đỏ oạch nhìn anh.

Diệp Dĩ Trinh ngẩn ra, việc này có vẻ không dễ nói rồi. Anh lại ôm cô lần nữa, có giấy dựa cũng không buông ra.

“Thực ra chuyện này rất dài.” Anh trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nhìn cô.

Ôn Nhiễm hừ một tiếng: “Vậy anh nói ngắn gọn thôi.”

Anh không khỏi cười, xoa xoa đầu cô: “Còn nhớ có lần anh đi công tác Luân Đôn không? Định hai tuần nhưng mà mới một tuần đã về.”

Cô đương nhiên nhớ, ngày đó cô bị bác gái gọi về nhà, nói chuyện về bạn trai, đoạn sau đi được nửa đường thì gặp anh. Đêm đó anh còn vì cô mà xuống bếp, làm một bữa cơm chiều phong phú.

“Thực ra lần đó hạng mục có nhiều vấn đề. Đó là một kế hoạch đầu tư lớn, cho nên ông chủ muốn anh và Hành Chi tự phụ trách, sau đó mới tra ra tiền đầu tư có lai lịch không rõ ràng, có lẽ là có liên quan đến xã hội đen, cho nên bọn anh quyết định gác lại. Nhưng mà tài chính đã đầu tư vào thị trường, thu về cũng rất rắc rối, nếu không cẩn thận sẽ tạo tổn thất không nhỏ, rồi bọn anh còn bị theo dõi.”

“Vì sao?”

“Vì đối phương hoài nghi chúng ta có ý chiếm dụng tiền của họ. Còn nhớ tai nạn xe cộ của Ôn Viễn lần đó không?”

“Có liên quan với bọn họ sao?”

“Nghe Hành Chi nói thì là bọn họ.” Anh dừng lại rồi nói tiếp, “Có lẽ bọn họ biết Hành Chi là chú của Ôn Viễn, hai người có vẻ thân thiết nên muốn mượn điều này để uy hiếp. Nhưng mà may mắn là xe đi khá chậm, cho nên tai nạn mới không nghiêm trọng. Nếu không, Ôn Viễn đã...”

Hậu quả rất khó tưởng tượng.

Ôn Nhiễm nghĩ mà sợ: “Khó trách khi Viễn Viễn bị thương chú út vẫn không xuất hiện.” Cô chợt nghĩ ra, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh, anh có phải cũng lo lắng, em có thể giống như Viễn Viễn, sẽ bị dùng để uy hiếp anh.”

“Đúng là anh đã sợ.” Anh nhìn cô, cười: “Nhưng mà chuyện đó chưa đến một tháng đã giải quyết xong, thời gian còn lại anh phải phẫu thuật.”

Nói đến đúng vấn đề, Ôn Nhiễm hỏi ngay: “Rốt cục là vì sao phải phẫu thuật?”

“Đau nửa đầu.” Anh nói, “Lúc đầu không nghiêm trọng lắm, nhưng mà về sau chắc là do mệt mỏi quá cho nên càng nặng, chỉ có thể tiến hành mổ. Mổ xong nghỉ ngơi hơn một tháng, bây giờ cà phê, rượu hoàn toàn cấm cả.”

Ánh mắt cô nhìn anh không hề chớp, Diệp Dĩ Trinh bổ sung thêm: “Bây giờ anh không có việc gì rồi, sức khỏe tốt lắm.”

“Nói vậy.” Cô nói, “Mấy ngày trước rõ ràng ở khách sạn anh còn uống một chén rượu!” Chén đó là Lưu Phó tổng kính anh, anh uống đến cạn mà.

Diệp giáo sư bắt đầu nhìn cô: “Đó không phải vì em không nghe lời sao? Muốn em đi theo anh chỉ còn cách uống chén rượu đó.”

Ôn Nhiễm ngẩn ra, khổ sở cúi đầu. Thì ra là vậy, khi đó cô vô cùng tùy hứng, chuyện gì cũng không cho anh cơ hội nói.

Diệp Dĩ Trinh thấy cô cắn rứt, xoa xoa đầu cô: “Nhiễm Nhiễm, anh không trách em.”

Cô hốc mắt ửng đỏ, kéo tay áo anh: “Vậy anh còn gạt em nói là Diệp lão cảm.”

“Anh không gạt em, ngày đó đưa em về nhà xong, ông liền nhốt anh lại, đợi cho Hành Chi giải quyết mọi việc mới để anh đi Anh giải phẫu.” Anh nhíu mày, “Tóm lại, thời gian đó thực hỗn loạn.”

Chỉ là không muốn cô lo lắng, còn phải tự mình chữa bệnh.

Không phải là không muốn gọi điện cho cô, nhưng mà thời gian làm phẫu thuật miễn cảm với nhiều thứ, cổ họng anh nói không ra tiếng, huống chi là gọi điện thoại, nhất định sẽ dọa cô hết hồn.

“Ngày đó anh không nói là vì sợ em suy nghĩ, em xem, hiện tại không có gì em đã khóc đến thế.”

“Ôn Nhiễm, không sao rồi...” Anh hôn lên nước mắt của cô.

Ôn Nhiễm nghẹn ngào nói: “Anh, nếu anh nói hết cho em, em sẽ tha thứ mà.” Tuyệt đối không ép buộc anh đâu.

Anh ôn nhu cười: “Là anh chột dạ, tốt xấu gì cũng phải để em phát giận cái đã.”

“Anh, anh rất đáng ghét.”

“Ừ, anh đáng ghét.”

Anh lại nhận, anh có biết càng làm thế cô càng áy náy hơn không.

Lau khô nước mắt, cô nhìn anh, mềm mại tựa vào lòng anh, thấp giọng nói: “Em xin lỗi.”

Anh ôm lấy cô, cười khê: “Nếu là ba chữ khác anh sẽ vui hơn.”

Ôn Nhiễm khóc không ra nước mắt, vất vả lắm mới xây dựng được không khí xin lỗi chân thành, thế mà bị người vô lại nào đó phá hủy hết.

“Anh đừng có mà đắc ý, em bây giờ còn đang suy nghĩ có nên tha thứ cho anh hay không đây.” Cô bĩu môi, “Ai bảo anh không có thái độ nhận lỗi thành khẩn gì hết.”

“Thế này còn chưa thành khẩn?” Diệp giáo sư đau đầu, “Vậy được rồi, anh chỉ có thể áp dụng biện pháp cũ thôi.”

“Biện pháp cũ gì?” Ôn Nhiễm khó hiểu, mãi đến khi bờ môi của anh áp xuống, mới nghĩ ra biện pháp cũ chính là... dùng lung tung như vậy đây.

Bạn học Ôn không khỏi lệ rơi ai oán: “Diệp giáo sư, anh cũng quá vô sỉ rồi!”

45. Chương 45: Ngoại Truyện 1: Gọi Thế Nào Cho Phải

Xét về vai vế, dù không muốn cũng phải nghe theo.Điểm này Cố Tam lại chiêm nghiệm vô cùng rõ ràng, vì sao ư, vốn là đồng trang lứa với Diệp giáo sư, nhưng mà sau khi có vợ, lại sau khi vợ nhận ông ngoại, vai vế cũng sẽ tự giác mà phân bậc.Về điểm đó, đội trưởng đành phải chấp nhận thôi.

Một ngày nọ gặp Diệp Dĩ Trinh.

Diệp Dĩ Trinh:“Này hậu bối, cháu nên gọi tôi một tiếng cậu đi.”

Cố Hoài Trữ:“Xét về tuổi, cậu nên gọi tôi một tiếng anh.”

Diệp Dĩ Trinh điều chỉnh tư thế, bình tĩnh:“Sau đó sẽ gọi Lương Hòa bằng chị dâu, cậu cảm thấy cháu gái tôi chịu nhận sao?”

Thì ra người này đã có người hậu thuẫn từ trước, Cố đội trưởng, thất bại.

Có người nói, lão Diệp ở Cố đoàn chiếm ưu thế nhưng mà anh so với Ôn Hành Chi thì lại không thể thực hiện được.Thứ nhất, Ôn Hành Chi so với anh lớn hơn, thứ hai vợ mình là cháu người ta, dù thế nào vai vế cũng không bằng được.

Nhưng mà, chú út Ôn, sai rồi.

Ôn Hành Chi khó hiểu:“Cậu cũng là cổ vấn cao cấp của GP, sao có thể để ÔnNhiễm nhà tôi bán cổ phiếu công ty như thế?Huống chi, nếu muốn kết hôn cũng nên gọi tôi một tiếng chú út.”

Diệp Dĩ Trinh bình tĩnh:“Cậu cũng là tổng giám đốc phân khu GP châu Á, vì sao lại để cháu gái Ôn Viễn đi khắp nơi rao bán cổ phiếu như thế?Còn nữa, tôi còn có thể kết hôn, cậu thì sao?”

Thì ra người này am hiểu điều tra mình kỹ lưỡng, moi móc khuyết điểm.Ôn Hành Chi, thất bại

Tổng kết, lão Diệp đại phúc hắc cho nên vấn đề vai vế với anh, không thành vấn đề.

Có một ngày, Ôn Nhiễm ở MSN gặp Trình Bắc, Trình Bắc tốt nghiệp rồi làm ở một xí nghiệp tư nhân một thời gian, mấy hôm trước vì một số lí do cá nhân mà từ chức.Đang ở nhà tìm việc, cho nên Ôn Nhiễm vừa lên thấy chị liền hỏi vài nơi công tác.

Ôn Nhiễm:”Chị Trình Bắc tìm công việc được chưa?

Trình Bắc (ngữ khí bình thản) : ừ, tìm được rồi.

Ôn Nhiễm (vui mừng) : Sao?Tìm được việc gì?

Trình Bắc: về trường cũ dạy học.

Ôn Nhiễm (càng vui vẻ) : Vậy chị thực may mắn, bây giờ làm được giáo viên đại học B tiêu chuẩn rất cao.Chị chắc là làm trợ giáo trước?

Trình Bắc (mặt ngoài bình tĩnh) :ừ, trợ giáo.

Ôn Nhiễm: cho ai vậy?

Trình Bắc: Diệp Dĩ Trinh giáo sư.

Ôn Nhiễm:...

Trình Bắc:...

Ôn Nhiễm: Vậy chị thực bất hạnh.Trình Bắc: ~~o(>_<)o>

~~

46. Chương 46: Ngoại Truyện 2: Vô Trách Nhiệm

Tổng công ty GP Hongkong, đông đúc.

Cửa lớn mở ra, chùm ánh sáng xuyên qua cửa kính, làm giảm bớt không khí nặng nề trong phòng họp.

Xung quanh bàn có rất nhiều người, tây trang, giày da, vẻ mặt rất nghiêm túc và cẩn thận. Duy nhất một người đàn ông mặc đồ tây màu xám, đứng trước bục, cầm một que chỉ nhỏ màu xám hướng vào màn hình lớn, vừa chậm rãi thuyết trình, thực bình tĩnh.

”Các nhà phân tích chứng khoán Hongkong đã đề cử một số cổ phiếu châu Âu, các ngân hàng của Mỹ cũng đầu tư vào cổ phiếu Italy hoặc là Canada. Các cổ phiếu này đều dựa theo giá thị trường mà bán, không cần quan tâm đến các nhận định trước đó, bởi vì số cổ phiếu đều tăng giá.

Giọng nam trầm trầm, nói tiếp: “Đó là ý kiến của tôi, ai có đề nghị gì khác có thể phát biểu.” Hội nghị kéo dài đã hai giờ, lúc này mới được kết thúc, anh cũng đã có chút mệt mỏi.

”Diệp tiên sinh, uống một chén không?” Có người mở miệng mời, anh cười nhẹ: “Tiếc là dạ dày của tôi không tốt.” Anh uyển chuyển cự tuyệt, đối phương cũng không miễn cưỡng. Trợ lý thu dọn vài thứ cần thiết, đi theo anh, nhìn thoáng qua một đám người lúc này, khẽ nói thầm: “Diệp tiên sinh, bây giờ không phải thời kì khủng hoảng kinh tế sao còn có thể phung phí như thế?”

Anh hơi nhếch môi: “Không lạ, khủng hoảng kinh tế mọi người đều biết, mọi người đều cố gắng kiếm tiền, để được giàu có họ phải gắng kiếm thêm thật nhiều tiền lời. Dù sao, tiền cũng là một loại động lực.”

Trợ lý vừa mới tốt nghiệp đại học, ở bên cạnh làm việc với Diệp Dĩ Trinh không lâu, nghe anh nói mấy lời này cũng khi được khi không.

Nhưng mà, cô vừa mới ngẩng đầu lên. nhìn người đàn ông trước mặt, ở góc độ này, thực sự quá hấp dẫn.

Nghĩ nghĩ một lát, cô lại thở dài, dù hấp dẫn thì thế nào chứ? Người ta cũng không đến lượt cô, bởi vì, Diệp tiên sinh đã kết hôn rồi.

Anh vuốt vuốt mi tâm, chậm rãi đi về văn phòng. Văn phòng ở tầng hai mươi sáu, hành lang trải một tấm thảm dày, trợ lý đi theo bên cạnh vừa nhắc lại lịch trình: “Ngày mai còn có một hội nghị cổ đông...sau đó tham gia bữa tối tại tầng cao nhất của công ty.....”

Anh bước vào phòng, cởi áo khoác ra, nới lỏng caravat, nói với trợ lý: “Được, tôi biết rồi, cô cứ đi trước.”

Trợ lý ra khỏi phòng, anh mới cúi đầu nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều rồi. Thời gian cũng không còn sớm, nhưng giờ ở thành phố B, có một người nào đó tới giờ ăn cơm. Nghĩ nghĩ một lát, anh nhắc điện thoại.

“Vâng?” Tiếng trả lời đơn giản, kèm theo sau đó là tiếng ăn táo, anh không khỏi nhú mày: “Đói bụng cũng nên ăn cơm, đừng ăn hoa quả qua loa thế.”

Đầu dây cười hắc hắc hai tiếng: “Em nghe người ta nói, lúc mang thai ăn nhiều hoa quả sẽ không béo, lại có lợi cho đáng người sau khi sinh.” Nói xong lại hít một hơi: “Nếu không phải mang thai, em làm sao lại nhanh đói như thế, hơn nữa, lại còn không thể ngửi mùi dầu mỡ...”

Anh nghe xong liền phản bác: “Không được, em như vậy anh rất lo lắng. Nếu không anh gọi điện cho Diệp Vận Đồng...”

“Không được!” Anh còn chưa nói xong cô đã cự tuyệt: “Không em sẽ về nhà đấy.”

Thấy đối phương có vẻ bất đắc dĩ, cô nói thêm: “Không sao thật mà, ở đây có dì mà, bây giờ cách ngày sinh những một tuần. Lại không phải tại vì anh cứ muốn đi họp sao.”

Mấy hôm trước anh bỗng nhiên nhận được điện thoại của tổng bộ GP, nói có chuyện trọng yếu cần thảo luận, buộc anh phải bay tới Hongkong. Làm cố vấn cao cấp của GP, lấy tiền lương thì đành phải chịu vậy. Chỉ là, bây giờ trong nhà lại có người khiến anh không yên tâm chút nào. Huống chi cô còn sắp tới ngày sinh nữa.

Cũng may khoảng cách tới ngày sinh dự tính còn một tuần, anh mới gấp rút tổ chức cuộc họp trong ba ngày. Thế nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng, anh ấn phím gọi nội bộ, dặn trợ lý phó: “Giúp tôi đặt vé máy bay hai ngày sau.”

Trợ lý cuống quýt vâng dạ, cô đầu dây lại cười khổ: “Không cần nóng vội thể mà bên này đầy đủ mọi thứ cả, bây giờ sinh con cũng không thành vấn đề.”

“Việc này là không thể.”

Cô đương nhiên biết rõ tính anh, không nói nhiều nữa, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng. Xa xa nghe thấy tiếng còi tàu, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng lạng, găng hưởng thụ giờ phút yên tĩnh trong này.

Ngày thứ ba khi đang họp, cũng là buổi hội nghị cuối cùng. Ba ngày nay mọi người như đánh một trận đánh ác liệt, tất cả đều mệt không chịu nổi.

Hội nghị cuối cùng bàn về việc hoãn đem cổ phiếu lên thị trường Đông Kinh, tài chính nhập vào cho kì hạn mua bán dầu thô sắp tới. Mà người đề nghị việc này là – Diệp Dĩ Trinh tiên sinh, giờ phút này mới được nghỉ ngơi một lát, vội đi về văn phòng, đang định gọi trợ lý chuẩn bị xe thì điện thoại di động vang lên.

Anh gạt đầu với trợ lý rồi bước vào phòng, đầu dây vang lên khiến anh nhúm mày.

“Diệp tiên sinh, tôi muốn nói cho ngài một tin tức xấu và một tin tức tốt, ngài muốn nghe tin nào?”

Là dì giúp việc trong nhà, Ôn Nhiễm mang thai thì Diệp lão gia cũng sắp xếp phái người trong nhà tới. Với bà, anh luôn tôn trọng, cho nên đành phải nhẫn nại vậy: “Tin xấu.”

“Tin xấu là Ôn Nhiễm sinh trước ngày sinh dự tính.”

Tay cầm di động nắm thật chặt: “Vậy tin tốt là?”

Dì cười hắc hắc: “Tin tốt chính là mẹ tròn con vuông, là một cô bé nha.”

Thành phố B hôm nay đổ một trận tuyết lớn đầu mùa đông, trong bệnh viện được đặt máy sưởi, ở trong phòng bệnh cao cấp này, Ôn Nhiễm ngủ cũng rất thoải mái.

Đứa bé không có bên cạnh, giờ đang được dì chăm sóc, cô cảm thấy giống như một giấc mộng xảy ra, lúc tỉnh lại nhìn đứa bé mềm mại trong lòng dì, cô không kiềm chế được mà rơi nước mắt.

Cô làm mẹ, không chỉ cảm động, điều cô muốn làm nhất là nói cho anh đang ở Hongkong xa xôi, anh xem, cục cưng không chờ kịp anh về, đã vội chạy ra gặp ba gặp mẹ.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một trận gió lạnh thổi vào, cô khẽ giật giật kéo góc chăn lên, còn chưa kịp ngủ tiếp đã cảm nhận được hơi thở quen thuộc gần bên. Cô mở to mắt, là anh.

“Anh...” Cô muốn ngồi dậy, lại không có chút sức lực nào. Anh cuống quýt đỡ lấy, cô mới khỏi ngã, “Anh về rồi sao?”

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng ôm cô, “Nhận được điện thoại của dì thì anh vội về, mới vừa nhìn thấy cục cưng.”

“Anh thấy thế nào?” Nhắc tới đứa nhỏ, cô không khỏi kích động.

“Rất giống em.” Anh thở dài, giọng điệu như có chút mất mát.

Ôn Nhiễm liếc mắt một cái: “Bây giờ thì có thể nhìn ra cái gì chứ?”

Diệp Dĩ Trinh cười nhẹ, ôm cô chặt hơn không ngờ lại bị người nào đó tránh ra: “Đúng rồi, em vừa mới nằm mơ, nghĩ ra một cái tên rất hay.”

Thấy cô cười đắc ý anh hỏi: “Tên gì?”

“Là Đông nhé, Diệp Đông, thế nào?” Cô nhìn anh chờ mong, giống như sợ anh không đồng ý, cuống quýt nói: “Không đồng ý cũng không được, ai cho ba lại vắng mặt vào trường hợp quan trọng thế chứ...”

Anh bật cười: “Không sai, còn học được tiền trăm hậu tấu.” Đối mặt với vợ yêu như thế, anh còn có thể từ chối sao...

Nhưng mà, mặc kệ là gì, dù tên gọi ra sao, hai người đều là bảo bối mà anh trân trọng nhất.

47. Chương 47: Ngoại Truyện 3: Vú Em

Cuối năm, mọi thứ đều cố gắng giải quyết cho xong để còn về nhà, vừa xử lý hạng mục xong, Diệp giáo sư mới bắt đầu cảm thụ cảm giác thanh nhàn. Nhưng mà, việc là cho anh buồn bực là, trong nhà có một người cứ thế mà làm việc.

“Em sáng nay có một cuộc họp, chiều phải viết báo cáo tổng kết, tối hình như công ty có liên hoan?” Đầu dây điện thoại người nào đó vừa ăn cơm vừa báo cáo tình hình với anh, anh không khỏi nhủ mày, cô từ khi nào bắt đầu bận rộn như vậy?

“Tối khi nào thì về, anh đi đón em?”

“A, chắc là khuya lắm.” Giọng nói như không xác định, “Nhưng mà anh đừng đến đón em.”

Diệp giáo sư bình tĩnh chớp mắt: “Vì sao?”

Ôn Nhiễm ngượng ngùng le lưỡi: “Em hôm qua mới hẹn đi, đi muốn đi xem cảnh sông núi cho nên hôm nay anh phải ở nhà chăm sóc bé Đông Đông nhà mình.” nói đến đây cô liền chột dạ, “Thầy Diệp, việc này không khó phải không?”

Diệp giáo sư nghiêng răng nghiêng lợi cắt đứt điện thoại.

Anh ngồi trên sofa một lát rồi đứng dậy thong thả đi về phía phòng ngủ. Mở cửa ra đập vào mắt là bức tường màu xanh lá.

Anh nhớ lúc trang hoàng phòng trẻ con, anh cũng không muốn nhúng tay vào, để Diệp Vận Đồng và Ôn Nhiễm xử lý. Ôn Nhiễm lấy nhan sắc chạy tới trưng cầu ý kiến của phần tử tri thức cao cấp là anh, anh đẩy kính mắt lên, nói: “Tùy em.” Kết quả chính là thế này đây.

Anh lúc mới nhìn cũng rất kinh ngạc, còn có chút mê man, “Đông Đông là con gái, màu hồng có vẻ thích hợp hơn, mà xanh lục buổi tối nhìn qua sẽ có vẻ âm trầm.”

Ôn Nhiễm chưa kịp nói gì, Diệp Đông nằm trong ngực anh đã bắt đầu kháng nghị, bàn tay nhỏ bé mập mạp nắm lấy tay ba, lắc lắc, lắc lắc như là bất mãn. Ôn Nhiễm cũng phải bật cười. Diệp giáo sư hoàn toàn không thể phản bác.

Diệp Đông đang ngủ rất im lặng, chần chừ bị cái chân mập mạp đạp ra ngoài, hai tay béo nắm lại để hai bên đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả thành bánh bao. Diệp Dĩ Trinh không khỏi cười, con gái ngủ không khác gì mẹ nó.

Bỗng nhiên một tiếng động vang lên, Diệp Dĩ Trinh nhìn lại thấy con gái đã mở to hai mắt. Đôi mắt mà đen tuyền di truyền từ anh, mỗi lần bị con nhìn như vậy, nội tâm của anh lại mềm mỏng đi rất nhiều.

Anh bế con lên, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ hôm nay không ở nhà, ở cùng ba được không?”

Diệp Đông nháy mắt mấy cái, sau đó lại ngáp ngáp rồi gối lên vai ba ngủ tiếp. Cô bé nhỏ nhắn nằm gọn trong ngực mình, Diệp Dĩ Trinh càng cảm thấy mình có trách nhiệm thật lớn lao, không biết làm sao mới tốt cho con đây nữa.

Nhưng mà cũng ổn, con gái như hiểu tâm tư của anh, ngoan ngoãn để anh mặc quần áo, để anh dùng khăn lông mềm mại lau mặt rồi ăn cháo. Đông Đông nghe lời ăn đến nửa bát. Mọi chuyện tốt đẹp cho đến 4 giờ chiều.

Diệp Dĩ Trinh ngồi ở phòng sách chat webcam với đồng nghiệp ở GP Hongkong, bàn bạc về một số vấn đề hạng mục, con gái ngồi ở sofa phía trước chơi bóng cao su. Đang nói đến vấn đề mấu chốt, Diệp Dĩ Trinh

nghe thấy tiếng va chạm từ sô pha, anh căng thẳng chưa kịp chạy sang xem đã nghe tiếng khóc nức nở của con gái.

Anh lập tức đứng dậy, đồng nghiệp kinh ngạc:“Diệp tiên sinh?”

Anh trả lời ngắn gọn:“Xin lỗi, con gái tôi xảy ra chút chuyện.”

Con gái?Đồng nghiệp kia há to miệng kinh ngạc, trên màn hình đã không còn bóng người.

Diệp Dĩ Trinh đi qua thấy cảnh tượng này có chút dở khóc dở cười, con gái mình vui đùa quá cao hứng cho nên không cẩn thận ôm trái banh té xuống sô pha, cũng may sàn có trải thảm, đầu cô bé đụng phải chân bàn cho nên có chút hồng hồng.

Anh ôm lấy con, thay con xoa xoa:“Đau không con?”

Con gái mở to mắt mơ màng nhìn anh, bỗng nhiên miệng khóc hét lên, hình như là gọi mẹ.

Anh hôn nhẹ lên trán con, an ủi nói:“Mẹ đi làm, Đông Đông nghe lời ba.”Chỉ tiếc là, nói chuyện với một cô bé một tuổi căn bản là không có tác dụng, Đông Đông liếc anh một cái rồi khóc tiếp.

Nhìn cục cưng khóc đến đau lòng, Diệp Dĩ Trinh giáo sư cũng phải bó tay.

2.

Kết thúc cuộc họp, Ôn Nhiễm mệt mỏi đi về bàn ngồi.

“Ai, phải đến dự liên hoan, không được chuồn mất nha.”Thẩm Di chỉ chỉ cô, hàm ý cảnh cáo rõ ràng, Ôn Nhiễm cười cười, còn chưa kịp trả lời điện thoại di động trên bàn vang lên, cô nhanh tay nhấc máy.

“Vâng?”

“Em ở đâu thế?”Giọng của anh có vẻ vui vẻ, chắc tâm tình....rất tốt?

“Em vừa họp xong, sao ạ?”

“Ừ, vậy em chờ anh một lát, anh đến đó.”

“Ồ, Đông Đông phải làm sao?”

Cô sốt ruột hỏi, người kia cười nhẹ,“Đến em sẽ biết.”

Điện thoại đã tắt, Ôn Nhiễm ngỡ ngàng không thôi.Công ty bắt đầu liên hoan, Thẩm Di lại gọi cô, Ôn Nhiễm ngượng ngùng:“Mình hôm nay chắc không đi được.”

“Vì sao?”

Thẩm Di nheo mắt, đảo kiểm phóng tới cô vù vù.Ôn Nhiễm hơi sợ rụt cổ lui, nhìn thấy đèn xe phía dưới:“Giáo sư nhà mình đến đây...”Nói xong túm vội chiếc túi rồi chạy mất.

Dĩ Trinh đứng bên xe chờ cô, thấy cô mang đôi giày cao gót chạy trên nền tuyết không khỏi nhún mày,“Đừng chạy, đi từ từ.”Nói xong cô đã đứng bên cạnh mình.

“Đông Đông đâu?”Ôn Nhiễm thở hổn hển hỏi.

Diệp Dĩ Trinh nâng mi:“Nó ằm ỉ đòi mẹ.”

“Cho nên?”

Anh nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên cười,“Cho nên anh mang con đến.”

Cửa sau xe mở ra, cô cúi đầu nhìn, thấy bé con đang ăn ỏn ngồi trên ghế.Ánh mắt đen láy nhìn đèn đường, vẻ mặt sáng ngời.Đông Đông thấy cô, miệng bập bẹ tiếng mẹ, giơ tay muốn ôm.

Cô vui vẻ nhìn anh:“Diệp giáo sư, giáo dục một cô bé một tuổi cảm giác thế nào?”

Anh làm bộ buồn rầu:“Thực không tốt.”Anh đưa tay ôm thắt lưng cô, cười thấp giọng,“Cho nên muốn đem nó đến đòi mẹ về.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-dung-cam-nhat>